

Poliverzum-sorozat

Viola Zoltán

Y

**Budapest
2008**

© Viola Zoltán

ISBN 978-963-87769-9-0

Szerzői kiadás

A megjelenést gondozta:

PodPress
(Ad Librum Kft.)

A könyvvel kapcsolatban további információk érhetőek el
az alábbi címen:

<http://podpress.hu/Poliverzum>

TARTALOM

A bazsarózsa illata

YY

A tutuk

Te nem vagy ember!

Kromoszómák és kísérletek

Ikszek és ipszilonok

Hófehérke és a temérdek törpe

A TÖRPE és a törpék

Az anti-Y

A Rózsafi

Voltak régen a manók és a tündérek, mindegyikük a maga világában.

A tündérek szépek voltak, kedvesek, szelídek, soha nem háborúskodtak, és mindig szerették egymást, sőt nemcsak egymást, de a többi élő is. Mindig mindenkinek segítettek.

A manók szépek voltak, kedvesek, szelídek, soha nem háborúskodtak, és mindig szerették egymást, sőt nemcsak egymást, de a többi élő is. Mindig mindenkinek segítettek.

Történt aztán, hogy a tündérek átjöttek a manók világába. Megtetszettek nekik a manók, és a manóknak is megtetszettek a tündérek. Párosodtak is egymással, mindegyikük legkölsőbb megelégedésére.

És bár mindegyikük szelíd és szeretetre méltó volt, e nászból mégis egy borzalmas, undorító, erőszakos, vérengző, hazudozó, iszonyatos és gyilkos fajzat született: az *ember*!

(Részlet a Manók Titkos Krónikájából).

A bazsarózsa illata

Nem kellemes az élet egy árvaházban! A szabványosítás és tömegtermelés rendkívül hatékony lehet az iparban, de nem a gyermeknevelés terén, hiszen alapvetően minden ember különböző, teljesen azonosak még az egyetűjű ikrek sem lehetnek, legfeljebb születésük pillanatában, mert onnantól kezdve más-más hatások érik őket. Az ember olyan élőlény, aki szinte bármit képes elviselni, azt az egyetleneket kivéve, hogy ne lehessen egyénisége. Márpedig az egyéniség kifejlesztésére és kiélésére az árvaházak igencsak csekély lehetőséget nyújtanak! Minden gyermek szeretné, ha sokat foglalkoznának vele, méghozzá csak és kizárólag vele, hogy érezhesse így, hogy ő fontos, sőt: valaki számára ő a világon a legislegfontosabb – de épp ez az az egy, amit egy árvaház gyakorlatilag képtelen nyújtani egy gyermeknek. Egy gyermek ott csak egy elvégzendő munka, szinte nem más, mint egy iktatószám, egy dosszié, egy akta, s a nevelő számára a nevelés ritkán életcél, inkább idegesítő munka, és alig várja, hogy végetérvén a munkaidő, ő hazamehessen végre, s másnap hajnalig kitörölhesse a fejéből az egész árvaházat, minden randalírozó, csínytevő, átkozott, undok kölykével egyetemben! A nevelők számára a gyermek akkor jó, ha meg sem szólal, ha észre sem lehet venni, minél észrevehetetlenebb, annál jobb, a legjobb gyermek pedig a nincsen-gyermek, a nemlétező!

De az sem jobb, ha a nevelőben megszólal holmi emberi érzés, és megszereti valamelyik árvát. Azt ne higgyük a világért se, hogy ekkor megdicsérik őt a felettesei! Épp ellenkezőleg! A legszigorúbban tiltva van az efféle helyeken, hogy szikrányival is több figyelmet fordítsanak egyes gyerekekre, szeretetről már nem is beszélve, mint másokra, mert az jogtalan kivételezésnek minősül, hiszen mivel is érdemelné ki az a „növendék”, hogy ő több jót kapjon, mint mások?! Ez felébresztené a többiekben az irigységet, a rossz érzéseket, ráadásul teljesen jogosan! Az efféle nevelő károsabb az árvaház szellemére, a működés normális folyamatára, a hagyományokra, mint egy gyermekverő nevelő! A kedvenctartás szigorúan tilos!

Mit is tehetne ilyen körülmények közt egy gyermek, ha több figyelmet akar kapni a kiutalt normánál, mint hogy e több figyelmet az egyetlen számára lehetséges módon szerzi meg: rosszalkodással?! Igaz, azért büntetés jár – de a büntetés nem okvetlenül a legrosszabb, ami történhet vele! A legrosszabb, az a közömbösség, s annál a büntetés igenis jobb, mert változatosság! Ráadásul értelmes gyermek – s a gyerekek értelmesek, csak a hülye felnőttek hiszik, hogy minden gyermek félig idióta! – az értelmes gyermek tehát kétszer szerzi meg magának a jót: olyan rosszaságot csinál, ami már eleve tetszik neki, amiből haszna van!

Mert csak a tényleg hülye kölykök rosszalkodnak úgy, hogy bedobják kövel az igazgató ablakát. Sokkal célszerűbb mondjuk lekvárt lopni a konyháról! Amíg azt eszik, az nekik jó, s azután, ha elkapják is őket és jön a büntetés, az sem baj, mert azalatt legalább figyelnek rájuk! Ők különlegesek, mert velük nemcsak annyit kell foglalkozni, mint másokkal, a „szürke tömeggel”, hanem jóval többet! Ezért megéri elszenvedni azt a néhány nyaklevest, vagy pár órás szobafogságot! Ráadásul így még a társak elismerő pillantását is kivívja a bátor rosszalkodó!

Mindezt persze nem fogalmazza meg magában egy árvaházi gézengúz ilyen szép szavakkal. De érzi, igenis érzi ösztönösen, s így aztán nem csodálható, ha árvaházi gyerekek között igencsak ritkán találni holmi igazán rendes, jóra való, illedelmes gyermeket! Sőt, ha a felnőtteknek lenne egy csepp eszük, akkor „rendes” gyermeket találván egy árvaházban, már alapos oknak kéne tartani a gyermek „rendességét” ahhoz, hogy gyanakodni kezdjenek: ezzel a gyermekkel valami baj van! Ez nem normális! Nem lehet normális, agyi defektusa kell legyen, mert árvaházban a nem normális, a csínytevő viselkedés a normális! Az árvaház ugyanis alapvetően

embertelen, ember- és különösen gyermekellenes intézmény! Aki itt normális tud lenni – az nem normális!

Szosziva árvaházi kislány volt, évek óta, s aránylag egészen normális, ami a viselkedését illeti. Normális volt, vagyis emiatt nem normális, ám ez az ostoba felnőtteknek természetesen fel sem tűnt. Örültek, hogy akad valaki, aki problémamentes gyermek, s ezzel el is volt intézve az egész, s jó darabig szinte egyszerűen észre sem vették Szoszivát, nem is törődtek vele. Szosziva eljárt a tanórákra, figyelt, mindent megtanult, olyannyira, hogy színjeles tanuló volt, soha nem verekedett, szót fogadott, nem bújt senki nevelő ölébe szeretetet koldulni, s alig is lehetett a szavát hallani. Néha ugyan előfordult, hogy valamelyik vagánykodó gyerek esetleg megütötte, ekkor Szosziva visszaütött, s mert nyúlánk, magas, s meglehetősen izmos leány volt ezért nagyot tudott ütni; így aztán ezzel fel is hagytak a kötekedők, s eztán még ennyi gond sem volt Szoszivával.

Az első kisebb zökkenők úgy tíz éves kora környékén történtek, ekkor léptek be életébe sorra azok az eleinte aprócska, de később mind nagyobb gondok, amik lassanként megrontották ezt az aránylag kiegyensúlyozottnak mondható kapcsolatot. De Szosziva védelme érdekében meg kell említenünk azt, hogy a legelső ilyen okot nem is ő szolgáltatta, hanem a felnőttek, egészen pontosan az árvaház kertésze!

Persze ő sem akart semmi rosszat, és igazán ártatlanul kezdődött minden. A kertész mindössze beültette a három fontosabb ösvény által körülhatárolt háromszöget a parkban bazsarózsákkal. Eddig mályvák, ibolyák, s egyéb effélék voltak ott, de a kertész is, mint minden felnőtt az árvaházban, alapvetően lusta volt, s úgy vélte, a fene sem fog azoknak a piszlicsári kis növénykének a gyomlálgatásával annyit bajmolódni évről-évre! A bazsarózsa élő növény, ráadásul meglehetősen nagyra is nő. Most az idén lesz vele gondja elég, talán még jövőre is; hanem aztán a növény megerősödik, magasra nő, sok a levele, ezzel leárnyékolja a talajt, a sok-sok bazsarózsa között nemigen fog tudni meglepedni a gaz, s ez neki, a kertésznek csak jó! Senki egy szót sem szólhat, mert a bazsarózsa számos gyönyörű virágot hoz, nagyokat, telteket; van fehér és rózsaszín is köztük; illata is kiváló, sőt még tuskéi sincsenek e növénynek, hogy valami átkozott kölyök belelökje még átkozottabb társát, aztán annak a túske kibőki a szemét, s mindenért persze a szerencsétlen kertészt hibáztatják! Mert volt már ilyesmi itt, holott mindenki tudja, hogy nincsen rózsza tövis nélkül!

Azóta nem is tart rózsákat az árvaházban. De lám, most mégis talált tövistelen rózsát! A bazsarózsát!

Szosziva már a bazsarózsák elültetése közben ott sündörgött a kertész körül, de az akkor észre sem vette ezt. Különben sem szólt sokat Szosziva, mindössze megkérdezte e növények nevét, s ezt a kertész meg is mondta neki. S ezután sokáig nem volt semmi baj – mindaddig, míg a rózsák virágozni nem kezdtek!

Szosziva már akkor magával vitt az ágyba egy letört rózsafejet, amikor az még csak feszes, kövér bimbóféleség volt. Mintha csak a babája lenne, maga mellé helyezte az ágyra, hogy orrát verdeste a virág. Ez senki gyermeket nem zavart, de az ügyeletes nevelő észrevette, amikor lámpaoltás előtt bejött ellenőrizni őket.

— Nem tudod, hogy tilos letördölni a virágokat?! – förmedt rá barátságtalanul Szoszivára.

A kislány semmit nem válaszolt neki, csak nézte megátalkodottan a nevelő cipőjének az orrát.

— Add ide! – nyújtotta a kezét a nevelő a virág felé.

— Nem! – válaszolta azonnal Szosziva, szinte kiáltva, és azonmód a háta mögé dugta a virágot.

A nevelő egészen elképedt. Eddig Szosziva annyira nem okozott soha semmi gondot, hogy még a neve is csak hosszas fejtörés után jutott az eszébe – ez a jó gyerekek jutalma a jószágukért! – s most ilyen nyíltan, szemtelenül ellenkezik vele?!

— Add ide! – próbálkozott még egyszer.

— Nem! – hangzott a makacs válasz.

— Miért nem?

— Kell nekem!

— Mire?

— Hogy érezzem az illatát este!

— Nem viheted magaddal az ágyba. Ráfekszel, s reggelre csúnya foltos lesz az ágyneműd! Légy jó kislány, add szépen ide!

— Nem! Nem adhatom! Ez... ez nekem fontos... mert... mert... – és a kislány kereste a szavakat, hogy elmondhassa, miért fontos neki, de a nevelő már ideges volt, már rég le kellett volna, hogy feküdjön az egész kölyökbanda, ráadásul mindenki őt figyeli, hová lesz így a tekintélye?!

Egy hirtelen mozdulattal kicsavarta Szosziva kezét, elszedte belőle a virágot, majd ráförmedt:

— Mars az ágyba! – azzal lekapcsolta a villanyt.

Azt hitte, ezzel el van intézve a dolog. Holott nem volt, mert amikor reggel közvetlenül az ébresztő előtt benézett hozzájuk, azt látta, hogy nem is egy, de egész csokorra való bazsarózsa hever Szosziva feje körül a párnán, Szosziva békésen mosolyogva alszik az illatrengetegben, s egyik rózsá sincs szétlapítva, mert Szosziva nem forgolódott az éjjel, következésképpen az ágynemű sem lett foltos.

De a nevelőt ekkor már nem érdekelte az ágynemű, hanem sokkal inkább az, hogy honnan szerezte a kislány a bazsarózskákat. Egy kis rózsafejet talán elrejtethetett este a hálóingébe, bár azt is nehezen; ennyi rózsát azonban – az teljes képtelenség!

De az is képtelenség, hogy lelopóddzon este a kertbe. Hiszen ő maga ott ült az előtérben egész éjszaka, és nem aludt el, ébren volt, bár tudta, hogy akadnak ügyeletes nevelők, akik megteszik, hogy a tilalom ellenére is elalszanak. Néha ő is megtette. De most nem, mert sportmérkőzés ment a televízióban, azt nézte! És a televízió úgy van fordítva, hogy aki azt nézi, az láthassa a készülék mögött a folyosót is, okvetlenül észrevette volna, ha Szosziva megpróbál kislisszolni!

— Hol szerezted ezeket?! – kérdezte szigorúan.

Makacs hallgatás volt erre a válasz.

— Azonnal mondd meg, vagy szigorú büntetést kapsz!

— Miért bánt az téged, ha ezek illatától szépeket álmodom? – kérdezte a kislány, merőn a szemébe nézve.

— Tudnom kell, honnan szerezted!

— Egyet találhatsz! – hangzott a szemtelen válasz, majd Szosziva már meg is fordult, és ment el, holott erre engedélyt sem kapott.

A nevelő dühös volt, de egyelőre nem vele foglalkozott, hanem lement a kertbe, s némi keresés után megtalálta, honnan tördöste le Szosziva a bazsarózsákat. S nem tudott másra gondolni, mint hogy a kislány már napközben letörte ezeket, s odabent a hálótéremben elrejtette; azt nem tudta csak hová, mert a hálótér emre tökéletesen alkalmatlan volt!

Mindazonáltal nem tartotta érdeemesnek, hogy emiatt fejfájást okozzon magának. Megszidta Szoszivát, hogy csúnya, rossz kölyök, elvette tőle a rózsákat büntetésből, s azt mondta, örüljön, hogy csak ennyi a büntetése és nem zárja be! S a részéről a dolog ennyivel el is lett volna intézve...

Csak hogy Szosziva erre a következő meglepő kijelentést tette:

— Inkább zárjon be, csak hadd tarthassam meg a rózsákat!

— Tessék?!

Szosziva megismételte.

— Aha, most bezzeg nagy ám a szád, de amint bezárlak, már egy óra múlva minden bajod lesz és az ajtót rugdosod, hogy engedjelek ki!

— Ki lehet ám próbálni, ha nem hisz nekem! – hangzott a nyegle válasz.

S ennek aztán nem is lehetett más következménye, mint hogy belökte a büntetőszobába Szoszivát a nevelő.

Ez történt úgy reggel nyolc óra tájban. De Szosziva bizony estig sem kérte, hogy engedjék onnan ki! Amikor néha-néha belestek az ablakon, a nevelők csak azt látták, hogy arcán boldog mosollyal a bazsarózsákat szagolgatja, vagy egyszerűen fekszik a földön, szintén mosolyogva, szeme lehunyva mintha aludna, s egyáltalán, úgy néz ki, mint aki remekül érzi magát!

Persze végül kiengedték onnan, s eztán mindaddig nem is volt semmi baj vele, amíg a rózsái el nem fonnyadtak, hanem azután megintcsak szerzett magának egy jó csokorra valót; végül mert a kertész nem akarta, hogy minden rózsáját letördösse, megverni pedig nem akarta, mert az tilos is volt meg lusta is volt, ezért félrehívta a kislányt, hogy kössenek egyezséget: minden nap magával vihet egy rózsafejet, – de csak egyetlenegy! Azért az egyért nem kap büntetést. Ha azonban többet visz, akkor fel lehet készülvén mindenféle kellemetlenségre!

Szosziva beleegyezett, olyan komoly arccal, mint valami felnőtt politikus. És nem is volt már semmi baj vele, legfeljebb annyi, hogy amikor már nem virágoztak a bazsarózsák, akkor igen-igen elszomorodott.

Hanem ezzel már nem törődtek az ostoba felnőttek, örültek, hogy ismét nincs semmi baj Szoszivával, s megvan a nyugalmuk; ezért aztán nem kutatták, hogy akkor este miként juthatott bazsarózsacsokorhoz, nem érdekelte őket az sem, miért ragaszkodik a kislány olyan feltűnően ehhez a virághoz, szóval abszolúte nem törődtek a leánnyal; pedig talán jobban tették volna, ha több figyelmet szentelnek neki!

Mert egészen biztos, hogy akkor az egész emberiség, s valószínűleg az egész Univerzum jövője teljesen másként alakul – és ez a legcsekélyebb mértékben sem túlzás!

YY

Ebben a történetben, mely az emberiség igen ősi múltjáról szól, úgy látszik különleges szerepet játszanak a növények. Főleg a rózsák. Mert nemcsak a bazsarózsa játszott döntő szerepet az emberiség sorsában, de egy másik róza is: a tündérrózsa!

Csakhogy: a bazsarózsa jó darabig csupán Szosziva számára volt fontos, addig legalábbis, míg az emberiség meg nem ismerte annak mélyebb, s bizonyos mértékig fenyegető jelentését – ám azt, hogy mit jelent a tündérrózsa, azt mindenki tudta. E virág ugyanis jelkép volt, egy csoport, tulajdonképpen egy vallási közösség jelképe. Nevük így hangzott: *Szüességükhöz Ragaszkodók Katonai Egyesülete*. Röviden azonban csak úgy hívták őket, hogy a *Szürkék*, egyrészt mert az előbbi hosszas név kezdőbetűit összeolvasva (az első szóból nemcsak a kezdőbetűt, de az egész szótagot is) éppen kijön az a szó, hogy „szürke”, másrészt mert többnyire valóban teljesen szürke ruhában jártak, afféle egyenruhában. Emiatt nem is volt pusztán nagyizolás a nevükben az a szó, hogy „katonai”, mert e vallási szervezet rendkívül katonás fegyelmet követelt meg a tagjaitól. Komoly rangok voltak náluk, kezdve a közkatonai foktól, ami már ténylegesen rangot jelentett, mert sokkal jobban becsülték, mint az e fokot el sem érteket, akiket csak úgy neveztek, hogy „tanoncok”, aztán volt náluk még sok-sok más rang is, rangjelzésekkel, melyeket a váll-lapjukon viseltek. De hogy össze ne lehessen téveszteni őket az igazi katonákkal vagy a rendőrökkel, ezért nem csillagok jelezték e rangokat, hanem parányi tündérrózsák. Rangsoruk a következők voltak, rangjelzéseikkel, sorrendben:

- *tanonc*. Rangjelzése nincs, de ő is, mint minden Szürke, egyenruhában jár. Szürke egyenruhában.

- *közkatona*. Igazi rangjelzése neki sincs, mármint a váll-lapján, de a ruha mellrészén is és hátul a két lapocka között is egy-egy tenyérnyi fehér tündérrózsa látható. Ez így van minden ettől nagyobb rang esetén is.

<i>Rang</i>	<i>Jelkép a váll-lapon</i>
1., – hitvezető	Egy fehér tündérrózsa
2., – törzshitvezető	Két fehér tündérrózsa
3., – főhitvezető	Három fehér tündérrózsa
4., – hitmester	Egy piros tündérrózsa
5., – törzshitmester	Két piros tündérrózsa
6., – főhitmester	Három piros tündérrózsa

Ez volt az úgynevezett „első kategória”, ezeknek a váll-lapjai ugyanis egyszerű szürke alapszínnel rendelkeztek. E kategóriát nevezték úgy is, hogy „tisztesek”. A „második kategória” váll-lapjainak barna volt az alapszíne. Ezeket nevezték „altiszteknek”. Ezek így következtek sorban:

- 1., – alhitnagy
- 2., – hitnagy
- 3., – főhitnagy
- 4., – törzsnagy
- 5., – főtörzsnagy
- 6., – kapitány

Ami a tündérrózsák színét és számát illeti, az megfelelt az előző kategória azonos számú tagjának. A „harmadik kategória”, más néven a „tisztéké”, így hangzott:

- 1., – alhittanú
- 2., – tanú
- 3., – hittanú
- 4., – főhittanú
- 5., – törzstanú
- 6., – főtörzstanú

Rangjelzéseik sorban megegyeztek az előző csoportokéval, de a váll-lap alapszíne fehér volt. A „negyedik kategória”, a „tábornokoké”, „vezéreké”, így hangzott:

- 1., – alvezér
- 2., – vezér
- 3., – fővezér
- 4., – törzsvezér
- 5., – hitvezér
- 6., – főhitvezér

Rangjelzéseik megintcsak ugyanazok voltak, mint az előzőké, de a váll-lap alapszíne piros volt. És itt a ruha elején és hátulján is nem fehér, hanem piros volt a tündérrózsa. S végül következtek az „ötödik csoport” tagjai, akiket nemes egyszerűséggel általában csak úgy hívtak, hogy „szentek”. Ezeknek váll-lapja aranszínű volt:

- 1., – alszent
- 2., – szent
- 3., – főszent
- 4., – törzsszent
- 5., – vezérszent
- 6., – nagyszent

A tündérrózsák színe és száma itt is, mint az előző csoportoknál, ellenben a ruha elején és hátulján a tündérrózsa aranszínű volt.

S végül volt a legnagyobb rang, ami így hangzott: *Legszentebb Szent*. De a szervezetbe nem tartozók, a „hitetlenek”, „pogányok” csak úgy nevezték őt, hogy „a Szürkék királya”. Az ő váll-lapja piros színű volt, rajta négy arany tündérrózsával. Ruháján is aranyból volt elől-hátul a tündérrózsa.

Az idő tájt, hogy Szosziva az árvaházban cseperedett, a Legszentebb Szent egy Zsen nevű férfi volt. Persze hogy férfi: a Szürkének törvénye volt rá, hogy nő náluk nem kerülhet főhitmesternél magasabb rangba! Ennek ideológiája az volt, hogy szerintük a nő lelkialkatánál fogva alacsonyabbrendű lény, mint a férfi, amit ékesen bizonyít már az is, hogy testük gyöngébb, márpedig a test jelentős részben nem más, mint a lélek anyagi kivetülése! Különb is: a gyermekeket a nők szülik, ennél fogva lelkileg is közelebb állnak a gyerekekhez, a nő tehát valahol félúton van a fiúgyerek és a felnőtt férfi között, bár némely szempontból még a fiúgyerekeknél is alacsonyabbrendű, értelmes felnőtt tehát nem emel nőt vezető beosztásba! Még a főhitmesterségbe vagy az alatti rangba emelt nők sem parancsolhattak a Szürkéknél férfiaknak, csak nőtársaiknak.

Ettől függetlenül különböző alacsonyabb megbecsültségű munkakörökbe alkalmaztak természetesen nőket, még a Szentélyek Szentélyében is, ott, ahol a Legszentebb Szent irányította az egyesületet. Itt volt például a Legszentebb Szent egyik titkára, Aet, tisztségére nézve nagyszent, s e titkárnak volt egy leánya, Zerti, rangja szerint főhitmester, s ő irányította az épületet takarító nőket. Természetesen mindegyik nő maga is Szürke volt.

Bár takarítók voltak, de ezt megbecsült, szent foglalatosságnak tartották. És tulajdonképpen nem is volt igazán nehéz feladat, mert a Rend gazdag volt, nagyon gazdag, s így magas fokon gépesítve volt minden. Mégis, ezen a jeles napon alaposan kijutott nekik a munkából: Aet ugyanis egy *tutut* szándékozott fogadni, és azt mindenki tudta, hogy a tutuk hírhedten tisztaságmániások! Aet még a tulajdon leányát is megfenyegette, hogy amennyiben nem lesz minden eléggé tiszta, s ezért a tutu sarkon fordul és elmegy – márpedig a tutuk így szokták, ha valahol nem tetszik nekik! – akkor eltiltja a takarítóbrigád minden tagját a szentségektől egy teljes negyedévre!

Ilyen iszonyú fenyegetés hatására természetesen reggeltől-estig dolgoztak, már egy hét óta minden nap, nem is számlálva az önkéntes túlórákat. És tényleg, minden csillogott a tisztaságtól, mire a portás feltelefonált, hogy megérkezett a tutu!

Feltelefonált, bár igencsak rosszállotta, hogy egy tutu megszenteltségteleníti jelenlétével a jeles épületet, a Szürkék főhadiszállását. Hiszen mindenki tudja, hogy a tutuk hírhedten vallás-talanok! Undok materialista mindegyik! Nemcsak a Szürke tanokban nem hisznek, de semmi más vallásban sem, ami csak kialakult mostanában vagy bármikor korábban itt, Zóján, az emberiség bolygóbölcsőjén!

Ráadásul több mint valószínű, hogy nemcsak most kell elviselnie egy tutu undok pofájának látványát. Mert hát mi másért is hívta volna el e megbeszélésre a tutut Aet, ha nem azért, mert alkalmazni óhajtja valamire?! Hiszen az egész bolygón köztudomású, hogy egy tutut igen nehéz elviselni, jószerivel lehetetlen, legalábbis hosszabb távon, erre tehát nem is igen képes senki más csak egy másik tutu; vagyis ha valahová mégis meghívást kapnak, annak csak egyetlenegy oka lehet: alkalmazni kívánják!

Természetesen tudományos területre. Természettudományos, igen nehéz problémák megoldására. Arra valók. Arra, nem barátkozásra, azon ok miatt, amiért érdemes elviselni nehéz természetüket és megannyi hipokondriás, nyavalygó mániájukat: s ez az ok azon egyszerű szóval fejezhető ki, hogy – *zsenik*!

Minden tutu, még a legisleghülyébbjük is, garantáltan, nyilvánvalóan zseni. Ehhez szemernyi kétség nem férhet, kisgyermekkoruktól zsenialításra nevelik őket, és bizonyítványt is kapnak róla, hogy zsenik, nem sokkal harmincadik évük betöltése után.

Hogy miért akkor? Hát azért, mert bizonyítványt ugyebár csak az iskola befejezése után szoktak adni a gyerekeknek, márpedig a tutuknál az iskola sosem ér véget előbb, mint harmincéves korban. Eddig tart náluk a tankötelezettség. De a különösen tehetséges tutuk még akkor sem fejezik be a tanulást, hanem részt vesznek egy öt éves, úgynevezett „posztgraduális képzésen”...

S épp egy efféle, egy „posztgraduális” tutu érkezését várta most Aet nagyszent.

Bizony, bár a Szürkéknél nem volt szokás megkérdőjelezni a parancsnokok döntését, de amikor megtudták, hogy tutut hívott meg Aet, és hogy ráadásul épp egy posztgraduálisat, igencsak felszisszentek a rendtagok! Ennek pedig az az oka, hogy tudták: a tutu díjazása

érzékenyen le fogja apasztani a szervezet különben igazán vaskos bankszámláját! Már egy közönséges tutu is csillagászati összegeket szokott elkérni – nem azért, hogy megoldjon egy problémát, még csak nem is havi díjazásul, hanem csak azért, hogy egyáltalán méltóztasson felkeresni leendő munkaadóját, s hajlandó legyen meghallgatni annak gondjait! Elmegey oda, elkéri előre a vizitációs díjnak nevezett összeget, ami tulajdonképpen fizetsége arra az egyetlen napra, a meghallgatásra, de ez nem olyan meghallgatás, mint más munkavállalóknál, ahol a munkaadó hallgatja meg a munkavállalót, hanem fordítva: a leendő tutu munkavállaló hallgatja meg a reménybeli munkaadót, általában semmi mást nem is csinál eközben a tutu, csak figyel a nagy okos szemeivel, hallgat, alig-alig szól, s a nap végén közli, hogy hajlandó-e nagy kegyesen dolgozni a probléma megoldásán, legkevesebb annyi pénzért, amennyit egy kisváros összes polgára visz haza együttesen!

Ilyen keveset tényleg csak a leghülyébb tutuk kértek, akik épp hogy csak zsenik voltak. Egy posztgraduális fizetése vetekedhetett egy kisebb megye költségvetésével... egy olyan tutu pedig, aki már nevet is szerzett magának, hírnevet, mert megoldott egy-két vaskos problémát, az szemrebbenés nélkül elkérhette egy kisebb ország egész éves költségvetését magának. El is szokták kérni azt az effélék, és meg is szokták kapni!

És ezért cserébe még csak nem is ígéri a probléma megoldását, csak azt, hogy minden erejével igyekszik megoldást találni rá. Mindazonáltal olyan esetről még senki nem tud, hogy egy tutu idővel meg ne oldotta volna a feladatot. Legalábbis az esetben, ha hagytak neki elég időt. Mert előfordult, hogy némelyek alkalmaztak ugyan tutut, remélve, hogy megoldja a bajukat, de azután nem bírták tovább fizetni e zseniális szakembert. Vagy éppen a tutu egyszer csak közölte, hogy milyen gépre vagy kísérletre van szüksége... s az bizony túl drága volt az adott cégnek!

A tutu ilyen esetben egyszerűen felállt és otthagyta őket.

S most az a kérdés foglalkoztatott minden Szürkét: ugyan mire is akarja és tudja alkalmazni az ő nem is tudományos, nem is gazdasági, hanem vallási szervezetük a tutut, ráadásul minek nekik mindjárt egy olyan tutu, aki a tutuk között is kiemelkedő képzettségűnek számít?!

Ezt senki el nem tudta képzelni. Zerti, Aet lánya sem, holott neki jutott az a megtiszteltetés, hogy apja elé vezesse a tutu férfit.

A tutu helikopteren érkezett. A saját helikopterén. E helikoptert maga Aet vásárolta és küldte el a tutunak, örökbe adván neki, s erre kénytelen volt, mert a tutuknak is volt egy szervezete, olyan szakszervezet-féleség, és összefogtak a jogaik és hírnevük védelme érdekében. És megfogadták például, hogy posztgraduális tutu nem hajlandó meghallgatásra menni, csak akkor, ha már a meghívását is azzal kezdik, hogy ajándékoznak neki egy helikoptert, hogy azzal mehessen oda, ne a koszos, piszkos, büdös, betegségterjesztő tömegközlekedési eszközökön. S a helikopterért a tutu semmi mást nem ígér meg, csak azt, hogy amennyiben elfogadja a helikoptert, akkor ezzel vállalja azt is, hogy elmegey a meghallgatásra. De semmi mást nem ígér ezen kívül!

A tutu, ahhoz képest, hogy legkevesebb harmincöt éves volt, igazán fiatalosnak nézett ki. Ugyanakkor épp olyan volt, mint minden tutu, vagyis kényeskedő. Amikor leszállt a helikopter, nem szállt ki azonnal belőle, megvárta, míg a rotorlapátok forgása teljesen leáll, holott szemernyi sem kellett félnie attól, hogy a szél összekócolja a frizuráját, mert minden tutu vagy már eleve kopasz volt, vagy borotválta a fejét. De a legvalószínűbb egy harmadik megoldás volt, az ugyanis, hogy nem született kopasznak, de a borotválkozás is felesleges, ugyanis iskolaévei alatt véglegesen szőrtelenítette a teljes testfelületét. Ennek az az oka, hogy a szőrt iszonyúan

egészségtelennek tartották, mert a szőrszálak felülete nagy, s ezért temérdek baktérium és vírus képes megtapadni rajta. A tutuk pedig iszonyodtak a betegségektől.

De a tutu csak megvárta, míg megáll a helikopter lapátja, s ezután szállt ki. De kilépés előtt még gondosan megnézte, nem valami pocsolyába kell-e lépnie véletlenül.

Nem kellett, mert amíg várt a kiszállásra, addig néhány Szürke közkatona, akik erre parancsot kaptak Aettől, szőnyeget gördítettek a helikopter elé, mely egészen a bejáratig húzódott. Ez már csak elég finom és tiszta lesz a tutunak!

Nem volt az. Igaz, kiszállt rá a tutu, s végig is lépkedett a bejáratig rajta, de fintorgó arccal, s amikor végre fellépett a márványlépcsőre, így szólt a legelső rangosabb Szürkéhez:

— Add át az üzenetemet annak, akit illet: legközelebb ne ilyen bolyhos szőnyeget terítsetek elém! A leendő irodámban sem akarok meglátni effélét, már ha egyáltalán úgy döntök, hogy dolgozom nálatok. A szőnyeget ugyanis lehetetlen tökéletesen tisztítani, remek búvóhelye a baktériumoknak, a kosznak, de még a kisebb élősdieknek is! Vastag, át nem lyukadó, sima nejlon-szőnyeg, például valami linóleumféle, az megfelel. Még olcsóbb is lesz, mint ez!

Azzal már ott is hagyta a férfit, és elindult befelé. Követte Zertit, mert az intett neki, ebből tudta a tutu, hogy Zerti a vezetője.

De vezetés közben időnként hátrapislogott. Nagyon érdekelte, ki ez a különös látogató! Eddig ugyanis nem látott még sosem tutut, legalábbis nem élőben, mert a televízióban természetesen többször is beszélt egyikük-másikuk. S abban, hogy még nem látott élő tutut, semmi csoda nincs, ugyanis egyáltalán nem volt olyan sok tutu a világon! Nem sokkal több élt csak belőlük, mint összesen talán százezer, s e szám úgy jött ki, hogy mindössze a világ tíz országában tartott fenn iskolát a Tutu Iskolamozgalom, mindegyik országban egyetlenegy, s évente egy iskolájából mintegy kétszáz végzős került ki. S bár a tutuk tovább szoktak élni, mint a közönséges emberek, mert nagyon vigyáztak magukra, de nem sokkal tovább. Márpedig százezer fő cseppet sem sok, ha az egész világra elosztjuk! Nemhogy a falvakról, de sok városról is elmondható volt, hogy egyetlen tutu sincs benne!

Ez nem zavarta az iskola vezetését. Bár ez az iskolarendszer már jó százötven esztendeje kiválóan működött, de sosem a tömegtermelésre, hanem a legszigorúbb minőségre helyezte a hangsúlyt.

— Bocsáss meg uram, az én nevem Zerti, benned vajon kit tisztelhetek?

— Nevem Ark – válaszolta a tutu.

A rövid választól s a még rövidebb névtől Zertiben fokozódott az ellenszenv. Egyáltalán, semmi nem tetszett neki ezen a tutun! Sem a kopasz feje, sem az, hogy a körmeit olyan iszonyú rövidre vágta, már-már a nyers húsig, csak hogy semmi piszok meg ne tapadhasson a köröm alatt, sem az, hogy olyan a fogsora mintha ezüstből lenne... Különben Zerti tudta, amit mindenki tudott: a tutunak nem ezüstből van a fogsora, hanem különleges rozsdamentes acélból. Még az iskolában megszabadulnak a fogaiktól. Ennek oka az, hogy nem akarják, hogy a későbbi éveikben bajuk legyen a szuvasodással, különben meg kénytelenek is rá, mert a gyermekkorukban kapott injekciós kezelés, ami késlelteti a fejcsont varratainak elcsontosodását, s így lehetővé teszi, hogy az agyuk nagyobbra nőjön, ez mellékhatásként lerontja a fogzománc állagát. Tehát minden tutu gyereknek kihúzgálják még kiskorában az összes fogát, alighogy megjelennek a maradandó fogak, ellenben beültetik az állkapocsba ezeket a mesterséges acélfogakat.

Ennek a tutunak is nagy volt a feje. Éppenséggel nem olyan iszonyú nagy, hogy torznak tűnt volna, de határozottan nagyobb, mint amit megszokott más férfiak nyakán! Úgy szemből még különben egészen normálisnak tűnt, épp csak egy kicsit volt magasabb a homloka, mint ami megszokott, de oldalról nézve már zavaróan hatott, hogy mennyivel hosszabb a fej hátrafelé!

Hát még a ruhái! Egy merő fehérbe volt öltözve, minden fehér volt rajta, még a cipő is, egészen biztosan azért, hogy lássa, amint a legkisebb kosz is megjelenik rajta. És e ruha enyhén zizegett minden lépésre, mert műanyagból volt, hogy könnyen lehessen tisztítani, bár igaz, valami porózus, a szellőzést megengedő műanyagból, amit maguk a tutuk találtak fel kifejezetten önmaguk ruházkodását ezzel is elősegíteni. Volt külön gyára az iskolának, ahol e ruhát gyártották.

A tutu semmit nem vitt magával, csak egy kis övtáskát, s a kezében egy az övtáskánál nem sokkal nagyobb hordozható számítógépet. Zerti tudta, hogy az övtáskában sebtapaszkok vannak, fertőtlenítő spré – ezek nélkül az óvatos tutuk soha el nem indulnak sehová sem – benne van a bizonyítványa, nem mintha a külseje alapján bárki el ne hinné róla, hogy tutu, de hát nem mindegy, hogy végzett tutu vagy még csak tanuló, és büszke is rá, hogy ő tutu és végzett is – a számítógép pedig megint olyasmi volt, ami nélkül egy tutut igen nehéz elképzelni! Mert bár a tutuk hihetetlen mennyiségű információt tárolnak a fejükben, azt, amit „lexikális ismeretnek” szoktak nevezni, ám mindent azért ők sem tudnak, de ezeket tárolja a számítógép. És persze egy rakás különleges programot. Számítógépük külön rádiótelefonként is funkcionál, és természetesen képes csatlakozni a Világhálóra is. És tartalmazza a világ valamennyi tutujának nevét, címét, szakképesítését, mert a tutuk, azok igen összetartó közösség, és segítik egymást.

S persze a számítógép is egészen különleges számítógép volt. A tutuknak volt saját számítógépgyáruk, és bármilyen hihetetlen, de senki másnak nem adtak el e számítógépekből, mint kizárólag tutuknak! Sokan elképesztőnek tartották, hogy miként lehet az, hogy ők gyártják a világ legjobb számítógépeit, annak ellenére, hogy ilyen kis piacra termelnek – de hát ennek több oka volt! Egyrészt az, hogy a tutuk igen gazdagok voltak, tehát meg tudták fizetni ezeket a számítógépeket, melyek legkevesebb ezerszer annyiba kerültek, mint a legjobb nem tutu számítógép; másrészt meg a tutukat szerződés kötelezte egykori iskolájuk támogatására, ami a mindenkori keresetük 30%-át jelentette. S az iskola tulajdona volt a számítógépgyár is, tehát jutott bőven pénz fejlesztésre és gyártásra!

Történt különben olyan, hogy megöltek egy tutut, s elvitték a számítógépét. De semmire nem mentek vele, mert nem tudták feltörni a védelmét. A gép bekapcsoláskor azzal kezdte, hogy jelszót kért. S annyit elárultak a tutuk, hogy a jelszó egy több mint száz karakterből álló teljesen értelmetlen betű- és számjegyhalmaz, s ez ráadásul nem is azonos minden indításnál, mert bonyolult matematikai rendszer szerint változik, a tutunak észben kell tehát tartani, hogy legutóbb milyen jelszót ütött be, mert ebből következik az új! S a számítógép legfeljebb két kísérletet engedélyez. Ráadásul az a matematikai algoritmus, amely szerint a jelszavak változnak, minden tutu esetében más és más, egyedi, mint ahogy egyedileg van erre beállítva a számítógép is. Továbbá még ez sem minden: mert a számítógép ujjlenyomat-azonosítóval is rendelkezik, s nem hajlandó még jó jelszó esetén sem működni, ha nem megfelelő az ujjlenyomat, és működés közben véletlenszerű időpontokban magától is felszólítja a használatát, hogy az ujjlenyomatával igazolja magát, hogy még mindig a gazdája használja-e, mert hátha bekapcsolása után megölték a tutut, s így szerezték meg a bekapcsolt számítógépet...

S amikor szétszedni próbáltak a tolvajok egy számítógépet – a számítógép valami egészen különleges dolgot művelt: *szétolvadt!*

De még ez sem minden, mert kiderült, hogy a szétszedni óhajtott számítógép az öngyilkossága előtt üzenetet küldhetett a Világhálón át a tutukhoz, akik értesítették a rendőrséget, mert percekben belül a helyszínre érkeztek a rendőrök, s elfogták a tolvajokat. S hogy honnan tudták, hová kell menniük?! Hát onnan, hogy a számítógép megüzente a helyét is, mert mindegyikbe komplett műholdas helymeghatározó rendszer van beleépítve...

Odaértek Aet ajtajához, ami előtt két fős őrség állt.

— Zerti főhitmester jelentem, Ark tutu megérkezett! – kiáltotta katonásan Zerti, vigyázzba vágva magát az őrség előtt.

Azok tisztelegtek, erre Zerti visszatisztelgett, majd bokáját összecsapva távozott, mert a többi már nem az ő dolga volt.

A két őr pedig félreállt és az ajtóra mutatott, jelezve, hogy Ark beléphet oda.

— Nyissátok ki fiúk, hadd ne én maszatoljam össze a kezemet! – mondta Ark cseppet sem katonásan, holott Aet szobájának kilincse természetesen tükörfényes és abszolút tiszta volt.

Ezen már majdnem meg sem lepődtek az örök, de azon sem, hogy Ark tegezi őket. A tutuk mindenkit tegeztek. Az volt a véleményük, hogy a legnagyobb hülyeség úgy beszélni valakihez, mintha egy jelen nem levő, harmadik személy volna, hiszen ez megnehezíti a kommunikációs folyamat értelmezését! A megszólítások arra vannak, s a ragok-jelek-képzők is, hogy egyértelműsítsék, és ne elhomályosítsák a közlendőt!

S így végre kinyitották az ajtót, s Ark belépett oda.

Aet szobája tágas volt, tele mindenféle arany díszítésekkel, az ajtóval szemben ablak nyílt, s ezen ablak előtt a nagyszent íróasztala. Súlyos, mázsás tölgyfa íróasztal. Oldalt a falon Aet életének főbb pillanatairól készült fényképek: amikor felvették őt a Szürkébe, különböző felszenteléseiről, előléptetéseiről, kitüntetéseiről készült felvételek, – éppen csak feleségéről és házasságáról nem volt egyetlen fotó sem, mert a házasságot a Szürkéék szégyenletes dolognak tartották, ami éppenséggel nem bűn, de jelzi, hogy nem tud eléggé ellenállni a nőszülő vagy a férjhez menő a testi vágyaknak. E vélemény ellenére a legtöbb Szürke családot alapított, ami előnyös volt a rendjüknek is, hogy legyen elég utánpótlás, de elvárták, hogy e tényt semelyikük ne reklámozza, ne dicsekedjék vele.

Amint a tutu belépett, Aet felpattant az íróasztal mögül, előresietett, s üdvözölte Arkot, de nem nyújtott kezét neki, mert tudta, hogy azt Ark úgysem fogadná el. Sőt, megállt vele szemben talán három méterre, s onnan mondta az üdvözlő szavakat, mert tudta, hogy a tutuk épp ezt tartják udvariasságnak, azt, ha valaki kerüli velük a testi kontaktusokat és távolságot tart, mert így kevésbé kell tartaniuk a fertőzésektől. Sőt, miután Aet köszöntötte Arkot, még nagy látványosan egy szájkendőt is előhúzott a fiókjából és a szája elé kötötte, nehogy a lehelete eljusson a tutuhoz. S ezt látva Ark végre egészen enyhén elmosolyodott, mert értékelte ezt az udvariasságot.

Aet az asztala túloldalán álló székre mutatott, melynek ülőkéje sima üveglappal volt borítva, s olyan vakítóan csillogott, hogy elő sem fordulhatott, hogy bármi kosz is lenne rajta! És Ark le is ült rá, de előtte az övtáskájából előhúzta a fertőtlenítő sprét, és befújta vele gondosan a székeknek nemcsak a támláját, ülőkéjét, de még a lábait is. S ezután csak ennyit mondott:

— Hallgatlak.

Aet tudta, amit mindenki: a tutuknál az számít udvariasságnak, ha minél gyorsabban a lényegre térnek, és még a lényegről szólva sem kell ismételtetni a tényeket, mert a tutuk mindent meg szoktak jegyezni, amit mondanak nekik. Sőt, ha csak lehet érdemes pontokba rendezni a mondanivalót, mert az ő matematikusi észjárásuknak az sokkal megfelelőbb! Így Aet is a tárgyra tért most.

— Olyan tutut kértem az iskolából, aki a posztgraduálison különösen épp biológiával foglalkozott. Ennek oka az, hogy egy biológiai prozsektet szeretnénk megvalósítani. Ennek lényege vallásunk tanításaival függ össze. Szeretném, ha megértenéd nemcsak a problémánkat, de azt is, hogy ez miért fontos nekünk, tekintve, hogy úgy talán hasznunkra lehetsz a fő feladat megoldása mellett a különböző esetleges mellékfelfedezésekkel is, míg ha nem látod át a nézetrendszerünket, akkor esetleg elsiklanál olyan megfigyelések fölött, melyeket mi örömmel üdvözlőnénk! Tehát hadd kérdezzem meg mindenekelőtt: mennyire ismered a mi vallásunkat?

— Semennyire – válaszolta egyszerűen a tutu, és nem sértődött meg azon, hogy őt is tegezik. Sőt, épp ezt várta el.

— Semennyire?! – ámult el ezen Aet. Az ő vallásuk volt a bolygón a legelterjedtebb.

— Nem tömjük a fejünket a Tutuban babonaságokkal – magyarázta meg röviden Ark. A tutuk többnyire egyszerűen Tutunak nevezték az iskolát, ami azért is volt jogos, mert először az iskolát nevezték Tutunak, s erről kapták az onnan kikerülő növendékek a tutu nevet.

Aet arca egy pillanatra elborult, amiért vallásukat, amiben ő hitt, Ark egyszerűen csak babonaságnak bélyegzi, de aztán erőt vett magán, erővel mosolyra igazította a száját, és igyekezett túltenni magát rajta. Ez végül is várható volt egy tutu részéről!

— Na mindegy, de akkor szeretném, ha meghallgatnád, amit mondok erről, ígérem, hogy nagyon tömör leszek, s kizárólag a lényegre fogok szorítkozni!

— Ez a nap a tied, mert megfizetted. A magad idejét pocsékolod! – jelentette ki a tutu nagy nyugalommal.

— Remélem, hogy nem lesz pocséklás! – szólt bizakodóan Aet, majd így folytatta:

— Mi természetesen azt hisszük, hogy a világot egy Isten nevű szellemi lény teremtette, de ennek nincs jelentősége a te szempontodból, tehát ami a munkádat illeti. Ami a lényeg, az az, hogy úgy hisszük, Isten, mert tökéletes lény, természetesen tökéletes világot teremtett. Benne az értelmes lények is tökéletesek voltak. Azonban csak az lehet tökéletes, ami nem változik, hiszen ami tökéletes, az a változás útján csakis tökéletlenebbé válhat!

— Ez a logikai eszmefuttatás hibás, mert már eleve feltételezi azt a bizonyítatlan állítást, hogy csak egyfajta tökéletesség létezhet, holott alternatív lehetőségként kínálkozik az is, hogy létezik többfajta tökéletesség is, akkor pedig az sem lehetetlen, hogy az egyik átalakuljon hirtelen vagy folyamatosan egy másikba! – mondta a tutu. — Sőt, ennek igazságára némi tapasztalati bizonyíték is kínálkozik, mert a számítások gyors elvégzésére jelenleg a legtökéletesebb eszköz az én számítógépem, ellenben igen tökéletlen eszköz lenne egy szeg beverésére! Arra sokkal tökéletesebb eszköz a kalapács! És bár valószínű, hogy a maga kategóriájában a számítógépem még nem érte el a végső tökéletességet, mert még sokat fejlődnek majd a tutu számítógépek, de attól még nem lesznek alkalmasabbak a kalapács-funkcióra! Vagyis: különböző kategóriák lehetségesek, s mindegyiken belül különböző a tökéletesség kritériuma!

— Kérlek most ne vitatkozz ezen, mert nem hitvitára hívtalak! Most csak hallgasd meg, amit mondok, s amikor már tudod, hogy mi lenne a feladatod, akkor szólj a kételyeid felől, ha az érinti a feladatodat! Tehát, Isten tökéletes lényeket teremtett, akik, mert tökéletesek voltak,

nem változtak, vagyis meg sem haltak, mert a halál is változás! De mert nem haltak meg, ezért nem is szaporodtak, mert nem volt szükségük a fogyatkozó népesség megújítására!

Most jött azonban a Sátán! Elhatározta, hogy tönkreteszi Isten művét, s beléoltotta a teremtményekbe a vágyat egymás iránt. Márpedig minden vágy megtermi a gyümölcsét, a gonosz vágy gonosz gyümölcsöt, ami ez esetben azt jelentette, hogy a lényeknek szaporítószerveik nőttek, hogy megkönnyítsék az egyesülést. S így a lények sokasodni is kezdtek.

Ez azonban egy hosszabb folyamat eredménye volt. Eleinte ugyanis csak férfiak jelentek meg, akik értelemszerűen csak egyesülni tudtak a többi férfival, de szaporodni még nem, hanem ahogy mind erősebb lett a vágy bennük, megjelentek a nők is, akik azokból a lényekből alakultak ki, akik olyan mohón sóvárogtak az egyesülés bűnét elkövetni, hogy ezáltal a női formára alakultak át, ami az egyesülés céljára sokkal alkalmasabb, lévén hogy a nőknek nem egy, de két nyílása van alul, mely képes a férfiak megfelelő szervének a befogadására! Tehát a nők lényegesen bűnösebbek, mint a férfiak, s ezt már testformájuk is mutatja! Azért lettek épp ilyenek, mert erősebb bennük a bűnös vágy!

Ami téged érintene Ark: én tudom, hogy ezt az egészet nem hiszed, de azért mondtam el, hogy tudd, nekünk minden olyan ismeret fontos, mely természettudományos bizonyítékot nyújt e tanainkra, ha még oly kicsit is. Főbb tantételeink, melyeket leszűrhetél e kis elbeszélésemből, a következők:

- 1., Az emberek régebben tökéletesebbek voltak, mint manapság.
- 2., Az első nem, ami megjelent a világban, a hímnem.
- 3., A női nem tulajdonképpen nem más, mint a férfinem egyfajta elkorcsosulása.
- 4., A nő alacsonyabbrendű, mint a férfi.

— Ennyi? – kérdezte Ark.

— Ami vallási tanainkat illeti, cseppet sem, sok terjedelmes szent könyvünk van, de nem látom értelmét annak, hogy megkísérleljem a megtérítésedet, a munkádhoz pedig ennyi is elég. A munka részletes ismertetése, tehát a konkrét célfeladat, az természetesen még nem lett elmondva. Vagyis...

— Egy pillanat! – szólt Ark. — A negyedik pont specifikációja pontatlan! Ugyanis nincs meghatározva, milyen szempontok szerint beszélhetünk alacsonyabb- vagy magasabbrendűségről! Azt mondani, hogy a nő alacsonyabbrendű, mint a férfi, szerintem épp olyan, mintha azt mondanánk, hogy a hajó alacsonyabbrendű, mint az autó! Holott egyszerűen csak más, tehát másra kell használni! A nő egyszerűen csak más, mint a férfi. Ellenben, ami a második pontot illeti, ezt illetően talán már most rögvest segíthetek.

— Csakugyan?! És hogyhogy „talán”?! – csodálkozott Aet, főleg mert Ark azt mondta: *talán*. Holott a bizonytalankodás semennyire sem volt jellemző a tutukra, legalábbis nem tudományos kérdésekben.

— Azért talán, mert attól függ, mit tekintünk női nemnek. Több mint valószínű ugyanis, hogy az élet kialakulásának kezdetén még nem volt két nem. Az az egy nem, ami volt, az azonban tudott maga is szaporodni, ez evidens tény, hiszen ha nem lett volna képes, akkor kipusztult volna, s most mi sem lennénk! Ha a női nemet úgy tekintjük, hogy nő az, amely utódot tud szülni, az esetben igenis a női nem az első nem a világban, s eszerint a hímnem, mikor később kialakult, egyfajta eltorzult női nem. Mindazonáltal mi tutuk nem e definíciót fogadtuk el a nőiségre. Logikátlan lett volna, tekintve, hogy ez esetben nőnek kéne tekintenünk például az egysejtűek jelentős hányadát is. A tutu biológusok szerint vannak lények, melyek nem rendel-

keznek nemi identitással. Nincs nemük. Ugyanakkor szaporodni igenis tudnak. Effélék lehetnek a legelső élőlények is. Azoknak tehát még nem volt neme.

— Ez egybecseng a mi tanainkkal! – ujjongott Aet.

— Tagadhatatlan – bólintott a tutu. — Na már most, ahogy kialakult az ivaros szaporodás, megjelentek olyan élőlények, melyek a szaporodáshoz ivarsejteket termeltek, ezeket az ivarsejteket röviden *gamétáknak* szoktuk nevezni. Eleinte olyan szaporodási rendszer alakult ki, melyet izogámiának nevezünk: ez azt jelentette, hogy bármely két gaméta összetapadhatott, és belőlük keletkezett egy új élőlény, mely az összetapadás után természetesen még növekedett egy darabig. Ezek az ősi gaméták mind megközelítőleg azonos nagyságúak lehettek, és ugyanakkor mozgékonyak, hogy felkereshessék a másik gamétát. S mert számtalan sok kellett ahhoz, hogy végül legalább néhány megtalálja a partnerét, s utód legyen belőlük, ezért azok az ősi élőlények számtalan sokat is termeltek. Na már most, a fenti jellemvonások, hogy tudniillik a gaméta mozogni képes, és hogy sokat termel belőle a szervezet, ezek egyértelműen a hímnem specifikumai. Vagyis, ha úgy tekintjük a hímnemet, hogy hím az, amely sok mozgékony ivarsejtet termel, a női nem attribútumának pedig azt tekintjük, hogy kevés mozdulatlan ivarsejtet termel, az esetben azt mondhatjuk, hogy a legelső nem a világban, ami megjelent: a hímnem volt.

— Pompás! – dörzsölte a tenyerét Aet. — Gratulálok neked Ark úr, íme érdemes volt egy tutut alkalmaznom!

— Még nem vagyok alkalmazva! – emelte fel a kezét fontoskodva Ark.

— Igen, igen, természetesen... de akkor hogy is alakult ki szerintetek a női nem?!

— Jelenleg az általunk *oogámiának* nevezett rendszer szerint szaporodunk, ami azt jelenti, hogy van egy nagyméretű mozdulatlan ivarsejt, a petesejt, más néven *oocita*, s ezt termékenyíti meg valamelyik a gyors, de kicsi hímvarsejtek közül. Ez pedig úgy alakulhatott ki, hogy amikor még az izogám rendszer volt az uralkodó, akkor véletlenül néhány szervezet olyan gamétákat kezdett el termelni, melyek a többiekénél kissé nagyobbak voltak. Ezeknek nyilvánvalóan előnyük volt a többiekkel szemben, mert nagyobbra nőhettek a megtermékenyítés után, vagy ha nem is nőttek nagyobbra, de előbb érték el a felnőtt nagyságot. Vagyis ezek jobban elszaporodtak.

Igen ám, de ekkor rögvést előnybe kerültek azok a szervezetek, melyek olyan gamétákat termeltek, amelyek gyorsan meg tudták keresni e nagy gamétákat partnerükül, előbb, mint más gaméták! Vagyis előnyt élveztek egyrészt a többinél nagyobb gaméták, másrészt a többinél gyorsabb gaméták! Hanem az nem lehetett, hogy egy gaméta nagyobb is legyen meg gyorsabb is, mert a nagyobb, az általában lassabb volt, hiszen nagyobb tömeget kellett mozgatnia! Ezért két elágazó fejlődési stratégia alakult ki: lettek egyrészt a nagyságra, másrészt a gyorsaságra specializálódott gaméták. A nagyságra specializálódottak végül mozdulatlanokká váltak, ami nem volt nagy baj, mert a mozgékonyak úgylis megkeresték őket. A gyors gaméták viszont egyre kisebbekké váltak, mert így lehettek gyorsabbak, a kisebb tömeg miatt. Ugyanakkor azok a szervezetek, melyek nagy gamétákat termeltek, ezekből nem termelhettek sokat, épp azért, mert a nagyobbak előállításra több munkát ró a szervezetre. A kicsi, de gyors gamétákat gyártó szervezetek viszont továbbra is termelheték ezeket nagy mennyiségben, mint az izogámia korszakában, épp amiatt, mert kicsik! A nagy gaméták többé nem egyesülhettek egymással, a nagy társaikkal, mert mozdulatlanokká váltak, nem tudták egymást megkeresni, csakis kicsivel alkothattak tehát párt; a kis gaméták meg azért nem egyesülhettek egymással, mert ez nem is volt érdekük, hiszen a két kicsi egyesüléséből kialakuló szervezet sokkal kevesebb tápanyagot kap a fejlődéséhez, mint ha az egyik kicsinek egy nagy gaméta lenne a társa!

Sőt, a kis gaméták kialakulásának a vége felé egy ilyen gaméta már olyan kicsi lehetett, hogy életképtelen is lett volna egy másik kicsivel egyesülve, egyetlen esélye az volt, ha talál a partneréül egy nagy gamétát. S mint már bizonyára sejtetted Aet, a nagy és mozdulatlan gamétát termelőkből lettek a nőtények, a kicsi, de mozgékonyat termelőkből a hímek. Azok a szervezetek, melyek a kettő közötti méretet termelték, hamar kipusztultak, mert egyik szélsőséges stratégia előnyeit sem élvezték.

— Ez idáig szinte teljesen egybeesik a tanainkkal!

— De még nem kaptam választ arra, mit értek alacsonyrendűségen! Mert ha valamelyik nemet mégis erkölcsileg akarnám jellemezni, akkor legfeljebb a hímnemet ítélném el, mert a hím, amikor a spermiuma egyesül a petesejttel, sokkal kevesebb tápanyagot ad a leendő utód létrehozásához, mint a nő, éppenséggel semmit, s ez okból nehezen mondhatok mást, mint hogy a hím kihasználja a nőtényt, nemcsak az emberek, de minden ivaros szaporodó faj esetében!

— Meglehet, de ezen megint nem kell vitatkozni. Lényeg az, hogy minden olyan információnak örülünk, mely kedvező színben tünteti fel a férfit a nővel szemben, vagy kedvezőtlen színben a nőt a férfival szemben.

— Aha. És mi lenne a konkrét munkám?

— Nem vagyok biológus, nem tudom a megfelelő szakkifejezésekkel elmondani, csak körülírni: az, hogy a nőt minél tökéletesebben kiküszöböljük a szaporodási folyamatból! Tekintve ugyanis azt, amit az imént mondtam a tanításainkból, az emberek sokkal tökéletesebbek voltak akkor, amikor még a nők nem jelentek meg a színen! Vissza akarjuk szerezni őseink tökéletességét!

— Nem hiszek abban, hogy volt valaha ilyen állapot, márpedig nem foglalkozhatom olyasmivel, aminek a sikerében nem hiszek! – és a tutu olyan mozdulatot tett, amiből Aet arra következtetett, hogy vendége távozni óhajt.

— Várj! Ennek semmi köze a te hitedhez! Ez nem hitbeli, hanem tömény biológiai probléma. Lehet-e szaporodni nők nélkül, ez itt a kérdés, és ez biológiai kérdés!

— Másrészt, ha a hitelveiteket vizsgáljuk – szólt Ark –, akkor arra a következtetésre kell jussak, hogy szerintetek az emberi faj akkor volt a legtökéletesebb, amikor még férfiak sem voltak, mert nem volt nemi identitása a lényeknek!

— De akkor szerintünk szaporodás sem volt.

— Igen. Ám ezt könnyű elérni: csak nem kell szaporodnotok! Ehhez nem kellek én!

— Ark, a helyzet az, hogy mi természetesen valóban lényegesen tökéletlenebbnek, mondhatnám kevésbé szentnek tartjuk magunkat, mint az ősi teremtetett lényeket. Ám nem vagyunk olyan beképzelték, hogy azt higgyük, egyszeriben sikerül kimásznunk évezredek bűnéből! Ám hisszük azt, hogy magasabb tökéletességi fokra juthatunk el, ha akarjuk. Jelenleg szerintünk leginkább a nők jelenléte veszélyezteti az emberiséget, mert nőiségükkel állandóan bűnös gondolatokra és tettekre csábítják a férfiakat, és emiatt azok nemcsak nem teszik a szent dolgokat, de nem is gondolnak a szentségekre, például imádságra és Isten dicsőségére, hiszen a nők járnak az eszükben! Hanem, az esetben, ha szaporodni lehetne nők nélkül is, úgy már teljesen kizárhatnánk életünkben e zavaró körülményt, s így bár biztos még szintén számtalan tökéletlenség akadályozná Istennel való kapcsolatunkat, de nem annyi, mint eddig, egy nagy lépéssel közelebb juthatnánk a végső tökéletességhez!

— De hiszen ezt már megoldották nem is olyan rég a tudósok, annak hogy ivartalanul lehessen szaporodni, van módszere, *klónozás* a neve!

— Ezt én is tudom Ark, de mi nem klónozást akarunk! Az ugyanis bűnös dolog, mármint szerintünk, mert úgy az ember önmaga másodpéldányát teremti meg, a klónozás tehát kísérlet a személyes halhatatlanságra! S hogy ez bűnös dolog, azt már az is bizonyítja, hogy valószínűleg Isten akaratából, a klónozott egyedek rövidebb ideig élnek és betegesebbek, mint az eredeti lénypéldány!

— Ennek nem sok köze lehet a nemlétező isten nemlétező akaratához! Ennek az az oka, hogy a sejtosztódás során a duplikálódó DNS lánc másolata nem lesz teljesen azonos az eredetivel, hanem a végéről bizonyos báziscsoportok lemaradnak. Ez eleinte nem okoz gondot, mert épp emiatt a megtermékenyített petesejtben létrejövő törzs-DNS példány jó pár bázissal hosszabb, mint ami szigorúan véve szükséges volna, tehát felesleges bázisokat tartalmaz, mintha egy könyv csupa üres oldallal kezdődne és végződne, s csak középen volna érdemi szöveg! De ahogy újra és újra osztódik a sejt, úgy elfogynak e felesleges oldalak, tehát a bázisok, és már olyan bázisok sem kerülnek duplikálásra, amelyek pedig a sejtek működése számára fontos információkat tartalmaznak! Emiatt öregedünk és halunk meg! Na és mert a klónozás során egy testi sejtet veszünk ki és készítenek rá, hogy komplett egyedé fejlődjen, ez a sejt már eleve kevesebb elveszithető bázissal rendelkezik a DNS szál végein, s így kevesebbszer osztódhat, az utód tehát rövidebb életre számíthat, s így nagyobb lesz arra is az esély, hogy egy adott életkorban hajlamos lesz valamely betegségre!

— Minden szavadat elhiszem, de akkor is hihetem emellett, hogy ez az Úr akaratát: ő rendelte el a szaporodásnak épp e módját, hogy így a klónozás bűnös módszerét a szaporodás előnytelen változatának bélyegezze!

— Korábban azt mondtad, a lények azon vágya, hogy egyesüljenek egymással, s így a szaporodás is, a Sátán rafinériája, tehát mindenestül bűnös!

— Valóban, de vannak bűnösebb és kevésbé bűnös formák! S épp erről van szó! Azt akarjuk, Ark, hogy dolgozd ki a szaporodás olyan formáját, mely határozottan nem klónozás, mert nem egyetlen férfinak lehet gyereke önmagától, hanem két különböző férfinak, az utód tehát mindkettő genetikai anyagából tartalmaz részeket, ráadásul ehhez ne is kelljen egyesülniük egymással, tehát ne kövessék el a homoszexualitás vétjét! Vagyis, valami gépféleség legyen a műanya, az utódra tehát a lombikbébi szó jogos lesz!

— Ez nehéz ügy lesz! – tűnődött el Ark.

— Örülök neki, mert ha könnyű volna, még megvádolhatnának azzal, hogy jelentéktelen ügyre pocsékolom az egyház pénzét!

— Ami a mesterséges anyaméhet illeti, még az sem teljesen kidolgozott. Idáig még senki nem készített százszázalékos lombikbébit, csak olyat, melyet a fejlődés egy adott stádiumában visszaültettek egy biológiai anyába.

— Akkor oldd meg, Ark! Ez méltó egy tutuhoz! De elvárom, hogy ne *anyaméhnek* nevezd, hanem *apaméhnek*! A nőket még nyelvészeti szinten is irtsuk ki az életünkből!

— Aha. Gondolom, akkor mind emellé az is követelmény, hogy az utód mindig hímnemű legyen.

— Férfi. Igen. Ez annyira magától értetődő, hogy el is felejtettem mondani! Hiszen mi más is lehetne két férfi utóda, mint férfi!

— Például nő. Gondolom te is tudod Aet, még ha nem is vagy tutu, hogy a férfiak XY kromoszóma-struktúrával rendelkeznek, míg a nőké XX! Tehát két nőnek, ha lehetne gyermeke, az mindig csak nő lenne. De két férfinak a gyereke lehet XX és XY struktúrájú is, tehát nő is és férfi is!

— Ragaszkodom hozzá, hogy férfi legyen! Sőt... hiszen olyan variáció is lehet eszerint, hogy YY! Nem igaz?!

— Pusztán a jelekkel, szimbólumokkal játszva igen, de nem hiszem, hogy a valóságban ez megtörténhetne! Tudod, az X kromoszóma nagyobb, mint az Y. És bizony sok olyan információt tartalmaz, amit az Y kromoszóma nem. Már most is, hogy a férfiak eggyel kevesebb X kromoszómával rendelkeznek, mint a nők, megszenvedik ennek hátrányát: betegesebbek, rövidebb ideig élnek, és nagyobb náluk a csecsemőhalandóság!

— Meglehet, de sok-sok előnye is van a férfilétnek: erősebbek vagyunk, okosabbak, merészebbek, hősiesebbek!

— E tulajdonságokból csak a testi erő nagyobb volta az igaz, minden más inkább csak a férfiak vágyvilágában létezik! – legyintett Ark.

— Azt gondolsz, amit akarsz, a lényeg csak az, hogy megcsinálod-e, hogy lehessen két férfinak is gyereke, méghozzá a tökéletes férfi, az YY alakú?!

— Nem „alakú”, hanem kromoszóma-szerelvényű – javította ki fontoskodva őt Ark.

— Jó, jó, hát szóval akkor az! Mert aztán, ha már sok ilyen testvérünk született, már ők egymással csakis ugyanilyen gyermekeket építhetnek a gép segítségével, s megvalósul a tökéletes társadalom: mindenki férfi lesz benne, sőt szuperférfi, abszolút megszabadulunk a nőiséget jelentő ronda X kromoszómától, levetközzük a nőiség sötét, aljas szennyét, mely megront bennünket, mely megakadályozza, hogy a férfiak minden képessége kibontakozzék a maga fennkölt tökéletében! Sőt, e társadalom annyira tökéletes lesz, hogy benne még a párzás vétké sem fog előfordulni, ugyanakkor mégis lesznek utódaink! Nem kínoz majd bennünket a testiség szennye!

Ark elgondolkozott, majd így szólt:

— Ha meg is csinálom ezt, ez akkor sem lesz mentes attól, hogy így azért elvileg mégis lehet egy férfinak is gyermeke önmagától, tudniillik két saját hímivarsejtje által! Mert így hirtelenjében olyasmire gondolok, hogy lesz mondjuk egy gép, aminek egyik csövébe kell folytatni az egyik férfi spermáját, a másik csőbe a másik férfit, de mi akadályozza meg benne a férfit, hogy mindegyikbe a magáéból tegyen?!

Most Aet gondolkozott el, végül legyintett.

— Annyi baj legyen! Majd szigorú törvényeket hozunk, hogy ez meg ne történhessen! Ez még mindig jobb, mint amikor a nők ivarnyílását döfölik, hogy elmerüljenek abban a sötét lyukban, s a még sötétebb bűn fertőjében! Vállalod tehát, hogy megcsinálod?

— Vállalom – bólintott Ark. S erre Aet megkönnyebbülten, s igen boldogan kezdett el mosolyogni.

Aztán Ark megmondta a fizetési igényét. S erre Aet már cseppet sem érezte magát megkönnyebbültnek, sőt már nem is mosolygott.

De azért igent mondott ő is rá.

A tutuk

Óriási volt az izgalom az árvaházban! S ezt az izgalmat nem Szosziva okozta, hanem néhány másik gyerek. Például Szosziva ágyoszomszédja, Gáji.

Úgy történt az eset, hogy reggel, a sorakozónál megjelent előttük az igazgatónő, s a gyerekek, akik kiváló megfigyelők, mert csak az ostoba felnőttek hiszik azt, hogy a gyerekek esze örökké csak a hülyeségen és rosszkodáson jár, a gyerekek tehát rögvést észrevették rajta, még mielőtt szólhatna, hogy igencsak izgatott! S most az igazgatónő felsorolta néhány gyermek nevét, mondván, hogy azonnal jöjjenek vele!

Ezek a gyerekek többnyire a kicsik közül kerültek ki, a hat-nyolc éves korosztályból, s mert ezek az udvaron különálló csoportokban várakoztak, emiatt Szosziva korosztályának csoportja nem fogyatkozott meg különösebben. De szerepelt a felolvasottak között Gáji is, és Szosziva egész álló nap izgatottan várta, hogy mikor jön vissza a leány. Várta, mert úgy sejtette, Gáji elmondja majd neki, hogy mit jelent ez a nagy „mozgósítás”. Szosziva ugyanis kíváncsi leány volt, mert bár eddigre már betöltötte a tizenharmadik évét, de épp csak annyit ért el ezzel, hogy még kíváncsibb lett, mint korábban volt.

Biztosra vette, hogy Gáji még akkor is elmond neki mindent, ha titoktartást fogadtattak vele a felnőttek. Több okból is! Egyrészt Gáji ki nem bírta, hogy ne dicsekedjék, legalább egy kicsit – legfeljebb rajta kívül senkinek nem mondja el, de neki igenis igen, és megesketi, hogy ő Szosziva senkinek nem szól róla. És ő nem is szól... Másrészt pedig Gáji az ő jó barátnője. Ez sem véletlen: egyrészt ő Szosziva az osztály legjobb tanulója. Vagy legalábbis majdnem legjobb tanulója. Színjeles matematikából, fizikából, kémiából, a nyelvekből is, utóbbiakból annyira, hogy már két nyelven is folyékonyan olvas mindent, ami érdekli, míg a többiek az egyetlen kötelezően tanult nyelvvel is alig birkóznak meg... De történelemből például csak négyes. Nyelvtanból megint ötös, de irodalomból néha hármasokat is szokott kapni. Énekből szintén ötös, már amikor nem négyes. Többnyire négyes... Ez ugye attól függ... Szosziva ugyanis nagyon jó fülű leány volt, de nem bírta megállni, hogy némely neki tetsző dalt át ne költjön, éneklés közben bizony gyakorta úgy cifrázta, hogy jobban se kellett, és ha rá is szólt a tanárnő, nem volt hajlandó az eredeti formában énekelni azt, vagy legfeljebb ritkán, ha olyan kedve volt, mert azt mondta, így ahogyan ő éneklí, így sokkal szebbek a dalok! Emiatt az énektanárnő nagyon mérges volt rá, mert szívesen betette volna Szoszivát az énekkarba, de így nem lehetett, mert mi lesz, ha váratlanul kitör rajta a zeneszerzői ihlet és mást énekel, mint amit kell! És Szosziva nem is akart oda járni, sőt, kánonban énekelni például az órákon sem volt hajlandó, azt mondta, hogy az borzalmas, értelmetlen hangzavar, s ő ilyesmiben nem vesz részt!

Nem csoda, ha az énektanárnő ritkán adta meg neki az ötöst, hiszen nem szerette...

Irodalomból meg azért kapott hármasokat, mert bár pompás memóriája volt, de ostobaságnak tartotta megtanulni a rengeteg verset. Azt mondta, ennek semmi értelme! Igaz viszont, hogy amit megtanult, azt nem szokta elfelejteni... de a költők, írók életrajzát sem tanulta meg sosem, amelyikről azt tudta, hogy mikor született, az a költő már szinte büszke lehetett volna, hogy mekkora figyelemre méltatta őt Szosziva. Ennek talán az is oka lehetett, hogy Szosziva tartotta magát olyan költőnek, mint akármelyik másik, s ezt egy alkalommal be is bizonyította, mert egyszer összeállított csak úgy a saját szórakozására vagy kétszáz oldalnyi verses költeményt, méghozzá rímes-időmértékest, ami a legnehezebb verstípus! És nem volt benne egyetlen hiba sem! De senkinek sem tetszett, mert arról szólt, hogy egy kislányt senki nem szeret,

erre bánatában megszökik, végül elkerül a Hegymély Urához, ahol viszont már mindenki szereti őt, s ez még talán szép is lett volna, mint mese, de sajnos az odavezető út Szoszivánál mindössze három oldalt tartott a kétszázból, az azután következő száz oldal arról szólt, hogy milyen az élet a Hegymély Uránál, a többi majdnem százból pedig kiderült, hogy Szosziva a szeretetet nemcsak érzelmileg képzei, de nagyon is gyakorlatiasan: a kislány ugyanis százszámra szeretkezik ott mindenféle férfiakkal, és egymás után szüli a sok-sok gyermeket, akik persze szintén szeretik őt, igaz, a gyermekei legalább nem testileg, csak lelkileg... S bár ezt a művet Szosziva nagyon kedvesen írta meg, úgy, hogy kiderült belőle, hogy a kislány nemi partnerei nemcsak élvezkednek a leányon, de valóban szeretik, ki is szolgálják mindennel, de az árvaház vezetősege a művet mégis erkölcstelennek, pornográfnek minősítette, el is kobozta, és megsemmisítette a kiváló verselés ellenére is. És Szosziva nemhogy legalább egyetlen ötöst kapott volna érte irodalomból, de igazgatói intőt!

Szosziva véleménye ettől kezdve az lett, hogy ha az ő művét senki nem becsüli, akkor ő sem becsüli mások műveit. Gyakran kapott ezért még egyest is irodalomból, de átlagban azért mégis kijött neki a hármas. Bár néha éppen hogy csak...

És bosszút is állt: hiába égették el a költeményét, kiderült, hogy annak minden egyes sorára emlékszik, egyszer pedig titokban belopódzott éjjel az igazgatónő szobájába, senki nem tudta miként játszhatta ki az éjszakai nevelő figyelmét, ott bekapcsolta a számítógépet, feltörte annak jelszavas védelmét, pedig ezt senki nem hitte volna egy ilyen pici kislányról, de hát nem véletlenül volt informatikából is kitűnő... És ott villámsebessen begépelte a szövegszerkesztőbe a verses meséjét! Nagyon gyorsan tudott írógépelni vakon is. Tudta, érezte melyik billentyű hol van, és sosem szokott tévesztetni. És most is vakon gépelt, mert nem gyújtott villant az igazgatónő szobájában, sőt, hogy le ne lepleződjék, a műve begépelésének idejére még a monitort is kikapcsolta. Úgyis tudta, épp merre jár a kurzor.

Aztán képes volt és írt egy kis vírust, ami elküldte e művet minden címre, ami szerepelt az igazgatónő elektronikus levelezési listáján, persze a vírus önmagát is elküldte oda, és az ottani levelezési listán szereplő címekre is elküldte magát és így a verset... és így tovább!

Végezetül pedig Szosziva nem is igyekezett titkolni, amit tett, mert reggelig ott maradt a szobában, és a lézernyomtatóval százszámra nyomtatta ki a versét, összecsatolta azokat a kapocsfűzővel, és dobálta ki az ablakon, hogy aki reggel arra jár a gyerekek közül, kapjon egyet-egyet belőle!

Iszonyú botrány lett ebből, mert bár Szosziva kis vírusa igen primitív volt, de így is széles körben elterjedt a világban! És számos olvasónak megtetszett a vers is. De Szosziva ezért nem jutalmat kapott, hanem jól felpofozták, holott ez tilos is volt. De Szosziva csak a vállát vonogatta, s ezt válaszolta:

— Nem számít! A lényeg az, hogy most már elég híres lett a művem ahhoz, hogy végleg el ne vesszék. Szellemi gyermekem íme megszületett! Ez mindennél többet ér nekem!

Ami a technikaórákat illeti, ott Szosziva egészen reménytelennek mutatkozott. Nem volt jó kézügyessége a rajzhoz, ami pedig eléggé furcsa, ha ugyanakkor a billentyűzet kezelését oly kiválóan megtanulta! De ezt ő azzal magyarázta, és nemcsak magának, de rajztanárnőjének is, hogy a betűk a billentyűzeten mindig ugyanott vannak, azt csak egyszer kell megtanulni, de rajzolni mindig mást és mást kell! És ami a varrást, hímzést illeti, vagy akár a színes papírok ragasztgatását, ott sem árult el sok tehetséget, s láthatóan untatta is az egész.

De tornából sem jeleskedett. Egyetlenegy valamiben bizonyult csak ott jónak: azokban a sportágakban, melyek nem nagy erőt, és nem is nagy ügyességet igényeltek, csak kitartást. De ezeket sem szerette, csak ha nagyon rászánta magát, akkor jól ment neki. Például amikor

rendszeresen leszidta őt a tornatanár, mert mindig ő volt a legutolsó futásban, de úgy, hogy még az utolsó előttitől is messze lemaradt egy körrel, s azt mondta neki a tanár, hogy így sosem lesz edzett, sportos lány, akkor Szosziva visszavágott, hogy semmi értelmét nem látja annak, hogy hiábavalóan kiizzassza magát, mert ő már most is épp elég sportos! S amikor a tanár leszidta a pimaszságáért, akkor kihívta a tanárát futóversenyre!

Erre a tanár azt mondta, hogy jó, vállalja – muszáj volt vállalnia, mert az egész osztály hallotta ezt a veszekedést! – de ha nem Szosziva nyer, akkor elfenekeli! Szosziva csak vállat vont, s azt mondta, hogy jó, de ez nem versenyfutás lesz, hanem addig róják a köröket a pályán, míg csak valamelyikük fel nem adja azt!

A tanár vigyorogva beleegyezett, s elkezdtek a futást. Szosziva nem futott nagyon gyorsan, s persze a tanár sem, mert nem az volt a cél, hogy leelőzze Szoszivát – azt nem kétlette sem ő, sem Szosziva, sem bármelyik néző, hogy simán leelőzi, ha akarja! – hanem hogy meddig bírja a futást! És Szosziva felvett egy közepes tempót, ami mindenesetre gyorsabb volt azért, mint ahogy különben futni szokott, és elkezdte róni a köröket egymás után, szemét félig behunyva, és bármit is kérdezett tőle a tanár futás közben, nem válaszolt neki. És a tanár alaposan megijedt ezt látva, mert ahogy figyelte Szosziva arcát futás közben, – figyelhette, mert mellette futott – úgy gondolta, a leány pillanatokkal a futás elkezdése után hipnotikus transzba bűvölte magát!

És Szosziva csak róttá-róttá a köröket, róttá a tanár is, nem is sokára már abbahagyta a beszédet, gúnyolódást, mert szüksége volt minden erejére, mert lehet, hogy az iram nem volt igazán sebes, de sok kicsi sokra megy!

Végül aztán nem Szosziva dőlt ki, hanem a tanár. Nem adta fel: sokkal büszkébb volt annál. Hirtelen összerogyott a pályán, s amikor Szosziva aggódva hajolt fölé, csak egyetlen szót nyögött:

— Mentőt!

Kiderült, hogy a túlerőltetéstől szívrohamot kapott. Ez nem is volt csoda, inkább hogy eddig bírta: mert bár egy tornatanár edzett kell legyen, s az volt ő maga is, de számosan számlálták a megtett köröket, s amikor ezt később beszorozták egy kör hosszával, kiderült, hogy e verseny alatt több, mint nyolcvan kilométert futottak!

Nem az a csoda, hogy a tanár kidőlt, hanem hogy eddig bírta, s hogy Szosziva is nem kapott szívrohamot!

Egyébként Szosziva is kimerült, az látszott, de egyáltalán nem tűnt valami vészesnek ez rajta, a nagy verseny után pihent vagy két órát, majd a saját szórakozására elment úszkálni egyet az árvaház medencéjébe, és nyoma sem látszott rajta izomláznak.

A tanár különben nem halt meg, de leszázalékolták. És az új tornatanár persze nem szerette Szoszivát, mert hallott az esetről, s nem tetszett neki, hogy Szosziva nem hajlandó indulni semmi versenyen, hogy dicsőséget hozzon az árvaháznak, holott kiváló hosszútávfutó lehetne belőle, ha minden külön edzés nélkül már rögvest ilyen teljesítményre képes; sőt, továbbra is leghátul üget a kötelező órai futások alatt, pedig bebizonyította, hogy sokkal többre képes!

Tornából tehát Szosziva rendszeresen kettessel dicsekedhetett a bizonyítványban. De hát mit sem lehetett tenni vele: mégsem verheték agyon, márpedig amit nem akart, azt nem tette meg. Ezt mondogatta:

— Nem az a dolgom, hogy hülyeségekért kiizzasszam magamat!

— Akkor mi a dolgod?! – förmedt rá az igazgatónő.

— Épp az, hogy erre rájöjjenek! Arra, hogy mi a dolgom!

Gáji viszont egészen másért lett a barátnője. Nem sokkal azután érkezett az árvaházba, hogy kiderült Szosziva beteges vonzódása a bazsarózsa iránt. És nagyon hamar kiderült, hogy Gáji éppoly tehetséges tanuló, mint Szosziva, sőt, talán még tehetségesebb is, mert ő bezzeg nem ódzkodott a versek megtanulásától, a dalokat is úgy énekelte, ahogy kellett, és majd' a tüdejét köpte ki, úgy igyekezett a tornaórán, sőt még szépen is rajzolt. Igaz, akkora tehetséget nem árult el a természettudományokban, mint Szosziva, aki már csak úgy a maga szórakozására az egyetemi tankönyveket olvasgatta a könyvtárban informatikából, matematikából vagy épp biológiából, sőt a saját szórakozására egy saját programnyelvet is írt – de hát a kettejük közötti efféle különbséget csak maga Szosziva látta, a tanárok nem igazán, mert annyit Gáji is tudott, hogy mindenből ötös legyen. S bár Szoszivának meggyőződése volt, hogy ő az okosabb kettejük közül, a tanárok – mind csupa ostoba, beképzelt felnőtt – úgy gondolták, hogy Szosziva bár nagyon okos, de Gáji az okosabb, tehetségesebb, pusztán mert ő mindenből ötös!

De Szosziva nem érzett emiatt féltékenységet, magasan ejtett a tanári kar megbecsülésére. Önféjű volt. És nagyon magabiztos.

Inkább, ahelyett hogy féltékenykedett volna Gájira, még valamennyire a barátnője is lett, egyszerűen mert nem szívesen barátkozott a buta, s csak a vadságot kedvelő gyerekekkel, Gáji tehát sokkal inkább hozzá való volt. És különösen akkor erősödött meg a barátságuk, amikor az árvaházba kerülése után talán egy hónappal Gáji kezdett éjszakánként bepisilni az ágyába!

Persze nem szándékosan. Álmában. És nagyon szégyellte magát emiatt. De nem tehetett róla. Ő nem akart bepisilni, de ez megtörtént vele csak úgy, magától! És hiába szidták le a gyereket a nevelők, hiába parancsoltak rá, hogy akkor mossza ki maga az ágyneműit, hiába gúnyolódtak vele a többi gyerekek, sőt, hiába tettek olyat az éjszakai ügyeletes nevelők, hogy amikor Gáji éjjel felébredt és kért új lepedőt a pisis helyett, hogy nem adtak neki, mondván, hogy aludjon abban reggelig, ha már összerondította – ez mind nem vezetett eredményre. Legfeljebb annyi történt, hogy minden gyerek Gájin köszörülte a nyelvét, és elfordultak tőle még azok is, akikkel eddig valamennyire összebarátkozott, épp csak Szosziva nem. Sőt, Szosziva igyekezett megmagyarázni nekik, de még a tanároknak is, hogy Gáji erről nem tehet, egyszerűen hiányzanak neki a szülei, akiket elvesztett egy autóbalesetben, azért is került ide az árvaházba, s különben is, Gáji tehetséges kislány, s az ilyenek általában mélyen alszanak, ezért nem ébred fel, amikor pisilnie kell!

Nem hallgattak rá, azt mondták, ezt ő úgysem tudhatja. Erre Szosziva fejből idézte néhány könyvtári könyv, csupa pszichológiai és gyermeknevelési könyv idevágó részeit, szó szerint, még az oldalszámot is megmondta. De a nevelők felháborodtak, hogy mit oktatja ki Szosziva őket a saját munkájukról, a gyerekek pedig végig sem hallgatták. Erre, amikor újra gúnyolódtak Gájin, Szosziva alaposan elverte némelyiküket.

Igaz, ezért bezárták a büntetőszobába, de hiába, mert újra meg újra megverte a gúnyolódókat, ezért végül leszoktak erről.

Hanem egy alkalommal Gáji sírva szaladt Szoszivához, és mondtá, hogy nagy a baj, mert el akarják őt vinni a DILISEKHEZ!

— Az meg mi?! – kérdezte Szosziva.

— Az egy olyan hely, ahol azokat a gyerekeket nevelik, akikkel sok a baj! Akik nem NORMÁLISAK! – kiáltotta rémülten Gáji. Arcán látszott, hogy szinte halálfélelemben van. Reszketett a rémülettől minden porcikája. — És ezek rácsos szobában vannak, és injekciózzák őket, néha

az agyukba is beleturkálnak, és csak azért, mert bepisilek, de én nem akarok oda menni, jaj nekem, mi lesz velem!

— Mikor vinnének el? – kérdezte Szosziva.

— Holnap reggel, azt mondta az igazgatónő, hogy pakoljam össze a holmimat! – és Gáji csak sírt keservesen.

Szosziva gondolkodott egy darabig. Ő nem hitte, hogy olyan iszonyú rémséges lenne az a hely, ahogy az Gáji fantáziájában él, de az biztos, hogy sokkal rosszabb, mint itt, holott itt sem nagyon jó!

S erre merész lépésre szánta rá magát. Felkereste az igazgatónőt, bár nem is volt ez szabad neki csak úgy a maga akaratából, előbb az ügyeletes nevelőhöz kellett volna mennie. De ő felkereste, s rögvest mondta, hogy ne küldjék el Gájit, mert Gáji az ő egyetlen barátnője, s Gájinak is ő az egyetlen barátnője, s ezzel csak azt érhetik el, hogy Gáji még sokkal inkább fog bepisilni, mert nemcsak a szüleit vesztette el, hanem őt, Szoszivát is!

— Gájinak nem orvosra van szüksége, hanem szeretetre! – mondta.

— Na most már elég a szemtelenségből, takarodj! – mutatott az ajtóra az igazgatónő.

— Elmegyek, amint megígéri, hogy...

— Semmit nem ígérek meg! Tűnés!

— Figyelmeztetem, igazgatónő – mondta Szosziva igazán felnőtt komolysággal –, hogy ha nem ígérik meg, akkor öngyilkos leszek!

— Hagyj békén a hülyeségeiddel, mars ki!

— Jól van, látom bolondnak hiába beszél az ember... – morogta Szosziva, azzal kilépett az ajtón.

Egy órával később rémülten rohant több nevelő is az igazgatónőhöz, mert jöjjön gyorsan, ugyanis Szosziva a halálán van!

Mire az igazgatónő odaérkezett, már több orvos is Szosziva ágyánál sürgölődött. Körülöttük rémült gyerekek is, akik csak annyit mondhattak, hogy Szosziva nyugodtan feküdt az ágyán, s egyszer csak elkezdett hányni, nagyon sokat, s az egyik gyerek esküdözött, hogy Szosziva száján nemcsak hányadék jött ki, de szardarabok is!

S valóban, a környék igazán bővelkedett fekáliában is, holott Szosziva nadrágja az ülepe környékén tiszta volt.

S hiába kérdezték, hogy mit csinált, milyen gyógyszert vett be, Szosziva csak azt felelte nagy nyögdécselés közepette, hogy semmit, de ilyen rossz hatással van rá, ha el kell veszítenie a barátnőjét! De bizonyára jobban lesz, ha megígérik, hogy Gájit nem küldik el a DILISEK-HEZ.

S hiába adtak neki ilyen meg olyan injekciókat, inkább csak még rosszabbul lett ezektől, és tízpercenként rátört a hányás. Végül a főorvos valamit sustorgott az igazgatónő fülébe, aki sokáig mérges arccal tiltakozott, hanem végül mégis ráállt, hogy megígérje, hogy Gáji maradhat!

Csodálatosképpen félórán belül rendeződött Szosziva állapota, két órával később pedig már kutya baja sem volt, épp csak nagyon éhesnek érezte magát, mert minden kijött korábban belőle, de egyelőre még nem adtak enni neki, csupán némi gyümölcslevet.

Éjszaka aztán Gáji óvatosan, suttogva megkérdezte tőle, hogy mi történt, neki elmondhatja, senkinek nem adja tovább! Honnan szerzett gyógyszert?!

— Sehonnan – suttogta vissza Szosziva.

— De hát akkor mit csináltál?!

— Semmiből nem állt az egész, pofonegyszerű: ellenkezőjére változtattam a perisztaltikus rendszer működési irányát!

— Micsoda?! Hé, Szosziva, ebből semmi nem értek!

— Megfordítottam a beleim működését! Tehát már nem a gyomrom felől továbbították az anyagot a fenekem felé, hanem fordítva, érted?! S ettől minden belement a gyomromba, majd amikor az már nagyon tele volt, természetes, hogy kijött minden a torkomon!

— Hát ez hihetetlen! Hogyan vagy képes ilyesmire?!

— Én sem tudtam néhány nappal ezelőttig, hogy ez lehetséges, de aztán a könyvtárban olvastam, hogy némely elborult agyú vallásos buzgómócsing képes ilyesmire, s arra gondoltam, ha azok meg tudják csinálni, bizonyára én is! És sikerült! Nem mondom, hogy kellemes volt, az éppen nem, bár tulajdonképpen nem fájt, ellenben ocsmány íze volt annak, ami kijött a számon! De hát mit meg nem tesz az ember a barátnőjéért!

Szosziva tehát úgy vélte, teljes joggal elvárhatja, hogy Gáji most elmesélje neki, miért hívatta őt meg a többieket az igazgatónő.

Mégsem Gájitól tudta meg a lényegét! Hanem egyszercsak kiözlöttek az udvarra a behívott gyermekek, s már messziről kiabálni kezdtek:

— A tutuk! A tutuk!

Szosziva éles szeme gyorsan észrevette, hogy nem minden behívott gyermek jött ki mégsem most, s ennek oka is kiderült. Hamar elmondták neki is, mint minden érdeklődőnek, hogy az árvaházat felkereste egy Krau nevű milliomos, azzal az ajánlattal, hogy némely gyermekeket hajlandó beíratni a Tutuba, saját költségén, bizonyos feltételek mellett! Persze csak a legjobb tanulókról lehet szó! S a most kiküldött gyermekek nem feleltek meg neki különböző okok miatt, ami lehet az, hogy nem tetszett neki a bizonyítványuk, nem voltak eléggé eszesek, amikor elbeszélgetett velük, vagy – mert ilyen is volt nem kevés! – a gyermek maga mondta azt neki, hogy ő nem kívánczik tutunak lenni!

Mert hogy mi az, hogy tutu, azt mindenki tudta az egész Zóján. A kisgyerekek is. Legalábbis azt tudták a tutukról, ami a legfontosabb a számukra: hogy legkevesebb harminc éves korukig tanulnak. És nagyon sokat, nagyon keményen tanulnak! És ez bizony számos gyermeknek nem tetszett, sőt szinte szent borzadállyal töltötte el őket!

Gáji nem volt a kiküldöttek között, és Szosziva bizony még egy jó órát kellett várjon, mire beszélgethetett barátnőjével. De akkor aztán mindent megtudott tőle.

Krau úr – akit Gáji csak Krau bácsinak nevezett, holott e „bácsi” még harminc esztendő sem volt – elmondta, hogy ő egy komoly tudóscsoportot akar létrehozni, mind csupa tutuból, de bár ő a világ egyik leghíresebb milliomosa, arra nincs pénze, hogy több száz tutut egyszerre

alkalmazzon! Ezért lényegesen olcsóbbnak találja, ha inkább több gyereknek fizeti a tutu iskolában a tandíját, ami így is éppen elég nagy költség, de mégis jobban megéri neki – mert már a kezdet kezdetén szerződést akar kötni e gyermekekkel, illetve azok jogi képviselőivel, hogy cserébe, amiért ő állja az igen borsos tandíjat, azért e gyermekek a tanulmányaik végzése után legkevesebb húsz évig kötelesek neki dolgozni, még hozzá mindössze tizedannyiért, mint ami akkoriban a legolcsóbb tutu díjazás lesz! Nem tagadja, ez bizonyos értelemben visszaélés a gyermekek kiszolgáltatott helyzetével, akik maguktól nem képesek tutu iskolába járni, ugyanakkor azonban mégis jól járnak, még felnőtt korukban is, mert ha sokkal kevesebbet keresnek is majd, mint azok, akik szabadok, mert a szüleik írták be őket, de azért a tizedannyi tutu díjazás is igazán bőséges javadalmazás, a legtöbb vállalatigazgató sem keresi meg ennek felét sem!

— Mire kéne Kraunak több száz tutu?! – ámuló Szosziva.

— Ezt nem mondta.

— Kérdezted egyáltalán?! – gyanakodott Szosziva.

— Hát... nem! És más sem kérdezte! Eszünkbe sem jutott, hogy megkérdezzük!

— Ej, pedig de jó lenne tudni!

— De hát nem mindegy?!

— Még szép, hogy nem mindegy! Na, de mesélj tovább! Kellettél neki végül?

— Igen, pedig mindössze hármunkat vett fel végül az egész árvaházból! Sőt... – és Gáji hirtelen elpirult – majdnem úgy volt, hogy csak kettőt vesz fel, hiába voltam nagyon jó tanuló, mert azt mondta, hogy már nagyon idős vagyok, de mondtam, hogy nagyon szeretnék tutu lenni, és akkor még egyszer végigolvasta a személyi lapomat hümmögve, majd váratlanul elcsodálkozott, megkérdezte az igazgatónőt, hogy miért nem mondta eddig, hogy én ágyba pisilek, és akkor az igazgatónő azt mondta, hogy nem hitte, hogy ez fontos, ő nem akarta becsapni Krau bácsit ennek eltitkolásával, és hogy menjek ki, mert már úgymint felesleges itt maradnom, mire a bácsi mondta, hogy ellenkezőleg, maradjak csak, mert fel vagyok véve, ő kifejezetten örül az olyanoknak, mint én! De azt nem mondta meg, hogy miért örül. És aztán mégis kiküldött kicsit később, hogy szedjem össze a holmimat, és én nagyon örülök, hogy nem a dilisekhez fogok menni, hanem a nagyon okosakhoz!

— De hát mi volt még ott, mesélj! Mitől függött az, hogy felvesznek-e valakit?

— Hát azt nem tudom, méregették a fejünket, biztos, hogy tudják, hogy kinek mennyi az agya, meg vért is vettek, vizsgáltak, hogy egészségesek vagyunk-e, mert biztos nem akart sok pénzt adni a bácsi olyannak a taníttatására, aki elpatkol még a vizsgái előtt, meg ki kellett töltenünk különböző tesztek, meg mutogattak képeket, amin mindenféle paca volt, hogy ezeken mit látunk, például volt, aki polipot látott, meg kalapot, meg pipát, meg ilyesmiket...

— Aha, fantáziateszt! – értette meg rögtön Szosziva, aki számos pszichológiakönyvet majdnem betéve tudott eddigre.

— Aztán el is beszélgetett velünk, kérdezte, hogy szeretünk-e olvasni, és hogy milyen műveket szeretünk olvasni, például azt is hallottam véletlenül, hogy korábban, amikor még nem is voltunk ott mi gyerekek, csak az elején, amikor az igazgatónőnek szólt a bácsi, hogy küldje fel hozzá a jó tanulókat, akkor mondta azt is, hogy ne küldje hozzá azokat, akik nem szeretnek olvasni, ezt tehát nagyon fontosnak tarthatja, és szerintem ezért is nem hívtak téged Szosziva, mert te nem vagy jó irodalomból!

— A hülye állatja, hiszen attól, hogy nem szeretem azokat a marhaságokat, amik ott kötelezőek, attól én még nagyon is szeretek olvasni, talán épp én szeretek a legjobban az egész árvaházban! – tört ki Szosziva.

— Hé, most mit káromkodol, mi történt veled, Szosziva, még sosem szoktál csúnyán beszélni! – ámult Gáji.

— Ideges vagyok! Tudd meg, hogy én is tutu akarok lenni!

— Nem lehet, a bácsi épp most indul a kapuhoz, ott ni...

De Szosziva nem is hallgatta végig Gájit, futott azonnal ő maga is a kapuhoz.

Futott, s most kiderült, hogy igenis képes ő gyorsan futni, ha olyan tényleg, igazából akaródzik az neki! Most pedig igazán akaródzott! Gáji elkerekedett szemmel figyelte, mekkora hihetetlen gyorsulásra képes az ő különleges barátnője! Egyik pillanatban még mellette volt, nem is állt, hanem ült, az udvar végében, s mire kettőt pislanthatott volna, már az udvar másik végében volt, a nagy, rácsos kapu közelében!

A kapu nyitva volt, de úgy tűnt, Szoszivának mégsem lesz szerencséje. Mert eddigre már elindult a nagy kék autó, benne Krau úrral, kifelé tartott az árvaházból, s máris ment legalább harminc kilométeres sebességgel. És igencsak kétlette azt Gáji, hogy megállna, mert egy leány fut utána! Még azt is hihetik a kocsiban ülők, hogy csak játszásból szalad, minden komoly szándék nélkül!

De Szosziva mindig is a különleges megoldások híve volt. Úgy szaladt, hogy Gáji komolyan hitte: Szosziva egészen egyszerűen bűnlusta, azért rossz tornából, valójában képes lenne legyőzni a világválogatott sprintereket is, ha akarná! Bár a milliomos kocsija ment már harminccal, s természetesen egyre gyorsult, Szosziva, mint egy gepárd, úgy rohant, s nem vállalta a veszélyt, hogy a kocsi kikerülésével lelassul, egyszerűen felpattant hátul a csomagtartóra, majd a tetőre, onnan tovább ugrott a motorháztetőre, ugrása közben fordult is már, hogy le ne csússzék, megkapaszkodott az ablaktörlőkben...

A kocsi sikítva fékezett, nehogy elüsse ezt az örült leányt, ettől persze előrecsúszott Szosziva teste, az ablaktörlőket azonban esze ágában sem volt elengedni, azokat viszont nem efféle megterhelésre tervezték, és azonmód kiszakadtak a helyükből. És Szosziva elterült a kocsi előtt az aszfalton, fel is horzsolta magát, de nem történt különösebb baja – a kocsi első kerekei ugyanis elkerülték éppen két centire!

Mire feltápáskodott, már ki is ugrott belőle Krau úr is és a sofőr is. A sofőr azzal kezdte rémületének levezetését, hogy két hatalmas pofont kevert le a leánynak.

— Te örült tyúk, bele is halhattál volna ebbe a mutatványba! – kiáltotta a sofőr.

— Mi történt?! – kiáltotta távolabbról az igazgatónő, és futva igyekezett a helyszínre.

— Kockáztattam. Itt úgysem élet nekem az élet! – mutatott körbe vállat vonva Szosziva.

— Majd adok én neked... – kezdte a sofőr, de már nem üthette meg a leányt, mert közéjük lépett Krau úr, és hátratólta a dühöngő sofőrt.

— Halljuk, miért csináltad? – kérdezte.

— Mert beszélni akartam magával. Tutu akarok lenni!

— Nem láttalak a levizsgáztatottak között.

— Mert ez az idióta – mutatott az igazgatónőre – nem küldött oda, csak mert hármias vagyok irodalomból, holott attól még nagyon is szeretek olvasni, csak nem verseket tanulni! És én vagyok az iskola legkiválóbb tanulója! Sőt, ezt már be is bizonyítottam!

— Mivel?

— Maga az a Krau, akinek az a nagy számítógépgyára van, ugye? Aki a világ legjobb számítógépeit csinálja, a tutu gépeket kivéve, igaz?

— Igaz, de hát...

— Maga nem kapott talán abból a vírusból, ami a versemet küldözgette szét a világba?!

— Á, te lennél az?! Hallottam róla, hogy volt egy efféle vírus, de az én cégemet nem támadta meg, mert eléggé egyszerű kis vírus volt, s a mi gépeinket komoly víruspajzs védi.

— Ha nem küld engem is a Tutuba, legyen nyugodt, küldök olyan komoly vírusokat is, hogy nem lesz elég oda semmi víruspajzs! Én azt a vírust nem szántam romboló vírusnak, de ne higgye, hogy nem tudok olyat írni! Én tutu akarok lenni, és magának is fontos, hogy az lehessen, mert sokat tudnék segíteni a céljaiban!

— Mit tudsz te a céljaimról?

— Épp eleget ahhoz, ami nekem kell – ha ugyanis valakinek több száz tutu kell, akkor az olyan feladat, ami épp nekem való!

Krau nézte egy darabig Szoszivát, majd így szólt:

— Na jól van! Kissé idősenek nézel már ki, de legyen! Fel vagy véve, egy feltétellel: bepótolod azt, amit eddig kihagytál a tutu iskolából! Vagyis vállalod, hogy mire huszonöt éves leszel, épp abba az osztályba jársz majd, amibe azok a huszonöt évesek, akiket hat évesen vettek fel a Tutuba! Ha nem így lesz: nem fizetem tovább a tandíjadat, s ki leszel rúgva!

— Nevetséges fenyegetés! Hiszen tudom, hogy a Tutu egy összegben kéri a teljes tandíjat! – vigyorgott Szosziva. — Ez a blöff nálam nem jön be! De nyugodt lehetsz Krau úr, már húsz éves koromra bepótolom a lemaradásomat, nem kell várni huszonötig sem!

Krau nem sértődött meg, csak megsimogatta Szoszivát.

— Elhiszem, hogy tehetséges vagy, de ezt te sem gondolhatod komolyan! A Tutuban nem olyan híg, hitvány oktatás folyik, mint itt – mutatott körbe –, ott egésznapos a tanítás, tehát szabadidőd szinte nem is marad, hogy bepótolod a mulasztottakat, vagy előre tanulj és osztályt ugorj!

— Tegyen próbára! Fogadjunk! Ha sikerül bepótolnom, akkor veszel nekem egy tengerparti üdülőt, de kifejezetten olyat, aminek van egy óriási rózsakertje, tele bazsarózsával! Bazsarózsa kell tehát, nem a tükés! És legyen egy saját kertészem is, aki hetente küld belőle nekem az iskolába ebből egy friss csokrot! Jó?!

— Miért épp bazsarózsát?

— Mert számomra az a legcsodálatosabb virág, ami csak akad a világon! Sőt, az egész Világ-mindenségben! Érzem, hogy ő meg én, valamiképpen összetartozunk! Bizonyos értelemben én is bazsarózsa vagyok!

Krau nevetett.

— Örült vagy, kislány, de én nem bánom, kifejezetten keresem a zseniális örülteket! De te mit adsz nekem, ha nem sikerül?

— Akkor ingyen dolgozom magának húsz évig, elég lesz annyit adnia, hogy éhen ne haljak!

Erre Krau megint nevetett.

— Ha olyan éles az eszed, amilyen a nyelved, akkor a legjobb alkalmazottam leszel! – majd a már odaért, felháborodott igazgatónőt kérdezte:

— Ez a leány csinálta valóban azt a vírust, ő írta a verset?

— Igen, de hát...

— Akkor miért nem lett elém küldve?! Fel van véve! És ragaszkodom hozzá, hogy semmi büntetést ne kapjon, mert tetszik a merészsége, elszántsága, céltudatossága! Ha később panaszkodni fog nekem, amiért megbüntették ezért, akkor nem utalom át az árvaház számára az ígért támogatást! – azzal beült az autójába, s immár nyugodtan, elhajtott.

* * *

A tutu iskola egy szigeten állt. A sziget akkora lehetett, mint egy másik bolygón, sok-sok ezer évvel később, Magyarországon a Margitsziget. Az egész sziget a Tutu Iskolamozgalmé volt. Általában igyekeztek a tutuk a létesítményeiket, különösen az iskoláikat nyugodt helyre telepíteni, ahol nem kell tartaniuk sem kíváncsiskodóktól, sem bármi zavaró tényezőtől.

Szoszivát és társait, amikor odaértek, mindenekelőtt pucérra vetkőztették, mindenféle módon megvizsgálták, fertőtlenítették, de úgy ám, hogy még a fejüket is kopaszra borotválták. A lábuk közét is. Ezután át kellett úszniuk az egyik szobából a másikba, ami csak úgy volt lehetséges, hogy átkeljenek egy víz alatti alagúton. A víz, amiben ekkor úsztak, különböző fertőtlenítőszeret bőven tartalmazott. Kaptak fertőtlenítő szemcseppeket, bélgiliszta-ellenes szert, körmeiket tövig vágták, kaptak szájgombásodás elleni sprét, a fülükbe is csepegtettek fertőtlenítőszeret, végül minden szemérem nélkül spricceltek efféle a hüvelynyílásukba és a fenekükbe is.

Miután ezen túl lettek, egy nagy terembe vezették őket, elébük állt egy tutu férfi, lehetett vagy ötven éves, és elmondott nekik bizonyos dolgokat arról, hogy mit is vállalnak, mi az a Tutu, és hogy akinek ezt hallva elmegy a kedve, mondja meg rögtön, nem lesz harag, azonnal hazamehet!

A tutu férfi sokáig beszélt nekik, mert némely fontosabb dolgot többször is megemlített más és más szavakkal, nehogy elkerülje az újoncok figyelmét. Beszéde lényege a következő volt:

Valamikor a múlt században élt egy Tutu nevű férfi. Ez egy nagyon gazdag férfi volt, és nagyon vallásos is. Egészen addig, míg el nem határozta magát egy világműködési útra. Útja során annyi rengetegféle vallással találkozott, hogy teljesen kiábrándult a hitéből, mert rájött, hogy ennyiféle csak olyasmiről lehet összeképzelni, ami nincs is. És látta azt is, hogy e zagyva hitek miatt miként irtják egymást az emberek, holott erre semmi szükség nem lenne – sem a háborúkra, sem a vallásokra! És Tutuban ekkor megfogalmazódott a következő gondolat: „Az emberiség legnagyobb problémája az intelligencia csekély mértéke!” Más szavakkal: az emberiség bajainak túlnyomó többségét, ha ugyan nem mindet, az emberek alacsony tudományos műveltsége okozza. Ez azóta is jelmondata a tutuknak. Tudományos szempontból ugyanis annak a szónak, hogy „intelligencia”, semmi köze az udvarias vagy udvariatlan viselkedéshez, hanem mindössze a logikus gondolkodás képességének mértékét jelenti.

Tutu, világműködési útjáról hazatérve, eleinte számos iskola támogatására költött rengeteg pénzt, de aztán felismerte, hogy ez mind nem elég. Az iskolákból kikerülő diákok ugyan műveltebbek voltak, mint az iskolát el nem végzettek, ez igaz, de nem *eléggé* műveltek! Nem eléggé, mert legtöbbjük továbbra is hitt különböző vallásokban; nem törődött eleget önmaga és mások

egészségével; ostobaságokra szórta a pénzét; italozott; dohányzott; eszük állandóan csak a szexen járt; s ami a legislegfőbb, a legsajnálatosabb: jószerivel máról holnapra élt, alig várta, hogy kikerüljön az iskolából, és miután ez sikerült neki, már nem igyekezett a tudományt fejleszteni, mindössze felhasználta azt a tudást, amit az iskolában a fejébe öntöttek, jelentős részben az ő ellenállását leküzdve! Továbbá: nem volt az iskolát végzettek közt elég összetartás, sőt sokszor egymás rovására igyekeztek boldogulni! Mindez pedig nem segítette elő Tutu szerint a tudomány presztízsének növekedését!

Tutu tehát abbahagyta a középszerű intézmények pártolását, s ehelyett inkább az elitképzésre összpontosított, s létrehozta a Tutu Iskolamozgalmat. Eleinte természetesen egyetlen iskolát, különben épp ezt, ahol Szosziváék voltak, de később több más, de szigorúan ugyanilyen elvek szerint működő is épült a világban. Itt a legfontosabb alapelv, hogy csakis olyan diákot veszünk fel, aki maga is akarja a tudást, s hajlandó érte áldozatokra! Ezért is, aki nem akar tutu lenni, elég, ha csak szól!

Ugyanakkor természetesen igyekszünk mindenben megkönnyíteni a tanulást, s mindent ennek rendelünk alá. Aki ide bekerül, annak a tanulás és a tudományok fejlesztése életcél kell legyen! Itt nincs házi feladat, mert bentlakásos az iskola, és egész nap, reggeltől-estig tanulás és tanítás folyik. A diákok nem kell foglalkozzanak személyes szükségleteik kielégítésével, mert mindent megold helyettük a busásan megfizetett szolgaszemélyzet, akiknek viszont a diákok semmiképp sem parancsolhatnak, mert maguk is tudják, mi a dolguk. A diákoknak egyetlen joga van, ami a kötelességük is: tanulni és annál is többet tanulni!

Sok tudás elsajátítása sok időbe telik, emiatt tart olyan sokáig a tutu számára az iskolaidő. A tanulnivaló azonban változatos, annak ellenére, hogy kizárólag természettudományos ismeretekből áll. Itt nem oktatnak irodalmat; történelmet sem, ami nem más, mint annak leírása, miként gyilkolták egymást az emberek régen; vallást pláne nem oktatnak, mert az nem más, mint rendszerezett, tömény hülyeség; nincs ének-zene sem, bár minden diáknak van egy picike, négy négyzetméteres szobácskája, ebben van a két négyzetméteres ágya, s a falba építve egy számítógép, s ezen át hallgathat különböző zenét az iskola zenei archívumából, de ezek kizárólag lágy, megnyugtató melódiák, szöveg nélkül, amikről bizonyított, hogy segítik az ellazulást s a pihenést, vagy éppen a koncentrációt, ami kellhet bizonyos anyagok megtanulásához vagy egyes feladatok megoldásához. Ellenben bőven oktatnak itt matematikát, kémiát, fizikát, számítástechnikát, biológiát, csillagászatot, geológiát, informatikát, némely nyelveket is, orvostudományt is, s e tudományok megannyi részterületét.

Tutu iskolája hamarosan kezdett bizonyos hírnévre szert tenni, már amiatt is, mert az iskolába kerülést már a kezdet kezdetén komoly szűrővizsgálat előzte meg, hogy még az idejőnni szándékozók közül is csak azokat vegyék fel a korlátozott számú helyre, akik már eleve az átlagnál tehetségesebbek. S ekkor, hogy még híresebb legyen, Tutu elkezdte a születés előtti felkészítést: megbeszélte azokkal az anyákkal, akik szerették volna, ha gyermekük majd zseni lesz, hogy terhességük alatt úgy kezeli őket, hogy légritkított térbe helyezi a hasukat, így az nem nyomódik annyira a magzatra, nem szorítja el a méhlepényt, s a magzat fejét, így a magzat agya több vért kap, s jobban ki tud fejlődni! Továbbá, születés után rendszeresen injekciókkal kezelik a csecsemőket, olyan injekcióval, ami gátolja a koponya elcsontosodását. Ez további lehetőség az agy számára, hogy nagyobbra nőjön. Igaz, ennek mellékhatásai voltak: például a koponyacsont máshol is vékonyabb lett, mint az megszokott, a fogzománc sérülékenyebbé vált, és általában véve is elmondható, hogy egy tutu ne csak ne fejljen bele egy labdába, mert nem biztos, hogy megússza koponyatörés nélkül, de minden szempontból jobb, ha vigyáz magára, különösen a csontjaira, mert mindegyikükre jellemző bizonyos fokú csontritkulás! Ezt igyekeznek ellensúlyozni mindenféle más szerekekkel, de tökéletes megoldás

még nincs rá. De hát valamit valamiért, s az iskola egyik jelszava: „Mindent az intelligenciáért! Első a tudás!”

Tekintve e mellékhatásokat, logikus volt, hogy a kihulló, szuvasodó fogakat pótolják fémfogakkal. Ez aztán ahhoz vezetett, hogy a tutukat könnyen fel lehetett ismerni a fogaikról. Ez kialakított bennük egyfajta összetartozás-tudatot. Az is, hogy komoly egészségügyi ismereteik miatt felismerték, milyen veszélyes a piszok, s mert itt az iskolában hozzá is szoktak a nagy tisztasághoz, ezért ezt az életmódot követték innen kikerülésük után is. Ez is hasonlóná tette őket. Az meg csak természetes, hogy egy tutu leginkább egy másik tutuval házasodott, s a gyermekeit is a Tutuba járatta!

Mind emellé pedig első pillanattól fogva igyekeztek az iskolában olyan hangulatot teremteni, ami megkedvelteti a gyerekekkel a tanulást. Ennek igazán olcsó és roppant hatékony módja, ha beléjük sulykolják, hogy ők kiválók, többet érők, mint aki nem tutu, hiszen az elittudat mindennél jobban sarkallja rendkívüli teljesítményekre az embert! Ez megy a kadétképzőkben is, ahol katonát faragnak a bekerülőből; azért cserébe, hogy a diák elmondhassa magáról, hogy ő a leendő hősök egyike, embertelen fáradoalmakat is elvisel! Itt a Tutuban pedig szó sincs fáradoalmakról, mindössze tanulásról!

Hogy erre miféle módszereik vannak, majd megláthatják az iskolában a mindennapok során. De jó, ha már most is úgy tekintik a bekerülőket, hogy ők egészen különleges, kivételes emberek lesznek, s fontos, hogy az értelmes emberek összetartsanak a barbársággal szemben!

Ami konkrétan Szosziváékat illeti: ők szokatlanul későn kerültek be a Tutuba, nekik már elcsontosodott a koponyájuk, nem lehet megnövelni az agyméretet. Tehát eleve hátránnyal indulnak. De azért még lehet belőlük jó tutu, ha nem is a legzseniálisabb, amennyiben kellően szorgalmasak lesznek. Már amiatt is, mert rendelkeznek különböző olyan szerekekkel, leginkább injekciókkal, melyek megkönnyítik a tanulást, nehezítik a felejtést! Az első ilyen szer, amire rájöttek, a vazopresszin volt, nagyon jó hatásfokú, de sajnos közvetlenül az agyba kellett beinjektálni, mert a vérben elbomlott, és volt mindenféle nemkívánatos mellékhatása. De szorgos tutuk, akik az agybiológiára specializálódtak, azóta számos más kitűnő szert állítottak elő, és ez most mind segíti őket a tanulásban, ráadásul e szerekek jelentős részét nem is adták ki, ezek tutu titkok!

Ami a nemek kapcsolatát illeti: ez nem koedukált, de nem is nem-koedukált iskola! Nincsenek ugyan külön osztályok a fiúk és a lányok részére, de csak azért, mert osztály, mint olyan, nem is igazán létezik itt. Vannak osztályok, de csak addig, amíg a növendékek tökéletesen meg nem tanulnak írni-olvasni, valamint a számítógépek legalább alapfokú kezelését. Ezután ugyanis nem járnak már osztályba a tanítványok, mert minden tanítás és tanulás a maga külön kis négy négyzetméteres szobácskájában zajlik. Leül a tanítvány az ágyra, vagy éppen lefekszik rá, ahogy neki tetszik, ölében a billentyűzettel, előtte a falon a képernyő, egér nem is kell neki, mert a billentyűzetbe bele van építve egy mini botkormány az egér helyett, és aztán más dolga sincs, mint olvasni, ami oda írva van, és válaszolni a kérdésekre. A tananyag s a kérdések persze egyre bonyolódnak, nehezednek. Ez kiváló arra, hogy mindenki a saját sebességével haladjon a tananyagban. A számítógép természetesen jegyzi, hogy ki épp hol tart, statisztikát készít róla, ki hányszor hibázott, milyen kérdések iránt érdeklődik leginkább, s mindezt jelenti az oktatóknak, akik a személyre szabott tananyagot ennek megfelelően megváltoztathatják, módosíthatják. A tanulás így tehát egyéni és egyedi, egyszemélyes, senki nem zavarhatja a másikat, nincs feleltetés sem, meg súgás, csalás, puskázás... De ez még mind semmi, mert a tanulás megkezdése előtt rá kell hogy csatoljon egy kis gépecskét a felkarjára a diák, ami méri a szívritmusát, pulzusát, továbbá fel kell hogy rakjon a homlokára egy hajpántféleséget, ami méri a tanítvány agyhullámain! Ez jelez a számítógépnek, ha a diák elfárad,

elálmosodik, de a számítógép különben is méri az egyes kérdésekre adott válaszok időtartamát. S ha úgy találja, hogy a tanítvány teljesítménye már nagyon rossz, figyelme nem megfelelő, akkor a felkarjára csatolt készüléket utasítja, s az beinjekcióz neki egy adag élnékió szert a véráramba, ami segíti a figyelem fokozását, a tanultak megjegyzését. Ettől senki ne ijedjen meg, ez nem jelent napi többszöri szurkálást, mert most mindjárt beültetnek mindenkinek a felkarjába egy kis katétért, szervbarát anyagból, s ezen át történik majd az injekció beadása, abból tehát abszolúte semmit nem fognak érezni, a beültetés is tökéletesen fájdalommentes, és kiszedni csak a tanulmányaik legvégén fogják! A fejpánt különben alvásuk idejére is rajtuk kell maradjon, mert ez érzékeli, hogy az alvás melyik fázisában vannak, s a legmegfelelőbb időpontban elkezd a számítógép lejátszani az alvatanulás idejére előírt anyagot! Az agyritmus és szívritmus változásából tudja a számítógép, mikor van a legmegfelelőbb ideje az étkezésnek, ekkor szól nekik, hogy mehetnek enni. Jószérivel tehát kizárólag ekkor, evés közben találkozhatnak a többiekkel, vagy ha éppen vécére mennek, esetleg a fürdőkben. A fürdők külön vannak a fiúknak és a lányoknak. Nem mintha itt a meztelenség szégyen lenne, nem az, ugyanis az emiatti szégyen logikátlan, márpedig egy tutu legfőbb vezérlőelve mindig a kristálytisztá logika kell legyen! Nem tilos tehát akár pucéran közlekedni is a folyosókon. Ugyanakkor ez nem is kötelező, s hogy valóban ne legyen kötelező pucéran mutogatni magunkat a másik nem előtt, emiatt van külön a két vizesblokk. Másrészt, ez azért is fontos, mert itt van ugye a nemiség problémaköre! Aki ide bekerül hatévesen, még nem érdeklődik a másik nem iránt. De lesznek ők testileg felnőttek is! Itt az iskolában nem tilos a másik füllel folytatott nemi kapcsolat. De erre senkit nem óhajtának bátorítani, mert az ilyesmi elveszi a tanulástól az időt! Pláne, ha bekövetkezne egy nem kívánt terhesség! Ez okból is jó, nemcsak higiéniai szempontból, ha mindenkinek eltávolítják a szörzetét, mert így nem olyan vonzóak. S ezért is jó, ha nem egymás előtt mosakodnak, s ezért is jó az elkülönült tanulás! Mindezek mellett, a nők az injekciókkal rendszeresen kapnak majd egy bizonyos anyagot, ami áterheséget idéz elő náluk, ez nem látszik az alakjukon, de azt eredményezi, hogy tetszőleges számban közösülhetnek, nem lesz töle gyerekük. Különben tapasztalati tény, hogy a nőkben nem is szokott olyan erős lenni a nemi vágy, mint a férfiakban. A szer nem nagy mértékben ugyan, de e vágyat is csökkenti a nőkben. A férfiak esete bonyolultabb, náluk nehezebb szabályozni az ilyesmit, de ők is kapnak egy szert, ami náluk is csökkenti e vágyat. Mindazonáltal e szer még nem tökéletes, s emiatt az iskola fenntart egy külön szobában három olyan nőt is, akik nem tutuk, de tiszták, nem borotváltak, nem kopaszok, kifejezetten azért alkalmazza e prostituáltakat nagy összegért az iskola, hogy évekig itt legyenek és sehová el ne menjenek, amíg a szerződésük szól, s kielégítsék bárki hozzájuk forduló növendék nemi vágyait! Ez ingyenes, természetesen, hiszen itt az iskolában semmi pénze nem lehet a diákoknak. Mindazonáltal jegyzéket vezetnek e nők arról, ki hányszor látogatta meg őket! Addig semmi baj, amíg a tanítvány előrehaladása kielégítő, addig akár naponta járhat e jeles szobába. De ha tanulmányi eredménye romlik, akkor vizsgálatok indulnak, hogy mi ennek az oka, s ha alapos a gyanú, hogy ennek oka a megnövekedett nemi érdeklődés, akkor bizony megtörténhet, hogy választania kell: lemond-e erről a szolgáltatásról örökre, vagy elhagyja az iskolát, vagy aláveti magát egy hímvessző-eltávolító műtétnek!

Ilyen eset azonban szerencsére még nem volt. És hogy a férfitanítványoknak megadatott e lehetőség, az jó a női tanítványoknak is, mert így nem őket zavarják a tanulásban udvarlásukkal a fiúk!

Mellesleg bárki könnyen biztosíthatja magának a zavartalan nyugalmat, elég, ha bezárja az ajtaját, s akkor azt más tanítvány nem nyithatja ki, csakis a tanárok.

Ez még mindig nem minden a luxusból: a számítógép egy kamera segítségével figyeli a tanítvány szemmozgását tanulás közben, s ennek meg agyhullámainak analízisével megállapítja,

hogy milyen erősségű és színű fény a legmegfelelőbb neki, s úgy szabályozza a szoba megvilágítását, különben többnyire olyan fényt sugároznak a speciális égők, ami megfelel a nyári napsütésnek, csak nem olyan meleg, mert ez jó, vidám, optimista hangulatot eredményez! Természetesen a számítógép szabályozza a megfelelő hőmérsékletet is, beállítja azt a tanuló testének hőmérsékletéhez, amit infravörös kamerával figyel. S mindez nagyon jól van így, mert egy tutu jó, ha mielőbb megtanulja, s élete vezérelvévé teszi, hogy egy tutu számára a legislegjobb barátja nem más, mint az ő számítógépe!

Visszatérve még a hátrányokra: benneteket nem fog csonttritkulás kínozni, mert kisgyermekként nem lettetek azzal az anyaggal kezelve. Ellenben minden tutu, miután kikerül az iskolából, tapasztalja, hogy a külvilág sokkal nyugtalanabb, mint amihez idebent hozzászokott! Számos ideges tünet kínozza majd. Például nehezen viseli el a nagy nyílt térések látványát, mert hozzászokott a maga kis négy négyzetméteres szobácskájának megnyugtató zártságához. Ezért is örül, ha mindenhová helikopterrel mehet, mert a helikopter is zárt fülke. Ezt igyekszünk ellensúlyozni úgy, hogy minden huszadik napot kötelezően egész nap a szabadban, a parkban kell töltenie a tanítványoknak, s ezalatt nem is szabad tanulniuk, nincs is mit, mert nem kapnak hordozható számítógépet, tehát kénytelenek a természetre figyelni. Ezalatt nem is kapnak semmiféle serkentőt vagy nyugtatót sem. De ezen szabály ellenére is vannak ilyen tünetei a tutuknak, ám nemcsak ez a tutu élet hátránya. Minthogy életük majdnem teljes első felét szinte tökéletes egyedüllétben élik le, emiatt nemigen bírják a tömeget elviselni! S nemcsak a tömeget, de a nagy zajt sem, a lármát sem. Általában véve a tutukat a legtöbben idegbajos fickóknak tartják, holott nem azok, mindössze sokkal érzékenyebbek a külvilág ingereire. Ez azonban majdnem ugyanazt jelenti, a külvilágba való beilleszkedést illetően. A tutu nehezen talál olyan szolgálkat, akik kielégítik az ő igényeit, még sok pénzért is. Emiatt muszáj is sok pénzt keresnie! Aztán: egy tutu megszokja itt, hogy állandóan tanul valami újat, s hogy szellemi feladatokkal birkózik. Higgyétek el, ezt hamar meg lehet szokni, és cseppet sem unalmas, és nem fogtok örülni neki, ha innen kikerültök, hiába hiszitek azt most, hogy az hű de jó lesz, ha nem kell már többé tanulni! Épp ellenkezőleg: az egész külvilágot egy merő tömény unalomnak tartjátok majd! Jellemző, hogy számos tutut ismerek, akikről tudom, hogy sokkal kevesebért vállaltak el irtó nehéz, még tutu fogalmak szerint is nehéz szellemi feladatot, mint sokkal könnyebbeket, igen, a könnyebbekért kértek több pénzt, egyszerűen mert azt szerették, élvezték, ha komoly szellemi kihívásoknak néznek elébe!

Aztán: itt megszokjátok, hogy tökéletes csendben vagy lágy melódiákra alszotok el. És majdnem tökéletes sötétségben. Ezt igényelni fogjátok életetek végéig, vagy iszonyú keserves lesz leszokni róla. Amint ugyanez igaz arra is, hogy nehezen bírjátok majd elviselni a nem megfelelő hőmérsékletet, ezt nemcsak az alvás idejére, de napközben is! Ez annyira így van, hogy egy tutu hihetetlenül könnyen képes megfázni! Köztudomású is, hogy akármeddig éljen is egy tutu, de a halálát száz esetben nyolcvanhétszer valamilyen tüdőgyulladás, vagy annak szövődménye okozza!

Továbbá: szinte reménytelen, hogy egy tutu nőt feleségül vegyen egy nem tutu férfi! Még akkor sem, ha a nő nem szörteleníti véglegesen a fejét, és kinöveszti az iskolaévei után a haját! Ennek több oka is van. Egyrészt még egy nem posztgraduális tutu is legalább harminc éves, s azt a nőt a legtöbben túl idősnek tartják. Aztán, egy tutu nő megszokja, hogy nem érdeklődik a szexualitás iránt. Közösül, ha gyermeket akar, ha nem akar, akkor nem közösül, mert ez a logikus! A férfiak nem rajonganak az ilyen nőtípusért. Általában, nem szeretik az *ész-nőket*, márpedig ki más lehetne „észebb” nő, mint egy tutu nő?! Különösen nem szeretik a férfiak, ha a nő okosabb náluk, márpedig még a legisleg hülyébb nálunk végzett nő is messze sokkal okosabb lesz, mint bármelyik nem nálunk végzett férfi! Még ti is, hiába nem lett meg-nagyobbítva gyerekkorotokban az agyatok! S mert mindenki tudja, hogy mi tutuk vagyunk a

legokosabbak, ezért a férfiak már eleve óvakodnak attól, hogy udvaroljanak majd nektek! Ezen segítünk úgy, hogy az iskolaidő utolsó két hete alatt szintén szünetel a tanulás, ellenben nagy ismerkedési esteket és ismerkedési napokat tartunk, hogy a tanítványaink megismerjék egymást, ekkor nincs már a szexuális vágyat elfojtó szer adása sem, elő is fordul néha, hogy orgiába torkollik egy-egy efféle alkalom! De nem ez a cél, hanem hogy tartós párkapcsolatok alakuljanak ki. Egy tutu társa nem lehet más, mint egy másik tutu!

Azt ne higgyék a fiúk, hogy az ő esetük más! Igaz, sok nőnek tetszelegne, ha egy tutu lenne a férje. Milyen előkelő is az! És a tutuk gazdagok!

Mindez igaz. Akad is számtalan nő, aki hozzámegy a tutukhoz. Csakhogy azután hamar el is válnak! S olyankor rengeteg pénzt visznek el maguknak, vagyonmegosztás vagy bánatpénz fejében! Ha meg gyerek születik, a tutu a keresete javát ráfizetheti gyerektartásra! És bármekkora is a szerelem, hamar jön a válás, mert nekünk tutuknak számtalan olyan szokásunk van, nektek is lesz, amit hosszú távon mások képtelenek elviselni! S még ha mindez meg is történne: itt a férfiak nemi vágya a vágycsökkentő szer miatt nem oltódik ki teljesen, az igaz, ellenben mégis tartós fogatkozás áll be náluk. Nem lesznek impotensek, ahogy némely rosszindulatú egyén állítja rólunk, de tagadhatatlan, hogy nem gyakran igénylik a tutu férfiak a szexet. A világ népességének egészét illetően azt szokták normálisnak tekinteni – az az átlag – ha a férfi igénye ezt illetően heti egy és napi egy aktus között ingadozik. És még nem találkoztam olyan végzett tutuval, aki ennél a napi egynél gyakrabban igényelte volna, s még ez is ritkaság, mert a tutukat illetően ez a statisztika azt mutatja, hogy a legtöbb tutu esetén ez az igény a heti egy és havi egy között ingadozik! És közelebb van a havi egyhez, mint a heti egyhez! De hát hiába, a tudásért áldozatot kell hozni, mondtam már! Ellenben az olyan nő, aki gyakran szereti ezt a mókát, az a lehető legrosszabbul teszi, ha tutuhoz megy hozzá, és nemcsak emiatt, de azért is, mert ha egy tutu épp igényelné is ezt, de hirtelen eszébe jut valami érdekes gondolat, akkor azonmód leül a számítógép elé, és a billentyűzetet tapogatja a felesége helyett! Vagyis a tutu férfik is óvakodjanak a nem tutuktól, minden nem tutu nőt barbárnak tekintsenek, ez a helyes alapállás, aki tehát itt nevelkedik, jó, ha tudja, hogy neki csakis egy másik tutu lehet élete párja, és minden más emberi kapcsolatról örökre le kell mondania! Ez nem törvény, de ha nem így cselekszik, nagyon ráfázik, és keservesen csalódik!

Általában az vállalja, hogy tutu lesz, aki vállalja azt is, hogy egész életében különcknek, furamukinak tartják!

S még valami: a legnagyobb hátránya a tutu-létnek az, hogy itt az iskolában megszokjátok a lehető legteljesebb tökéletességet, ellenben odakint állandóan szembesülnötök kell azzal a ténnyel, hogy a világ, különösen az emberi társadalom, a lehető legminimálisabb mértékben sem tökéletes! Rájöttök majd, hogy az emberiség java része csak akkor cselekszik logikusan, ha már minden egyéb lehetőséget kimerített! És ez iszonyatosan kellemetlen érzés egy logikus embernek, tehát egy tutunak!

Ezután a tutu férfi azt mondta, hogy ami a tutu-lét előnyeit illeti, erről semmit nem beszél most, a legfontosabbat, hogy a tutuk okosak és gazdagok, úgyis tudja mindenki, s most nem is az a cél, hogy idecsábítsanak bárkit is, hanem hogy ha lehet, lebeszéljék azt, aki nem érez határozott kedvet erre! Tehát kérdi, van-e valaki, aki meggondolta magát, és nem akar ide járni?

Senki ilyen nem akadt. Erre azt mondta nekik, hogy mert már ők tudnak írni-olvasni, s a számítógépek kezelésével is tisztában vannak alapfokon, emiatt nem is járnak már az elején sem osztályokba, hanem rögvest megmutatják nekik az egyszemélyes kis kuckójukat, majd

vacsoráznak, alszanak, reggel beléjük ültetik a katétert, megkapják az injekciózó gépet és a fejpántot, s ezután semmi más dolguk nincs, mint nézni a képernyőt, s válaszolni a számítógép kérdéseire! Ha az iskolavezetőséggel akarnak beszélni, azt is lehet, megmutatják azoknak a szobáit, de helyesebb nem zavarni őket személyesen, hanem az iskola helyi számítógép-hálózatán üzeni nekik, a vonatkozó címetek tudja a számítógép, s amennyiben nem lehet a kérdéseikre a választ megadni elektronikus levélben, úgy maga a vezetőség keresi fel őket személyesen!

S ezután elvezették őket, Szoszivát is. Így került be Szosziva a tutu iskolába.

Te nem vagy ember!

Szosziva szobája mellett kapott szobát Gáji is. Ez ugyan merő véletlen volt, de Szosziva nagyon örült neki. Azért örült, mert szabadidejében így beszélgethetett a barátnőjével.

Azt hitte pedig eleinte, valóban nem lesz szabadideje! Erre már Krau úr is felkészítette. Na és persze világszerte mást sem beszéltek a tutukról, csak hogy a tutuk iszonyatos terheléssel tanulnak az iskolában, amit normális ember el sem képes viselni, nem is véletlen, hogy erre már születésük előtt felkészítik őket az agynöveléssel, s a tanulás alatt is egyfolytában injektózzák őket, serkentik meg nyugtatják az agyukat, ennek is lehet legalább részben az a következménye, hogy olyan furák, idegbajosak felnőtt korukban!

És hogy ez a társadalom véleménye a tutukról, azt Szosziva nem csodálta. Nem csodálta, mert még az árvaházi élete alatt hallott egy rádióműsort, amelyben arról elmélkedtek, hogy a szerencsétlen iskolás gyerekek – de nem a tutu iskolába járók, hanem a közönségesek – mennyire túl vannak terhelve! Szegények – így mondta az egyik interjúalany, persze felnőtt – kénytelenek akár napi öt órát is az iskolában tölteni, holott minden ott töltött perc terhelés a kisgyerekeknek! És a felelőtlen, hiú szülők ezt még fokozzák is olykor otthoni tanulással, s azzal dicsekednek, hogy „az én kicsikém már év végére tudta az összes betűt!” Természetesen az „év vége” nem a tanév, csak a naptári év végét jelentette. Holott – mondta a „szakértő” – az elsősökben a gyermeket kéne látni, nem a leendő ötödikest vagy gimnazistát! Mindemellett elítélte, hogy olyan nehezek az iskolatáskák, mert ez gerincferdülést okozhat.

Szosziva egyetértett e legutóbbi állítással. De őt nem is kínoztta gerincferdülés emiatt, mert az iskola ott volt az árvaház mellett, nemigen kellett messzire mennie a táskával. Különben is: mindig mikor megkapták év elején a tankönyveket, akkor végigolvasta az összeset, s ezután magával sem vitte azokat, ennyivel is könnyebb volt a táskája. Minek is vigye magával, amikor emlékszik belőlük minden szóra?! Persze, ez nem vonatkozott például az irodalomra, történelemre, amiket mellékesnek tartott...

Hanem azt nem értette, ugyan mit kéne látni a gyerekekben, ha nem a leendő ötödikest! Hát nem azok lesznek?! És nem gimnazisták?! Igaz, némelyikük nem lesz gimnazista... de talán épp azért nem, mert már eleve lemondanak erről, mert nem látják már a kezdet kezdetén benne a leendő gimnazistát! Szosziva szerint attól, hogy valakiben a leendő ötödikest látják, még láthatják a gyermeket is, annál inkább, mert hiszen egy ötödikes is gyermek. Vagy nem az? Felnőtt talán?! Ugye, hogy nem!

Szosziva el sem tudta képzelni, miért lenne olyan iszonyú megterhelő öt órát az iskolában tölteni. Nem mintha ő maga annyira szeretett volna iskolába járni: erről szó sem volt. De először is: jobb volt ott, mint az árvaházban, mert amíg tartott az óra, a gyerekek nem mertek sokat rosszkodni, nem lökdösődtek, nem kiabáltak, nem piszkálhatták őt. Amikor felszólította őt a tanárnő, például matematikaórán, akkor mindig tudta a választ, volt tehát sikerélménye. De ha nem szólította fel, akkor is kacaghatott magában a többiek tudatlanságán, amikor azok rosszul feleltek. Lehet, hogy ez nem szép dolog, ellenben határtalanul szórakoztató! Legfeljebb az unalmas, amikor új anyagot tanulnak, amit ő már régen tud, de ezalatt egyszerűen elábrándozik, megtanulta már régen, hogy miként képzelődhet nyitott szemmel, miközben mindenki azt hiszi, hogy feszülten figyel, és ilyenkor nyugodtan járhat az esze akármin, például a Hegymély Urán, akiről írt a versben. Nem mintha hitte volna, hogy létezik egy efféle hely, de hát a gyerekek gyakran álmodoznak mindenfélén, amiről tudván tudják,

hogy nem igaz, sőt, soha nem is lesz és lehet igaz... Milyen jó is volna valóban, ha lenne egy ilyen remek hely, ahol mindenki szereti őt, szülne sok-sok gyermeket...

Hogy mi lesz tovább, a sok-sok gyerek megszülése után, azt már soha nem volt képes kitalálni, legfeljebb addig terjedt a fantáziája, hogy természetesen a gyermekei is nagyon szeretik majd őt, még szép, hogy ezt teszik, ezért az ő gyermekei! De nem is érdekelte már, hogy mi lesz tovább, úgy gondolta, ez amit eddig elképzelt, maga a lényeg, de nem is csak az ő számára, tulajdonképpen az egész Élet lényege ez, legalábbis, ami a nőket illeti! Mert ugye kérem szépen, ez mind alátámasztható a tudomány tényeivel: ha egy faj szaporodni akar, akkor kellenek belé nők; a nő az, aki szül, a férfi nem képes szülni, tehát a nő dolga a szülés, senki más nem képes ellátni a fajon belüli reprodukciós munkát, mint a nő; vagyis ebből az következik, hogy a nő dolga a szülés, ezért van, mondhatni ezért született a világra! Ő, Szosziva, nő, tehát az ő dolga, mondhatni életcélja a szülés! S az ugye egészen természetes, hogy ha egy nő nem szeret szülni, akkor nem is szül, vagy legalábbis kevesebbet szül, mint aki szeret szülni, mint aki örömét leli ebben, tehát az evolúció során azok a nők szaporodtak el, akik kedvvel, élvezettel szültek! Szosziva semmi rosszat nem talált abban, hogy efféle vágyai vannak, sőt, ezt tartotta a lehető legtermészetesebbnek. Nem is értette meg azokat a nőket, akiket néha különböző rádió- vagy televízió-műsorokban panaszkodni hallott, hogy milyen iszonyú a szülés, meg a sok gyerek. Szosziva egyszer elgondolkodott rajta, hogy majd, ha nagy lesz, hány gyermeket óhajt. És egyszerűen nem tudta ezt eldönteni, mert lelki szemei előtt hirtelen végeláthatatlan sorokban jelentek meg a gyermekek, kicsik is és nagyok is, határtalan térséget töltöttek be, nem lehetett ellátni a sűrűn tömött sorok végéig...

Szosziva úgy gondolta, gyermekből neki akármennyi sem túl sok!

Szosziva tehát nem utálta az iskolát, mert vagy szórakozott a többiekén, vagy sikeresen felelt, vagy ábrándozott. De azt már régóta sejtette, hogy azért valami nem lehet egészen rendben vele, mert kissé más, mint a többiek, lehet hogy zseni, lehet hogy csak szimplán más, de – *más*. És amikor megpróbálta beleképzelni magát a többi, közönséges gyermek helyébe – akkor sem tudta megérteni, miért is olyan szörnyen megterhelő az iskola! Mert hisz még az sem igaz, hogy az iskolai öt tanóra minden perce terhelés! Nem igaz! Mi joga hazudott a felnőtt „szakértő” ott a rádióban?! Nem tudja tán, hogy az az öt óra nem is annyi, mert egy tanóra csak negyvenöt vagy ötven perc?! Hiszen ott vannak a szünetek! Aztán meg, nem minden órán tanítanak újat, sőt, a legtöbbször nem. S amikor felelés van, akkor is csak három-négy gyermeket szólítanak fel, a többiek ezalatt lényegében unatkoznak (ő, Szosziva ábrándozik) – hát ez ugyan miért „terhelés”?! A tornaórát ő Szosziva utálja, de mindenki más nagyon szereti, láthatóan cseppet sem tartják terhelésnek! De az énekórát sem, többnyire még a rajzot és technikát sem. Az osztályfőnöki órát sem. Mi lenne olyan szörnyű nagy terhelés itt?! Szosziva úgy gondolta, ami a tanulnivalót illeti, ez az iskola csak egy rendkívül híg leves, s ő szeretett volna olyan helyre járni, ami inkább egy sűrű főzelékre hasonlít. Remélte, a Tutu olyan lesz.

Az emlékezetes rádióműsoron úgy felháborodott, hogy gondolta, ha a „szakértő” ekkorát hazudhat, hogy minden perc terhelés, akkor ő, Szosziva is megteheti ezt! És írt egy viccet e témáról. Így szólt:

A kisfiú hazamegy az iskolából, és panaszkodni kezd apukájának, milyen iszonyú ott, és hogy ő nem fogja kibírni, hogy annyi sok időn át iskolába kell járnia, nap-nap után! Édesapja erre gúnyosan néz rá, és így szól:

— Nem lehetsz ilyen nyápic, hogy nem bírod ki! Hiszen alig kell valami kis időt az iskolában töltened!

— De igenis nagyon sokat kell ott lennem!

— Nem igaz! Hiszen számolj csak utána! Az év 365 napból áll, csakhogy ezen idő felét nem töltöd az iskolában, mert ugyebár végigalszod, vagy épp lefekvéshez készülődöl, fogat mosol reggel vagy este, öltözködöl, vagy épp mész az iskola felé, vagy onnan jöve hazafelé, azaz úton vagy – marad tehát ennek csak a fele, mintegy 182 nap. De ennek az időnek is legfeljebb a felét töltöd iskolában, mert ritka, hogy 6 óránál többet tölts ott – marad tehát 91 nap. De minden órának egyhatoda szünet, vagyis ennek is levonhatjuk a hatodát – marad tehát 76 nap, s már ezt is felfelé kerekítettem, mert pontosan csak 75.83 nap maradna! De legyen neked 76 nap. Igen ám, de ott a nyári szünet, ami legkevesebb két hónap, vagyis 60 nap – ha ezt levonjuk, nem marad az iskolára már csupán 16 nap! S ha még ebből is levonjuk a téli szünetet, tavaszi szünetet, meg a hétvégéket, hát azt kapjuk, hogy te igazából nemhogy egy napot, de egyetlen percet sem jársz az iskolába! És akkor te még képes vagy panaszkodni nekem?! Na mars a szobádba!

Szosziva mindazonáltal nagyon kíváncsi volt rá, hogyan bírja majd a reggeltől akár késő estig is tartó tutu tanulási tempót! Mindenesetre a kezdet kezdetén még elhitte, hogy nem lesz szabadideje.

Ez a hite azonban már a harmadik napon megrendült. Az első két napon ugyanis még ismerkedett inkább a számítógéppel, s a kezelésével, nem mintha olyan nehéz lett volna, de szokatlan volt a számára, hogy például ő maga választhatja meg, mit van kedve tanulni: például matematikát, vagy fizikát, vagy biológiát vagy mást. A számítógép nem bánta. Persze, a diák előrehaladását, hogy tehát a különböző tanprogramokban hol tart a számítógépe, a tanárok ellenőrizni szokták, nem személyesen, de a hálózaton keresztül, s ha úgy találták, hogy valamelyik diák annyira beleszerelmesedett tegyük fel a matematikába, hogy nem tanulja meg a többiből a minimálisan kötelezőt sem, akkor letilthatták egy darabig a matematikamodulokat. Továbbá Szosziva igen érdekesnek tartotta, hogy az okos számítógép jelzi, ha úgy véli, aznapra eleget tanult a diák! Ilyenkor ki szokta írni, hogy az aznapra betervezett minimális mennyiséget elsajátította, mindazonáltal egy igazi tutu ilyenkor még tovább tanul egy picivel!

Szosziva tudta, neki akad bőven bepótolnivalója! Hiszen tizenhárom éves, s akiket hat évesen vettek fel a Tutuba, azok már hetedik éve járnak ide! S ezért az első két napon ki sem dugta a fejét a szobából, épp csak enni meg a mellékhelyiségbe. De még az evést is úgy oldotta meg, hogy gyorsan belapátolta, amit csak lehetett, majd kezébe fogott egy szendvicset, s azt már a szobája felé menet falta fel.

És igazán megdöbbsen, hogy már a legelső nap úgy délután három felé kiírta a számítógép, hogy végzett az aznapi anyaggal! És Szosziva a legkevesbé sem volt álmos. Nosza, neki-kezdett a következőnek! Ezzel még előbb végzett, már este hétre. S mert még mindig nem volt álmos, jött a harmadik nap anyaga, amit már este kilencre elsajátított. Alaposan belemelegedett a tanulásba, megszokta a számítógépes tanulást, ujjai úgy jártak a billentyűzeten és a botkormányon, hogy oda sem kellett néznie, és egészen rendkívüli tempót vett fel az olvasásban: szinte nem is kellett megállítania a szöveget a képernyőn ahhoz, hogy olvassa, majdnem állandóan nyomta a botkormányt a görgetősávon lefelé, hogy feltolja a szöveget képernyőn, a sorok csaknem egybefolytak – de nem Szosziva számára! Ő el tudta olvasni azokat. És amikor mégis megállt a szöveggörgetéssel, csak azért, mert a számítógép feltett neki valamilyen kérdést, amire válaszolnia kellett. Többször a jó válasz kipipálásával, de akadtak olyan

kérdések is, ahol be kellett írnia a választ, s a számítógép annak analizisével következtet rá, hogy a válasz jó-e. Amikor nem képes erre, akkor értesíti valamelyik ügyeletes tanárt, hogy az vizsgálja meg a választ. A tanulás ettől még tovább folyhat Szosziva számára, mert ha később kiderül, hogy rossz választ adott, a számítógép azonnal visszaugrik az adott helyre.

Reggelig tanult Szosziva, és nemhogy fáradtságot nem érzett, de kifejezetten pompás hangulatba került. Reggel felé elérte, hogy annyira feltornássza tanulási képességeit, hogy alig több, mint másfél óra alatt „végezzon ki” egy-egy egész napra szánt tanulmányi anyagot. Legalábbis az olyan tantárgyaknál, amik nem matematika voltak. Érdekes volt ez, mert az árvaház iskolájában a matematika ment neki a legjobban, itt pedig három óra is kellett neki egy-egy egész napi elsajátításához, tehát majdnem kétszer annyi idő, mint az egyéb tantárgyakra! De ennek az lehetett az oka, hogy a matematikapéldáknál gyakran kellett számolnia, s az neki is időbe tellett.

Megállás nélkül tanult a második nap is, egészen késő estig, csak ekkorra fáradt el. Ki is írta a számítógép, hogy most már tényleg aludnia kéne, s megdicsérte a gyors haladásért. És Szosziva maga is úgy vélte, hogy rekordot döntött a Tutu történelmében a tanulási sebességével! Végül is a Tutuban sokkal töményebb volt a tananyag, mint másutt, amit itt egy napra méreteztek, az nem napi öt órát jelentett, hanem legkevesebb napi tíz órát, méghozzá az óra itt ténylegesen 60 percet jelentett és nem negyvenötöt! És egyfolytában új anyagot kellett tanulni, vagy ellenőrizni, hogy nem felejtették-e el a régit, tehát szó sem lehetett róla, hogy ne foglalkozzon egyfolytában a diák a tanulnivalóval, itt nem lehetett a Hegymély Uráról ábrándozni, henyélni, mert jaj de jó, most a másik diák felel, s azalatt engem békén hagynak!

Szosziva tehát aludt már ezen az éjszaka, és nem is értette, miért nem lett előző éjjel álmos, s még nappal sem; végül arra gondolt az ágyban fekvé, hogy ennek oka az lehet, hogy olyan kiváltképpen jól érzi magát! Élvezte, hogy újat tanul, s még a kis négy négyzetméteres kuckóját sem találta iszonyúnak a maga zártságával, hanem épp ellenkezőleg: barátságosnak, meghittnek, lakályosnak, majdhogynem úgy érezte, hogy hazaérkezett!

Épp csak azt bánta, hogy nincs a közelében az ágya mellett néhány bazsarózsa.

Az volt csak a furcsa a számára, hogy alvás közben sem volt kikapcsolva a számítógép. A monitor ugyan elsötétedett, de kis idő után beindult egy halk, duruzsoló hang, ami azt szajkózta, hogy a tutuk a világ legnagyobb emberai, a tudás fáklyájának hordozói a többi ember barbár tömegében, a tutuknak össze kell tartania, segíteni egymást és a Tutu Iskola-mozgalmat, egy tutu számára a logika az egyetlen cselekvési és döntési mérce, egy tutu inkább meghal, semhogy rosszat tegyen egy másik tutunak, egy tutu nem is érezheti jól magát, ha nem tanul valami újat, vagy nem foglalkozik valami nagyszerű, nehéz szellemi feladattal...

Szosziva most már tényleg aludni szeretett volna, de zavarta ez az idegesítő sustorgás. Értette ő, hogy ezzel szeretnék belenevelni a leendő tutukba a megfelelőnek tartott erkölcsi értékeket, de ő nem volt erre kíváncsi. Nem mintha nem értett volna egyet ezekkel úgy nagyjából – de már amiatt is feleslegesnek tartotta újra meg újra végighallgatni. Igyekezett a számítógép funkcióiban olyan menüpontot találni, amivel kikapcsolhatja e sustorgást, de nem talált ilyet.

— A csudába is, pedig a fületem mégsem kapcsolhatom ki, akkor pedig ezt a vacakot kell! – gondolta Szosziva. — Mert nem akarom ezt az izét hallani!

S erre mintha csoda történt volna: körülötte minden elcsendesedett! De olyan hirtelen, hogy egy mondat közepén hallgatott el a pusmogás!

Szosziva szinte meg is ijedt, izgatottan kezdett el figyelni, hátha hall valamit – s erre úgy érezte, mintha holmi izmot lazított volna el a füle belsejében, s meghallotta újra a hablatyolást, bár némileg halkabban.

— Jé, képes vagyok becsukni a fületem, ha akarom! – értette meg. — Milyen remek dolog is ez!

S ezen új képességének felfedezése fölött érzett örömében szenderült álomba, s már majdnem aludt, amikor ismét becsukta a fülét, hogy ne hallja az erkölcsnemesítő gép intelmeit.

Harmadik nap reggel tanult egy keveset, úgy tizenegy óráig, ezalatt három újabb nap anyagával végzett, majd úgy döntött, hogy bár még nem elég mára, de igazán tarthat egy kis szünetet, s megnézi, mi van a barátnőjével! Átment tehát Gájihoz.

Gáji épp valami matematikai problémával veszködött, s ezen ugyancsak megdöbbsent Szosziva, mert miért is ne emlékezett volna pontosan ugyanerre a feladatra – ezt ő már tegnapelőtt este fél tízkor megoldotta.

— Még csak itt tartasz?! – kérdezte csodálkozva.

— Mi az, hogy „csak”?! – válaszolta sértődötten Gáji. — Hiszen még csak harmadik napja vagyok itt, ez meg már az ötödik nap anyaga! A számítógép kimondottan megdicsért a gyors előrehaladásomért!

— Igen, nekem is ki szokott írni efféle dicsérő szövegeket úgy két-három óránként.

— Micsoda?! Ugye most tréfálsz?!

— Miben? Mivel?

— Nem lehet igaz, hogy te olyan gyorsan végzel egy-egy nap anyagával!

— Dehogyan haladok én gyorsan, egyszerűen felvettem a magam kényelmes, nyugodt tempóját, és olvasom az anyagot, ahogy éppen jön! Ismersz, lusta vagyok, mint a bűn, sosem szoktam halálra törni magamat az igyekezettel! Meg ez szerencsére nem irodalom, nem történelem, csupa olyan tantárgy van itt, ami logikus, elég, ha az ember átlátja az összefüggéseket, s máris magától értetődő minden!

— Hát hanyadik napnál tartasz már?!

— Mit tudom én, nem figyeltem! Minek is, a számítógép nyilvántartja magától is!

— De mégis!

— Tényleg nem tudom, de talán úgy a tizenötödik tájékán! Na, de megyek is vissza Gáji, mert ma mostanáig még csak három nappal végeztem, tehát tanulok még egy keveset! – azzal vissza is tért a szobájába. És ott belekezdett a számítástechnikába, s ebben már annyira előre járt, hogy a számítógép felkérte, hogy írjon egy kis programot karakterláncok buborékrendezésére! Szosziva nézte a képernyőt néhány másodpercig, bele is kezdett a program megírásába, de azután úgy döntött, hogy a buborékrendezés algoritmus túl lassú. S inkább egy egészen új rendezési algoritmust programozott oda be: először is a szövegláncokat előrerendezi a program az első karakter szerint, majd az azonos karakterrel kezdődőek részhalmozait rendezi külön-külön buborékmódszer szerint, kivéve természetesen, ha a halmaz egyetlen tagból áll, mert akkor nem is kell rendezni. Ráadásul a rendezésnél nem is mozgatja a karakterláncokat, mert felvesz előbb egy mutatótömböt, s csak e karakterláncok indexeit mozgatja, tehát a címüket, ami lényegesen gyorsabb, mint az egész, ki tudja hány betűből álló szövegek mozgatása! A megfelelő, rendezett sorrendben történő kiíratás természetesen a sorrendbe rakott indexek alapján történik.

Hamar készen lett a programmal, amiről úgy vélte, hogy több százszor gyorsabb lesz, mint a buborékrendezés programja lenne. S ezután haladt tovább, végül délután három felé megjelent a képernyőn az ügyeletes tutu tanár üzenete, hogy leellenőrizte a programot, és ahhoz képest, hogy Szosziva milyen fiatal, a program egyszerűen zseniális, főleg mert Szosziva már mutató-típusokkal is dolgozott benne! Ami még nem is volt tananyaga! Ezért utasítja a számítógépet, hogy számítástechnika tantárgyban ugorjon előre egyszerre harminc leckét.

Ezt Szosziva is logikusnak tartotta. Ő már írt vírust is, minek pocsékolja az idejét ilyen semmiségekre!

S ez a rohanás a tanulásban így ment Szosziva számára, hónapokon át, és remekül érezte magát, legfeljebb az zavarta, hogy nem találkozott újra Krau úrral, s így nem érdeklődhetett meg tőle, miféle munkakörre is akarja majd alkalmazni őt, ha végzett tutu lesz!

Gáji is szépen haladt, de messze elmaradt Szosziva mögött. Mire ugyanis már fél évet töltött az iskolában Szosziva, addigra már elérte azt a tudásszintet, amit a tizenegy éves tutuk szoktak elérni. Azok tehát, amelyek hatévesen kerültek az iskolába. Ez még mindig azt jelentette, hogy Szosziva el volt maradva a saját korosztályától, de határozottan csökkentette a lemaradását! Egy alkalommal Gáji bement hozzá, s figyelte, miként tanul Szosziva, és igencsak elámult azon, amit látott; később megjegyezte, hogy azon csodálkozik, miért is nem füstölnek a nagy megterheléstől Szosziva számítógépének memóriacellái, hiszen láthatóan villog a képernyő, mert a megszakításrendszer nem bírja olyan gyorsan frissíteni a képet, ahogyan Szosziva olvasni szeretné azt!

De Szosziva cseppet sem fáradt bele a nagy tanulásba, sőt, egyre jobban érezte magát! Egészen biztos, hogy remekül szolgált az egészsége, végtére is, akik rosszul érzik magukat, azok le szoktak fogyni, Szosziva ellenben ezen idő alatt néhány kilót még hízott is.

Eleinte ez a hízás nem is aggasztotta, sőt, vékony nő lévén, még inkább előnyös is lett az alakjának; hanem később egyre inkább kiderült, hogy ez a hízás leginkább bizony a hasa tájékára korlátozódik, s lassanként cseppet sem állt már jól neki! Szosziva maga sem értette mi van vele; kezdett holmi betegségre, leginkább daganatra gyanakodni, bár ennek ellentmondott az, hogy ha lehet, még sokkal remekebbül érzi magát, mint amikor az iskolába került! Mindazonáltal mégis aggódott, s emiatt felkereste az iskola egészségügyi szolgálatát, kivizsgálásra.

A vizsgálat nagyon hamar lezajlott, s kiderült, hogy Szosziva csöppet sem szenved semmiféle betegségben: „mindössze” annyi történt vele, hogy – *állapotos*! Gyermekeket vár!

* * *

Szosziva azt sem tudta, mit mondjon erre a vizsgálati eredményre, csak állt egy helyben döbbenten, hosszú-hosszú percekig! Majd így tört ki:

— De hiszen ez lehetetlen!

— Miért volna ez lehetetlen? – kérdezte a tutu orvosnő.

— Hát mert... mert... hiszen én még szűz vagyok! Én még soha senkivel sem... senkivel sem... feküdtem le...

— Szosziva, a hazugságot mi tutuk nagyon ocsmány véteknek tartjuk, és teljesen felesleges is a te esetedben, mert a tényeken nem változtat!

— Tagadom, hogy ez tény volna! Kérem a vizsgálat megismétlését!

Megismételték a vizsgálatot, de ugyanerre az eredményre vezettek; különben meg Szosziva magzata, mint kiderült már igazán jókora volt, akkora, hogy minden orvosi rafinéria nélkül is könnyen meg lehetett győződni a létezéséről, ugyanis jól látszott röntgenfelvételen is és ultrahangos felvételen is. S amikor Szosziva csak nem akarta tudomásul venni a nyilvánvaló igazságot, s jött egy idősebb tutu orvos is, ezúttal férfi, nagy-nagy gyakorlattal az orvosi kérdésekben, akkor, miután kis ideig hümmögött a különböző irányú felvételeket nézegetve, azt is megmondta, hogy a magzat valószínűleg fiú.

— De hát én tényleg senkivel nem voltam! Igenis még szűz vagyok! – kiáltotta Szosziva szinte sikoltva e szavakat.

— Ez van! – mutatott erre a felvételre az orvosnő. — Ugye nem csodálsz, hogy inkább hiszünk a nyilvánvalóan létező magzat tanúságának, mint a szavaidnak, amikor a szó elszáll, de a gyermek megmarad?!

— Hacsak el nem véteti – szólt közbe a doktor.

— Ugyan már, túl nagy a gyerek egy abortuszhoz! – ellenkezett az orvosnő.

— Persze, hogy nagy, nem is közönséges abortusz kéne, de szó lehet olyan szerek alkalmazásáról, melyek a méhen belül elpusztítják a foetust, s ennek következtében spontán vetélés lép fel! – és a doktor rögvest elkezdett sorolni egy csomó furcsa nevű gyógyszert.

— Nem akarok abortuszt! – sikoltotta elsápadva Szosziva, és a kezét szinte óvóan tette a hasa köré.

— Nyugi, még ha akarnád, sem csinálnánk meg azonnal, előbb szólni kell e rendkívüli eseményről az iskola vezetésének! – csitította őt azonnal mindkét orvos.

Az iskola vezetősége is nagyon elcsodálkozott e váratlan fejleményen! Még nem fordult elő ilyesmi a Tutu történelmében. S különösen megdöbbenette őket, hogy épp Szosziva, az iskola legjobb tanulója ezen esemény alanya.

Kissé pontosabb vizsgálatokkal megállapították azt is, hogy a magzat nagyjából épp annyi idős, ahány hónapja az iskolában van Szosziva. Ez is furcsa: ha annyira buzogna benne a vágy a nemi életre, simán felcsináltathatta volna magát az árvaházi éve alatt is! Itt a Tutuban pedig ideje sem volt rá, hogy oly nagyon megtetsszen neki egy fiú, hiszen a magzat fejlettségét figyelembe véve szinte az első nap meg kellett foganjon benne az!

— De hát értsétek már meg, hogy én még soha senkivel nem voltam! – magyarázta Szosziva. De senki nem hitt neki. Erre ezzel az érvvel próbálkozott:

— De hiszen még havi vérzésem sem volt soha!

— Ez mit sem jelent – magyarázták neki az orvosnők –, mert ha egy nagyon fiatal nő rendszeresen él nemi életet, az első menstruációja előtt kezdve azt, akkor nem is lesz neki meg az első menstruációja, mert rögvest az első érett petesejtje találkozik hímivarsejttel, megtermékenyül, s kifejlődik a magzat! Vagyis egy nő teherbe eshet nemcsak a legelső menstruációja után, de azelőtt mintegy két héttel is akár! Biztos ez történt nálad!

— De hát ez már csak azért is lehetetlen, mert állandóan kapom az ezt lehetetlenné tevő szert a karomon át, vagy nem?!

— Hacsak le nem vetted a karodról a szerkezetet titokban!

— Semmi ilyesmit nem tettem!

— Most mit vitatkozol, itt a bizonyíték! – bökött a leletekre a doktornő.

— Pedig biztos, hogy senkivel sem voltam!

— Pedig olyan még nem történt, hogy egy nőnek gyereke legyen férfi nélkül, mi nem vagyunk baktériumok, hogy osztódással szaporodjunk! – vágta rá a doktornő most már határozottan gúnyosan.

— Akkor pedig csak olyasmire tudok gondolni, hogy valaki éjjel bejött a szobámba, és valamiképpen elaltatott és álmomban megerőszakolt!

— Persze, mert az lehetséges is, mi!

— Miért is ne, itt a Tutuban vannak majdnem végzősök is, azok nagyon okos emberek, könnyen kutyulhattak ilyen anyagot titokban!

— Szoktad zárni a szobádat?

— Nem.

— Akkor tedd azt!

— Ezt is fogom tenni!

A dolognak ezzel természetesen nem lett még vége, mert a történetekről értesíteni kellett Krau urat, aki Szosziva tandíját állta. Hiszen csecsemővel a karján nem igazán lehetett tanulni itt a Tutuban!

És bár Szosziva korábban nagyon vágyott rá, hogy beszéljen Krau úrral, de azt nem ilyen ügy kapcsán akarta elérni, s már egyáltalán nem örvendett a várható találkozásnak!

Ami bekövetkezett már rögtön másnap, mert a megdöbbentő hírre a milliomos azonnal az iskolába repült a helikopterén.

— Halljuk, mi ez az egész! – toppant be köszönés helyett Krau úr Szoszivához. S persze azonnal helyet foglalt az ágyon. Úgy gondolta, joga van nem várni a helytel kínálásra, hiszen ő fizeti Szosziva igazán nem csekély tandíját! Ezt Szosziva is így gondolta. S bár leülhetett volna Krau mellé, volt ott még erre elegendő hely, de nem tette. Megállt a férfi előtt, és kétségbeesetten tördelte a kezét.

— Nem tudom, hogy mi történt! Tudom, hogy most mit tetszik gondolni rólam, de az nem úgy volt! Én senkivel nem csináltattam fel magamat, senkivel nem feküdtem le...

— Talán mégis! Nézd, bevallhatod, mert a tagadás már felesleges! Biztos vagyok benne, nemcsak te vagy a hibás. Gondolom úgy vélhetted, hogy a terhességellenes injekció megvéd a következményektől, és ezért...

— De nem, de nem! Eszembe sem jutott, hogy én meg egy fiú... és különben is fiatalnak tartom magamat az ilyesmihez! Én bevallom, hogy szeretnék sok-sok gyermeket, de majd csak felnőtt koromban! Én a tanulással foglalkoztam megszakítás nélkül, egész idő alatt, tes-sék csak megnézni a tanulmányi eredményeimet! Nem azért, hogy dicsekedjek, de kiválóak! Őszintén csodálkoznék rajta, ha nem én lennék az összes tutu iskola legkiválóbb növendéke, figyelembe véve természetesen azt, hogy mennyi ideje járok ide! Időm sem lett volna erre!

— Ne tréfálg, elég lenne ahhoz néhány perc is...

— De hát én még szűz kell legyek, hacsak nem álmomban művelte velem valaki ezt a csúfságot!

— Miként?

— Mit tudom én, elaltatott, aztán úgy...

— De hát arra csak felébredtél volna!

— Vagy igen, vagy nem! És még nem is kell ahhoz valami bikaerős gyógyszer, ha nem úgy csinálja, amint azt szokták a férfiak, hanem mondjuk fecskendővel nyomja belém a spermát, mint a tehenekbe szokták...

— Akkor még valóban szűz kell legyél.

— Igen, igen, biztosan!

— Nézd Szosziva, nemigen hiszek neked, de legyen: hívok egy doktornőt, vizsgáljon meg ott alul!

Hamarosan meg is történt a szüzességi vizsgálat, de igazán meglepő eredménnyel! Amikor ugyanis kijött Szoszivától a doktornő, Krau rögvest megkérdezte milyen eredményre jutott, ám a doktornő a fejét csóválta.

— Nem szűz!

— Tehát hazudott – komorodott el Krau.

— Nem, mert ez furcsa eset: se nem szűz, se nem nem-szűz! Vagyis nincs neki szűzhártyája!

— Hogyhogy?!

— Sem ép bőrredőt, tehát szűzhártyát nem találtam nála, sem annak szakadozott maradványait! Nincs, és nem is volt neki olyan!

— De hát az hogy lehet?!

— Nem tudom! Talán valami eddig még ismeretlen típusvariáció. Holmi fura genetikai sajátosság! Végül is tudjuk jól, hogy akadnak olyan nők, akik még sokadik közösülésre sem veszítik el a szüzességüket, mert olyan tág nekik a szűzhártyájuk. Ezeknek ezért nem is fáj az első közösülés. Véletlenül én magam is ezen nők közé tartozom. Ha pedig ez lehetséges, elképzelhető, hogy még nagyobb ritkaságként, de létezzék abszolúte mindenféle szűzhártya nélküli nő is! Szosziva ilyen!

Ebből tehát nem lehetett megállapítani Szosziva ártatlanságát, igaz, bűnösségét sem! Krau visszament hozzá, s persze el sem kellett mondania a vizsgálati eredményt, tudta azt Szosziva az orvosnőtől is.

— Tessék már elhinni, kérem szépen, hogy én senkivel le nem feküdtem a magam jószántából, s bár belátom, hogy valaki fel kellett csináljon, mert a gyerek bennem létezik, de az akaratom ellenére történt! Én valami aljas mesterkedés áldozata vagyok!

— Ugyan kinek állna ez az érdekében?

— Fogalmam sincs! De én nem szeretném, ha emiatt félbeszakadnának a tanulmányaim!

— Tehát az iskolát vádolod?

— Semmiképp sem az egész iskolát, de holtbiztos, hogy valaki innen, vagy egy diák, vagy egy tanár a tettes, és én semmiről sem tehetek! Miért is lenne hihetetlen kérem, hogy annyira meg-tetszem valakinek, hiszen naponta számtalan sok nemi erőszak amúgy is megtörténik a világban!

Krau elgondolkozott, majd így szólt:

— Nem bánom! Teszek még egy próbát veled! Szüld meg a gyereket, s majd gondoskodom róla, hogy ne kelljen nevelned, amíg tanulsz. De több ilyen ne legyen!

— Ezt nem ígérhetem meg! Hiszen ez az eset sem tőlem függött! Én nagyon félek! Tessék engem megvédeni!

— Miként?

— De hát itt az iskola hírneve is a tét, nem?! Ezután zární fogom rendszeresen az ajtót, de azt is szeretném, ha állandóan rögzítene mindent egy kamera a szobámban, hogy ki jár itt, és a filmeket tartsák is meg, hogy ha netán megint megkísérelnének ellenem ilyesmit, annak nyoma maradjon!

— Ez nem is botor ötlet! – tűnődött el Krau, azzal elment, hogy megbeszéljen mindent az iskolavezetéssel.

És Szosziva meg is kapta a figyelőkamerát, amit ráadásul lehetetlen volt kikapcsolni a szobájából, ugyanakkor azonban az iskolavezetés továbbra se nagyon hitt neki, arra gyanakodtak, hogy szabotálta a fogamzásgátló injekció megkapását, s emiatt azután, hogy megszülte a fiát, ő már nem is úgy kapta e szert automatikusan, mint mások, hanem naponta behívták az egészségügyi szobába, és ott adta be neki azt az orvosnő, eközben többnyire megvetően pislogva rá. És nemcsak annyi fogamzásellenes szert kapott, mint más tanítványok, megmondták neki, hogy dupla adagot kap, mert biztos, ami biztos, hiszen itt *tényleg* szó van az iskola hírnevéről is!

Szosziva egyetlen öröme az lett az egész esetből, hogy megtudta: számára a gyerekszülés nem nagyobb probléma, mint egy fogmosás vagy kézmosás! Nemcsak hogy gyorsan jött ki belőle a gyermek, de a legcsekélyebb fájdalmat sem érezte, és nemcsak a szülés közben nem érzett fájdalmat, de még előtte sem voltak sűrűsödő fájásai. A szülész főorvos aggódott is emiatt, mert szemlátomást szülni kellett volna már Szoszivának, ezt mutatta minden vizsgálat, de Szosziva méhe csak nem és nem óhajtott összehúzódni és fájni!

Már úgy döntött, hogy ad neki valami ezt elősegítő injekciót, amikor Szosziva megkérdezte:

— És ha megpróbálnám kinyomni?

— Csak így, minden előzetes méhösszehúzódás nélkül?! – legyintett az orvos.

De Szosziva úgy döntött, hogy lesz, ami lesz, megpróbálja! Összeszedte minden erejét és nyomott... S rögvést elfolyt a magzatvíz. Erre nyomott még egyet, mire máris jött a gyerek, szinte belerepült a nővér kezébe... és Szosziva egyáltalán semmi fájdalmat nem érzett, baja sem lett, nem repedt meg a gát, sőt, tíz perccel a szülés után már vígan mászkált ide-oda, és az volt a legnagyobb gondja, hogy okvetlenül meg kell tisztálkodnia, mert egy tutu sosem szabad, hogy piszkos legyen!

— Egy tutu nem csináltatja fel magát a tanulóideje alatt! – kapta meg erre a választ az egyik nővértől.

Szosziva iszonyúan szégyenkezett emiatt, bár továbbra is ártatlanak tartotta magát. És tudta, hogy nemcsak a tanárok tartják őt alattomos csalónak, de maga Krau úr is, az ő jótevője, mert miután beszélt az iskolavezetéssel, azután el sem búcsúzott tőle, csak elment. Emiatt persze Szosziva megint nem kérdezhetette meg tőle, hogy miféle munkára is kell neki olyan sok tutu, de ez már nem is igen érdekelte őt, pillanatnyilag egészen más dolgok foglalkoztatták, kisebb gondja is nagyobb volt ennél!

Például az, hogy a tanárok annyira nem bíztak meg benne, de talán még saját injekcióikban sem, hogy havonta terhességvizsgálatot végeztek rajta. Ez nagyon megalázó volt neki, bár azt megértette, hogy talán nem is igen haragudtak volna meg rá, ha bevallja, hogy ami történt, az ő hibája. De ő nem ezt tette, ő meggyanúsította az iskolát! A Tutut! Szégyent akar hozni e jeles intézményre! Micsoda pimaszság és piszokság!

Kiderült azonban, hogy értelme van ám a terhességvizsgálatoknak! Háromszor végezték ezt el Szosziván a szülése után, s a negyedik vizsgálat kimutatta, hogy egy darabig több efféle felesleges, Szosziva ugyanis ismét állapotos!

A magzatvízből vett minta azt is kimutatta, hogy ezúttal kislány a leendő gyermek neme.

Természetesen most is azonnal értesítve lett Krau úr, aki azonnal visszaüzent, hogy mindjárt jön! De az iskolavezetés nem várta meg a milliomost, rögvest elindult a belső vizsgálat! Elkezdték lejátszani és végigvizsgálni a sok-sok órányi filmet, ami Szosziva szobájáról készült, különös tekintettel arra az időszakra, amin belül le kellett játszódnia a megtermékenyülésnek. És egyáltalán senkit nem láttak, hogy Szosziván kívül belépett volna a leány szobájába, ez idő tájt még barátnője, Gáji sem látogatta meg, bár igazán furcsa lett volna, ha egy nőtől lesz gyermeke!

Mindez persze még nem sokat jelentett. Végtére ez idő tájt is kijárt Szosziva a szobából, a kötelező húsznaponkénti sétára a parkba, enni is, tisztálkodni is, és szükségét végezni is! Akárhol történhetett vele valami!

Ellenben Szosziva váltig állította, hogy soha elő nem fordult vele, hogy elaludt volna a szobáján kívül, egyáltalán, úgy vette észre, hogy ő meglehetősen kevés alvással beéri, elég neki napi öt-hat óra, sőt az sem kell minden nap, nyugodtan kihagyhat minden három éjszakából egyet, és meg sem érzi a hiányát! Igaz, szeret aludni, ha akar aludhat akár tizenkét órán át is egyhuzamban, de mostanában nem akar, mert élvezi a tanulást! És az eszméletét sem vesztette el soha a szobáján kívül, hogy akkor csinálhattak volna vele valamit!

Ez megint furcsa volt az iskola számára. Ha Szosziva szándékosan be akarná feketíteni a Tutut, akkor épp azt mondta volna, hogy váratlanul itt vagy ott, például a vécén, elvesztette az eszméletét, öntudatlan lett, elaludt – de Szosziva tagadta ezt!

Mindenesetre itt valóban az iskola hírneve forgott kockán, s ezért az igazgatóság úgy döntött, hogy genetikai vizsgálatot rendel el, megállapítani, hogy Szosziva gyermekeinek ki az apja! Egyelőre persze csak Szosziva és Szosziva magzatának a génmintájához juthattak hozzá, de ez nem is olyan nagy baj, majd ha megállapítják, hogy ki az apa most, akkor megvizsgálják Szosziva első gyermekét, a fiút is, hogy megtudják, annak is ez az illető-e az apja!

Az efféle vizsgálatnál legelőször is meg kell állapítani a vércsoportot, Szosziváét is és a gyerekéét is, s ezáltal már eleve ki lehet zárni egy csomó férfit az apaság köréből, akinek nem megfelelő a vércsoportja. Csak akik maradtak, azokon kell bonyolultabb vizsgálatokat elvégezni. Most is így tettek hát, és úgy nézett ki, hogy könnyű dolguk lesz, mert Szosziva vércsoportja meglehetősen ritka volt, 00 típusú, ráadásul kiderült, hogy a magzatának is épp ez a vércsoportja! Ez azt jelentette, hogy a Tutuban élő tanárok és tanítványok túlnyomó többsége már eleve kizárható, mint potenciális tettes!

Most jött azonban a genetikai vizsgálat, ami jóval bonyolultabb és drágább. Ez úgy történik, hogy meghatározzák Szosziva génstruktúráját, meghatározzák a kislány génstruktúráját is, és a kettőt kivonják egymásból, azaz megnézik, mely gének azok, amelyek benne vannak ugyan

a kislány génkészletében, de nincsenek benne Szosziva génkészletében! Ezeket a géneket kapta ugyanis a kislány az apjától. Ezután lehet elemezni az apagyanús férfiak génkészletét, hogy melyikük az, aki rendelkezik az adott génnel, tehát átadhatta a megtermékenyítés során azt a magzatnak.

Ez a vizsgálat hosszadalmas és minden csak nem olcsó, ellenben százszázalékos biztonságot nyújt, azt az esetet kivéve, ha a valószínűsített apák közt akad egy egypetéjű ikerpár. Ilyen azonban most nem akadt. Ellenben, ha sok férfit kell így végigvizsgálni, akkor ugyancsak tekintélyes lehet a vizsgálat költségének végösszege!

Most azonban szerencséje volt az iskolának. Mindössze nyolc férfi maradt benn a gyanúsítottak körében az „első selejtező”, tehát a vércsoportvizsgálat után, és ezeket sem kellett megvizsgálniuk! Úgy bizony, egyetlenegy sem!

Elég volt Szosziva és a magzat vizsgálata. Ez ugyanis meglepő eredményt hozott!

— Ez valami vicc?! – rohant ki felháborodottan a vizsgálóból a laboránsnő, nem sokkal a minták kézhez kapása után, és a főorvos orra elé rakta azokat.

— Miről van szó?! – kérdezte az csodálkozva.

— Gyere csak és nézd meg magad, mert vagy én vagyok a hülye, vagy... – de a többit már nem hallotta Szosziva, mert a laboráns berángatta a főorvost a laborba.

Persze hogy nagyon kíváncsi volt Szosziva! De egyelőre semmit nem tudott meg, mert néhány pillanat múlva az orvos sajnálkozó arccal jött ki, hogy úgy látszik valami sajnálatos hiba történt a mintavételnél, ezért azt meg kell ismételni!

Szosziva természetesen beleegyezett, mert nem tehetett mást. Ám nem volt szerencséje, mert kisvártatva harmadszor is mintát vettek a tutuk, de ezúttal már tíz másik igen idős és képzett tutu is jelen volt és ügyelt mindenre, hogy rendben menjen, s jelen voltak a minták kiértékelésénél is!

De hiába, mindhárom minta ugyanazt mutatta, amit végre elárultak Szoszivának is: a magzat genetikai mintája bázisról-bázisra megegyezik Szosziva genetikai mintájával! Ami biológiaiilag azt jelenti, hogy e gyermeknek odabent Szosziva méhében egyszerűen nincs apja! Nem arról van szó, hogy a tutuk nem bírják megtalálni az apát: egyszerűen nem létezik, nem lehetséges apja e leánykának! Elvi lehetetlenség, hogy volna apja, mert egyetlen kicsi génmorzsát sem kaphatott apjától, mindent egyedül Szoszivától örökölt! Szosziva tehát tulajdonképpen embrionális önmagát hordozza most, egy miniatűr Szoszivát, saját magát fogja majd megszülni! Önmaga anyja lesz!

— Ez egy biológiai unikum! – hitetlenkedett a főorvos a leleteket nézve.

— Bocsánat... ez azt jelentené, hogy én most önmagamot klónozzom?! – kérdezte hitetlenkedve Szosziva.

— Pontosan! – mondta a laboráns nővér.

— Nem! – ellenkezett a főorvos. — Ez annál sokkal többet jelent! Ugyanis minden emberi sejtből vannak úgynevezett mitokondriumok, apró sejt szervecskék, melyek még az élet kialakulásakor különálló baktériumok voltak, de azután szimbiotikus viszonyba léptek a mi sejtjeinkkel. Ezek nekünk már nemcsak nem ártanak, de nélkülük nem is élhetnénk, ha hirtelen elveszítenénk a mitokondriumainkat, akkor másodpercek alatt elpusztulnánk! Ezek végzik ugyanis a sejtjeink energiaellátását! És ezeknek saját DNS-ük van, maguk végzik a fehérjéik egy részének is a szintetizálását. Na már most, a szokásos klónozási folyamat során kiveszik

egy testi sejt DNS-ét és beleültetik egy petesejt sejtmagjába, az onnan kivett DNS helyébe. Az ebből a sejtől létrejövő egyed a *klón*. De ez nem lesz mégsem abszolút ugyanolyan, mint az eredeti élőlénypéldány, mert csak a sejtmag DNS-e azonos azzal, a mitokondriális DNS különböző! Külsőre ugyan valószínűleg egyforma lesz a két lény, de genetikai vizsgálattal ki lehet deríteni a különbözőséget, mert DNS-ük durván 1%-a különbözik. Az a bizonyos mitokondriális DNS! Ez például olyasmit okozhat, hogy különböző lesz az ellenálló-képességük bizonyos betegségekre. De ez, amit te produkálsz, Szosziva, ez nem ilyen eset, itt mivel nincs apa, ezért a mitokondriális DNS-t sem kaphatta sehonnét sem a gyermek, csakis tőled! Ez a leány minden szempontból teljesen egyenértékű lesz veled, kivéve természetesen azt, hogy nem rendelkezik azzal a tudással, amit megtanultál!

— Megszülöm önmagamat?! – hitetlenkedett Szosziva, és maga sem tudta miért, de olyan heves, szinte szó szerinti szívrepesztő boldogsághullám öntötte el, amit még soha életében nem érzett.

— Igen, mondtam már, hogy pontosan ez történik! Nem tudom, hogy miként lehetséges ez, de ez van: szűznemzéssel hozol létre utódot! Egyes szöcskefajoknál és a levéltetveknél ez egyáltalán nem szokatlan, de magasabbrendű élőlénynél, pláne embernél még sosem tapasztalt ilyet a tudomány!

— Nem engedem elvetetni! – közölte ellentmondást nem tűrően Szosziva. — Nem leszek bűnrészes önmagam meggyilkolásában!

— Hogy is képzelsz olyasmit, hogy elvennénk, még akkor sem, ha magad könyörögnél ezért – ilyen csodát természetesen köteles vagy megszülni, a tudomány érdekében, ez elemi kötelessége minden tutunak, hiszen azután tanulmányoznunk kell! – közölte ellentmondást nem tűrően az igazgató.

— Sőt, a tanulmányozást már most rögvést kezdhethetjük, hiszen genetikailag a magzat azonos Szoszivával, és Szosziva máris a rendelkezésünkre áll! – mondta a főorvos.

— Mindenre kész vagyok, de csak ha ez nem ártalmas a magzatnak! – mondta komolyan Szosziva.

— Megnyugodhatsz, ez nekünk sem áll szándékunkban, az, hogy ártsunk neki! – mondta a főorvos.

De még nem volt vége a meglepetéseknek. Mert ekkor ezt kérdezte a laboráns:

— De hát miként szülhetett korábban fiút?! Hiszen Szosziva szemmel láthatóan leány, vagyis amikor fiút szült, akkor csöppet sem önmagát szülte meg!

És e kérdéstől bizony igencsak elgondolkodóvá vált minden jelenlevő arca – még Szosziva arca is! Mert azután, hogy kiderült: pár hónap múlva megszüli önmagát, ezután mind kevésbé hitt benne, hogy valaki titokban „felcsinálta” őt akkor régen. De akkor mi történt?!

— Azonnal hívjátok fel Krau urat, hogy hozza magával Szosziva fiát! – utasította a többieket az igazgató. — Ez annyira fontos, hogy amennyiben már úton lenne, akkor haladéktalanul forduljon vissza érte! És azonnal készítsetek teljes, százszázalékos géntérképet Szosziváról!

Ám amint kimondta e szavakat, felkiáltott a laboráns.

— Nem hiszem el, amit mutatnak a műszerek... ez nem lehet igaz!

— Mi nem lehet igaz?

— Hát ugye nem vettem észre az előbb, mert a komputerre hagyatkoztam, az meg csak egy bolond gép, csak úgy összehasonlítottam a bázisokat és nem számolta meg őket, de hát akkor is...

— Mondd már, mi történt!

— Hát vakuljak meg, ha nem úgy van, hogy ennek a Szoszivának, persze a „leányának” is, de nem hosszabb a DNS lánc, mint ami szokásos!

— Hogyhogy?! Mennyivel hosszabb?!

— Legalább másfélszer olyan hosszú, mint a mienké!

— Mi az, hogy a „mienké”?! – csattant fel Szosziva rosszat sejtve.

— Az csak az – mondta a laboráns –, hogy ezek után felelősségem teljes tudatában kijelentem, de annyira, hogy ne nevezzenek tutunak, ha nem így van, – hogy *te, Szosziva nem vagy ember!*

* * *

Gáji azt vette észre, hogy egyszercsak nyílik az ajtó, s azon át belép hozzá Szosziva. Még-hozzá könnyes szemmel.

Azonnal abbahagyta nemes foglalatosságát, hogy tudással tömje a fejét, s talán még örült is annak, hogy erre most jó ürügye van. Mert bár szeretett ő is okosodni, de cseppet sem annyira, mint barátnője.

Most odaugrott Szosziva mellé, és leültette az ágyra.

— Mi történt?! Csak nem...

— De igen. Megint terhes vagyok. De nem ez a lényeg. Mondd, Gáji... mond... mi a véleményed rólam?!

— Miért kérded ezt? Azért, mert megint...

— Dehogy. Mondtam már, hogy nem ez a lényeg.

— De hát mi más lehet a lényeg, ha nem ez?!

— Például az, hogy szeretsz-e. Barátnőd vagyok-e.

— Persze!

— És ugyanezt mondanád rólam akkor is, ha kiderülne rólam, hogy mondjuk valami szörnyeteg vagyok?!

— Szörnyeteg, te?! Ne beszélj már zöldeket, hogy is lennél szörnyeteg, még sokkal szebb is vagy, mint én, ha én nem vagyok szörnyeteg, te pláne nem vagy! Hogy is jut az eszedbe ilyen ostobaság!

— Jó, akkor az esetben, ha az derülne ki rólam, hogy például holmi úrlény vagyok.

— Úrlény?! De hát... – és Gáji hirtelen elhallgatott.

— Ugye?! – kérdezte erre élesen Szosziva. — Ugye most hallgatsz?! Mert te is így gondolod, mi!

— Nem tudom, Szosziva, hogy mi történt veled, miért kérdezel ilyen furcsákat, de nem látom be, miért is ne lehetnél a barátnőm, még akkor is, ha úrlény vagy! Különbözik meg ezt azért nem hiszem mégsem. Ha ugyanis úgy lenne, akkor lenne úrhajód is, meg lézerpisztolyod, meg

minden ilyesmi, amit a filmekben lehetett látni, amikor még az árvaházban elvittek minket moziba. És, igen, akkor lehet, hogy most nem beszélgetnénk, hanem a nyakamat harapnád el.

— Pedig a tutuk csak jobban tudja! – sóhajtott Szosziva.

— Mit tudnak jobban?! Mesélj már!

Erre Szosziva elmondta barátnőjének, miféle felfedezésre jutottak vele kapcsolatban a laborban.

— Tehát: hónapokon belül meg fogom szülni önmagam, mint holmi levéltetű, ráadásul a genetikai anyagom is jóval hosszabb, mint az emberi DNS! Vagyis: nem vagyok ember! S ezt nem én mondom magamról, hanem a tutu laborasszisztens, de a főorvos is, az igazgató is, meg mindenki más is! És Krau úr is ezt fogja mondani, ha megtudja, és igaza is lesz, mert ha mindaz igaz, amit kiderítettek rólam, márpedig a tutuk nem szoktak tévedni, akkor a tények valóban ezt kell jelentsék! Csak egyedül azt nem tudom, mi a nyavalya lehetnék, ha nem ember!

— De Szosziva, figyelj, az még nem tragédia, ha valaki nem ember!

— Már hogyne volna az, amikor az emberek világában kell élni!

— Szosziva, mondok neked valamit, de nagyon figyelj: én szívesen cserélnék veled, ha tehetném!

— Ne beszélj!

— De igen! Először is: arra, hogy nem vagy ember, tulajdonképpen könnyen rájöhettem volna már korábban is, te magad meg még sokkal korábban! Egy ember egészen egyszerűen képtelen arra, amire te!

— Mire?

— Hát például arra, hogy minden edzés nélkül legyőzze a tornatanárt hosszútávfutásban! Tényleg, hogy volt merszed efféle ajánlatot tenni, amikor korábban sosem futottál sokat?!

— Hát úgy, hogy eddig még mindig mindenre képes voltam, amit nagyon akartam, gondoltam, csak sikerül ez is!

— Tehát csak szerencséd volt, hogy véletlenül erre is képes vagy. De már ez a fenenagy magabiztosság is ritkaság az emberek közt. És ami még fontosabb: egyetlen valaki, aki ember, sem képes olyan gyorsan tanulni, mint te! És nem vagyunk képesek... hogy is mondtad? Visszafordítani a perisztaltikus rendszer működését! Ha mégis, akkor is csak úgy, hogy valaki harminc-negyven évet medítál magányosan a hegyekben, állandóan gyakorolja magát, és akkor, vénségére, igen, akkor talán sikerülhet neki! Még úgy is csak *talán*! De nem rögvest, azonnal, mert ő hipp-hopp gondol egyet! És lefogadom, hogy még számos más trükkre képes vagy!

— Gáji... ugye te nem tudod becsukni a füledet a bántó zajok elől?

— Persze hogy nem, nem vagyok én hód!

— Miért épp hód?

— Mert valahol olvastam valamikor, hogy azok képesek erre. Miért, te képes vagy rá?

— Igen.

— Na látod, hát ezen képességeid miatt mondom, hogy boldogan cserélnék veled! Mert akkor én is ilyen szuperzseniális lennék, mint te!

— De magányos. Örökké, mindörökké!

— Magasan tojok rá! Ezt már akkor vállaltam, amikor úgy döntöttem, hogy hajlandó vagyok tutuvá lenni! Tényleg, a felnőttek ott a laborban, hogy viselkedtek veled?

— Hát, megkérdeztem, hogy mi vagyok, ha nem ember, mire ők, hogy nem tudják! És tulajdonképpen nagyon rendesek voltak, mert az igazgató is meg mindenki bocsánatot kértek tőlem, amiért meggyanúsítottak, hogy hazudok. És akkor nekem illett azt mondani, hogy semmi baj, mert kvittek vagyunk, ugyanis én is meggyanúsítottam az iskolát. És meg is kérdeztem, hogy mi lesz most velem, hogy nem vagyok ember, szabad-e még tanulnom, s erre az igazgató nagyon elámult képet vágott, és mondta, hogy persze, miért is ne! Én azt válaszoltam, hogy mert nem vagyok ember. S erre ő, hogy az nem is vitás ezek után, hogy nem vagyok ember, csakhogy az, hogy ember vagyok-e, egy jelentéktelen, mondhatni huszonhatodrangú mellékszempont ahhoz képest, hogy tutu vagyok, vagy legalábbis elkezdtem tutu lenni! Mert az, hogy tutu, az azt jelenti, hogy kiváló eszű valaki! Tutu nem lehet senki, akinek az észbeli képességei nem ütnek meg egy bizonyos szintet, én pedig teljesítem ezt az elvárást, sőt, alaposan túlteljesítettem egyelőre! Nincs sehol olyan törvény, hogy aki nem ember, az nem lehet tutu, csak arra van törvény, hogy aki hülye, az nem lehet tutu! Tehát én mindaddig tutu maradhatok, amíg annak megfelelően élek! Azt persze elvárják, hogy hajlandó legyek a „kísérleti nyuluk” lenni, természetesen a tudomány érdekében. Én pedig vállaltam, mert mást nem tehetek, csak azt kötöttem ki, hogy a kísérletek ne legyenek veszélyesek rám vagy a gyerekeimre, és hogy nagyon fájdalmasak ne legyenek. Ezt meg ők vették tudomásul.

— És azután?

— Azután semmi, eljöttem, mert most javában tanácskoznak úgyis, többek közt épp azon, hogy miféle kísérletekbe kezdjenek. Azt máris megtették, hogy gyorsan átnézték az eddigi tanulmányi eredményeimet, de jóval alaposabban, mint korábban, s kiderült, hogy a számítógép egyetlenegyszer sem adott nekem figyelemjavító szereket vagy altatókat, ami talán tiszta szerencse, mert ki tudja, miként reagált volna ezekre az én nem emberi idegrendszerem!

— De miért nem kaptál ilyen szereket?

— Mert nem volt rá szükség. A számítógép csak annak ad, akinek lanyhul a figyelme, még azelőtt, hogy befejezte volna az aznapi adagot. De nálam sosem volt olyan nap még, hogy ne csináltam volna meg nemcsak az aznapi, de jó pár más napi adagot is, az aznapi adag előtt sosem lanyhult a figyelmem, később meg már mindegy, mert az aznapin már túl voltam!

— Na látod, még egy ilyen, mint te, nincs senki más, ne valami számkivetett szörnyetegnek tartsd magadat, légy inkább büszke magadra, mert ha nem is vagy közönséges ember, annál több vagy inkább: szuperember! Na, de mit tettek azután az iskolavezetők?

— Mondom, hogy nagyban tanácskoznak! És szóltak Krau úrnak, hogy szupersebesen hozza ide a kisfiamat, mert meg akarják vizsgálni azt is! A vizsgálat eredménye különben engem is érdekel, mert azt még csak-csak felfogom valahogyan, hogy megszüلöm önmagam, de hogy miként adhatott az én XX kromoszómastruktúrájú szervezetem a fiamhoz Y kromoszómát, amikor az garantáltan nincs is bennem – ezt el nem tudom képzelni! Pedig ezek után abban sem tudok hinni már, hogy valaki titokban felcsinált!

A vizsgálati eredményeket hamar megtudhatta Szosziva, mert órákon belül megérkezett Krau úr a kisfiúval. És a vizsgálatoknál Szosziva is jelen volt, mert határozottan kijelentette, hogy bármiféle együttműködésének alapfeltétele, hogy semmit el ne titkoljanak előle, mert szó szerint az ő bőrére megy a vásár, meg akarja tudni, hogy kicsoda is ő!

A tutuk felháborodottan tiltakoztak a gondolat ellen is, hogy eltitkolnának bármit Szosziva elől. Hogy is tehetnének ilyet, amikor minden nem ember volta ellenére is Szosziva nem más, mint egy kölyöktutu, márpedig a tutuk közt összetartásnak kell lenni!

Szosziva tehát ott volt, amikor némi vért vettek a kisfiútól, s elkezdték azt vizsgálgatni. És nagyon hamar megállapítottak valami csudára érdekeset, jószerivel még a genetikai elemzés előtt! S amit megállapítottak, azt a laboráns a következő hitetlenkedő felkiáltással adta a többiek tudomására:

— De hiszen ez a fiú nem is igazi fiú, csak egy nagyra nőtt ivarsejt!

— Tessék?! – kérdezte csodálkozva Szosziva.

— Nem igazi ember. Még sokkal kevésbé igazi, mint te, Szosziva! Mert neked legalább megvan a teljes dupla kromoszómakészleted, mint minden embernek: szakszóval ezt úgy mondjuk, hogy *diploid* vagy. De a fiad csak feleannyi kromoszómával rendelkezik, mint te! Vagyis: *haploid*. Épp olyan, mint a herék a méhkasban! Azoknak sincs kettő mindegyik kromoszómából, mint a méhkirálynőnek!

Erre Szosziva visszaemlékezett arra, amit biológiából tanult a hárttyásszárnyúak szaporodásáról, s igyekezett ezt képzeletben alkalmazni az emberi körülményekre.

Azt mondják, hogy az emberi fajnak 46 kromoszómája van, ami azt jelenti, hogy az emberi DNS nem egyetlen adagban van a sejtjeinkben, hanem 46 „kötetbe” szétosztva. A valóság azonban nem ez, hanem meglehetősen bizarr: valójában 23 kromoszómapár van a sejtjeinkben! Minden sejtosztódáskor megkettőződik az összes, és egyik adag megy az új sejtbe, a másik marad a régi sejtben. Ez mindig így van, kivéve, amikor ivarsejtek keletkeznek, tehát petesejt vagy hímivarsejt: ekkor a keletkező ivarsejtbe csak feleannyi kromoszóma megy, mint ami egy testi sejtbe menne, tehát nem 46, nem 23 pár, csak 23 *darab*. És ez nagyon jó, mert amikor a hímivarsejt egyesül a petesejttel, akkor mindegyik viszi a maga 23 darab kromoszómáját, így kijön a kellő 46 darab a megtermékenyített petesejtben, ezek összeállnak takaros párocskákká, és kezdődhet az osztódássorozat, amely végül egy új emberi lény létrejöttéhez vezet!

De a méheknél és néhány más rovarnál ez nem így van. Ha nála, Szoszivánál olyasmi történt, mint a méheknél, akkor ez azt jelenti, hogy az ő megtermékenyítetlen petesejtjéből alakult ki egy láthatóan életrevaló, egészséges csecsemő, de annak nincs 46 kromoszómája csak 23, tehát 23 *darab*, és nem 23 *pár* kromoszómája van! Nincs dupla példánya minden kromoszómából, csak szimpla, erre mondják szakszóval, hogy nem diploid, hanem haploid!

Ugyanakkor ő, Szosziva mégsem lehet holmi emberi méh. Mert a méheknél a nőstényeket, tehát a lányait a királynő igenis megtermékenyített petesejtből szüli. A méhlányoknak mindig van apjuk! De ő Szosziva javában magában hordozza *saját magát*, holott erre a csodára nem képesek a méhek! Ki lehet ő?!

S most megszólalt az igazgató:

— Bizonyos értelemben azt is mondhatjuk, hogy logikus. Ha nem emberi lény, akkor illik, hogy másképp reagáljon a fogamzásgátlóra! Azaz, hogy egyáltalán ne reagáljon rá.

— És ha épp az okozta?! – kiáltott fel hirtelen Szosziva. — Hiszen azt mondtátok, hogy az átlérhességet idéz elő! Megzavarta a normális hormonháztartásomat, s erre biztos azt mondta a szervezetem, hogy jó, ha terhesség van, akkor viselkedjünk ennek megfelelően!

— Lehetséges! Ez még további vizsgálatot igényel – mondta az igazgató.

— És még az is logikus, hogy egyszeres fogamzásgátló hatására egyszeres kromoszómakészletű, dupla adag fogamzásgátlóra kétszeres kromoszómakészletű gyermeket szül! – mormogta a főorvos.

— Ez lehetett véletlen egybeesés is – mondta erre Krau úr.

— És most mi lesz velem? – tette fel az őt leginkább érdeklő kérdést Szosziva.

— Legjobb lenne ezt az egészet titokban tartani! – szólt az igazgató, Kraura nézve.

— Miért?

— Hát ugye több szempontból is! Én kedvelem Szoszivát, és nem hiányzik nekem, hogy hirtelen megjelenjen a hadsereg az iskolában, s elhurcolják magukkal, aztán élete végéig fogva tartásuk, és kísérletezzenek rajta.

— Ti is ezt akarjátok! – válaszolta Krau.

— Kísérletezni, de nem fogva tartani! És azért csak jobb lehet nálunk, tutuknál, mint a hadseregnél, hiszen mi vagyunk a civilizáció, a hadsereg pedig mindannak tömény megtestesítése, ami barbárság! Erőszak! Kegyetlenség! No és persze ki tudja mire jövünk rá! Lehet, hogy olyasmire, aminek a közzétételére nem elég érett még a világ! És ha ez titokban marad, akkor Szosziva nyugodtan tanulhat nálunk tovább, és zseniális adottságait általában a tudomány, s különösen a Tutu rendelkezéseire bocsáthatja! Szerintem bármely tudományterületen zseniálisat képes alkotni!

— Ha lehet, én genetikával szeretnék foglalkozni! Azt hiszem érthető: úgy talán megtudok valamit arról, ki is lehetek én! – mondta gyorsan Szosziva.

— Visszafizetjük a Szosziváért kapott teljes tandíjat, Szosziva ezentúl a Tutu Iskolamozgalom költségén tanulhat, mint első és egyetlen ösztöndíjasunk! – jelentette ki az igazgató.

Krau gondolkodott, majd így szólt:

— Beszéljük meg ezt négyszemközt! – intett az igazgatónak.

— Nem négyszemközt! Semmit nem titkolhattok el előlem! – kiáltotta Szosziva, de nem annyira erőszakosan, mint inkább ijedten. Tudta, ha a felnőttek összefognak ellene, nincs sok esélye.

Erre azonban Krau megint elgondolkozott, majd intett:

— Végül is nem hiszem, hogy lenne belőle károm, ha meghallod, sőt talán-talán még hasznomra is lehetsz! Gyere akkor Szosziva, de elvárom, hogy amit hallasz, azt tartsd titokban!

— Úgy tesztek! – ígérte meg komolyan a lány. S erre mindhárman bementek az igazgatói szobába.

Odabent aztán mindnyájan leültek, majd Krau így szólt:

— Ha jól értettem a szavaidat – fordult az igazgató felé –, te voltaképpen azt szeretnéd, ha Szosziváról lemondanék, és szőröstül-bőröstül nektek ajándékoznám, amennyire persze ezt meg lehet tenni egy gyermekkel!

— Csak bőröstül! A szőrt ne emlegessük, azt mi tutuk utáljuk! – mosolygott az igazgató. — De igen, lényegében ezt szeretnénk. Még akár arra is hajlandó vagyok, sőt, nagyon szívesen megtenném, hogy gyámságot szerezzek fölötte... és okvetlenül meg is teszem, mert csak pénz

kérdése az egész, az meg nekünk tutuknak sok van! De ehhez az kell, hogy te Krau lemondj róla, mert egyelőre te vagy a gyámja.

— S mindezt azért, mert Szosziva nem ember, s mint ilyen, fontosnak érzitek mindenféle biológiai kutatásokhoz.

— Úgy van.

— A helyzet az, hogy engem is nagyon érdekel, hogy kiféle-miféle is a kislány, de ennél is jobban érdekel másvalami! Még nem mondtam eddig nektek, de nem holmi jótékonykodásból fizetem azt a teméntelen sok összeget az iskolának, a sok tucat általam beiskolázott diák után!

— Tudok róla, hogy miféle szerződésekkel láncolod őket magadhoz.

— Remek, akkor nem kell sokat beszélnem. Akkor csak azt kell elmondanom, hogy nekem rengeteg sok tutu kell lehetőleg minél előbb. A célom pedig, amit még senki nem tud, de most elmondom neked, az, hogy amint ezek a tehetséges gyerekek felnőnek, tehát nagyjából olyan idősök lesznek, mint én most, akkor minden erejükkel igyekezzenek megalkotni nekem a hiperhajtóművet!

— Ah! – vont a magasba a szemöldökét az igazgató. — Ezalatt, hogy „hiperhajtómű”, azt az izét érted, ami a fantasztikus regényekben szerepel?!

— Pontosan! Azaz, nem pontosan. Arról van szó, hogy valami olyasféle módszert óhajtok, hogy találjanak, amivel nulla időtartam alatt lehetséges megtenni hihetetlenül nagy távolságokat a világűrben, több tucat, sőt, több millió fényévet! Ha ennek valami bonyolult szerkentyű elkészítése a módja, akkor készítsék el a prototípust! De nekem az is megfelel, ha akár teljesen tudománytalan módon oldják meg a problémát, fogjuk rá, hogy varázslattal, mert rájönnek, hogy ha így vagy úgy intek a kezemmel és kiejtek a számon egy sokszótagos értelmetlen varázsigét, akkor lesz nagy csoda, és átkerülök erre vagy arra a bolygóra! Nem érdekel a módszer! Tényleg nem! Egyedül csak az érdekel, hogy találjanak valami lehetőséget rá, amivel legyőzzük a szánszalmasan lassú fénysebesség által elének állított korlátot. Én kérem tudom a fizikát, tudom, hogy a normál térben semmi nem mehet gyorsabban, mint a fény, de épp ezért is használtam már e mondatomban is a „normál” jelzőt, mert nem hiszek abban, hogy az emberiség számára létezik olyasmi, hogy „lehetetlen”, remélem tehát hogy van nem normál tér is, ahol más fizikai törvények érvényesülnek, számunkra bizonyos szempontból kedvezőbbek! A regényírók sok-sok efféle dolgot elképzelték. Még csak nem is okvetlenül hiperteret. Tachionokat, tehát olyan részecskéket, amik számára a fénysebesség nem felső hanem alsó határ, meg számos más mindenfélét, hadd ne soroljam. Én tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy ezeknek semmi komoly valóságalapjuk nincs, amennyiben a „komoly valóságálapot” úgy értjük, hogy legalább egy icipicit is alá van támasztva, valószínűvé van téve tudomány által igazolt és adatolt konkrétumokkal. Ezek csak holmi tudományruhas varázspálcák. Csakhogy én azt szeretném, ha néhány zseniális ember igenis megalkotná nekem a varázspálcát! Alkossák meg, mert én idegen bolygókon akarok turistáskodni! S alkossák meg azért is, mert én adom hozzá a pénzt, s azért jogom van bármit kívánni! De legfőképpen azért alkossák meg, mert ez óriási hasznára volna az egész emberiségnek!

— Na, de hát tényleg semmi jel nem mutat arra, hogy létezne efféle lehetőség, hogy hipertér vagy hasonlók. Sőt, a fizika minden eddigi ténye ellentmond ennek a feltételezésnek. És ezt annak tudatában mondom, hogy nemcsak tutu vagyok, nemcsak igazgató, de kifejezetten a fizika a szakterületem! Abban lettem posztgraduális! Ha tehát én azt mondom, hogy ez így van, akkor az úgy is van!

— Elmondok egy történetet! – nézett tűnődve maga elé Krau úr. — Mintegy háromszáz esztendővel ezelőtt fedezték fel a rádióhullámokat, ezt biztos te is tudod. Na és akkoriban rögvest rájöttek arra is, hogy a rádióhullámok egyenes vonalban terjednek. Ezt minden fizikus tudta, sőt a kicsit is művelt iskolások is. Ha akkor lettek volna már tutuk, azok is tudták volna.

Élt ekkoriban egy Makroni nevű fiatal suttyó kölyök, olyan tizenéves-forma, akinek fogalma sem volt a fizikáról. Az iskolában is csak bukdácsolt. Ellenben hihetetlen volt a fantáziája! És arról ábrándozott, hogy majd ő rádióösszeköttetést fog létesíteni a Zója két oldala, a távoli kontinensek között!

Természetesen annyira azért ő is művelt volt, hogy tudja: a bolygó gömbölyű. De arról már fogalma sem volt, hogy a rádióhullámok nem lesznek hajlandóak a kedvéért elkanyarodni, s követni a felszín görbületét! Ha tudja ezt, biztos hogy bele sem kezd a kísérletezéseibe. De nem tudta, nem is nézett utána, talán mert lusta volt, és elkezdett kísérletezni! Készített egy rádió-adóvevőt, azaz kettőt, s persze eleinte valóban nem ért el sikert. De addig-addig kísérletezett, míg egyszer a nagyon magas frekvenciákon mégis tudott üzenetet küldeni két olyan pont között, melyek már olyan távol voltak egymástól, hogy oda a korábban használt rádióhullámokkal addig lehetetlen volt elrádiózni! Vagyis: Makroni megoldotta a dolgot!

Aztán hogy ez kiderült, a komoly tudósok csak csóválták a fejüket. Majdhogynem azt mondták, amit cselekedett, az illetlenség, hiszen ez a tudomány tényei szerint lehetetlen, s micsoda szemtelenség, hogy valaki megoldja a lehetetlent! De hát a tény az tény, Makroni gépe működött, s amikor kutatni kezdték, hogy miként működik a nyilvánvalóan lehetetlen, rájöttek, hogy hoppá: a rádióhullámok persze valóban egyenesen terjednek, ebben nincs semmi hiba, még Makroni hullámai sem kanyarognak, azok is egyenesen terjednek! Csakhogy a földfelszín fölött egy bizonyos magasságban egy ionoszférának nevezett légréteg helyezkedik el, ami visszaver bizonyos hosszúságú rádióhullámokat! Amit tehát Makroni gépe kibocsát, az felmegy odáig, ott visszaverődik, neki a földnek vagy a tengernek, az újra visszaveri ezeket, megint neki az ionoszférának, és így tovább, s végül így az üzenet, e hullámok, mintegy cikkcakokban haladva, csak megérkeznek a céljukhoz!

Ha Makroni tudta volna a fizikát, ki tudja mikorra fedezzük fel a távközlésnek ezt a módját!

S persze a gépe is furcsa volt. Egy festőállványra rászerezelt egy rakás vezetéket, egy szétvert órát és néhány más vicik-vacakot. Mindenki örültnék nézte. Hisz mi értelme van egy festőállványra egy szétvert órát rábütykölni?! S mégis megoldotta a lehetetlent, holott nem bizonygatta, hogy de igenis tudnak kanyarodni a rádióhullámok! Én sem azt kérem, hogy be legyen bizonyítva, miszerint lehet gyorsabban haladni, mint a fénysebesség. Nem kívánok ilyesmit. De oldják meg a gyors, hatékony helyváltoztatás problémáját!

— Efféle baki-sztorikkal tele van a tudománytörténet! – mosolygott az igazgató. — Például említhetem, hogy épp háromszáz évvel ezelőtt is, akkoriban, amikor ez az eset történt a rádióhullámokkal, számos nagy tudós böszön bizonygatta, hogy csak léghajóval lehet repülni, mert levegőnél nehezebb szerkezetek nem emelkedhetnek a levegőbe. Aztán mégis lett repülőgép, de helikopter is...

— Ezt is tudom, de szándékosan nem e közismertebb példát hoztam fel – mondta komolyan Krau úr. — Én ugyanis nem arra akartam rávilágítani, hogy komoly tudósok is tévedhetnek. Persze hogy tévedhetnek. Gondolom még ti, tutuk is. De hát ezt mindenki tudja! Csakhogy én tényleg nem azt akarom bebizonyítani, hogy a tudósok, amikor azt mondják, hogy a fénysebességnél gyorsabban nem lehet haladni – akkor tévednek. Ha ezt mégis bebizonyítja valaki, annak örülök, de kétlem, hogy ez megtörténhetne. Én elhiszem, hogy a fénysebesség abszolút felső korlát. Az én célom az, hogy ennek elfogadásával, tiszteletben tartásával mégis meg-

oldjuk a helyváltoztatás problémáját! Makroni nem bizonyította be, hogy a tudósok bármi korábbi fizikai tétele is helytelen volna. Mégis megoldotta, nem azért, mert a tudósok rosszul tudtak valamit – hiszen mindent jól tudtak a rádióhullámokról! – hanem mert bár a tudósok jól tudták, amit tudtak, de nem tudtak *mindent*, nem tudtak az ionoszféra létezéséről! És azt gondolom még ti tutuk sem állítjátok, hogy mindent tudtok!

— Persze hogy nem állítunk ilyesmit, csak a misztikusok állítják, hogy mindentudóak! Felelőtlen önhittség is volna ilyet kijelentenünk, hiszen a modern tudomány nagy jóindulattal tekintve is legfeljebb háromszáz esztendő, de még ha négyszáznak veszem is: a Világegyetem nagyságához és létezése idejéhez képest ez csak egy porszem! Á, annál is kevesebb! Épp hogy célkitűzésünk a tudomány fejlesztése, ha ellenben azt hinnénk, hogy mindent tudunk, akkor ezzel azt is elismernénk, hogy nincs már mit fejleszteni!

— Akkor talán értjük egymást – mondta Krau úr. — Én tehát akarom a hiperhajtóművet, még ha egészen más is lesz a neve, még akkor is, ha nemcsak hiper nem lesz, mert nem lesz olyan, hogy hipertér, de még akkor is, ha hajtómű sem lesz, hanem egészen más valami! Ehhez okos emberek kellenek. Mert bár Makroni nem tudta a fizikát, de a legtöbb felfedezést mégis olyanok teszik, akik ismerik a témakört. Lehet egy-két roppantul fantáziadús, ám képzetlen egyén a kutatócsoportban, hogy zseniális ötletekkel új kutatási irányokat mutasson, de a többségnek okvetlenül nagyon jól képzetteknek kell lenni, tehát tutuknak. Többnyire posztgraduálisoknak. És bár majd' kipukkadok a kíváncsiságtól, hogy ki-mi is lehet Szosziva, honnan került ide, például hogy holmi úrbaleset érte-e a szüleit, amikor idelátogattak a mi bolygónkra, de nem hagyom eltéríteni magamat a célomtól. Engem nem a genetika érdekel, hanem a hiperhajtómű, térugrás, s egyéb effélék. Szosziva felbukkanásának ellenben mégis örvendek, mert hisz mi más is lehetne, mint valami úrlény, akkor pedig nem hiszem, hogy generációk hosszú során át éltek volna valami úrhajóban a felmenői, ha pedig nem így van, akkor igenis kell, hogy létezzék a nagy távolságokat legyőző hatékony közlekedési módszer!

Krau úr ekkor nagyot lélegzett majd így folytatta:

— Ajánlatom tehát a következő: megkapjátok Szoszivát. Ezért cserébe mindenről, amit kiderítetek róla, azonnal értesítetek. Én megígérem, hogy az egészszet a legmélységesebb titokban tartom. Hogy az értesítésekből se jöjjön rá valaki a titokra, ezért adtok nekem egy tutu számítógépet, hogy azon át kódolva folyhasson a társalgásunk. Továbbá: visszafizítetek nekem az összes pénzt, amit az általam beiskolázott tanítványokért fizettem, ugyanis a pénz kell nekem a hipertéri kutatásokra! Úgy is fogalmazhatunk: ha kell nektek Szosziva, kelljenek a többiek is, mert csak csomagként eladók, nem külön-külön! De ez még mind semmi, mert most jön a lényeg!

— Kitalálom. Tutukat akarsz a kutatásokhoz – mondta az igazgató.

— Igen. Nem is keveset: minimálisan száz főt! Hiszen ez igen komoly téma! Legyenek közöttük matematikusok, fizikusok, csillagászok, a fizikusok között szép számban atom- és magfizikusok, hírközlési szakemberek, s egyéb effélék, de például biológus, orvos és vegyész nem kell, nem hiszem, hogy annak hasznát tudnám venni. A biológusok úgyis kellenek nektek Szoszivához. A száz fő legalább fele posztgraduális legyen, ehhez ragaszkodom. És azonnal kérem őket, mondjuk egy héten belül, ez a hét elég ahhoz, hogy megbeszéljétek, ki áldozza fel magát, hogy eljön hozzám, cserébe a tudományért, tehát Szosziváért! A fizetésük annyi lesz, amennyit az iskolába küldötteimnek fizettem volna: tizedannyi, mint szokásos! Nem azért, mintha smucig lennék, mindenre hajlandó vagyok a hiperhajtóműért, csak azért, mert tartalékolom a pénzt a kísérletekhez, gépekhez! És megígérem, hogy amint ti mindent elmondtok nekem Szosziváról, úgy én sem követelek meg titoktartást a tutu dolgozóimtól, azaz, nagyon

is megkövetelem, de csak a külvilág felé, megengedem tehát, hogy neked és bárki más tutunak elmondják az összes tudományos eredményt, ami születik a munkájuk nyomán! Tehát nem akarom megtartani magamnak a hiperhajtómű titkát! Különben, ha kész lesz, akkor majd úgylis közkinccsé teszem azt!

— Száz tutu kutató... – gondolkodott el az igazgató.

— Igen! És nincs alku! Nézz csak Szoszivára: még egy ilyen, mint ő, nincs! Legalábbis nincs a kezetek ügyében, hogy kutathassátok! Ez egyszeri, kivételes lehetőség! Ha nemet mondasz, viszem Szoszivát és én fogom kutatni őt a hiperhajtómű helyett, mert ő biztos lehetőség, biztos siker nekem, nem úgy, mint amaz! Ám ha így lesz, akkor nem osztom meg az eredményeket a Tutuval!

— Tehát száz tutu társunk áldozza fel magát...

— A tudományért.

— Egy olyan kutatásnak szentelve az életüket, ami nem is biztos, hogy sikerre vezet. S még ha lehetséges is a hiperhajtómű, cseppet sem bizonyos, hogy megalkotható a mostani ismereteinkkel. Hogy csak egy példát mondjak: tegyük fel, az őskorban valaki azt mondja: az ember számára nincs lehetetlen. És az egyik barlanglakó összeverbuvál egy csapat kiváltképpen értelmes ősembert, hogy megalkossanak egy olyan gépet, ami képes repülni! Hogy legyőzzék a nagy távolságokat és nehéz terepakadályokat! Akármilyen zseniálisak is, nem sikerült volna nekik!

S erre hirtelen megszólalt Szosziva:

— De igen! Ha kellően zseniálisak: *igen!* Mert már az őskori eszközökkel is csinálhattak volna sárkányrepülőt, amivel ha nem is repülhettek volna mindenütt, de a meredek hegyoldalokról felszállhattak volna, és átrepültek a szakadékokat, tehát legyőzik a nagy távolságokat és nehéz terepakadályokat! Vagyis ha kezdetleges szinten is, de elérik a céljukat, s a módszert később, technikájuk fejlődésével, tovább tökéletesítik!

Ez aztán benne ragasztotta az igazgatóban a további ellenkezést. Így szólt:

— Belátom, hogy nincs más választásom, engedek a zsarolásnak! Ez esetben azonban lemondta az összes gyerekről, akiket beiskoláztál, tehát ők végzésük után nem kötelesek nálad dolgozni!

— Úgy van. Nem is kellene. Vagy sikert érek el a száz tutuval, akiket most kapok, vagy senkivel sem. Ez nekem nagyon jó lesz, mert megspórolok húsz évet az életemből, hiszen így előbb kezdődnek a kutatások! Nagyobb az esélyem rá, hogy sikerre vezetnek még az én életemben! És kérek, ne tekintsd ezt zsarolásnak! Nektek is jó lesz, ha megvalósul a hiperhajtómű!

— Ha megvalósul – állt fel az igazgató, lezárva a beszélgetést.

Krau úr pedig maga is felállt, Szosziva mellé lépett, megsimogatta a leány fejét, s így szólt:

— Elnézéset kérem, amiért korábban meggyanúsítottalak! És hidd el, tudom micsoda lelki teher lehet neked, hogy kiderült: nem vagy ember. De szeretném, ha tudnád, én ettől függetlenül is szeretlek, sőt: eddig csak becsültelek az okosságodért, de most már tényleg szeretlek, nem szerelemmel ugyan, de valóságos apai szeretettel, s ennek az az oka, hogy szerencsét hoztál nekem! Nagyon-nagyon nem mindegy nekem, hogy nem kell még húsz évet várnom a kutatások elkezdésére, s ennek a lehetőségét a te felbukkanásod nyitotta meg a számomra!

S erre Szosziva így szólt:

— Ezt mind elhiszem. De ne távozz még olyan sietve!

— Miért?

— Mert valamivel még tartozol nekem és Gájinak.

— Tartozom?! Én?!

— Igen. Egy válasszal. Miért épp akkor lettél hajlandó beíratni Gájit az iskolába, amikor kiderült, hogy a barátnőm rendszeresen bepísi!?

— Végül is már ne haragudj, de mi közöd van épp teneked ehhez?! Mert még ha Gáji kérdezné...

— De ő nem kérdezheti, mert nincs itt, s különben is a legjobb barátnője vagyok! Majd én megmondom neki!

— Na jó! Gondolom, te úgyis tudsz titkot tartani. Tudd meg, hogy *én is* bepístem rendszeresen kiskoromban! Tudom milyen érzés az. Gondoltam, legyen neki sikerélménye is, hogy a kiválasztottak közé kerül, amit különben is megérdemel, mert jó a bizonyítványa. És ha belőlem a bepísi ellenére lehetett milliomos, sőt épp amiatt talán, akkor belőle is lehet kiváló kutató. Mert bár nem tagadom, hogy jókora vagyont örököltem apámtól, tehát nem koldusként kellett kezdenem a meggazdagodást, de milliomos, sőt a legnagyobb milliomosok egyike mégis önerőből lettem, mert ami most van, annak milliomodrésze sem volt a családi örökségem! Tehát nem úgy van ez, tudtam, mint ahogy azt a hülye árvaházi vezetőnő gondolta, hogy Gáji pusztán emiatt alkalmatlan nekem! Különben csodálkoznék is, ha még most is bepísilne!

— Az első két éjszaka még előfordult vele, de azóta soha – válaszolta az igazgató.

— Na ugye?! És még azt mondja a sok hülye majom odakint, akik nem tutuk, hogy a sok tanulás tönkreteszi a gyereket, amikor Gájit inkább meggyógyította! Biztos arról van egyszerűen szó, hogy érzi, hogy itt megbecsülik! Nálam különben tovább tartott: még második gimnazista koromban is megtörtént néha. És mégis vittem valamire: nem is kevésre! Gondoltam, talán még az is lehet, hogy ő oldja meg a nagy problémát! Mert tudom, hogy valóban zsarolásnak tűnik ahogy, néven nevezve a dolgokat, eladtam Szoszivát. Talán undorító is ez az emberkereskedelem... mert én nem tudok nem emberként gondolni Szoszivára. De értsétek meg: nekem gyerekkori álmom, hogy legyen igazi úrhajó, ami bárhová eljuthat! És itt hatszemközt elmondom: bizony erre tettem fel az életemet. Ezért is lettem milliomos. Tudtam, hogy rengeteg pénzt kell szereznem ehhez a kutatáshoz! S bár részleteket nem említek, de bevallom, igen kíméletlen üzletember lettem, holott még nem is vagyok igazán öreg, még középkorú is épp hogy csak! Bizony csináltam igen meredek húzásokat, bizony sokakat kegyetlenül tönkretettem, és bizony hogy mindezért a legcsekélyebb lelki-furdalást sem érzem! Nem érzem, mert mindaz a sok pénz, amit így megszereztem, jó ügyet fog szolgálni!

Majd lenézett Szoszivára, s így szólt:

— És volt még egy szempontom, amiért Gájit is beíratam a Tutuba. Olvastam egy pszichológia-könyvben, hogy ez az ágybapísi többnyire az érzékenyebb gyerekeknél szokott előfordulni. Csakhogy, aki érzékeny, az finomabb agyberendezéssel rendelkezik. Épp azért érzékeny! Emiatt, ha úgy különben tehetséges is, akkor gyakrabban lehetnek meglepő, zseniális ötletei, mert érzékenysége okán olyan összefüggéseket is észrevesz, amiket mások nem!

— Ezt nem pszichológiakönyvben olvastad – mondta nyugodtan Szosziva.

— Tessék?!

— Gyermekeknevelési Tanácsadó, a Központi Pszichikai Kutatóintézet hivatalos lapja, 76. évfolyam tizenkettedik szám, huszonharmadik oldal, alulról a negyedik bekezdés – jelentette ki nyugodt hangon a leány.

Krau úr csak állt egy helyben döbbenten, majd így tört ki:

— Igazad van! Azt nem tudom, hogy az oldalszám stimmel-e, de valóban valami folyóiratban olvastam!

— Nekem a könyvtárban került a kezembe – mondta Szosziva.

— Ha kellett volna bizonyíték arra, hogy nem vagy ember, hát ez az! Ezt senki, *senki* ember nem képes fejben tartani, még ha akarja sem!

— Nem akartam megjegyezni szándékosan.

— Hát épp ez az! Idefigyelj Szosziva, én nem bánom, ha a tutuk kutatgatnak téged, de neked is kell valamit kezdened az életeddel – nem érdekel téged véletlenül a hipertechnika kifejlesztése?! Mert sokat segíthetnél benne!

— Engem legesleginkább önmagam érdekel egyelőre. Ehhez a genetika adhat kulcsot. Meg akarom tudni, ki vagyok, mire vagyok képes, s ez azt hiszem érthető.

— Hát igen... hej pedig de kár!

— Természetesen, ha véletlenül eszembe jut egy jó ötlet, azt nem mulasztom el közölni veled, vagy a tutukkal, akik biztos megmondják neked, Krau úr! – mondta udvariasan Szosziva.

De tényleg csak udvarias volt. A legkevésbé sem érdekelte őt a hiperhajtómű, e pillanatban biztos nem. Azt pedig régóta tudta, hogy neki sok jó ötlete szokott lenni, de kizárólag akkor, ha érdekli is őt az adott téma. Ha azonban nem érdekli, akkor nem is szokott előfordulni, hogy váratlanul beugorjon agyába a megoldás. Vagyis nagyon fegyelmezett lehet az ő nem emberi agya: csodás csúcsteljesítményre képes, de csak – ha lehet így mondani – „parancsszóra”. Önmagától nem kezd dolgozni, külön utakon járni.

Vagyis mert nem érdekli őt a hiperhajtómű, emiatt semmi reménye rá Krau úrnak, hogy ő, Szosziva oldja meg ennek titkát.

Kromoszómák és kísérletek

— Na meséld, mit beszéltél Krau úrral?! – kérdezte izgatottan Szoszivát Gáji, amint észrevette, hogy barátnője „haza”, azaz a szobájába érkezett.

Szosziva elmondta neki, majd még hozzátette, hogy úgy lehet nem sokáig marad itt Gáji mellett, mert új, lényegesen nagyobb szálláshelyre költözik, ami ugyan továbbra is itt lesz az iskolában, de egy teljesen elkülönült, a nevelők számára fenntartott részlegben, ahonnan ő bármikor kijöhet, de ott őt senki diák nem háborgathatja. Ellenben ezentúl ő fogja nevelni ott a fiát és leendő leányát, tehát tulajdon önmagát!

— És melyiket szereted jobban? – kérdezte Gáji, majd elnevette magát. — Tudom, ez hülye kérdés volt, hiszen a leányt még meg sem szülte...

— Cseppet sem hülye kérdés! Én is furcsállom, hogy miként érezhetek ennyire különbözően a két gyermek iránt, de bár szeretem a fiút, messze sokkal jobban szeretem a leányt, már akkor is, ha csak reá gondolok, végigborzongat a hatalmas öröm! Bár... ha jól belegondolok, talán mégis természetes az érzésem: hiszen a fiú az csak genetikai anyagom felét tartalmazza, tehát nem igazán én magam, csak félig! A leány viszont teljesen!

— Igazán furcsa úgy gondolnom rád, hogy ennyire eltérő a genetikád! – tűnődött el Gáji. — Mindenesetre ezek után megértem, hogy inkább a genetika iránt érdeklődöl és azt akarod tanulni, s nem például fizikát, holott egész érdekes ez, amit Krau úr akar!

— Nem veszek részt ebben a programban, Gáji! Ha nem derült volna ki, hogy nem vagyok ember, akkor valószínűleg, de így... és tudd meg, megbeszéltem az igazgatóval, hogy ezentúl teljesen függetleníthetem magamat a tanmenettől! Hogy úgy mondjam, normális életet fogok élni. Természetesen tanulok majd továbbra is, nemcsak nem lustulok el, de azt hiszem talán még nagyobb lelkesedéssel tanulok majd, de például, ami a fizikát illeti, abból meg a matematikából is, nemigen fogok megtanulni többet, mint ami a genetikához okvetlenül kell! Genetika, az való nekem, meg kémia is, főleg szerves kémia, mert az kell a genetikához... biológia... informatika is, az jó lehet a különböző szimulációs kísérletekhez... ezt fogom tanulni, Gáji! És nevelem a gyermekeimet, mindkettőt, de lehet hogy még többet is, ha a szervezetem úgy dönt, hogy produkál még néhányat... bár majd igyekezem kitapasztalni, hogy miként megy ez nálam, mert amint kiderült, hogy szülni csak akarattal tudok, de úgy könnyen, úgy nem tartom lehetetlennek, hogy a „megtermékenyülésemet” is, ha szabad így neveznem, elő tudom idézni akaratlagosan, vagy éppenséggel megakadályozhatom, szintén mintegy tudatos döntésem eredményeként!

— Igen, ezt én is valószínűnek tartom, hiszen ha még a füledet is be tudod csukni... de miért döntöttek így a tanárok?

— Mert különleges valami vagyok! Tudni akarják, mivé fejlődök, ha békén hagynak. Meg ez feltételem is volt, ahhoz, hogy hagyjam a kísérletezésüket. Amik különben engem is érdekelnek. Fognak majd rólam komplett géntérképet készíteni, agyvizsgálatokat komputertomográffal, meg minden ilyesmit... Vagyis, ami a hiperteret meg egyéb efféléket illeti, meg kell mondjam neked, hogy nem sok valóság alapját látom ennek, éppenséggel semmit, ezek a szememben nem sokban különböznek a vallások misztikus kitalációitól! Ám ha mégis léteznek, akkor sem rám várnak, hanem például rád, Gáji!

— Miért éppen rám?! – kérdezte Gáji szinte riadtan.

- De hiszen azért íratott be ide a Tutuba téged Krau úr!
- Lehet, de akkor nem mondta! És épp most mondtad te magad, Szosziva, hogy én is, mint a többi Krau által beíratott gyerek, mintegy „felszabadultunk” e kötelezettség alól!
- Az igaz, de attól még bepisilsz. Vagy legalábbis nemrég még azt tetted.
- Mi köze van ennek...
- Az, hogy érzékeny vagy! Jó a fantáziád! Nagyon bízom benned, Gáji! Jó érzés volna nekem, ha épp te, az én barátnőm oldaná meg e jeles feladatot!
- De hát te magad sem hiszel abban, hogy ez sikerülhet!
- Hogyne, de az csak egy jelentéktelen valami, hogy én hiszek-e benne. Ugyanis nem nekem kell megoldani! Ha te akarod megoldani, akkor neked kell hinned benne!
- De azt sem tudom, miként induljak el a kutatásokban! Sőt, hiszen én... én elárulom neked, hogy nem is igen szeretem a fantasztikus történeteket! Most itt a Tutuban nincs is időm olvasni, de korábban az árvaházban sem nagyon olvastam ilyeneket, egyet vagy kettőt csak, amíg rá nem jöttem, hogy ez a műfaj nem nekem való! Bár... éppenséggel szerencse, hogy még van egy csomó időm, míg végzős leszek, addig talán megismerkedhetek azokkal, hogy tudjam, miként képzelik el a hiperteret a szerzők, igen, megtehetném, de nemigen van kedvem hozzá, Szosziva! Úgy érzem, ez inkább a fiúknak való!
- Gáji, én nem hiszek két dolgot.
- Mit, Szosziva?
- Egyrészt azt, hogy meg kéne ismerkedned az írók hipertér-kitalációival, másrészt azt, hogy meg kéne várnod a megoldáshoz a felnővekedésedet.
- Hát ez már aztán több a soknál, mit képzelsz Szosziva, te nem akarsz foglalkozni az üggyel, tehát tényleg fogalmad sincs az egészről, s mégis meg akarsz győzni róla, hogy én, a tudatlan és a gyermek oldom meg ezt a fogas kérdést, aminek a megoldhatóságában még a Tutu iskola igazgatója sem hisz?!
- Gáji, én semmi olyat nem mondtam, hogy meg fogod oldani, mert azt sem tudom, hogy megoldható-e! Én csak azt mondtam, hogy amennyiben megoldható, akkor több az esély rá, hogy te oldod meg, mint valaki nagyon képzett és okos tutu. Tulajdonképpen Krau úr is valami ilyesmiről beszélt, amikor Makronit emlegette: ha Makroni tudta volna a fizikát, nem oldja meg az interkontinentális rádiótávközlést! És természetesen nem azt mondtam, hogy majd te meg is építéd a hipermotort. Azalatt, hogy megoldod, én csak olyasmit értettem, hogy neked jut eszedbe az alapötlet, a döntő ötlet, aminek a kidolgozásához természetesen már igenis szükség van a fizikát jól ismerő személyekre, konstruktőrökre!
- De miért épp én?! És miért gyerekként?!
- Mert szerintem, ami ehhez kell, ahhoz képest a legposztgraduálisabb tutuk sem tudnak többet, mint te. Itt képzelődni kell a világ egészéről, s azt egy gyerek is tud, sőt, jobban tud, mert nem kötik gúzsba a fantáziáját a megtanult sémák. Sőt: köztudomású, hogy ami a világ egészét illeti, arra nézve a legtudományosabb elképzelés jelenleg az Ősrobbanás-elmélet, de ez is tele van megoldatlan kérdésekkel, sőt: ellentmondásokkal! Mert, hogy mást ne is mondjak, rendelkezünk egy óvatos becsléssel a világmindenség életkorára vonatkoztatva, de ahhoz képest a világegyetem túl nagy! Hiszen nem tágulhatott gyorsabban, mint a fénysebesség, márpedig a jelenlegi nagyság eléréséhez több időre lett volna szükség! Ezért kitalálnak mindenféle olyasmit, hogy „felfúvódási korszak” meg hasonló, „inflációs modell”, itt különböző

még ismeretlen erőket tételeznek fel... ami épp olyan, mint a misztikusok titokzatos és bizonyítatlan „bioenergiája”. Jobb, ha el sem merülsz az efféle képzelődményekben! Képzeld inkább önmagad fantáziájának gyümölcseit!

— De hát a világ bonyolult!

— Lófaszt! Már ne haragudj, hogy csúnyán beszélek, de bosszant az értetlenséged... ugyanis épp ellenkező az igazság! A világ alapvetően nagyon egyszerű! Még most is, a kezdet kezdetén pedig, kialakulásakor, csakis egyszerűbb lehetett, mint most! Eddig ugyanis minden lényeges tudományos felfedezés azzal járt, hogy a világgépünk nemcsak megváltozott, de egyszerűbbnek is látjuk a világot, mint azt megelőzően. Például a középkori világgépben, amikor a bolygók keringtek volna a Zója körül (és a Nap is), bonyolult görbeillesztési probléma volt ezeknek a pályáit meghatározni (és még úgy sem lettek igazán pontosak a pályák!). Amikor a Nap lett a középpontba állítva, az akkori embereknek az a világ furcsa lett ugyan, de jóval egyszerűbb is. Aztán minél mélyebbre hatolunk a mikrovilág rejtelseiben, annál kevesebb igazán eleminek tartandó részecskével kell számolnunk. S még sorolhatnám. A világ alapvetően egyszerű, bár még nem látjuk ezen egyszerűsödési folyamat határát. Neked tehát olyasmit kell elképzelni, ami ha furcsa is, de egyszerűbb, mint a mostani világgépünk, mert kevesebb alapvetőnek feltételezett valamit kell szerepeltetni a modellben, kevesebb képlet kell a leírásához, és így tovább!

— Én, a gyerek, képtelen vagyok erre! És különben sem csak a meglevő természettörvényeket és erőket kellene variálnom, de alapvetően újat is kitalálnom, ami még igaz is: azt, ami a hipertér, vagy azzal egyenértékű valami! És még azt is, hogy ezt miként kell használni! Nem vagyok zseni, Szosziva, de ha az lennék is: nem ennyire! Ez olyasmi, mintha arra kérnél mondjuk ezer évvel ezelőtt, hogy fedezzem fel az elektromosságot, tehát valamit, ami jobb a világításra, mint a fáklya! Hogy is tehetném azt meg egyedül!

— Megmondom! Ellesed a titkát a természettől!

— Hogyan?!

— Úgy, hogy ott vannak például az elektromos ráják! Az emberiség egyszerűen semmit nem csinált még meg, aminek ne volna meg az előzménye a természetben! Ultrahangos tájékozódás – denevérek; páncélos vitézek – krokodilok, teknősbékák, egyéb páncélos állatok; infravörös kamera – kígyók hőérzékelő szerve; bűvárharang – vízipók; vegyi fegyverek – egy egész sereg kígyó, béka, pók és más bogár; és a sort még sokáig lehetne sorolni! Egészen biztos, hogy az elektromos ráják és angolnák vizsgálata útján is fel lehetett volna fedezni az elektromosság titkait annak, akinek ez eszébe jut!

— De Szosziva, ha új világító szerkezetet akarok kifejleszteni, eszembe sem jutnak az angolnák, sokkal inkább a világítóbogarak, és azokban nincs elektromosság!

— Meglehet, de talán még jobb is lett volna, ha valaki azokat kezdi el tanulmányozni, mert még most sem ismerjük teljesen az ezek által adott hideg fény előállításának mechanizmusát, azt azonban nagyon jól tudjuk, hogy amíg az izzólámpa a beléjuttatott energiának 97%-át hő formájában vesztegeti el, addig ezek a bogarak az energia 90%-át fénné alakítják át! Tehát harmincszor hatékonyabbak, mint az izzólámpáink! Milyen jó is volna, ha rendelkeznék ilyen világítószerszeggel!

— Jó volna, s ez épp neked való téma, Szosziva, ha a biológia érdekel! Azt azonban mégsem hihetem, hogy a természet vizsgálatával rábukkanok valami állatra, ami közlekedési célra a hiperteret használja! Mert nem igaz, hogy a természet mindent feltalált az ember előtt! Közismert példa, hogy a kereket sem!

— Megint meg kell cáfoljalak! Cseppet sem igaz, hogy a folyamatos forgómozgást fel ne találta volna a természet!

— Csak nem?! Ne mondd, hogy tudsz nekem kerekas állatot mutatni!

— De bizony! Bár hogy állat-e, azt nem tudom. De nem is egy ilyen van: számos baktériumfaj él ugyanis, melyeket kis szőrszálféleség, úgynevezett csillók hajtanak előre. E csillók a baktérium sejtjén belül egy-egy testecskéhez csatlakoznak, ami forgatómotorként működik!

— De hát csak mikroszkopikus szinten oldotta meg a forgó mozgást a természet!

— Valószínűleg azért csak, mert a nagyobb mérettartományban az már nem volna előnyös, a sok terepegyenetlenség miatt. Mi is csak azért használhatunk autókat, mert külön utakat készítünk a számukra! De nem ez a lényeg, hanem hogy ha meg akarja ismerni a forgó mozgást az ember, lett volna mit tanulmányoznia! Vagy más oldalról: a természetet alaposan felderítve rájöhetünk volna e baktériumok vizsgálatával, hogy létezik forgó mozgás, s azt aztán megcsinálhatjuk már nagyban is!

— Te tényleg azt hiszed, van állat, ami hiperteret használ?!

— Nem biztos. De ha van hipertér, akkor annak nyoma kell legyen a világ szerveződésében! És még valami: a világ múltjában inkább feltűnő a jelenléte, mint most, mert akkor a világ egyszerűbb volt, tehát kevesebb jelenségre kell figyelned, vagyis könnyebb észrevenni a hiperteret! De ezen rágódj csak te, Gáji, mert én nem erre szánom rá magamat, az életemet! – azzal Szosziva ott hagyta a gondolataiba merült barátnőjét.

* * *

Nem is nagyon volt ideje Szoszivának arra, hogy Gájit győzködjön! A tutuk percnyi nyugtot is alig hagytak neki. Nemhogy Gájival beszélgetni, de tanulni is alig volt ideje. Igen, kimondott szórakozásszámba ment neki már a tanulás, mert akkor legalább nem abajgatták különböző vizsgálatokkal! Temérdek intelligenciatesztet kellett például elvégeznie. Ezekről pedig tudni kell, hogy a világátlagot tekintik 100 pontosnak. A tutuk átlaga természetesen jóval magasabb, nem is tekintik tutunak azt, aki a 140-et el nem éri, a tutu átlag 162, a legjobbak azonban megközelítik a kétszázat is!

Ami Szoszivát illeti, kiderült, hogy nála a legrafináltabb tutu intelligenciatesztek is jórészt használhatatlanok, Szosziva számára szinte külön teszteként kéne kidolgozni, mert már a legelső vizsgálat azt mutatta ki, hogy Szosziva intelligenciaszintje 372!

Ez valami olyan képtelen érték volt, amit már értelmezni is lehetetlen.

Mindazonáltal nem mindenből volt ilyen jó Szosziva. Például az olyasféle kérdéseknél, amikor mindenféle képekről kellett kitalálnia, hogy melyik illik be valami dobozba vágott lyukba, vagy gépalkatrészekről kellett kitalálnia, hogy miként forog vagy billeg ez vagy az, ha egy másik kart erre meg arra rángatunk – ezekben nemcsak nem volt zseni, de messze az átlag alatt teljesített! Ebben a csoportban nem érte el az emberiség átlagának tekintett száz pontot, mindössze negyvenkettőt! Igaz, csak e háromdimenziós térfeladatokban volt ilyen gyenge a képessége, ami a kétdimenziós alakteszteket illeti, azokban megint átlag fölött teljesített, igaz, épp csak valamivel: 108 volt az eredménye, ez még mindig rosszabb volt, mint a tutu átlag, ami itt 123 volt.

Ellenben, ami a fizikai képességeit illeti! Hamar kiderült, hogy Szosziva rengetegféle szagot képes kiválóan érezni. Szaglása ugyanis vetekedett egy jobb véreb képességeivel! Nem érte el annak képességét, az igaz, de éppen csak egy kicsivel maradt le tőle! Ténylegesen képes volt

szag alapján nyomot követni a parkban, s ezzel ha nem is múlta felül a véregek képességeit, de egyes „túlcivilizálódott” házi kutyák, ölebek teljesítményét bizony felülmúlta!

Ennek alapján már érthetővé is vált, miként tudta a szobájába hozni még az árvaházban a rózsákat: egyszerűen figyelte, mikor olyan a szaga az éjszakás nevelőnek, ami azt jelezte a számára, hogy nagyon a képernyőre koncentrálni, nagyon összpontosítani – s ekkor Szosziva szép nyugodtan végigsétált a folyosón, ki a kertbe, és behozta a virágokat!

Az is kiderült, miért e nagy vonzódása épp a bazsarózsához. Azért, mert Szosziva teste is kibocsát kis mennyiségben egyfajta illatanyagot. S ez az illatanyag bár nem azonos a bazsarózsa illatanyagával, de kémiaiilag nagyon közel áll hozzá! Amikor a bazsarózsákat szagolgatja Szosziva, akkor majdhogynem az önimádat vétkébe esik, mert tulajdonképpen önmagát szagolgatja, önmaga szagának milliószorta erősebb töménységét!

Különben gyakran szagolgathatta. Krau úr, ha kíméletlen üzletember volt is a saját bevallása szerint, de a maga módján tisztességes és emberséges, s annyira hálás volt Szoszivának, hogy építtetett a saját költségén a tutu iskola szigetére egy jókora melegházat, amiben mást sem termeltek csak fehér és vörös bazsarózsákat, hogy legyen belőlük elég Szoszivának. És Szosziva valóban gyakran időzött itt, némely este még itt is aludt. Máskor meg bent aludt ugyan a szobájában, de teleszórt az ágynál e rózsák szirmaival.

Szosziva látása és hallása nem volt sokkal élesebb, mint az embereké, legfeljebb annyival, hogy kissé több volt szemében a pálcikák száma, ezért valamivel kevésbé érezte sötétnek a sötétet, mint az emberek, tehát nagyobb félhomályban is jobban boldogult. De épp csak egy kicsivel.

Ellenben, bár hallása nem volt élesebb, de ami a hangok *megjegyzését* illeti, csakis irigyelhette őt bárki zenész! Nemcsak hosszú beszédek volt képes megjegyezni első hallásra, de akár egy sokszólamú bonyolult zeneművet is, ha az nem volt hosszabb, mint mintegy negyven perc, és napokkal később is képes volt visszafütyülni ennek bármelyik szólamát, és nagyon ritka volt az, hogy tévedett! Egy alkalommal pedig, bár előbb azt hitték, hogy téved, amikor a mélyhegedű szólamát fütyülte, mert egyik helyen ciszt fütyült disz helyett, de később kiderült, hogy Szosziva valóban tévedett ugyan, de csak olyan értelemben, hogy tényleg nem azt a hangot fütyülte, amit akkor a zenész játszott – ellenben mégis Szoszivának volt igaza, mert arra a helyre eredetileg ciszt írt elő a partitúra és nem diszt, csak akkor rosszul játszott a zenész! De Szosziva mintegy ösztönösen érzékelte, hogy a darab úgy a szép, ha ott cisz van!

Tehát igazán muzikális valaki volt.

Azután, hogy Szosziva csak úgy kinyomta a gyereket, amikor úgy döntött, hogy már elég ideje van bent, ezután már alig lepott meg bárkit is, hogy a leány tudatos kontroll alatt tartja teste valamennyi izmát. Az egyik kísérletnél például azt mondták neki, lassítsa le a szív működését, amennyire csak tudja! S erre mindenki megijedt, mert a következő pillanatban az EKG egyenes vonalat mutatott – mert Szosziva szó szerint teljesítette, amit mondtak neki, és egészen egyszerűen teljesen leállította a szív működését!

És nem is „kapcsolta vissza”, csak mintegy harminc másodperc múlva, és ettől láthatóan egyáltalán semmi baja sem esett. Ezt a trükköt később még rengetegszer megismételte, és kiderült, hogy ha nagyon akarja, akkor mintegy másfél percig tarthatja leállítva a szívét, nem mintha bármi is kényszerítené rá, hogy akkor is elindítsa újra, de akkor már nagyon álmos, nyilván mert nem kap elég vért az agya, ha tehát akkor sem indítja újra, akkor meghal. Mindenesetre, így nagyon könnyen lehetne öngyilkos, ha úgy dönt! Szép, nyugodt, kényelmes halál! Egyszerűen elalszik és vége mindennek!

A haja is valami bámulatos volt. Most már nem borotválta a fejét, s az alig három hónap alatt kinőtt olyan hosszúra, hogy a derekáig leért – azután abbahagyta a növekedést. Amikor erre kíváncsian levágták újra, de már nem tövig csak jó rövidre, a haj újra kezdte a növekedést, de megint csak a derekáig, és akkor ismét abbahagyta.

A pszichológiai vizsgálatok pedig megállapították, hogy Szoszivát gyakorlatilag lehetetlen hipnotizálni.

Különböző kémiai vizsgálatokat is szerettek volna rajta végezni, de Szosziva azt mondta, erről szó sem lehet, amíg a kislánya meg nem születik, mert hátha ártanának ezzel neki! Ezért, amíg a szülés be nem következett, egyéb lélektani vizsgálatokat végeztek rajta. Például, hogy milyen zeneműveket és milyen irodalmat kedvel?! És Szosziva még életében nem hallgatott annyi zenét, mint akkor, de mindegyiket csak egyszer, és osztályoznia kellett azokat nullától ötig. És hamar kiderült, hogy ami a „kemény zenét” illeti, az a számára egyszerűen visszataszító csörömpölés!¹ Annyira az, hogy ezt nem volt hajlandó még nullára sem osztályozni, nemes egyszerűséggel kijelentette róla, hogy az nála mínusz végtelen! Ugyanakkor a lágy melódiákat nagyon kedvelte. De azokat is inkább akkor, ha semmi ének nem volt bennük. Egyáltalán, magát az énekes zenét nemigen kedvelte. Azt mondta, a dalszöveg megakadályozza, hogy azt képzeljen a zenéhez, amit akar. De szerette azért a gyors, vad ritmusokat is, de nem akkor, ha kizárólag abból áll a zene, hanem csak úgy, ha emellett van egy felismerhető, szabályos, lágy dallammotívum is. Szerette a zenében az ellentétet: ha volt például valami gyors, mély, dübörgő ritmus, és ezt egy főleg magas hangokból álló, elnyújtott, szinte vontatott-vonagló-jajgató lassú dallam kísérte, azt nagyon kedvelte. Egyáltalán, nagyon szerette azt, ha a dallam magasból a mélybe zuhan vagy ellenkezőleg: a mélyből hirtelen felmászik a magas hangok birodalmába, de ha hirtelen is, ám fokozatos lépésközzel, tehát nem úgy, hogy van a mély hang és hirtelen a magas, hanem úgy, ha az „útbaeső” hangokat is lejátsszák a dalban.

Hamarosan különben nem szorultak rá Szosziva osztályozására a tutuk, mert készítettek egy külön gépet kifejezetten az ő számára, amibe bele kellett feküdnie, s úgy hallgatta a zenét, de akár tévézhetett is benne ülve vagy fekvé, s a gép elemezte Szoszivának nemcsak agyhullámain, de egyes agyi központjainak aktivitását is figyelte, így egyértelműen tudni lehetett, mikor melyik agyterületére milyen hatással van a látott vagy hallott inger! Például az örömvagy bánatközpontra!

Ami a filmeket vagy képeket illeti, Szosziva abszolút civil volt. Nemcsak nem érdeklődött például a háborús, lövöldözős vagy kalandfilmek után, de ezek kifejezetten taszították, még-hozzá szabályos matematikai képlet szerint: mennél több volt a filmben az erőszak, tehát halál, kínzás, vérontás, szenvedés, annál inkább! De még a szerelmes filmek is untatták, Szosziva egyszerűen úgy tűnt a legkevésbé sem fogékony a szerelem nemes érzése iránt, ezek azonban tényleg csak untatták, és nem iszonyodott tőlük, mint az erőszakos filmekről, kivéve, ha a szerelmes filmben valaki sírt, mert abban a pillanatban, hogy kibuggyant egy könnycsepp, máris jelezhette az agyvizsgáló készülék, hogy Szosziva bánatközpontja aktiválódott, továbbá csökkent az agyfolyadékban az endorfinkiválasztás, vagyis Szosziva határozottan kezdi magát rosszul, kényelmetlenül érezni, magyarul: nem tetszik neki a film!

De mi volt ez ahhoz, amit a horrorfilmek láttán érzett! Az elsőt még majdnem érdeklődve nézte, mert ilyet még sosem látott az árvaházban, bár már eközben is egészen elképesztő

¹ Ezzel nem Szosziva ízlését akartam kigúnyolni: az én tulajdon véleményem is éppen pontosan ez a „kemény zenéről”! (A szerző megjegyzése).

jeleket mutatott a gép szerint Szosziva agya, hogy mennyire nem tetszik ez neki. A másodikat is végignézte, bár mint mondta, csak a kísérlet kedvéért, és erős önuralommal. Ám a harmadik közepe táján, amikor épp egy élő nő fejét fúrták át egy hosszú fúróval, felállt, és kijelentette, hogy még a tudomány kedvéért sem képes ebből a „műfajból” többet végignézni.

Ez annál érdekesebb volt, mert ugyanakkor szemrebbenés és a legkisebb izgalom nélkül nézte végig például orvosi műtétek filmjeit, véres szívműtéteket és agyműtéteket is. Úgy látszik csak az értelmetlen vérontás taszította.

Másrészt a kalandfilmek közül azokat sem szerette, ahol a jó ügy érdekében erőszakoskodnak. Hiába volt „hepiend”, hiába hogy a jófiúk osztogatták a rosszfiúknak a hatalmas pofonokat – Szosziva ezeket sem szerette. Mondta is, hogy ez mind értelmetlen, a rosszfiúk a jófiúkkal össze kéne, hogy üljenek egy pohár málnaszörp mellett, és meg kéne beszélniük a dolgokat! Elvégre azért ember az ember, azért értelmes lény és nem vadállat!

Ez még majdnem várható is volt, mert Szosziva bámulatos intelligenciája alapján a tutuk úgy gondolták, a leány feltehetőleg valami világűrbeli szupercivilizáció képviselője, mely talán már évmilliók óta elítéli az erőszakot. És ezt a tutuk, akik maguk is elítélték az erőszakot, nagyon rokonszenves tulajdonságnak tartották. Hanem a kutatókat a legnagyobb meglepetés akkor érte, amikor megvizsgálták, miként reagál Szosziva az erotikus és a pornófilmekre!

Előzetes feltételezésük az volt, hogy itt aztán olyan hevesen fog Szosziva agya reagálni, hogy kiegészíti a vizsgálóműszert! Hiszen Szosziva írta a vírussal „postázott” verset, amiben oldalak tucatjain át csak közöszlött és szült a versbeli kislány! Szosziva igazi fehérmájú nőtsemély kell legyen, még ha ezt most talán nem is tudja magáról!

Beraktak egy aránylag szelíd szexfilmet. De bárhogy simogatták is ott egymást a nők, vagy a nőket a férfiak, Szosziva olyan közönyösen nézte azt, mintha csak a sima falat látná ott és nem a tévéképernyőt, vagy mintha a készülék épp ki volna kapcsolva. Amikor már ásítózott unalmában, a tutuk is belátták, hogy ennek nincs értelme a továbbiakban, s beraktak a vetítőbe egy igencsak erőteljes „keménypornó” filmet, ahol aztán volt minden, amit csak a legvadabb fantázia el tud képzelni, és egy-egy nőn nemcsak hárman-négyen, de akár huszonöten is szorgoskodtak a férfiak! Úgy vélték, ez hasonlíthat ahhoz, amit Szosziva leírt a versében.

Most már jelzett Szosziva agya, de igen különösen! Amikor csak olyasmit mutattak, hogy egy nő és egy férfi, akkor agya a „normális” érdeklődést mutatta, mondhatni alig többet, mint ami egy igen szerény érdeklődés. Egy nagyon gyenge izgalmi állapot. Amikor több férfi is oda ment a nőhöz, úgy, hogy férfiasságuk állapota egyértelműen jelezte, hogy mi a szándékuk, akkor Szosziva agya zavart mutatott, ami hamar undorba csapott át. Ez fokozódott, amikor a nőnek nem a hüvelynyílását használták hanem a fenekét vagy száját, s a spriccelős jeleneteknél már olyan fokot ért el, hogy ki is jelentette: ezt sem hajlandó tovább nézni!

De ennél is nagyobb mértékben sikerült kiváltani benne az undort akkor, amikor homoszexuális, férfiak által üzött szexjeleneteket mutattak neki.

Az undort még csak-csak megértették a tutuk. Sok kétségkívül emberi nő is érez hasonlóképen! De Szosziva nem mutatott izgalmi reakciót a „normális” szexjeleneteknél sem! Inkább közömbösséget! Ha viszont így érez, akkor miért írta azt a verset?!

S mert eddigre már kiderült, hogy Gáji Szosziva jó barátnője, s nem tiltották meg, hogy jelen legyen néhány kísérletnél, ezért történhetett meg, hogy Gáji fejéből pattant ki a gondolat:

— De hát nem arról van-e szó, hogy Szosziva egy emberi méhkirálynő?! A méhkirálynő dolga nem a közöszlött, amit csak életében egyszer végez, hanem a szülés!

Nosza, felderült erre a tutuk arca! De hát hiába, olyan film, mely ilyen értelemben pornó, olyan nem volt. Na, de a Tutu Iskolamozgalomnak sok a pénze! Megrendeltek egy film-vállalattól egy ilyen témájú filmet, ami el is készült alig két héten belül. Sokba került, de sebj! E filmben az volt a téma, hogy egy világháborúban mindenki meghal, egyetlen sziget lakosságát kivéve, de e sziget lakossága is nagyon megritkul, majdnem minden nő elpusztul, ellenben sok férfi marad életben. Úgy döntenek, meg kell menteni az emberiséget a kipusztulástól. S emiatt a nőket minden munka alól felmentik, csak annyi a dolguk, hogy szüljenek. Persze közösülnek is, de csak amíg állapotosok nem lesznek. A film bemutatta, hogy e nőket a férfiak szeretik, megbecsülik, mert az emberiség leendő ősnői, hogy sok-sok gyerek nyüzsög körülöttük...

Amikor e filmet bemutatták Szoszivának, annak izgalmi görbéje olyan magasra kúszott, olyan hegyes csúcsok keletkeztek rajta, hogy ha nem is ment tönkre emiatt az agyvizsgáló gép, de néhány extramagas kiugrást valóban képtelen volt pontosan detektálni. És Szosziva olyan mohón figyelte a képernyőt, hogy majd' kidüledt a szeme, és a végén közölte, hogy azonnal készítsenek neki egy másolatot a CD-ről, mert magával akarja vinni a szobába, és még néhányszor megnézi! Ez a leggyönyörűbb film, amit csak látott valaha a világon, és nagyon köszöni, hogy elkészítették neki, és biztos, hogy ezzel fog álmodni ma este! És ha jól akarnak tenni neki, akkor még néhány hasonló filmet csinálnak a számára! Ennél szebb ajándékot el sem tud képzelni!

Talán mondani sem kell, e filmben egyetlen szerelmes jelenet sem volt. Nem is lehetett: ha a szigeten lett volna egy szerelmespár is, a férfi nemigen engedte volna, hogy a szeretett nő is tagja legyen az ottani nőközösségnek, kielégítve a rengeteg férfi vágyát! Tehát Szosziva számára nem tetszhetett meg e film a nem létező szerelem miatt. De a szex miatt sem, mert bár mutattak be nemi aktust e filmben is, nem is egyet, de nem csoportszexet, és a szex-jelenetek is rövid ideig tartottak. Ha ez tetszene Szoszivának, sokkal megfelelőbb lett volna neki a keménypornó. De akkor mi tetszik neki? A szülés?! Hiszen amikor kórházas filmeket mutattak neki, azokban is volt szülés, de akkor épp csak egy kicsit ugrott meg Szosziva izgalmi szintje!

Megint Gáji találta meg a választ.

— Egyszerűen arról van szó, hogy az egész úgy, ahogy van, szép volt Szosziva számára! Minden benne volt, amit ő genetikai öröksége alapján jónak tart: a szülés, közösülés, az egész élet! Mindenből annyi volt benne, amennyit ő normálisnak, megfelelőnek érez!

Ha viszont ez így van, akkor Szosziva valóban holmi emberi méhkirálynő – gondolták és mondták a tutuk –, mert eszerint Szosziva világában kevés nő van és sok férfi, hisz Szosziva ezt tartja normálisnak! És ez még hihető is, mert Szosziva, ha akar, tud szülni párosodás nélkül is!

Mire e vizsgálatok véget értek, Szosziva megszülte egészséges, de piciny önmagát, és következhetek a legkülönbözőbb kémiai vizsgálatok! Kiderült, amint ez várható is volt, hogy Szosziva szervezete nagyon másképp reagál sok különböző anyagra, mint az emberi test. Felületes vérvizsgálat nem mutatja ki, hogy a vére nem emberi vér, de ha kissé jobban meg-szemléli azt egy hozzáértő orvos, akkor hamar kiderül, hogy furcsa ám nagyon, amit lát!

Például többféle alakos elemet tartalmazott a vére, mint az emberi vér, ám ezeket csak különleges megfestés tette láthatóvá. Aztán a vére több ezer különböző furcsa enzimet tartalmazott, többfajta falósejtje is volt, ezek egyike ráadásul mintegy ürülékként C-vitamint bocsátott ki magából! Általában Szosziva nemcsak vitaminhiányban nem szenvedett, de igazán vasból volt

a szervezete, mert egészségügyi lapja szerint soha még nem betegedett meg az árvaházban sem!

Sok vita folyt egy kockázatos kísérletről, amit mégis elvégeztek aztán: beoltották Szoszivát himlővel. De egy órával később már nem lehetett kimutatni a vírust a szervezetében. Szoszivának kutyabaja sem lett, még csak észre sem vette, hogy belékerült a betegség.

Továbbá: nagyon óvatosan, kis mennyiségben adtak neki különböző mérgeket. De lassanként rájöttek, hogy igazán nem szükséges a nagy óvatoskodás, mert Szosziva szinte minden kígyófajta mérgére immúnis, a legfélelmetesebb kígyómérgeknek is akkora adagját viseli el nemhogy halálos rosszullét nélkül, de úgy, hogy még csak észre sem veszi, hogy belékerült, hogy az teljesen hihetetlen! A köpködő kobra mérgének emberre halálos adagjánál ötvenszer többet minden látható tünet nélkül elviselt, a fekete mamba halálos adagjánál kétszázszor több nem ártott neki, de hasonló volt elmondható a nyílméregbéka mérgeről, skorpiómérgekről, pókmérgekről is. Egy rendkívül veszélyes skorpió is élt Zóján, melynek mérgeből már egytized milligramm leterített volna egy ökröt is a lábáról. Kiderült, hogy ez már árt Szoszivának is: akkor, ha negyven köbcentit adnak be neki egyszerre! Ekkor ugyanis azt mondta, hogy olyan furcsán érzi magát, bár nem tudja, hogy mi a baja! De egy órán keresztül gyakran kellett pisilnie, végül lefeküdt aludni, bár még fényes dél volt, és másnap délután háromig egyfolytában szunyókált, s hangosan horkolt, bár ez különben nem volt szokása. Ennyit csinált vele negyven köbcenti abból a méregből, amiből egytized milligramm még egy ökröt is másodpercek alatt kivégzett volna!

Továbbá a növényi és gombamérgek sem igen ártottak neki. Számtalan effélét végigvizsgáltak! Például a gyilkos galóca mérget. Hamar kiderült, hogy Szosziva számára e galóca nemcsak nem gyilkos, de kifejezetten ízletesnek tartja, igaz, nem nyersen, hanem kirántva.

Nagyon úgy nézett ki, hogy Szosziva valóban szuperember! Például még amiatt is, mert kiderült: nagyon pontosan érzi az idő múlását, óra sem kell neki, mert a mindenkori időt mintegy húsz másodperces pontossággal érzékeli, alvás közben is, és akkor ébred, amikor csak akar! Ráadásul akkor is alszik el, amikor csak akar, egy percen belül! Igen, Szosziva, úgy tűnt, szuperember!

Egészen addig, míg meg nem kínálták egy kupica nagyon finom tojáslikőrrel. Szoszivának nemigen ízlett, de a kísérlet az kísérlet, kötelességtudatból csak felhajtotta!

Néhány percig semmi baj nem történt, hanem azután sápadni kezdett, mindent kiadott magából, de nemcsak hányt, hanem még hasmenés is jött rá, s még ezzel sem volt vége az egésznek, mert ezután két napig borzasztó gyöngének érezte magát!

Sok-sok vizsgálat következett, s kiderült, hogy Szosziva szervezetéből egyszerűen hiányzik az az enzim, amely az embereknél segíti az alkohollebomlást! Mindazonáltal Szosziva nem lesz részeg az alkoholtól, nála valami más tüneteket, bajt okoz, de rossz hatással van rá. Még hozzá tartósan!

Hasonlóan rosszul reagált néhány egészen enyhe nyugtatóra is! Volt amelyikből elég volt, ha a szokásos adag egytizedét adták be neki, s nyolc napig aludt tőle, a legnagyobb aggodalomba kergetve ezzel a tutukat! De volt olyan is, ami épp ellenkezőleg, ahelyett hogy nyugtatta vagy altatta volna, olyan élénkké tette, hogy bár már ő maga Szosziva is szeretett volna elaludni, de nem bírta öt teljes napig!

Hasonlóan, az élénkítő szerek közül a koffeinre teljesen immúnis volt, kilószámra ehette a koffeintablettát, nem hatott rá semennyire, tehát a tea és a kávé sem, ellenben bizonyos mesterséges élénkítőszerrel olykor teljesen váratlan hatással voltak rá.

Az igazgató végül így foglalta össze a megtudottakat:

— Szosziva szervezete úgy tűnik évmilliós alkalmazkodás eredményeit mutatja nekünk! Bámulatra méltóan alkalmazkodott a természetben előforduló vegyi anyagokhoz, de a mesterséges készítményekhez nem bírt alkalmazkodni!

Ám ekkor így szólt eltűnődve a főorvos:

— Azt még értem, hogy rosszul reagál az általunk, emberek által gyártott mesterséges szerekre, mert az ő világúri hazájában nem ismerik ezeket, nem szokhatott hozzá ezekhez! De akkor miként alkalmazkodhatott ilyen remekül a teste az itteni kígyók, pókok meg egyéb mérgezők, hiszen merőben valószínűtlen, hogy egy ilyen sokmillió fényévre levő másik bolygón is ugyanilyen állatok alakuljanak ki, ugyanilyen mérgekkel!

S ez aztán komolyan gondolkodóba ejtette a tutu tudósokat, de Szoszivát is!

Sőt, Szosziva gondolkodott ezen csak komolyan! A tutuk egyelőre nem is igazán érdeklődtek az ő származási helye iránt, mert szinte minden tutut, aki csak élt a világon és értett valamit a biológiához, kémiához és genetikához, s épp nem volt komoly fizetett munkája, az mind Szosziva leleteit tanulmányozta! És mert nagy volt köztük az összetartás, az elittudat, ebből mi sem szűrődött ki a külvilágba.

Például kiderítették, hogy az emberi DNS-nél jelentősen hosszabb DNS-ének reprodukálását miként oldja meg Szosziva teste. Az embernél ez úgy van, hogy az új DNS-lánc készítésekor beilleszt egy bázist a lehetséges négyféle közül a sejt megfelelő mechanizmusa, mintegy 1:1000 tévedési hányadossal. Tehát ezer esetből egyszer téved. Ezután egy másik folyamat ellenőrzi e bázist, és ha nem megfelelő, akkor kicseréli, szintén ekkora tévedési hányadossal, így az előadódó végső tévedési hányados már csak egy a millióhoz!

Szosziva esetében azonban volt még két másik ellenőrző mechanizmus is, tehát nála a kijövő végső tévedési hányados körülbelül egy volt a billióhoz.

— Ez tehát azt jelenti, hogy a sejtszétválás során nagyon ritkán keletkeznek nála hibák, vagyis Szosziva hihetetlenül lassan fog megöregedni! – mondta Szosziva füle hallatára az egyik orvosnő a másíknak.

— Mennyire lassan? – tette fel a kézenfekvő kérdést a leány.

— Nem tudom, de csodálkoznék, ha nem ezer években kéne mérni a várható életkorodat!

Ez mindenesetre jó hír volt Szosziva számára.

* * *

Teltek-múltak a hetek, majd hónapok! És Szosziva nem lett újra állapotos! Mondta is az igazgatónak:

— Egészen biztos vagyok benne, hogy a fogamzásgátlótok kutyult valamit a szervezetemben, amikor idejöttem a Tutuba!

— Igen, ezt én is hihetőnek tartom, de természetesen kéne egy kísérletet is végeznünk! Sőt, nem is egyet!

— Még nem – mondta Szosziva.

- Miért nem?
- Mert ki szeretné próbálni valami mást.
- Mit?
- Azt, hogy tudok-e gyereket szülni úgy, hogy egyszerűen csak akarom azt!
- Nocsak!
- Miért ne?! Hiszen oly sok mindenre képes vagyok, amire mások nem!
- Hogyan akarod ezt megoldani?
- Úgy, hogy nagyon erősen koncentrálok rá!
- És mire? Fiúra vagy lányra?
- Hát... én azt hiszem, hogy leányt csak jobban szeretnék!
- Ugyancsak kíváncsi leszek, hogy sikerül-e!
- Én is – mondta Szosziva.

Ekkoriban történt, hogy eszébe jutott a tutuknak, hogy nem vizsgálták még meg, miként reagál Szosziva a humoros filmekre és a mesefilmekre. Ez csak most jutott az eszükbe, mert ugye ők, a megfontolt, észlely tutuk nem szoktak leereszkedni az olyan alpári szokásokig, hogy tortákat hajigáljanak az emberek arcába, de a mesefilmek is túl ostobák a számukra!

Kiderült, hogy ami a tortahajigálást meg elgáncsolást illeti, abban Szosziva sem talál több nevetnivalót, mint a legtutubb tutuk, ebben tehát tökéletes volt az egyetértés közöttük. Hanem amikor a mesefilmek következtek, kiderült valami nagyon furcsa!

Egy darabig semmi baj nem volt, vetítettek ilyen meg olyan mesefilmeket, s kiderült, hogy a Szosziva általi érdeklődési szint egyáltalán nem függ attól, hogy ez a film mesefilm-e, inkább attól itt is, hogy mennyi benne az erőszakos jelenet vagy más. Legfeljebb az volt mondható, hogy amikor rajzfilmeket mutattak neki, akkor nem tetszettek neki a nagyon szimbolikus filmek, amikor elnagyolják az alakokat. Szosziva a szürrealizmushoz sem vonzódott.

Hanem ekkor váratlan esemény történt: véletlenül a megnézendő filmek közé került a *Hófehérke és a hét törpe* is!

Addig nem volt semmi baj, amíg csak Hófehérkét mutatták, bár Szoszivának igencsak nem tetszett, ahogyan a leánnyal a mostohája bánt. Ez azonban nem is volt baj, mert épp az volt a cél, hogy a nézők megutálják a gonosz mostohát, nem is lett volna jó a film, ha bárki is megszereti a mostohát!

Hanem aztán megjelentek a törpék! Ismerős jelenet volt: egy nő egyedül és sok férfi, majdnem úgy, mint a szigetről szóló, kifejezetten Szoszivának készült filmen! És itt megint egekbe szökött Szosziva szinte minden létező hormonjának vérben mért értéke, szinte hormonvihar dúlt az ereiben, a legkülönbözőbb agyközpontjai kapcsolak csúcskapacitásra, és az agyhullámok szinte tomboltak, olyan erős volt az agyi elektromos aktivitás.

Mondjuk, ez várható is volt. A legnagyobb meglepetés azonban csak ezután következett! Mert a gonosz mostoha ugye meghalt, s ezt kivételesen még az efféle befejezéseket nem szerető Szosziva is fölöttébb megnyugodva vette tudomásul. Máskor biztos azt mondta volna, hogy ez nem az igazi, üljenek le megtárgyalni egymással a dolgokat... de most nem, most minden készülék, ami az agyát kukkolta, azt mutatta, hogy Szosziva mintha nem lenne ugyan

tökéletesen elégedett ezzel a jelenettel, de sokkal inkább elégedett mégis, mint elégedetlen, mintha azt mondaná az agya: Ha ló nincs számár is jó, ez nem az igazi, de jobb híján így is megteszi!

Ezután már semmi mást nem várhattak, mint nagy-nagy örömet, hiszen már csak a hepiend volt hátra, mert jön a királyfi a fehér lovon...

Jött is. Megtalálta Hófehérkét, felélesztette, meg is csókolta, át is ölelte...

Az agykukkoló okos gépek itt azt jegyezték fel, hogy Szosziva agyában nemhogy egyre nőne az elégedettség, nemhogy megkönnyebbült volna, de egyre nyugtalanabb. Gyanakvóbb! Mint-ha ezt kérdezné: — Ugyan mit keres itt a királyfi, semmi köze nem volt eddig a történetekhez, akkor most mi a csudát akar?!

S amikor már az utolsó képkockák peregtek, hogy a királyfi felemeli magához a leányt a lóra, s ellovagolnak, miközben a törpék integetnek utánuk – ekkor már nem is volt szükség a műszerekre, mert Szosziva hirtelen letépte az összes elektródát a fejéről, kirántotta a karjából a vérösszetétel vizsgálatához szükséges katétert, és ömleni kezdett a könnye. És szabályosan ordibálni kezdett. Bömbölni.

— Ez nem igaz, ez nem jó, rohadt csalók, gyilkosok, szadisták, barmok, állatok, ezt nem szabad, nem, nem, nem...!!! – azzal hirtelen lehúzta a cipőt a lábáról, és úgy vágta bele a számítógép képernyőjébe, hogy a monitor azonnal kilehelte a lelkét. De Szosziva még fel is emelte és a földhöz vágta teljes erőből, majd megtaposta a roncsait és elrohant valamerre, hogy jó darabig azt sem tudták merre lehet. És nagyon aggódott érte mindenki, mert még soha, de soha nem láttak Szoszivától nemhogy ekkora dühkitörést, de még csak ennek tizedét sem! Szosziva eddig soha nem viselkedett úgy, mint egy tizenöt éves (majdnem tizenöt éves) leány, sokkal inkább úgy, mint egy kész felnőtt. Mindig igencsak megfontolt volt!

Mitől borulhatott most ki, e garantáltan minden szempontból jó végű mesefilmen, ami még a kisgyermekeket sem sokkolhatta?!

Az egész iskola őt kereste hamarosan! De csak órákkal később lelte meg őt – Gáji! És persze hogy hol is lett volna másutt, mint a bazsarózsák melegházában...

De a melegház olyan képet mutatott, mint egy tornádó után. Az összes rózsza letördösve, egy kupacba hordva, és biztos, hogy ezt csak Szosziva tehetné, s meg sem találták volna, mert sehol nem mutatkozott, de Gáji valami gyanútól vezettetve beletúrt a bazsarózsasahalom mélyébe. Később nem tudta megmagyarázni, mi készítette erre, s csak ezt tudta motyogni:

— Fogalmam sincs mi ösztönzött rá, hacsak nem az, hogy egészen olyan volt az a virágdomb, mint egy sírhalom!

Szosziva valóban annak szánta. Amikor Gáji benyúlt oda, egy jéghideg kezet tapintott.

Azt, hogy ezek után mi történt, Gáji nem tudta, nem emlékezett rá, mert sokkot kapott az ijedelemtől. Ha megfordult is a fejében a gondolat, hogy ott találja a barátnőjét, de semmiképp sem az, hogy holtan!

A tutuk mondták el neki, hogy rohanvást jött ki a melegházból, és jobban ordított, mint korábban Szosziva, állítólag azt kiabálta, hogy az úrlények megölték Szoszivát, és a virágok alá dugták!

Akkora adag nyugtatót kapott Gáji, hogy negyvennyolc órával később tért csak magához, amikor már minden rendeződött. És persze rohantak Szosziváért is.

Ürlények természetesen nem voltak ott, korábban sem voltak ott, Szosziva egyszerűen megállította a szívét, mert valóban öngyilkos akart lenni. És sikerült is volna neki, mert már jég-hideg volt a teste! Ha Gájinak nem jut eszébe a melegház, biztos, hogy Szosziva nem éli túl. Így is perceként múlt az egész, ha csak öngyilkos akar lenni és nem vonzódik úgy a bazsarózsákhoz, hogy ezeket leszedje, s ebből rakjon sírhalmot magának, akkor simán belehal. De így villámgyorsan becipelték a laborba, és adtak egy nagy áramütést a mellkasára.

Semmi nem történt, hiába ismételték meg ezt még kétszer. Nagyon kötelességtudó szíve volt Szoszivának: ha leállította a gazda, akkor ő le van állva és nem mozdul!

Erre a főorvos ezt mondta:

— Most már úgyis mindegy, durva módszer, de néha beválik! – azzal injekciós tűt dugott az újraélesztőgép egy-egy pólusára, ezeket egyetlen mozdulattal beszúrta Szosziva mellébe, bele a szívbe, majd rákapcsolta a feszültséget. S persze azonnal ki is húzta a tűket.

A szívet ért áramütés megtette a magáét: az dobogni kezdett, bár eleinte igencsak szabálytalanul. De legalább vert! És Szosziva nem halt meg, bár mellkasa is és szíve is kutyául fáj a napokon át. De lényeg az, hogy életben maradt!

És nem esett semmi maradandó baja, agyának sem az oxigénhiány miatt, bár legalább fél órán át egy csepp levegőt sem kapott. Ez megint olyasmi volt, ami híven bizonyította, hogy nem ember.

Aztán megpróbálták kideríteni, hogy mi okozta az idegösszeomlását, mert kétségkívül ez történt nála, de nem válaszolt, csak hallgatott mogorván napokig. Végül Gáji tudott csak szót érteni vele.

— Tartozol nekem annyival, Szosziva, hogy elmondd, mi bajod, mert én mentettem meg az életedet!

— Hagytál volna megdögleni inkább!

— Ugyan már, hagyd ezt a csudába, és mondd el, hogy mi bajod! Még sosem láttam, hogy valaki egy mesefilmtől így kiakadt volna! Még ezredennyire sem, pedig neked igencsak kibicsaklott az agyad tőle! Holott a műszerek, megtudtam, azt mutatták, hogy eleinte nagyon is odavoltál érte!

— Hát épp ez az, hogy nem csináltak neki jó véget ezek a rohadt piszkok, ezek az akárik, akik csinálták, nem, nem, nem, sőt, ami volt azt is szándékosan elrontották, készakarva, igen, és direkt rakták be nekem, ki akartak készíteni, nem lehet másképp...

— Hé, nehogy megint kiakadj nekem Szosziva, mert akkor kapsz egy pofont!

— A Tutuban tilos a verekedés!

— De az is, amit te csinálsz, hogy tördösöd a drága gépeket és megölöd magadat! Szerintem nem bánná az igazgató, ha akár félig is agyonverlek, mert ha nem teszem, te teszed teljesen halottá magadat!

— Erősebb vagyok nálad, Gáji!

— Attól még nem hagynám, hogy kicsináld magadat! Különben is megtiszteltetés, ha egy ürlény veri lapossá az ember képét! De meg nem is értem mire ez a fenyegető hang, hát most barátnők vagyunk vagy nem?!

— Nem tudom – mondta Szosziva hosszú hallgatás után.

— Mi van veled? Nem mondanád el? Hátha megértem!

Szosziva nézett rá különösen, majd megszólalt:

— Ha nem érted magadtól, akkor sem értenéd, ha elmondanám!

Most Gáji nézte őt egy darabig, aztán megszólalt:

— Jó, akkor kitalálom! Azt mondtad, a vége nem tetszett! Addig pedig nem volt semmi baj veled! Tehát addig minden jó volt! Vagyis azon akadtál ki, hogy a királyfi elviszi Hófehérkét. Tehát neked az lett volna a jó vég, ha élete végéig a törpékkel marad!

— Igenis az! És csak egy egészen hülye agyalágy állat csinálhat ilyen véget egy mesének, mert lehet, hogy én nem vagyok ember, de annyi esze még az embereknek is kell legyen, hogy nem jó vég az, ha elmegy egy nő egy olyan helyről, ahol heten szeretik, egy olyan helyre, ahol csak egyetlen ember szereti, még ha az királyfi is, és akkor is, ha az kétszer akkora, mint a törpék! Ez matematikai képtelenség! Különb is, igazán rusnya féreg volt az a királyfi a törpékhez képest! Azok olyan aranyos, helyes fickók voltak, még a szakálluk is olyan mókás...

— Szosziva, nem illik, hogy egy tutunak tetsszen a szakáll! Az bacilusos!

— Nem érdekel, nekem akkor is tetszik! És az a ronda királyfi csak úgy elvitte a leányt, el a törpéktől... – és Szosziva megint sírni kezdett. — Ez nem igazságos! Mit érezhetnek most a törpék! Elvesztették őt, el, mindörökre!

— De Szosziva, azok a törpék semmit nem éreznek, csak kitalált alakok, nyugodj már meg!

— De mit éreznének, ha élnének!

— De hát láttad a filmen, hogy örültek Hófehérke boldogságának!

— Nem is igaz, biztos csak hősiesen elrejtették a fájdalukat, hogy ne okozzanak szomorúságot Hófehérkének! Bezzeg, amint visszatérnek a házukba, biztos, hogy ronggyá sírják a párnájukat!

— Mint most te, igaz?

— Igaz!

— De figyelj már, láttad Hófehérkén, hogy ő is boldog volt, mosolygott!

— Az vagy azért volt, mert egy félkegyelmű nő, aki pedig beszámíthatatlan, azt nem szabad elszakítani a családjától! Vagy pedig félelmében mosolygott, mert a királyfi erősebb nála! Biztos is, hogy ez történt, mert korábban várban lakott, tudja, hogy ott nem jó, de ott a törpék közt megtalálta a boldogságát! És amikor már úgy néz ki, hogy minden jó, akkor ismét elrabolják! Ez borzalmas, ez rosszabb, mint egy horror!

— Szosziva, ne örülj meg, ez nem horror, ez gyermekese! Hófehérke biztos, hogy boldog lesz a királyfi mellett, mert gyermekeket akar tőle! Ő nem olyan, mint te, nem tud magától szülni!

— Eh, a törpék is felcsinálhatják, még jobban is, mint a királyfi, mert többen vannak!

— De ha ő a királyfitól akar gyermeket!

— Akkor bassza meg a királyfi őt a törpék kunyhójában, azt nem bánom! De ne vigye el!

— Juj Szosziva, hogy beszélsz!

— Ahogy érzek! Vagy nem látszik rajtam, hogy kibaszottul szar a hangulatom?!

— Attól még megválogathatnád a szavaidat!

— Majd ha a tutuk is megválogatják a filmeket, amiket eléem raknak!

Gáji elmondta az igazgatónak, mi Szosziva baja, s az igazgató próbált is beszélni Szoszivával – de Szosziva kiüzent, hogy nem hajlandó fogadni az igazgatót, mert annak nem volt joga őt feltámasztani, mert az élete önmagáé!

Az igazgató Gáji közvetítésével azt üzenté, hogy Szosziva nem viselkedik tutuhoz méltóan. Erre Szosziva azt üzenté, hogy épp eleget kapott már tőle és belőle a Tutu is és a tudomány is, de őt ne sokkolják ilyen rémtörténetekkel, mint a Hófehérke, aminek a lehető legrosszabb a vége, ennél rosszabb az sem lett volna, ha marad a törpéknél holtan Hófehérke!

Erre az igazgató azt üzenté vissza, hogy még egy utolsó próbát tegyen vele Szosziva! Készítettek neki egy újabb ajándékfilmet, ami egészen biztos tetszeni fog neki, csak annyit kér, hogy ne tegye tönkre az első perc után, mert furcsán kezdődik, de azután minden jó lesz, ezt tutu becsületszávára ígéri, mert ők a tutuk nem szoktak hazudni!

Szosziva morgolódott, de kíváncsi volt, így átvette a CD-t, és berakta a lejátszóba. Ekkor Gáji is vele volt, mert biztos, ami biztos!

És Szosziva majd' hanyatt dőlt meglepetésében, mert ez volt a címe: Hófehérke-2, avagy *Vissza a boldogságba!*

Ott kezdődött, ahol az első rész véget ért: viszi a királyfi Hófehérkét a lovon, és a törpék integetnek nekik!

Azután kiderül, hogy a királyfi valóban nagyon szereti Hófehérkét, – ellenben a gonosz boszorkánynak van egy unokatestvére, aki bosszút akar állni Hófehérkén! És ezért varázslatot bocsát Hófehérkére, aminek következtében a gyermek, aki a királyfitól fogant, szakállasan születik! S ettől kezdve a királyfi haragszik Hófehérkére, azt mondja, hogy korábban lefeküdt a törpékkel! Végül Hófehérke, amint ott sír a vár bástyáján, észrevesz egy kismadarat, akinek korábban meggyógyította a szárnyát, s elpanaszolja neki a bánatát. Erre az elrepül a törpékhez, elmondja mi van Hófehérkével. A törpék elmennek a várhoz, éjjel alagutat ásnak a fal alá, bejutnak a pincébe, s onnan elmennek Hófehérke szobájába, és kiszöktetik a leányt. Igen ám, de e szökést észreveszi a gonosz boszorkány (az első boszorkány unokatestvére), és maga siet seprűnyélen a várba, s felébreszti a királyfit, hogy szöki a felesége! A királyfi lóra pattan, mert gyérünk Hófehérke után! Utol is éri őket, de jön mögötte a gonosz boszorkány is! És az annyira gyűlöli Hófehérkét, hogy egy villámot lő rá. De ezt észreveszi Vidor, akinél mindig ott a tükre, mert abban gyakorolja a különböző pofavágásokat, Hófehérke elé pattan, felemeli a tükrét, s a villám visszapattan, igaz, nem a boszorkányra, de a királyfira, aki azonnal porrá ég, de meg is érdemli, mert nem hitt Hófehérkének! Végül is a királyfi bűnösebb volt, mint a boszorkány: a boszi nem akarta elvinni Hófehérkét a törpéktől, de a királyfi igen! S a többi törpe nekiesik a boszorkánynak, elveszik a varázspálcáját, meg is akarják ölni, de Hófehérke szól, hogy ne bántsák, mert ha rosszat akart is, de jót cselekedett: ugyanis ő Hófehérke rájött, hogy neki mindörökre a törpék közt a helye, s már mindörökre itt marad! S erre a boszorkány is megvidámodik, megkérdi, hogy akkor már Hófehérkének nem is kell a vár?! És Hófehérke mondja, hogy nem! S erre a boszorkány azonnal átöleli Hófehérkét, megcsókolja, mondja, hogy legyenek jó barátok, mert ő mindig is várban szeretett volna lakni, akkor megy, hogy övé legyen a vár, Hófehérke meg lakjon a törpék közt, s így mindenkinek jó lesz!

S ezután a film még jó fél órán át tartott, részletesen bemutatva, hogy Hófehérkének temérdek gyermeke lett, mert minden törpétől született legkevesebb három gyermeke, és remekül élt az erdőben, és mindenki nagyon szerette őt!

— Nagyon, nagyon szép film volt! – zokogta Szosziva, miután végignézte a CD-t. Úgy sírt, hogy jobban se kellett, de Gáji most nem aggódott, mert tudta, hogy ezek nem olyan könnyek, mint korábban. S ezért még hozzá is tette:

— Látod, ez jó film, de csak az első részével együtt van értelme... s te hülye meg akartál halni, holott, ha az sikerül neked, akkor ezt a filmet sem nézhetted volna meg...

— Igen, de tudom, hogy ezt a filmet csak a megnyugtatósomra készítették a tutuk!

— Igen, nem is kevés pénzért! De attól még jó film, nem?!

— De a világban a többi gyerek nem látja csak az első részét!

— Nekik az a jó vég, neked ez! Mindenkinek a magáét!

— Nem kaptam volna meg, ha nem kezdek hisztizni!

— Végre jól beszélsz, mert valóban hisztiztél! És igenis megkaptad volna, ha szólsz, hogy javítsák ki a végét! Inkább azt tetted volna, Szosziva! Hiszen majdnem bármit kérhetsz, olyan különlegesség vagy! Ígérd meg, hogy ezentúl így lesz!

— Hát...

— Szosziva, hát nem jöttél még rá, hogy bármilyen filmet ki lehet javítani?! A filmben minden lehetséges, bármilyen csoda, még fel is lehet támasztani bárkit! Ígérd meg kérlek, mert nem akarok bánkódni a haláloed miatt!

— Megígérem! – sóhajtott Szosziva.

De ígéretét betartani nemigen lett módja, mert ezután óvakodtak a tutuk filmet vetíteni neki.

Szosziva a „kijavított” Hófehérke film után lényegesen jobb hangulatba került, bár nem nyerte vissza még jó ideig „eredeti önmagát”. Ezt mindenki látta is rajta, leginkább azonban maga Gáji, aki bizonyos mértékig Szosziva pszichológusának tekintette önmagát. S kezdték őt a tutuk is annak tekinteni, mert mégis ő volt Szosziva legjobb barátnője, arról már nem is beszélve, mi történt volna, ha ki nem találja, hogy benéz a melegházba, s ott is a virághalom alá! Ha Szosziva meghal, az hallatlan veszteség lett volna a tudomány számára!

Bár meg kell mondjuk, hogy a tutuk többsége nemcsak emiatt örült Szosziva életben maradásának. Bár a tutukat a nem tutu emberek többnyire rideg, csupa logika gépembereknek tekintették, érzéketlen tuskóknak, de ez a valóság igen erős felnagyítása volt, még ha egy szemernyi igazság rejtezett is ezen állításban. Annyira így volt ez, hogy a legtöbb tutu határozottan megkedvelte Szoszivát, egyikük például Gáji füle hallatára mondta, hogy „Szosziva a legrokonszenvesebb szörnyeteg”, de eközben is mosolygott, s ez azt jelentette, hogy cseppet sem tartja szörnyetegnek Szoszivát.

Mindenesetre Gáji határozottan kivételes helyzetbe került az iskolában. Először is: a legtöbb tanítvány nem is tudott róla, mi a helyzet Szoszivával! Hogy egyáltalán létezik olyan, hogy Szosziva! Hiszen reggeltől-estig, sőt késő estig csak tanultak!

Gáji ellenben némileg elhanyagolta a tanulást, de ezt maguk a tutu felnőttek, a tanárok sem bánták. Nem lehetett egyszerre két helyen a leány, holott a legtöbb kísérletnél, amit Szoszivával folytattak, jelen volt. És különösen most, a Hófehérke film után volt nagy jelentősége annak, hogy jó a Szoszivához fűződő viszonya.

Megkérdezte tőle, mi a baja még most is, hogy már kijavították azt az átkozott filmet!

— Semmi, csak valahogy mintha most kezdett volna tudatosulni bennem, hogy én tényleg nem vagyok ember! És ez nagy lelki teher!

— Nézd, én nem mondhatnám, hogy megértelek, de talán valamennyire mégis, ha nem is teljesen! Elfogadom, hogy lehet olyan még egy magadfajta szuperembernél is, hogy „hirtelen felindulásból elkövetett önmagunk súlyos testi sértése”, vagy épp öngyilkossági kísérlet! De több ilyet tényleg ne tégy, gondolj – ha másra nem – a gyermekeidre!

— Igen, ez már azóta nekem is szembe jutott, és nagyon szégyellem magamat! De akkor is nehéz nekem! Ha nem vagyok ember, akkor ki, mi?! És hol van az én népem?!

— Szosziva, ha ez aggaszt téged, akkor tessék, eredj neki, kezdj bele, és keresd meg őket!

— Micsoda?!

— Hallottad, nem?!

— De hát egyedül vagyok, gyerek vagyok...

— Egyik állításod sem felel meg a valóság tényeinek! Mert először is: egy tizenöt éves leány már nem igazán gyermek, sőt: igazán nem gyermek! Pláne, ha már két gyermeke is van! Te már nem gyerek vagy, hanem anya! Meglehet tán, hogy egy kissé fiatal anya, de akkor is az, és nem gyermek! Különösen épp te nem minősíthetsz gyermeknek, mert temérdek eszed van! Sokkal több, mint másoknak, felnőtteknek! Nagy egek, hiszen majdnem négyszáz az intelligenciahányadosod! Ha az eszed felét nekem adnád, még akkor is messze sokkal több maradna, mint szinte bárki másnak a világban! De ha nem így volna is: egy tizenöt éves fiú sem igazán gyermek, a lányok pedig előbb érnek, mint a fiúk, ez köztudomású! Ami meg azt illeti, hogy egyedül volnál, ez is szemenszedett hazugság!

— Miért, magadra gondolsz tán, mint segítőtársra?

— Akár magamra is, de nem ez a lényeg, mert az én segítségem nem sokat érhet. Hanem gondolkozz már Szosziva: rendelkezésedre áll az egész Tutu minden okossága és gazdagsága! Hiszen egyszerűen bármit kérhetsz tőlük, muszáj megadniuk, mert teljesen ki vannak szolgáltatva neked! Hiszen ha gondolsz egyet és azt mondod, hogy márpedig te többé nem hagyod, hogy szurkáljanak, mérgezzenek, röntgenezzenek, tehát kísérletezzenek veled – akkor nem sokat tudnak tenni! Erőszakot nemigen alkalmaznának, mert az nem a tutuk szokása, ha azonban mégis, és te erre úgy döntesz, hogy meghalsz – ugyan mit tehetnek?! Biztos kifogatsz egy olyan időt a szívmeállításra, amikor nem gondolnak semmi rosszra! De lehet, hogy számos más módszered is akad az öngyilkosságra!

— Aztán majd kísérleteznek a gyermekeimen! Remek!

— Eh Szosziva, nem úgy van az! Azok még csecsemők! Mit is nyerhetnének velük! Vérmintát már vettek tőlük, csináltak velük röntgenes meg komputertomográfus meg egyéb efféle vizsgálatokat –, de mire igazán fontos, például pszichológiai meg efféle vizsgálatokba belekezdhetnének, az még sok-sok év! Nem kockáztatják meg, hogy eddig kelljen várniuk a halálad miatt, mert megeszi őket a kíváncsiság!

De mondok még valamit. Ha megkéred a tutukat, hogy segítsenek megkeresni a népedet, még zsarolnod sem kell őket, mert boldogan segítenek, hiszen ez az ő érdekük is!

— Lehet. De fogalmam sincs, merre induljak el. S ezt a tutuk sem tudják, mert ha tudnák, már javában csinálnák is a keresést! Hiszen ha a világúrból jöttem, azaz jöttem a szüleim, – hogy is juthatnánk el oda?! Komoly úrhajóink még nincsenek, hiszen Krau úr most próbálja „felfedeztetni” a hiperhajtóművet!

— Csakhogy ez olyan dolog, Szosziva, mint amit te mondtál nekem. Hogy ha akarom, sikerülhet felfedeznem a hiperteret! Most én mondom neked: ha komolyan akarsz, megtalálod a népedet!

— Ne nevetess!

— Kicsikét sem szántam nevetségnek!

— Képzelem pedig: éjjel fekszem ki a lapostetőre, nézzem meg a rengeteg csillagot, s majd a szívem megsűgja, hogy melyik a népemé!

— Iszonyatos hangulatban vagy, Szosziva, mert messze a szokásos szinted alatt dolgozik az agyad! Figyelj rám! Én például kapásból megmondom, hogy melyik csillag melyik bolygóján van a néped!

— Nocsak! – és Szosziva olyan gúnyosan nézett Gájira, hogy még a kezét is csípőre tette.

— Akarsz tudni? – kérdezte erre Gáji, és maga is csípőre tette a kezét.

— Fogjuk rá! – bólintott Szosziva.

— Jó. Oda nézz! – és Gáji a Napra mutatott. — *Az a csillag a te néped csillaga!*

Ezután lemutatott a lába elé, s még meg is rugdosta cipője orrával a földet. — *És ez a bolygó a néped bolygója! Ez, a Zója! Bár az könnyen lehet, hogy az ő nyelvükön nem így hívják.*

— Ezt az ocsmány gúnyt nem vártam volna tőled, Gáji! – toppantott dühösen a lábával Szosziva.

— Esküszöm, hogy nem gúny!

— Mi más is lenne, hiszen ez az emberek bolygója!

— Aztán mitől vagy ebben olyan fenemód biztos?!

— Hát, mert... mert...

— Ugye?! Ugye, hogy elhallgattál?! Ugye, hogy egy kukk ellenérvéd sincs?!

— De hiszen itt minden tele van emberekkel!

— Persze. De lehet, hogy azokkal az izékkal is, akik a te néped! Idefigyelj Szosziva, amióta kiderült, hogy te nem vagy ember, azóta egyfolytában az jár az eszemben, hogy meglehet: javában tart az idegenek inváziója, tudod, ezt a témát sok fantasztikus film feldolgozta már! Csak épp nem bazi nagy űrhajókkal jönnek, és lézereznek bennünket, mert erre semmi szükségük: egy néptelen helyen leszállnak, vagy, mit tudom, én kilépnek a hipertérből csak úgy, ha valóban létezik az, és máris mehetnek, amerre akarnak, hiszen tök úgy néznek ki külsőre, mint mi! Hiszen Szosziva, nemcsak külsőre vagy kiköpött ember, de még egy felületesebb vér-vizsgálat sem mutat ki nálad semmi különöset, még a vércsoportod is épp olyan, mint az embereké! Hogyne, egy kissé hozzáértőbb doki már némi egyszerűbb vizsgálatokkal képes kimutatni, hogy valami nagyon nem stimmel nálad, de miért is csinálnának ilyen vizsgálatot, amikor makkegészséges vagy?! Gondolom, ha véradónak mennél, akkor az az ipse, aki megkapja a tőled levett vért, ugyancsak rosszul lenne tőle, talán bele is halna, de feltételezem, hogy ennyi eszetek van, és nem mentek véradónak!

De még tovább is folytatom. Ugyanis, amit az előbb mondtam, hazugság. Azért az, mert én mégsem hiszem, hogy tart az idegenek inváziója. Eleinte valóban ez járt az eszemben, amit most mondtam neked, de azután, hogy kiderült, milyen pompás védelmed van a legiszonyatosabb zójai mérgekkel szemben is, azóta már nem így gondolom.

— Hát? – kérdezte Szosziva, és tagadhatatlanul érdekelni kezdte őt barátnője eszmefuttatása.

— Azóta, tudd meg, az a véleményem, hogy ezt mással nem lehet megmagyarázni, csak azzal, hogy igenis itt alakult ki az evolúció során a fajtád!

— Képtelenség, akkor nem maradt volna hely az emberek számára!

— Nono! Figyelj csak, Szosziva! Ugye tudod jól, hogy bár ebben az országban a fehér rassz az uralkodó, de akadnak másutt a világban négerek is, meg mindenféle más színátmenet a fehér és a fekete között?!

— Persze, na és?

— De mondhatok egyszerűbb példát is. Akad szőke hajú ember, meg fekete hajú, meg barna hajú, de kis számban még vörös és kék hajú is! Ehhez mit szólsz?

— Még mindig nem értem, mit akarsz mondani!

— Ej-ej Szosziva, ez nem méltó az intelligenciahányadosodhoz! Úgy látom teljesen leblokkolta a Hófehérke film a logikai központjaidat! De figyelj. Arról van szó, hogy meglehet: az emberi faj sokkal változatosabb, mint hiszik! Nemcsak bőrszínre, hajszínre és szemszínre, de sokkal alapvetőbb jellemvonásait tekintve is! Vagyis: te igenis ember vagy, de különleges ember! Mondjuk: mutáns! De erősen hiszem, hogy több más efféle akadhat még, mint te, csak épp roppantul kis számban! És még azt az állítást is meg merem kockáztatni, hogy ezek, tehát a te néped, nagyon is tudják, hogy ők milyen különlegesek, ha nem is tökéletesen, mert nem vizsgálják ki magukat úgy, mint a tutuk, de úgy nagyjából tudják, különben persze lehet, hogy igenis kivizsgálják magukat, de ez mellékes...

— Igen, ez mellékes, térj a lényegre!

— A lényeg az, hogy mert tudják milyen különlegesek, kialakult köztük egy elittudat, olyasféle, mint a tutuk közt, csak jóval erősebb, mert ők még különlegesebbek, és ezért titkolják a többiek elől a létezésüket, olyasféle zárt csoportot alkothatnak, mint egy szekta, sőt, sokkal zártabbat! De még ennél is többet mondok! Nem kell titkos jelszó ahhoz, hogy felismerjék egymást! Felismerik egymást – *szagról!*

— Micsoda?!

— Ne mondd nekem Szosziva, hogy nem vagy képes megkülönböztetni önmagad szagát másokétól!

— Persze, de hát...

— Ha lenne több példány belőled, mármint több efféle lény, biztos felfedeznél alapvető jellegzetességeket a szagotokban, ami minden te fajtádbelinél megvan, de egyetlen emberben sincs meg!

— Ez végül is nem lehetetlen... – tűnődött el Szosziva. Hanem kis idő után így szólt:

— Ez mégis lehetetlen!

— Miért? Hiszen éles az orrod!

— De nem az orr a lényeg, hanem az agy! És én valóban sokkal okosabb vagyok, mint a legtöbb ember. Márpedig teljesen valószínűtlen azt hinnie, hogy a saját fajtám valami kivételesen eszes csúcsintelligens egyede vagyok, sokkal ésszerűbb azt hinni, hogy csupán egy egészen átlagos példány vagyok a fajomból. Márpedig, ha e fajban az egyedek döntő többsége olyan okos, mint én, vagy akárcsak meg is közelíti a színvonalamat, akkor az én fajom lett volna e bolygó uralkodó faja, mi kerültünk volna döntő többségbe, s az emberek lennének a

kisebbség, sőt, ki is pusztultak volna az emberek. Hiszen az eszesebb faj mindig szelekciós előnnyel rendelkezik a butább fajjal szemben! Most azonban, ha úgy is lenne, ahogy mondod, akkor sem tagadható, hogy az emberek óriási többségéhez képest az én népem csak elenyésző töredéknépeséget alkot!

— Megint nincs igazad Szosziva! Holott csodálkozom ezen, mert biológiai pályára készülsz! Idefigyelj, az élet sokmilliárd éven át fejlődött a Zóján, mielőtt kialakult volna a fejlett intelligencia! És ebből legalább egymilliárd év volt az az idő, ami alatt már bőven éltek itt nagytestű állatok is, amelyekben már igencsak elfért volna egy fejlett agy, még nagyobb is, mint az emberi agy! És mégsem alakult ki! Tudod miért?

— Miért?

— Azért, mert a nagy agy gyakran felesleges luxus! A mi agyunk is állandó vérnyomást, hőmérsékletet, védettséget igényel, igen jelentős hányadát igényli a vérkeringésnek, ésatöbbi ésatöbbi! A nagyfejű gyermekek nehezen férnek ki a szülőcsatornán, jellemző is, hogy az ember szinte az egyetlen faj, amelynél fájdalmas a szülés! A nagy agy sérülékenyebb is, mint a kicsi, egyszerűen azért, mert nagyobb, tehát több helyen sérülhet meg! Tehát: a nagy agy sok hátránnyal is jár! Na és bár egy eszesebb állat világos, hogy előnyben van egy butábbal szemben mindenben, ami észet igényel, de az életfenntartás és a szaporodás többnyire mégsem észet igényel, hanem egészen mást: gyorsaságot, erőt, testfegyvereket, erőszakosságot! A szarvasbikák sem úgy döntenek el, hogy melyikük legyen a nőstény, hogy leülnek és barkohbáznak, vagy találós kérdések megoldásában versenyeznek, vagy abban, hogy melyikük tud bonyolultabb differenciálegyenletet megoldani! Nem! Hanem nekimennek egymásnak, s az erősebbik fog szaporodni! Lehet, hogy a gyöngébb kivételesen okos valaki a szarvasok között, de akkor sem fog szaporodni! A nagy agy csakis ott előnyös, ahol a környezeti feltételek gyorsan változnak! Az élővilág egészen remekül megvolt értelem, mármint jelentős mennyiségű értelem nélkül évmilliárdokon át, mígnem jött az ember! És nem érezte a sok ész hiányát! Vagyis én azt hiszem Szosziva, hogy a te néped egyszerűen azért nem szaporodott el annyira, mint az emberek, mármint a *közönséges* emberek, akik olyanok, mint én, mert én igenis embernek tartalak, tehát azért a közönséges emberek lettek a bolygó urai, mert ők egyszerűen vadabbak, erőszakosabbak voltak! Hát idefigyelj Szosziva, te magad mondtad ugye, hogy azt kell feltételeznünk, hogy egy közönséges átlagpéldány vagy a népedből, igaz?

— Igen, de hát...

— De hát most akkor gondold bele: ha nálatok mindenki hozzád hasonló, akkor reményetek sem lehetett rá, hogy megálljátok a helyeteket a létért folyó harcban velünk, a többi emberrel szemben!

— Ugyan miért, amikor mi vagyunk az okosabbak?!

— Buta tyúk, hát hiába beszélek a fejednek?! Gondolkozz már! Lehattetek volna még ezerszer okosabbak is, mint amilyen most vagy, ha olyan szelíd vagy, hogy hozzád képest egy mezei nyúl már a vakmerőséget súroló hősiesség példaképe! Hiszen te még attól is irtózol, hogy a filmekben jól felpofozzák a végén a gonoszt! Ha pedig kiderül, hogy nemcsak felpofozták hanem meg is ölték, akkor nem is nézel meg attól a rendezőtől több filmet! Te a hangos veszekedést már életveszélyes fenyegetésnek érzékeled! A hevesebb vita nálad már súlyos illetlenség! Te annyira érzékeny vagy, olyan kifinomult kultúrlény, hogy még a tutuk is ösbarbárok hozzád képest!

— Nem is igaz, az árvaházban is alaposan felképeztem több fiút is!

— No persze, amikor azok elkezdtek téged fogdosni, a bugyidat lehúzgálni, meg erővel csókolódzni! Vagy épp ők ütöttek először! Persze, hogy megtetted! Nem is hiszem, hogy a fajtád ne ismerné az önvédelmet! De hát ez nem sokat segíthetett rajtatok, mert ha csak akkor harcoltatok a többi emberfajtaival, amikor azok megtámadtak titeket, akkor azok minden egyéb esetben nyugodtan szaporodhattak, s biztos mindig olyankor támadtak a tieitekre, amikor garantáltan túlerőben voltak! Ti meg hülyék minden egyéb időszakban azt hittétek, hogy több támadás nem lesz már! Sőt, feltételezem, hogy a te néped foglyait a többi ember kivégezte, valószínűleg kínhalállal, hiszen tudjuk milyen volt a régi korok barbársága, ti meg elengedtetek azokat, akiket ti fogtatok el, legfeljebb jól megsziadtátok őket, hogy ejnye, de csúnya dolgot tettek ezek a rosszfiúk! Azok aztán erre lehorgasztották a fejüket, és megígérték, hogy többé nem csúnyáskodnak veletek, de már közben is forrt bennük a gyűlölet, s alig várták, hogy hívják a haverjaikat és újra nektek ronthassanak! Én így képezem a múltat, Szosziva, márpedig ha így volt, akkor semmi esélyetek eleve nem is lehetett az én fajtámmal szemben, akik messze sokkal butábbak voltak, mint ti, ellenben talán épp ezért sokkalta kegyetlenebbek, vadabbak, primitívebbek, s bár viszolygok ezt mondani, de épp ezért *életrevalóbbak*! Mert az élet nagyrészt kegyetlenség! Önzés!

— De hiszen, aki okosabb, az jobb fegyvereket tud csinálni!

— Jaj, Szosziva, megható a naivitásod! Szerintem eszetekbe sem jutott a tudásotokat fegyverkészítésre fordítani! Először is, nem is nagyon volt szükségetek bármire, hiszen olyan remekül alkalmazkodtatok a környezethez! Ha megmar egy kígyó, akkor az neked alig valamivel nagyobb kényelmetlenség, mint egy tüskeszúrás! Orvostudomány nem kell, mert szinte kizárt, hogy megbetegedj, s a szülés is remekül megy segítség nélkül. A mérges gombák neked finom csemegék. A zsákmányállat helyét kiszimatolod. Ami fegyveretek lehetett, az legfeljebb ijnyíl, az meg volt a többi emberfajtának is! Ha mégis felfedeztetek valamit, azt hamar ellesték tőletek a többi emberek! De különben is, tegyük fel, felfedezitek a géppuskát, amikor a többieknek még csak nyilaik vannak. Szosziva, képes lennél te tömegvérengzést rendezni a veled szembenállók soraiban?! Épp te?! Ne nevetess!

— Talán mégis, ha látom, hogy ők igenis fenyegetik az én életemet!

— Nem igaz. Addig igyekeztél volna meggyőzni és fenyegetni őket, míg már késő lett volna minden, és ott pusztulsz! Például, hogy mást ne mondjak, Szosziva, te is elkerülhettél volna a DILISEKHEZ, ahová engem akartak vinni az árvaházból. Csak véletlen szerencsén múlt, hogy nem kerültél oda.

— Mire gondolsz?

— Arra, hogy merő véletlenségből nem ismerted meg korábban a Hófehérke mesét, csak itt! Ha az árvaházban rendezel efféle hisztit, biztos, hogy a dilisekhez kerülsz.

— Nem rendeztem volna ilyen hisztit.

— De igen.

— De nem! Más az csak hallani egy mesét, és más az hogy látni is! És úgyis nagyon magam alatt voltam, mert nagy teher azt tudnom, hogy nem vagyok ember!

— De Szosziva, ezt épp azért mondtam el neked, mert most jön a bizonyíték! Igenis rendeztél volna már akkor is hisztit! Emlékszem, egy alkalommal egy sokkal „enyhébb” mesétől is hogy méregbe gurultál! Tudod, arról a meséről van szó, a címére már nem emlékszem, hogy megy a szegénylegény, már nem tudom miért, talán csak úgy szerencsét próbálni, és akkor találkozik három ördöggel, akik valami csodasípkán meg két, már nem tudom milyen, másik varázstárgyon veszekednek, ami atyai örökségük. És akkor a szegénylegény azt mondja nekik, hogy

adják oda neki azokat, mert ő igazságot tesz köztük: kilő egy puszkagolyót, s amelyik ördög előbb visszahozza azt neki, azé lesz mindhárom varázstárgy!

— Igen, már emlékszem – válaszolta elkomorodva Szosziva.

— Akkor tudod a folytatást is.

— Igen, tudom! Az ördögök eliramodtak a golyó után, a szegénylegény meg elment az útjára, a varázsholmikkal! Ellopta azokat az ártatlan ördögöktől! Disznóság!

— Na ugye, kis szentem, még most, ennyi évvel később is, hogy bosszankodol és füstölögsz magadban, egy ostoba mese miatt! Mert még az ördögöket is sajnálsz! Pedig azok nem is néznek ki úgy, mint te, nem úgy, mint a közönséges emberek!

— Miért is ne, amikor a mese egy bűdös kis körömfeketényi szót sem szól róla, hogy ezek gonoszak lettek volna, tehát a szegénylegény csak úgy simán kirabolta őket, ártatlanokat! Ez az igazság?! Hát hol van itt az igazság?! Holott még aki gonosz, az is megérdemli, hogy tartsuk a neki adott szavunkat! Mert ha gonosz, akkor gonosz, rendben van, de akkor ne is ígérjünk neki semmit! Ha már ígérünk valamit, kötelesek vagyunk azt betartani, másképp mi is olyanná válunk, mint a gonoszok!

— Szosziva, az én memóriám nem olyan jó, mint a tied, de arra kristálytisztán emlékszem, hogy ugyanezt mondtad el, csak sokkal bővebben és indulatosabban már akkor is, amikor e mesét hallgattuk az árvaházban! Csak akkor még sírtál is, mert annyira megsajnálta a szegény, szerencsétlen, kirabolt ördögöket! És elfutottál, mert nem akartad hallgatni ennek az igazságtalan mesének a folytatását!²

— Azóta sem tudom a folytatást, de nem is vagyok hajlandó végighallgatni, mert nekem elveim vannak! – mondta ridegen Szosziva.

— Jó, jó, nem is akarom rádkényszeríteni, különben sem tudom már én sem, hogy mi volt azután, csak azért mondtam ezt az egészet, mert te, Szosziva, ha így gondolkodol, igenis lehet, hogy a Hófehérke hallatán már akkor is elkezdte volna úgy jelenetezni, hogy a dilisekhez kerülsz. Mindez híven bizonyítja a szememben, hogy a fajtád semennyire sem volt esélyes, hogy megvédje magát a közönséges emberekkel szemben, akik semennyire sem rendelkeztek azzal az ösztönös igazságérzettel, amivel te!

— Akkoriban még te is kinevettél.

— Akkor igen, de most már nem. Most is túlzásnak tartom, ahogy akkor reagáltál a mesére, de belátom, hogy nem szabadna ilyen meséket írni a gyerekeknek. Talán jobb lenne úgy egy kicsivel a világ! Mert ebből valóban csak azt tanulják meg, hogy hazudni szabad. De te akkor is ember vagy, Szosziva, csak jobb ember mint... mint az én fajtám. Különben is: amit elmondtam, az még azt is megmagyarázza, miért titkolják a létüket a hozzád hasonlóknak! Hát már hogy is ne titkolnák, amikor félnek a többi embertől, hiszen azok azonmód kiirtanák őket!

² Szeretném ehelyütt megjegyezni, hogy ezzel a jelenettel nem Szosziva világnézetét akartam kigúnyolni! Ellenkezőleg, én magam mindenben egyetértek azzal, ahogyan azt Szosziva mondta az ördögös meséről! Világosan emlékszem, hogy egészen picike gyermekként olvastam e mesét (nekem nem felolvasták, magam olvastam el még valamikor alsótagozatosként) és mérhetetlenül fel voltam háborodva ezen az igazságtalanságon, bár annyi különbség volt köztem és Szosziva között, hogy én nem sírtam. Ellenben bosszút álltam: kitéptem e mese lapjait a könyvből, és elégettem dühömben. Nálam ez történt sírás helyett. Talán mert fiú vagyok és nem lány. Ne is csodálkozzunk azon, hogy olyan erőszakos és vad meg erkölcstelen az ifjúság, ha ilyen viselkedésre biztatjuk már egész kicsiny gyermekeinket is a mesékkel! (A szerző megjegyzése).

— Talán mégsem!

— Ugyan kérlek, hiszen a többi ember még önmagával, saját fajtársával sem tud megférti! Ha nem úgy volna, háború sem lenne!

Szosziva most sokkal tovább hallgatott. Végül megkérdezte:

— Komolyan ezt hiszed, Gáji?

— Annyira komolyan, hogy őszintén szégyellem, amiért abba a másik fajtába tartozom, amely minden bizonnyal iszonyú pusztításokat végzett a tied soraiban, Szosziva! Nagyon szeretném, ha lenne rá mód, hogy olyan legyek, mint te, és tudom, hogy erre semmi reményem, de hidd el, iszonyatosan szégyenkezem!

— Tehát nem vagyok úrlány? Úrlény?

— Ezt kizártnak tartom. Ha az lennél, már a külsőd sem lehetne olyan, mint a mienk, és simán meghalnál nemhogy a kígyóméregtől, de talán már egy pohár teától is! Sőt lehet, hogy a légkör oxigénje halálos mérge lenne a számodra! S mert emiatt nem lehet, hogy ne zójai legyél, ezért csak az marad, hogy igenis zójai vagy! Tehát: cseppet sem lehetetlen, hogy megtaláld a népedet!

— Miként?

— Szólj az igazgatónak, hogy igyekezzék kinyomozni, miként kerültél az árvaházba! Ez kézenfekvő, nem igaz?

— Ez az! Valóban! Milyen remek ötlet! Milyen aranyos is vagy, Gáji! – és Szosziva pusztit nyomott barátnője arcára. Majd ezt mondta:

— Azt azért nem értem, hogy ez miként is nem juthatott az okos tutuk eszébe már jóval korábban!

— Amiért neked sem. Rendkívül furcsán hangzik, hogy te, aki láthatóan nem vagy ember – mégis ember vagy! Mindenki, te is, csak arra gondolt, hogy ilyen különlegesség, mint te, okvetlenül az úrből pottyant ide! Ugyanakkor mégis logikus, amit mondtam, mert ha embernek látszol, akkor mindenki annak is tart, vagyis bizonyos értelemben valóban ember vagy!

— Én nem erre gondoltam, hanem arra, miért nem jutott az eszükbe, hogy kinyomozzák a legkorábbi gyermekkoromat!

— Azért, mert a tutuk annyira a tudományra koncentrálnak unos-untalan! Az olyasmi, hogy nyomozás, az a szemükben veszélyesen hasonlít a kalandhoz, erőszakhoz, tehát a bunkósághoz! Ők csak tudományos titkok után szoktak nyomozni, hogy például ez vagy az az enzim mit csinál a nyúlba fecskendezve, meg hasonló.

— Igazán remek a fantáziád, Gáji, hogy ezt így kitaláltad, ha e fantáziát igyekezel a hipertérkutatóban is alkalmazni, biztosra veszem a sikert!

— Talán értem is már el némi sikert! – kacsintott rá huncutul Gáji.

— Hogyhogy?! – kérdezte izgatottan Szosziva.

— Tudod, épp meg szerettem volna beszélni veled néhány kósza ötletemet, csak aztán közbejött ez a hisztid a Hófehérke miatt, és ez háttérbe szorította bennem ezt a témakört...

— Most ne illemórát tarts nekem, hanem mondd, mit találtál ki! – ragadta meg Gáji karját Szosziva, és fájdalmasan megszorította; Gáji fel is szisszent tőle.

— Hé, nem szeretem, ha kék foltjaim maradnak!

— Akkor beszélj!

— Jó, jó, na! Szóval, ez is olyan, mint a te néped ügye: ne törődjünk azzal, ami lehetetlen, mert a lehetségesre kell koncentrálni! Ellentétben, amit hangoztatsz, hogy hipertér létezhet, s ennek nyoma kell legyen, én arra gondoltam, hogy szemlátomást nem látunk hiperteret! Ha pedig nem látunk, akkor az nincs is!

— De neked meg kell találnod, tehát nem indulhatsz ki abból, hogy nincs!

— Hallgass végig! A te fajtádat sem látja senki, mégis vagytok! Ugyanakkor nem vagytok, mert olyanok vagytok, mint az emberek, tehát emberek vagytok, vagyis vagytok is meg nem is! Érted?!

— Még mindig nem!

— Jaj, pedig pofon egyszerű! Azért nem látjuk a hiperteret, mert mindenki valami olyasmit keres, ami gyökeresen különbözik a megszokott terüinktől! Holott itt van az orrunk előtt! – intett körbe Gáji.

— Csak nem arra gondolsz, hogy a normál tér egyben a hipertér is?!

— De bizony! Amint azt fizikából tanultad, a részecskék egyszerre viselkednek részecskeként is meg hullámként is, s hogy melyik tulajdonságuk a jellemzőbb, az lényegében az energiaszintjüktől függ. Miért ne lehetne ez épp így a térrel is?! Például alacsony energiaszinten tér – magas energiaszinten hipertér! Végül is a világon minden mindennel összefügg, már az időt sem tartják valami olyasminak, ami gyökeresen eltér a tértől, akkor minek akarnánk bevezetni egy külön hipertér-fogalmat?!

— Jó, ez így egészen hihető, de van-e valami megfigyelés, ami ezt alátámasztja?

— Több is! Például amit mondtál az Ősrobbanásról! Mert én arra gondoltam, ha már így összekutyulunk mindent, teret az idővel, teret a hipertérrel, akkor miért is legyen valami, ami különálló?

— Mire gondolsz?

— A fénysebességre! Az odáig rendben van, hogy minden megfigyelő számára azonos értékűnek tűnik a világegyetemben – de csak azonos időpontban! Vagyis: mi van, ha a fénysebesség nem is olyan állandó, mint hisszük, hanem az idő múlásával csökken?!

Mert akkor ebből az következik, hogy korábban, a világ kialakulásakor, nagyobb kellett legyen! Ha nagyobb volt, akkor gyorsabban tágulhatott akkoriban a Világ, mert gyorsabban száguldhattak a részecskék. Tehát nincs is szükség inflációs modellre, ami megmagyarázza, miért tágulhatott ilyen nagyra a rendelkezésre álló rövid idő alatt az univerzum! A fénysebesség tehát nem is olyan nagyon állandó, mint hisszük, hanem valamilyen még nem tisztázott módon, de az idő múlásától függ!

— Ez éppenséggel nem is hangzik olyan ostobán, Gáji!

— Akkor tovább megyek, s most azt mondom neked, hogy ez nem igaz!

— Hogyhogy?!

— Úgy, hogy az idő függ a dolgok sebességétől. A kozmoszban minden összevissza száguldozik, tehát változik a személyes ideje. Akkor most mindegyiknél más és más a fénysebesség?!

Ez ugye hülyén hangzik?!

Tehát, az amit az előbb időnek neveztem, amittől függ a fénysebesség, az nem is annyira az idő, mármint nem a személyes idő, hanem az abszolút idő, ami egy a világon kívüli, mondjuk a hipertérben helyet foglaló megfigyelő számára telik! Ezt azonban mégis pompásan lehet mérnünk itt a világunkban minden relativisztikus rafinéria

ellenére is: ez ugyanis megfeleltethető az entrópia viszonyának! Az entrópiánövekedés lényegében állandó minden világunkbéli objektum számára, s elmondhatjuk, hogy az univerzum abszolút idejének számára egy egységként megfeleltethetjük azt az időtartamot, ami alatt az entrópia egy egységnyit növekszik! A fénysebesség tehát az entrópia növekedésének függvénye, annak növekedésével ő, a fénysebesség csökken!

Na de, ha csökken, akkor ebből az következik, hogy a nullához tart! Tehát a Világ idővel le fog állni, vagy legalábbis a leálláshoz tart, egyfajta hiperbolaként. Ez pedig nagyon emlékeztet engem arra, amikor egy zubogó üst lassan kihűl, mert eltávozik belőle az energia! Figyeld meg Szosziva, itt már nem arról van szó, hogy a Világ azért áll le, mert megnövekszik az entrópia, vagyis a hőmérsékletkülönbségek kiegyenlítődnek! Az is megtörténik az igaz, de a fénysebesség nullához közeledése miatt is leáll a világ, hiszen azt a sebességet nem lehet túllépni! Könnyen lehet, hogy az entrópia aránylag még nem is lesz nagyon magas, s még működhetne a világ, amikor már nem igazán fog működni, mert a fénysebesség túl alacsony lesz ehhez!

Ha elmegy az energia, az azt jelenti, hogy valahová megy a világunkból. Mondjuk, valami hipertérbe. De milyen lehet az?!

S ekkor elkezdtem képzelődni, Szosziva! Elképzeltem, hogy a világunk ott lebeg, mint óriási buborék valami hipertérszerűségben! És lassanként hűl ki!

S ekkor arra gondoltam: tegyük fel, a világunk egésze csak holmi szuperatom egy óriási szupervilágban, akár egy szuperszerkezetben! De ha efféle atom, szuperatom, ami korábban magas energiaszintre volt gerjesztve, s most alacsony energiaszintre megy át, akkor a mérete nem lehet akármekkora, az atomok nem szoktak tágulni úgy, ahogy mi hisszük ezt a világunkról! S ekkor megkérdeztem magamat: mi van, ha nem is tágul, csak azt hisszük róla?! Végül is a kihűlő tárgyak inkább zsugorodni szoktak!

S ekkor rájöttem! Épp ez történik, Szosziva! Ahogy megy el az energia a világunkból, úgy zsugorodnak a benne levő részecskék, tehát a tárgyak is! És emiatt úgy tűnik, hogy a közöttük levő távolság növekszik! Gondolj csak bele: ha van két hógolyó egymás mellett, s ezután ezek fele nagyságúra olvadnak, akkor úgy tűnik, mintha megnőne közöttük a távolság! Holott erről szó sincs! S mert *minden* objektum így zsugorodik, ezért nincs semmi más, amihez viszonyíthatnák a nagyságukat, igazi méreteiket, s emiatt azt hiszik, hogy ugyanakkorák! S így azt hiszik, hogy nő a közöttük levő távolság! Pedig ez nem is igaz!

S így bár a hipertérhez képest a világunk mérete nem is nagyon nő, mégis azt hisszük, hogy növekszik! Ez nem mond ellent annak, hogy a világ mérete nőhet. Nőhet persze a külső megfigyelő számára is, de egészen biztos nem olyan mértékben, ahogy azt mi hisszük!

S hogy miért zsugorodik minden? Épp azért, mert energia megy el a világunkból! Az energia végül is nem más, mint tömeg! Szökik tehát az energia, ezért mindennek csökken a tömege, de ezt sem tudjuk kideríteni, mert a tömegmérés végül is más tömegekkel összehasonlítva történik, de mert *minden* tömeg csökken, emiatt csökken a viszonyításra használt referenciasúlyok tömege is! Ha pedig csökken a tömeg, csökken a méret!

Ebből pedig következik az is, miként oldjuk meg a közlekedést. Meg kell növelni önmagunk méretét! Közelíteni kell egy kis térrészben az állapotokat az Ősrobbanásbeli állapotokhoz. Mintegy fel kell ott melegíteni sok energiával a Világot, s ekkor az ott levő részecskék mérete átmenetileg megnő. Persze valóban csak átmenetileg: újra lecsökken a méretük, amikor lehűlnek. Ennél is fontosabb azonban, hogy ezen időre a fénysebesség is, mint határérték megnövekszik!

— De várj csak Gáji, forró tárgyak sem mehetnek gyorsabban, mint a fénysebesség, és különben sem lehet embereket úgy utaztatni, hogy felmelegítjük őket néhány millió fokra!

— Az nem is szükséges. Nem kell magát az űrhajót felmelegíteni. Hanem körülötte egy térbuborékot, pontosabban annak hárttyáját! Ráadásul nem is egyformán: amerre menni akarunk, abban az irányban egy kicsit jobban! Így a lehüléskor nem arrafelé kezd összehúzódni a mozgó objektum, tehát arrafelé haladunk, oda érkezünk meg!

— Még nem egészen kristálytisztá előttem a koncepciód, s különben sem tudom, miként lehetne ezt megoldani! Eddig még minden energiabetáplálással is csak azt érték el például a ciklotronokban, hogy a részecske sebessége jobban megközelítette a fénysebességet, és megnőtt a tömege! Nem tűnt el, hogy a hipertérben közlekedjék!

— Az igaz. De – és itt Gáji hangja diadalittassá vált – még sehol nem is tápláltak bele akkora energiát, hogy a részecske tömege oly nagy legyen, hogy belőle miniatűr fekete lyuk alakuljon ki!

— Micsoda?!

— Fekete lyuk! Tudod jól, hogy több ilyet is felfedeztek itt-ott az égbolton a csillagászok! Na hát kérem, te mondtad, hogy ami lehetséges, azt a természet már rég megvalósította! Tessék kérem felnézni az égre, ott vannak a hipertérbe nyíló átjárók!

— Nem mondhatod komolyan! Ami beleesik egy ilyen lyukba, azonnal megsemmisül! Hiszen amíg zuhan bele, az eleje sokkal jobban gyorsul, mint a vége, s nem is sokára ezek az árapályerők akkorára növekednek, hogy szétszakítják! Ráadásul a fekete lyukból soha semmi nem tud kijönni, még a fény sem, ezért is nevezik feketének!

— Előbb e második ellenérvedre válaszolok. A fekete lyukakból nemcsak kijöhet az anyag, de garantáltan ki is jön minden kis szemecske! Azt is megmondom, hogy hol!

— Na hol?!

— Hát kérlek, ha van bejárat a hipertérbe, kell legyen kijárat is onnét! S ezek a kvazárok! Ugye tanultuk csillagászatból, hogy a tudósok egyre azt számolgatják, hogy ezek a csillagok nem létezhetnek, mert akkora energiát bocsátanak ki magukból, ami egy egész galaxisnak is sok lenne, ugyanakkor a mérések szerint ezek nagyon kis térfogatú csillagok! Hát én meg azt mondom: ezek nem is csillagok! Ezek negatív fekete lyukak! Itt jön ki mindaz a sok trutymó, amit valahol másutt elnyelt egy fekete lyuk! És az energia azért tűnik oly soknak, mert ezek még régen keletkeztek, akkor, amikor a fénysebesség nagyobb volt, tehát nagyobb volt mindennek az energiája, annak a csillagnak is nagyobb volt a tömege, sötöbbije, amiből a fekete lyuk lett, sőt tudjuk, hogy a galaktikák középpontjában is egy-egy irdatlan fekete lyuk van! Ha ez most mind kijön egy kvazárból, ne csodálkozzunk azon, hogy galaktikányi energia-kibocsátással találkozunk!

— Jó. Tegyük fel igazad van. De most mit akarsz ezzel: ugorjunk be egy fekete lyukba? Mert az szerintem csak az öngyilkosság egy különleges formája!

— Valóban az lenne, de én mást mondok! Képzeld el Szosziva, hogy az űrhajó a hipermotorjával vagy másvalamivel generál egy fekete lyukat – maga köré! Mint egy láthatatlan gömbfelületet! E gömb középpontjában már ő, az űrhajó van! Tehát nem kell sehová sem zuhannia, mert már úgyis benne van a fekete lyukban! Igaz, csak az űrhajó súlypontja lehet pontosan a fekete lyuk középpontjában, de úgy vélem ebből nem lesz probléma, ha maga a lyuk gömbhéja kellően távol van az űrhajótól. Esetleg valami hullámozást érez majd a legénység egy pillanatig. És abban a pillanatban, hogy létrejött a fekete lyuk, máris kibukkan valahol

másutt az űrhajó a térből, jókora távolságra az indulási helytől, mintha egy miniatűr kvazárból röppenne elő! Hogy mekkora távolságot teszünk meg, biztos attól függ, mekkora tömegű fekete lyukba zárjuk be magunkat az induláskor. S természetesen rögvessz meg is szűnik a generált fekete lyuk, mert már nincs anyag, ami táplálná! Sőt, még két valamit megjósolok! Minthogy az űrhajó nem pontszerű test, s minthogy a fekete lyuk középpontja okvetlenül egy mikroszkopikus pont, s ezen át történik a továbbítás, ez megfelel egy középpontos tükrözésnek, tehát minden, ami kijön a kvazárból, a tükörképe lesz önmagának! Ezért, hogy normális önmagunkat visszakapjuk, gyors egymásutánban két ugrást kell csinálni, tehát az ugrások száma páros kell legyen! Továbbá: minthogy itt a gravitációval játszodozunk, minden gravitációs külső hatást mentől jobban ki kell küszöbölnünk, különben túl nagy lesz a pontatlanság, ami veszélyessé is válhat!

— Akkor most már csak azt mondd meg, miként akarod elérni, hogy ne csak létrehozz egy fekete lyukat, holott már az sem könnyű, de ráadásul *magad köré*, azaz, az űrhajó köré generáljad azt!

— Megmondom. Úgy, hogy nem is kell egy egész gömbhéjon létrehoznom, elég lesz hat kiválasztott ponton, hiszen a térben hat kitüntetett, egymásra merőleges irány van! Tehát kell egy az űrhajó orra előtt, egy a tatja mögött, egy-egy pedig jobbra-balra és fent-lent! Ezek gravitációja összeadódik, kiegyenlítődik, satöbbi...

— És ezt hogyan éred el?

— Úgy, hogy a megfelelő helyekre el kell juttatni némi tömeget, majd azt besugározni olyan erős sugárzással, ami megnöveli a tömegét, tehát energiáját úgy, hogy átlendüljön a kritikus értéken! De talán úgy is lehet, hogy két egymást metsző sugárnyalábot irányítunk a megfelelő pontra... Különben is, Szosziva, hát mit kívánsz tőlem, mindent én találjak ki, én, a gyerek?! Gondolkozzanak már azok az okos, végzett tutuk, a posztgraduálisok is! Én igaznak érzem ezt a kitalációm, különösen azért, mert a tudománytörténet szerint a nagy felfedezések mindig úgy születtek, hogy kapcsolatba hoztak egymással addig függetlennek tartott dolgokat, s én épp ezt tettem: kapcsolatba hoztam a fénysebességet az entrópiával illetve az idővel, valamint összekapcsoltam a fekete lyukakat a kvazárokkal! De hogy ez valóban igaz-e, s hogy miként lehet gyakorlati alkalmazását lelteni e felfedezésemnek – már ha valóban felfedezés, s nem csupán alaptalan hipotézis – azt igenis ellenőrizték le és találják ki az okos tutuk! Nehogy már mindent én, a gyerek oldjak meg helyettük – akkor ugyan mire kapják azt a tengersok pénzt?! Különben is, megmondom én neked az őszinteséget Szosziva: nem is igazán nagyon érdekel a hipertér! Engem te érdekelisz! Az egészen csak azért törtem kissé a fejemet, mert biztattál rá, meg mert Krau úr bízott bennem, és hálás vagyok neki, mert olyan helyre hozott – ide – ahol már nem kell bepisilnem!

Szosziva elnevette magát.

— Hát azért az árvaházban sem *kell* bepisilned, senki nem parancsolta azt meg neked... De jól van! Igazad van! Nem tudom, hogy amit mondtál igaz-e és kivitelezhető-e, de gyere, menjünk az igazgató elé! Én megkérem, hogy nyomozzon kissé utána a múltamnak, te pedig meséld el neki az ötletedet!

Azzal kéz-a-kézben elindultak a Tutu igazgatójához.

Ikszek és ipszilonok

Ami Ark munkáját illeti a Szürkénél, az jól is haladt meg rosszul is, gyorsan is meg lassan is.

Ami a mesterséges anyaméh, azaz Szürke kifejezéssel élve: *apaméh* elkészítését illeti, tehát egy olyan szerkentyűt, amibe bele kell tenni egy megtermékenyített petesejtet, s az biztosít ennek mindent, ami kell, ahhoz, hogy majd egy kész gyermek bukkanjon ki belőle – nos, ez nehéz ügy volt, de aránylag simán, könnyen ment, lényegében ugyanis csak technikai probléma volt. Hiszen a petesejtnak épp az a lényege, hogy mindent tud, hogy mit kell csinálnia, bele van ez írva a génjeibe, vagyis, ha magára hagyják és nem piszkálják, nem is tehet mást, mint hogy gyerekké fejlődik! Épp csak azt kell biztosítani neki, hogy legyen elég tápanyaga, és hogy az anyagcseretermékeket, a salakanyagokat folyamatosan eltávolítsák a közeléből, nehogy meghaljon a saját piszkába fúlva.

Ez sem egyszerű persze, mert igen sokféle anyagot igényel, és igen sokféle a melléktermék. Egy anyaméh, amit leutánozni készültek, bonyolult szerv! De lényegében mégiscsak technikai részletkérdések sorozata e munka, mely kérdések közül számosat eddigre már meg is oldottak itt-ott az orvosok, amikor a koraszülött magzatok életben tartását kívánták megoldani, javítani. Ezeket a megoldásokat kellett Arknak egy csokorba gyűjtenie, s a hiányzó láncszemeket pótolnia.

Ez azonban még neki, a zseni tutunak is beletellett három teljes évébe. Mindazonáltal úgy vélte, nagyon gyorsan halad, meg lehet elégedve magával, s a megbízói, Aet és Zsen is úgy vélték, jól halad, és meg voltak elégedve vele.

A nagyobbik gond, sőt az, ami *igazi* gond volt, az a kromoszómákkal függött össze. Holott az első hetekben itt is látványos sikert ért el: felállította több férfinak és nőnek a részletes géntérképét az X és Y kromoszómáról, majd ezeket átlagolta, megnézve, hogy mely bázisok a leggyakoribbak az adott kromoszóma adott helyén, s így megkapta, hogy egy igazán átlagos férfi és nő milyen X illetve Y kromoszómával rendelkezik. Ezután összehasonlította az X és Y kromoszómákat is ilyen módon, hogy rájöjjön, miben különbözik vagy épp azonos a kettő.

És ezután hetekig csak járkált elgondolkodó arccal!

Természetesen senki nem merte kérdezgetni. Egy tutu tudja, hogy mit csinál! Mert először is: egy tutu vagy dolgozik, vagy gondolkodik. Ha dolgozik, az jó, de ha gondolkodik, az még jobb, mert általában remek, újszerű ötletei támadnak. Különben is, mi másról gondolkodhatna egy tutu, mint arról, hogy miként dolgozzon tovább?! Mindenki tudja, hogy egy tutu egyszerűen meghal, ha nem törheti valamilyen tudományos okosságon a gigászivá duzzasztott agytekervényeit!

S már amiatt sem háborgatták magányos töprengéseiben, mert a Szürke vezetői úgy vélték, eddigre már jócskán hasznukra volt így is Ark: előbb azzal, hogy már legislegelső nap komoly érvet adott a kezükbe a hímnem elsőségét illetően, sőt eddigre már a mesterséges apaméh is kész lett 99%-ban.

Végül maga Ark oldotta meg a kérdést. Mégpedig úgy, hogy – hogy egyszercsak elhívta vacsorázni Zertit!

Ez pedig valami hihetetlen volt. Egy tutu, amint egy nem tutut vacsorázni hív! Leereszkedik a közönséges emberek bacilusos, piszkos és egészségtelen éttermeihez!

Mert természetesen nem a lakására hívta el a leányt. Azt Zerti el sem fogadta volna, mert hogy is néz ki az, hogy ő, egy leány, a Szüzességükhöz Ragaszkodók Katonai Egyesületének tagja, ilyen veszélyes helyre menjen, mint egy férfi lakása!

Amikor Ark mintegy félvállról odavetve a szavakat megkérdezte tőle – természetesen munkahelyén, a Szürke központban – hogy volna-e kedve vele vacsorázni aznap este, eleinte azt hitte, mindjárt leszakad az ég. Sokáig csak pislogott nagyokat, majd megkérdezte, ez valami tréfa-e.

— Nincs időm tréfálkozni, kisasszony! Túl sok a megoldandó feladat az életben ahhoz, hogy időtlen humorra fecsérjünk a drága időt! Tehát kérlek felelj gyorsan: jössz-e vagy sem, mert ha nem, keresek más partnert a vacsorához!

— Izé... – nyögte Zerti, és villámsebessen jártak a gondolatai, hogy mit tegyen. Ez a tutu férfi nem igazán szimpatikus neki, de eddig a Rend javára ténykedett, ezt mondta apja, Aet. És micsoda hírnév is az, ha együtt láthatják egy tutuval! Másrészt, ő sosem akart férjhez menni, nem akarja, hogy akár egy tutu is, de udvaroljon neki. Igen, de ha egyáltalán *mégis* eltűri valakinek az udvarlását, akkor az csak jó, ha az illető egy tutu! No igen, de egy tutu igazán nem sokat lacafacázik az udvarlással, nem jellemző rájuk a romantika! Más oldalról megvizsgálva persze a kérdést, lehet, hogy érdekes lesz elbeszélgetni ezzel a fura fickóval! No igen, de nem hozza-e őt rossz hírbe ez a vacsorameghívás?!

Meg is kérdezte:

— Hol lenne ez a vacsora?

— Itt jobbra a második utcában, a Pelikán hotel halljában! Az aránylag eléggé tiszta hely.

— Aránylag! Nagy egek! – gondolta hüledezve Zerti. A Pelikán egy világméretű szálloda-hálózat tagja volt, az egész országban a legméregdrágább. Ugyan mi lehetne ott, ami piszkos?! Hiszen az olyan hely, ahol még a bolha mind a hat lábát is topánkába bújtatják, de csak azután, hogy előbb megmossák és kölnivizezik őket!

— Nem kell aggódni, tényleg elég tiszta lesz ott minden, amennyire csak lehetséges, mert kibéreltem magunknak a különtermet, és külön felhívtam a személyzet figyelmét arra, hogy én tutu vagyok, tehát úgy takarítsanak!

— Az egész különtermet?!

— Miért is ne, van rá bőven pénzem, s megjegyzem épp a te apádtól nagy része, tehát nyugodtan elfogadhatod a meghívást!

— Szóval nem a lakásodra kéne mennem – próbálta tisztázni a kérdést Zerti, úgy döntve, hogy ha őt tegezi a tutu, akkor ő meg visszategezi.

— Még csak az kéne, hogy a lakásomra, oda csak úgy lehetne, ha az előszobában tisztára sikálsz magadat, különösen a testhajlatokban, fertőtlenítesd is magadat, és akkor *talán* bebocsátást nyerhetsz! Mert nem engedek be oda betegségterjesztőket! De mert gondoltam, hogy erre nem lennél hajlandó, így maradt egy többé-kevésbé elfogadható étterem!

Zerti már majdnem felháborodott azon, hogy őt nem tekinti a tutu férfi elég tisztának, de ekkor eszébe jutott, hogy ez legalább azt is jelenti, hogy nem kell félnie a csóktól: a tutu nem fogja az ő piszkos ajkait csókolgatni! Tehát nem kerül kínos helyzetbe! Úgy tűnik, valóban csak beszélgetni akar vele!

— Na jó. A Pelikánban még úgysem voltam. Hánykor jössz értem az autóval?

— Autóval?! Én?! – és Ark szemébe szinte szent megrökönyödés ült ki. — Hiszen nem is tudok autót vezetni!

— Na jó, igaz is, hiszen csak két utcányira van... – mondta Zerti, s arra gondolt, valóban mehetnek odáig gyalog is. De Ark most így szólt:

— Természetesen a helikopteremmel megyünk! Ez is szempont volt a hely kiválasztásakor: le lehet szállni a helikopterrel a szálloda tetején!

* * *

Ark majdnem úgy viselkedett a szállodában, mintha ember volna! Csodálkozott is ezen Zerti eleget! Mindössze annyi botrány történt, hogy a különterembe lépve fintorogni kezdett, és a vázás virágokra mutatott:

— Hé pincér, ezeket azonnal dobjátok ki! A virágokat levágni először is barbárság, mert meggyilkolják ezzel a növényt, tehát utálok a vágott virágokat, másrészt azért sincs helye idebent ezeknek, mert nem akarom megkockáztatni, hogy pollenallergiát kapjak!

A személyzet villámgyorsan engedelmeskedett.

Ezután azonban szép nyugodtan leült Zertivel az irdatlan hosszú asztalhoz, ami mellett az egyetlen vendégek ők ketten voltak, s megkérdezte, hogy mit választ az étlapról. Eközben a főpincér a fal mellett, tőlük messze várakozott, nehogy Ark nyakába leheljen s ezzel megbetegítse. A választás úgy történt, hogy Zerti alá kellett húzza az ételek nevét az étlapon. Ark is így cselekedett, de ő már rég készen volt, amikor Zerti még mindig töprengett. Végül így szólt:

— Bár most épp böjti napokat tartok, de azt hiszem e kivételes lehetőséget maga az Úr küldte nekem, ő intézte el, hogy meghívj vacsorázni, Ark, tehát élek is a felkínált lehetőséggel! Megszegem a böjtöt! Márpedig tudd meg Ark, hogy én mindent alaposan teszek: ha böjtölök, alaposan böjtölök, ha eszem, akkor is alaposan eszem! Legyen tehát mondjuk struccpörkölt vegyes zöldségkörettel, strucctojásból készült tükörtojással és majonézes burgonyával, hozzá párolt zöldborsófeltéttel; levesnek legyen langusztaleves Pelikán módra, jöhet aztán homár is négeresen kaporszósszal; kérek továbbá fekete kaviárt Manóhegyi fehérborral, kirántott harcsaszeleteket ikraöntettel, pisztáciafagylaltot mézes mandulával, dobostortát cukrászmester módra, gyömbéres palacsintát és egy tripla feketekávé hatzoros adag tejszínhabbal, de csak fele annyi cukorral, mint szokásos! Sőt, nem is, cukor helyett mézet kérek bele! Salátának legyen fejes saláta, uborkasaláta és tengeri saláta... ez utóbbi nem tudom mi lehet, de jól hangzik, majd meglátom, melyik ízlik jobban! Aztán szívesen megkóstolnám a polipkarokat ecetes lében, a fecskefészek levest és a hidasgyík kocsonyát is!

S eközben fél szemmel Arkra pislogott, mit szól mindehhez. Éppenséggel ugyanis nem volt olcsó, amit kért, majdnem mindenkiből a legdrágábbat rendelte! A fekete kaviár például egy-maga többbe került, mint amit fizetésként egy egész évben megkeresett, pedig ahhoz képest, hogy takarító volt, nem is keresett rosszul! Majdnem ilyen drága volt a hidasgyík kocsonya is, mert a hidasgyíkot a kipusztulás veszélye fenyegette, de a polipkarok is belekerültek vagy fél évi illetményébe. Ehhez képest a fecskefészek leves már maga volt a merő olcsóság.

Nagyon kíváncsi volt, mit szól erre Ark! Csodálkozott volna, ha a tutu férfi ezt szó nélkül hagyja!

Hát nem is hagyta szó nélkül.

— Iszonyatos! – csóválta a fejét. — Ezek után helyes is lesz, ha böjtölsz pár napig! Van fogalmad róla, hogy ez mennyire megnöveli majd a koleszterin szintedet?!

— Fogalmam sincs, mi az a koleszterin! – sápadt el Zerti, és ezt gondolta: — Uram az égben, csak nem akarja ezt valami adósságszámlára írni a nevemre?!

De megnyugodhatott, mert Ark megmagyarázta:

— A koleszterin, az egyfajta vérzsír, ami részben felelős az érlemeszesedésért!

— Akkor semmi baj, még fiatal vagyok! – hetykélkedett Zerti, és kezdte magát egészen jól érezni. Mégis van előnye annak, ha egy tutu hívja meg vacsorázni! Évekig emlékezni fog erre a lakomára!

Ark csak tovább csóválta a fejét, majd magához intette a pincért.

— Van nálatok olyan, hogy magvas kenyér?

— Igen, uram!

— Akkor hozzatok abból egy szeletet vékonyan megkenve margarinnal! Tehát nem vajjal! Kérek emellé egy pohár pasztörözött kecsketejet, két keménytojást, néhány szem hónapos-retket, de ne közönséges sóval sózzátok meg, ami csupa nátriumklorid, hanem tengeri sóval, mert az sokkal egészségesebb, és kérek egy pohár bodzateát is, de abba tegyetek egy kevés kamillát is, továbbá egy csipet citromfűvet és fél marék fenyőtűt!

— Fe... fenyőtűt, uram?! – kérdezte elsápadva a főpincér.

— Remélem tudod, mi az, hogy fenyőtű! Tudod, ettől jó gyantás lesz a tea illata!

— Aha... igen, uram! Megteszünk minden tőlünk telhetőt! – és a pincér már azon törte a fejét, honnan szerez citromfűvet! Mert fenyőtűje sincs, de azt legfeljebb vág egy keveset valamelyik díszfenyőről a kertből...

Amit lehetett, azért hamar kihoztak, szerencsére még kecsketej is akadt, ha nem is a Pelikánban, de a tér túloldalán álló gyermekkórházba szoktak szállítani, s most maga a főpincér rohant át oda, hogy könyöröggön belőle vagy fél liternyit, és hálát adott az égnek, mert korábban mindig megengedte, hogy az ottani csinos éjszakás nővér összeszedje a vendégek reggelijéből megmaradt, fel nem használt vajakat és egyéb neki tetsző, érintetlen maradékokat. Ez a jó kapcsolat most nagyon kapóra jött neki!

Eközben pedig Zerti és Ark beszélgettek a különteremben, négy szemközt, mert csak egyetlen fiatal pincér maradt velük, hátha kell valami nekik még, de az is csak az üvegajtó túloldaláról pislogott feléjük, nem hallhatta a beszélgetésüket.

Zerti nagy óvatosan hagyta, hogy Ark kezdje a beszélgetést. Különben sem igen beszélhetett volna: az ő rendelését jóval előbb kihozták, mint Ark kecsketejét, s úgy vélte, teljesen felesleges udvariaskodnia annyira, hogy megvárja az étkezéssel a férfit. Pláne mert hiszen legalább a margarinos kenyeret és a keménytojásokat igazán hamar megkapta Ark is, volt tehát mit eszegetnie!

De épp csak belepiszkált egy kicsit az étkébe Ark, s máris így szólt:

— Tudom, hogy nincs két szád, Zerti, de némi időt rászánhatnál arra, hogy válaszolj nekem néhány kérdésemre!

— Boldogan, amint megmondod nekem, hogy ez mi! – és Zerti fintorogva, majdhogynem undorodva mutatott valami zöldes, némileg kocsonyás, bár inkább takonydarabokra emlékeztető valamire, ami egy gyanús, méregzöld főzelékszerűségben úszkált.

— Szerintem ez lesz a tengeri saláta, amit kértél.

— De hát miből készítik ezt?!

— Ha nagyot nem tévedek, az ott benne tengeri uborka, ami a nevével ellentétben nem növény, hanem egy féregszerű élőlény, ami arról nevezetes, hogy ha megtámadják, kiköpi a belét, gyomrát, s amíg a belsőségeit eszi a támadó, addig ő maga elmenekül! Különböző kisebb halak gyakran elbújnak a tengeri uborkában: ugyanis be tudnak úszni a segglyukán, s odabent nem találja meg őket a kint rekedt nagyobb ragadozó!

— De hát... de hát... én most egyem meg ezt az *izét*?! Egyáltalán, meg van főzve ez?!

— Ezt már nem tudom, de lehet ám, hogy nem, hiszen a saláták többnyire nyersen szoktak lenni!

— Mindjárt okádok! – azzal Zerti intett a pincérfiúnak. — Ezt vidd el azonnal!

A pincér boldogan engedelmeskedett.

— Akkor most, hogy válaszoltam neked, én teszem fel a kérdésemet! – szolt Ark. — Miért az a nevetek, hogy Szüzességükhöz Ragaszkodók?

Zerti alig hitt a fülének. Ark, a tutu, valóban a vallásuk felől óhajt érdeklődni?!

De válaszolt neki.

— Mert valóban ragaszkodunk hozzá. Nagyon sokan vannak közöttünk, akik sosem akarják levetni magukról a szüzesség ékét. Én sem. Legalábbis egyelőre! – tette hozzá gyorsan. Mert bár nem volt biztos benne, de hátha... ki tudja! Végül is, ahogy most végignézett a csakis az ő kedvéért idehozott rengeteg terítéken, ami alatt roskadozott az asztal, hát határozottan megtetszett neki ez. Jó dolog egy tutu mellett élni! Igaz, nehéz elviselni a bolondériáit... De mit bánja ő, ha Ark évszámra is csak vajaskenyeret fog enni! Azaz, bocsánat, margarinos kenyeret! És nincs olyan parancsolat a vallásban, hogy nem szabad tutu ember feleségének lenni! De ezt még meggondolja!

— De nem mindegyiktek marad szűz – mondta Ark.

— Nem. Valóban nem. De mi a közösülést nagy véteknek tartjuk, bűnnek, ami még házasságon belül is bűn akkor, ha nem utódnemzés céljából történik! Tehát tulajdonképpen azok is ragaszkodnak a szüzességükhöz nálunk, akik a szó szigorú értelmében nem maradnak szüzek; ők, úgy mondjuk, a „második tisztaság” állapotában élnek, mert bár ténylegesen nem szüzek, de oly kevésszer művelik a közösülés undorító, fertelmes aktusát, amilyen kevésszer az csak lehetséges, ha ugyanakkor azért szaporodni is akarnak. Tehát a maguk módján ők is ragaszkodnak ehhez az állapothoz, jobban, mint akik nem tagjai a rendünknek! Érted már?

— Aha – mondta Ark. — És mondd csak, miért olyan nagy bűn a közösülés?

— Hát, mert, *izé*... szóval, az Úr ezt nem szereti!

— Szóval azért, mert csak! – fintorgott Ark.

— Nem értem, miért kérdezed ezt! Ti, tutuk nem szoktatok vallási kérdések iránt érdeklődni!

— A vallás most sem érdekel.

— Hát akkor?!

— A vallás nem érdekel, de a munkám igen, és az is, miért épp e munkát akarják elvégeztetni velem.

— Még ezt is megérteném, ha rögvest megkérdezed, amint elvállalod a munkát – de nem gondolod-e, hogy nem sietted el az érdeklődést, hogy most, több éves szorgos és sikeres ténykedés után tudakozódol? Miért épp most lett ilyen heves benned e buzgólkodás?

— Mert rájöttem a kutatásaim során bizonyos dolgokra. És mielőtt ezen tudásomat megosztanám másokkal, érdekesnek láttam, hogy beszerezsek néhány információt, melyek segíthetnek engem a leendő felfedezésemet követő társadalmi következmények lehetőségek szerinti minél helyesebb megítélésében!

— Te, ez olyan bonyolult mondat volt, hogy fogalmam sincs róla, miről beszélsz!

— Meg szeretném előre tudni, legalább úgy nagyjából, mit szól majd apád meg Zsen ahhoz, amire rájöttem!

— Akkor mondd el nekem, s majd én megmondom! – kérte izgatottan Zerti. Milyen nagyszerű is ez: elsőként tud meg valami nagy titkot! Csak amiatt aggódott, vajon fogja-e érteni. De remélte, Ark, az okos, a tutu, csak tisztában van vele, hogy nem valami művelt tudományos téren... s ezzel még szépítette is a szomorú valóságot! Mert annyira azért igenis művelt volt, hogy tudja: iszonyúan műveletlen!

S ezért szerényen még hozzá is tette előző mondatához:

— Bár azt nem tudom, mivel érdemeltem ki a megtiszteltetést, hogy velem közlöd elsőként valamely nagy felfedezéset...

— Azzal, hogy te voltál az egyetlen nő a közelemben.

— Tessék?! Miért kell, hogy nővel beszélj először?

— Nem *kell*, éppenséggel csöppet sem *muszáj*... de így találtam helyesnek.

— Miért?

— Mert ez alapjaiban érinti az emberiséget, tehát helyes, ha először olyasvalaki tudja meg, aki kétségkívül ember, a lehető legigazibb ember!

— Hé, ez megint úgy hangzik, mint valami vice! Én persze hogy ember vagyok, de ember apám is, Zsen is, a férfiak is...

— Hát persze hogy azok, hogy is ne lennének azok, legalábbis bizonyos értelemben... – mormogta Ark, majd türelmetlenül nézett az ajtóra, de szerencsére épp jött a pincér a kecsketejjel és a bodzateával. Letette Ark elé az asztalra, majd távozott. Ark ivott egy jó kortyot a tejből, majd így szólt, elnézve a két poharat:

— Általában nem szoktam dözsölni, hogy egyszerre két pohár különböző valamit iszom, de most megérdemlem, mert igen jelentős dolgokra jöttem rá!

— És mi ez, ha szabad kérdeznem?

Ark azonban eleresztette a füle mellett a kérdést, s megkérdezte:

— Téged nem zavar, hogy a nőket annyira semmibe veszi a szervezetetek?

— Mit is tehetnénk, ha ez az Úr akarata! – sóhajtotta Zerti.

— És ha az Úr azt mondaná, hogy nőre nincs szükség, hogy nektek ki kell pusztulni, abba is belenyugodnál?

— Hát, ha maga az Úr mondja...

— De ha nem ő mondaná, csak egy régi könyvben ez lenne leírva – elhinnéd-e, hogy az magának Isten szavainak a lejegyzése?

— Nem is tudom... de ez felesleges vita, mert erről szó sincs!

— Nono... nono! – mormolta Ark, azzal nem szólt egy szót sem, hanem eszegetni kezdte az egyik keménytojást. Meg iszogatni a bodzateát. És ez a nonozás nemcsak nem nyugtatta meg Zertit, de határozottan nyugtalanítani kezdte.

— Hé, beszélj már! – követelte.

De Ark nagy kegyetlenül előbb még a másik keménytojást is befalta.

— Mondj már valamit, úgysem hiszem, hogy Isten utasításai bele lettek volna írva a kromoszómákba, s ha mégis, akkor sem az, hogy a nőknek meg kell halniuk!

— Ah, tudod, hogy mi a kromoszóma?!

— Persze hogy, hiszen nekem is ki kellett járnom az általános iskolát! Tudom, hogy az olyan kis izé, amiből több van egy sejtből, és azoktól függ, hogy milyen lesz a születendő gyermek! Azt meg mindenki tudja a rendtagok közül, hogy te ezeket az izéket kukkolod a mikroszkóppal!

— És azt is tudjátok, hogy miért „kukkolom” őket? – és Ark most már nagyon szemtelenül vigyorgott.

— Hát, akik megbíztak téged ezzel... apám például... ő biztos tudja!

— De mit tudsz erről te, meg a többi nem olyan magas rangú szektatag!

— Kikérem magamnak az ilyen beszédet, ne nevezd bennünket szektának! Különben is mi vagyunk a legnagyobb egyház egész Zóján!

— Tehát mit tudsz még a kutatásaimról? – követelte a választ Ark, Zerti indulatos tiltakozását elengedve a füle mellett.

— Hát ugye, biztos nem sokat... apám nem beszél velem ilyesmiről, mert hogy is nézne az ki, hogy megossa a Rend irányítását egy nővel... de azt például tudom, és nemcsak én, de mindenki, hogy már a legelső napon bebizonyítottad a férfiak felsőbbrendűségét, hogy igenis ők jelentek meg elsőként a világon...

— Ez hazugság, semmi ilyesmit nem mondtam! – sápadt el mérgében Ark. — Ez a szavaim kiforgatása!

— Hát nem ezt mondtad?!

— De nem ám! Én azt bizonyítottam be, sőt, még csak nem is bizonyítás volt az, csupán egy valószínű tudományos elmélet, hogy a világ a hímnem jelent meg elsőként!

— És ez nem ugyanazt jelenti?

— Hajaj, de még mennyire hogy nem! És még ez az állítólagos bizonyítás sem az én érdemem, mert semmit nem kellett hozzá kutatnom, minden tutu biológus rég így gondolja és tanulja az iskolában ezt, annyi volt csak a dolgom, hogy az egészet elmondjam némileg egyszerűbb szavakkal, hogy Aet is megértse!

— De miért nem jelenti ugyanazt, amikor a férfiak hímneműek?

— Mert sok-sok más állat is van, ahol akad külön hímnemű és nőnemű! És ezek közül millió sok faj létezett már jóval azelőtt, hogy az emberi faj egyáltalán kialakult volna! Meglehet, a

legősibb fajoknál néhány milliárd évvel ezelőtt valóban a hímnem alakult ki elsőként, s csak azután a nőnem. De azután sok-sok millió év eltelt, mire az ember, mint faj kialakult, hanem akkor, amikor az emberi faj létrejött, az embernél már egyszerre fejlődött ki a női nem és a hímnem is! Hiszen ketten együtt alkotják az emberi fajt! De mondd, mit tudsz még a kutatásaimról?

— Annyit azt hiszem, mint mindenki más, hogy azt kutatod, mi bizonyítja a szentírásaink igazát, különösen, ami a férfiak felsőbbrendűségét illeti!

— Csak ennyit?! – kérdezte Ark.

— Miért, kutatsz tán még valami mást is? Ó igen, igen, elfelejtettem mondani, természetesen azt is tudom, hogy építéd a mesterséges apaméhet!

— És tudod, hogy az mi?

— Hát egy olyan izé, egy nagy tepsi egy búra alatt...

— Nem azt kérdeztem, hogy miként néz ki, hanem azt tudod-e, hogy mire való!

— Persze, az egy olyan gép, hogy ha például meghal egy anya, akkor belerakják a gyereket, amit kívágnak az anyából, és az felneveli akkor is, ha a gyerek még olyan kicsi, hogy nem is hasonlít emberre! Bámulatos masina lehet, és te nagyon okos vagy Ark, hogy így ki tudod találni!

— Hm... hát nem kényeztetnek el benneteket a főnökeitek az információkkal... Aztán mondd csak Zerti, nem tartod-e furcsának, hogy ekkora hévvel akarja apád meg Zsen bizonyítani a férfiak felsőbbrendűségét?!

— Miért is lenne ez furcsa?

— Hát mert ha a férfiak valóban felsőbbrendűek lennének, akkor ez olyan nyilvánvaló lenne, hogy nem is szorulna bizonyításra! Hogy egy példával éljek: senkinek nem jut eszébe bizonygatni, hogy levegő kell az embernek, mert ez magától értetődő!

— Számunkra, Szürkék számára valóban nyilvánvaló, de a bizonyítékok mégis kellenek, hogy meggyőzzék a nem hívőket, a pogányokat!

— Aha – mondta megint Ark.

— Nem mondanád el, hogy mire jöttél rá?! – kérdezte igazán kedves, szinte szende mosollyal Zerti, s mert nagyon kíváncsi volt, olyan végtelenül megnyerőre sikerült e mosoly, hogy emiatt szinte kurvának érezte magát.

— Úgysem értenéd, attól félek. Ahhoz ugyanis, hogy ezt megértsd, talán kissé részletesebben kéne elmagyaráznom neked, mik is azok a kromoszómák! És nem hiszem, hogy érdekelne ez téged. Pedig nagyon izgalmas téma, és azt sem kétlem, hogy hihetetlenül megdöbben majd a Szürke egész vezetősége azon, amit kiderítettem, de hát téged Zerti nem érdekelnek a tudományos ismeretek... – azzal elhallgatott és olyan álszentül nézett, hogy Zertiből kitört a kacagás.

— Jaj, Ark, ne haragudj, de olyan mulatságos vagy! Pedig nem is hittem volna egy tuturól! Tudd meg, hogy nem megy neked a hazudozás, az alakoskodás! Szerintem egyetlen tutunak sem megy! Hiszen tudván tudom, hogy alig várod, hogy beszámolj a felfedezésedről nekem! Ezért is hívtál meg vacsorázni! Bevallom, eleinte nem tudtam mi ennek az oka, de mostanára már rég rájöttem! Tehát vágj csak bele, és hátha nem vagyok olyan hülye, hogy ne értem meg! Elismerem, nagyon buta vagyok, de megígérem, hogy minden erőmmel figyelni fogok! Hisz úgysem kell elmondanod a részleteket, csak a lényegét!

— Na jó, akkor belevágok, de akkor valóban figyelj! És ne aggasszon az, hogy buta vagy, mert az, hogy buta vagy, biztos hogy igaz, csak hogy a butaság általános emberi tulajdonság, ezzel tehát csöppet sem vagy egyedül... Tehát: Először is, nem egészen igaz, amit az iskolában tanultál, hogy a kromoszómáktól függ a gyerek milyensége. Az ugyanis a génektől függ. Ez olyan, mintha azt mondanám, hogy egy ház alakja a könyvektől függ, amikben a tervdokumentáció van leírva, de ez ugye nem igaz, mert nem a könyvektől függ, hanem az azokba beleírt szövegtől!

Na és most meg kell értsd, hogy a biológia, az élőlények nyelve, az a nyelv, amin a világ bármely élőlényének alakját meg egyéb tulajdonságait írja le a Természet, az egy mindössze négybetűs ábécével íródott! Ezek a betűk természetesen bizonyos molekulák, tehát négyfajta ilyen molekula van, ezeket többnyire az A, G, C, T betűkkel jelöljük. Hogy miért épp ezekkel a betűkkel, az most nem számít. Mindenesetre az, hogy milyen legyen egy élőlény, az e molekulák egy rendkívül hosszú sorozata által van lejegyezve minden sejtünkbe, mintha tehát azt mondanám, hogy az, hogy milyen legyen egy épület, az egy rendkívül hosszú betűsorozattal van leírva. Eddig érthető?

— Igen.

— Na és most akkor azt mondom el, hogy az élőlény e molekulatervrajza teljes egészében megtalálható minden sejtjében! Mintha egy épület tervdokumentációját elhelyezték volna annak minden egyes szobájába! Ráadásul minden szobába – tehát sejtbe – két példány került volna e tervből: az egyik terv jött az anyától, a másik az apától! És ezek a tervek olyan hihetetlenül hosszúak, hogy el sem férnek egy kötetben: az embernél 46 kötetbe vannak szétdarabolva, ezek a kötetek azok, amiket kromoszómáknak hívunk! De ahhoz, hogy felépüljön egy test, ennek a fele is elég lenne, 23 kromoszóma, tehát 23 kötet, mert ez már egy komplett tervet tartalmaz. Csak hogy két tervet kapunk: egyet apánktól, egyet anyánktól! És ugye világos, hogy sokféleképp megépíthető egy épület! Néhol egyforma e két terv, másutt különbözik. Például az egyik kötet egyik oldala azt mondja: legyen a szeme színe kék! A másik kötet ugyanezen a helyen azt mondhatja: a szemszín zöld legyen! Vagy máshol azt mondja az egyik kötet, például az anyai: legyen a végleges felnőtt magassága 160 cm – a másik, az apai kötet megfelelő oldala azonban 180 cm-es magasságot ír elő. Ilyenkor különböző dolgok szoktak történni: egyes tulajdonságok esetében az egyik előírás győzedelmeskedik a másik fölött, ezt úgy mondjuk, hogy a domináns gén alakítja a tulajdonságot, de gyakoribb, hogy a test valamilyen közbülső megoldás szerint épül fel, például a magasság esetében a két előírt magasság közötti érték lesz az, ami végül kialakul. Eddig is világos, Zerti?

— Igen, sőt, nagyon érdekes!

— A megfelelő élőlény-tervleírásokat az ivarsejtek szállítják. Egy tervrajzot a petesejt, tehát 23 kötetet, 23 kromoszómát, és ugyanennyit a hímivarsejt. Csak hogy most jön a nagyon érdekes dolog: eddigi szavaimból úgy tűnhet, hogy az apai és anyai tervek kötetének oldalai páronként megfeleltethetők egymásnak! Az lehet, hogy, mondjuk – csak úgy hasraütésszerűen mondom a számokat – a tizenhetedik kötet nyolcadik oldala kék szemet ír elő az apai kötetben, de már fekete szemet ír elő ugyanott az anyai kötet, de az egészen biztos, hogy akár az apától, akár az anyától jött a tizenhetedik kötet, annak nyolcadik oldala a szem színéről fog szólni!

Na tehát, ez majdnem mindenütt így is van! Mind a 23 pár kromoszómapár közül huszonkét párban az oldalak valóban páronként megfelelnek egymásnak! Különben ezeket az oldalakat nevezzük géneknek, ami – tehát a gén – igazából nem más, mint egy-egy csoport az előbb említett négybetűs molekulaábécé betűiből. Mondjuk, egy mondatnyi azokból. Úgy mellékesen

megjegyzem, hogy egy-egy betűt itt nem betűnek nevezünk mi tudósok, hanem bázisnak. Ezt csak azért mondom, hogy tudd miről beszélek, ha véletlenül e szót használom.

Tehát visszatérve a lényeghez: a huszonhárom kromoszómapár közül huszonkettőnél nincs semmi baj! Megfelelnek egymásnak, de olyannyira, hogy csak rendkívül nehéz vizsgálatokkal lehet kideríteni, melyiket kaptuk apánktól, és melyiket anyánktól!

Hanem a huszonharmadik pár, az egészen más. Mégpedig azért, mert ezek az úgynevezett nemi kromoszómák! Ezek ugyanis teljesen mások, mint a többi huszonkettő!

Mielőtt azonban erről tovább beszélnék, elmondom, hogy például a krokodiloknál az összes kromoszómának van párja: minden apainak van anyai párja és fordítva! A krokodiloknál az, hogy hímnemű vagy nőnemű lesz-e az egyed, lényegében attól függ, hogy milyen hőmérsékleten fejlődik és kel ki a tojás! A méheknél pedig az, hogy a megtermékenyített petéből dolgozó kel-e ki vagy királynő, attól függ, mennyi méhpempővel etetik a lárvát! Vagyis mindegyik említett esetben külső környezeti hatásoktól függ az utód neme!

Az embernél ez egészen másként van. A huszonharmadik kromoszóma lényegében kétféle lehet, e két fajtát szoktuk röviden X-nek és Y-nak hívni. És bár természetesen rendkívül sokféle X és Y kromoszóma létezhet, szinte annyi ahány csillag az égen, de bármely két X kromoszóma sokkal inkább hasonlít egymáshoz, mint bármely Y kromoszómához, s ez igaz az Y kromoszómákra is, az X és az Y kromoszóma ugyanis annyira különbözik egymástól, hogy már első ránézésre is, szemre meg lehet állapítani – persze mikroszkópon nézve, mert nagyon kicsik – hogy melyik az X és melyik az Y! Ehhez cseppet sem kellenek bonyolult vizsgálatok! Hogy mást már ne is mondjak, az Y kromoszóma sokkalta kisebb, mint az X! Nem tartom lehetetlennek, hogy egyszer esetleg behívjalak a laboratóriumba, Zerti, és ott megmutassam neked őket, s elég egyetlenegyszer szemügyre vened őket, azután bárhol látod, rögvest magad is meg tudod majd mondani, hogy melyik az X és melyik az Y! Ehhez igazán nem kell diploma, de még érettségi sem, sőt még csak jó szem sem! Jobban különböznek egymástól, mint az alma meg a körte!

És most jön az érdekesség: ugye huszonharmadik kromoszómaként csak egy példányt viszünk a szüleinktől. Vagy X-et, vagy Y-t. A gyermek neme attól függ, hogy a huszonharmadik kromoszómapár mindegyik tagja X-e, vagy az egyik X és a másik Y!

— Nem attól, hogy mindkettő X, vagy mindkettő Y? – kérdezte Zerti.

— Nem. Mindkettő nem lehet Y! Gondolj csak bele: ha a „mindkettő X” variáció nőt jelent, akkor a nő nem is adhat át mást az utódnak, csak szintén X-et! Ha a „mindkettő Y” variáció jelentené a férfit, akkor az is csak Y-t adhatna át az utódnak, az utód tehát XY lenne, se nem férfi, se nem nő! De ez nincs így. Az XY ugyanis nem felemás nemű valakit jelent, hanem férfit! Vagyis: a nő mindig X-et ad át az utódba, a férfi azonban vagy X-et, vagy Y-t. Egyes hímvarsejtekből X van, másokból Y. Természetesen mindegyikben még sok más is van, mind a többi sok 22 kötet, ami kell a gyerek tervrajzához, de a huszonharmadik, az vagy X, vagy Y. A leendő gyermek neme attól függ, hogy melyiket tartalmazó hímvarsejt termékenyíti meg a petesejtet. Ezért is volt igazságtalan, amikor a középkorban elváltak azokról az asszonyoktól, sőt, néha még meg is égették őket, akik nem szültek fiút! Ugyanis a gyermek neme nem a nőtől függ, hanem mindig a férfiaktól, habár azok sem képesek ezt szabályozni!

Az ember esetében tehát cseppet sem külső tényező határozza meg a leendő utód nemét, hanem az rögvest eldől már a fogamzáskor! Továbbá: minthogy a krokodilnál nem különbözik egymástól a két nemi kromoszóma, emiatt nála nincs is igazán olyan kromoszóma, hogy „nemi”, nincs értelme erről beszélni! Egyszerűen akár az apai, akár az anyai kromoszómákat

nézzük, bárhonnan kapta is azokat a kis krokodil, benne van mind a hím-, mind a női krokodiltest építési terve, és a környezet dönti el, milyen irányba fejlődik!

Az embernél azonban az X kromoszóma csakis a női test építésének tervrajzát tartalmazza, hiszen ha mindkét huszonharmadik kromoszóma X, akkor női test fog kialakulni! Ez még nem is lenne nagy baj, ha úgy lenne, hogy ezen X kromoszóma mellé járulna egy hasonló nagyságú Y kromoszóma a férfiak esetében, amely valami, az X által leírttól alapvetően eltérő férfitervajzot szállítana, és mint domináns gén, az esetben, ha jelen van, átvinné a test építésének irányítását az X kromoszómával szemben!

De nem így van. Az Y kromoszóma egy kis, csökkent valami az X-hez képest, és alig van benne információ, mármint megintcsak az X-hez képest! Továbbá: a férfitestben rendkívül sok olyasmi van, ami tulajdonképpen női kellék! Például megvan a férfiaknak is a két mellbimbójuk! Pedig semmi szükségük rá! Aztán, a falloszunk nem más, mint megnövekedett csikló, a herezacskó a két női szeméremajakból alakult ki, melyek a szélükön zacskóvá összenőttek... szóval, úgy néz ki a férfi, mint egy toldozott-foldozott nő, mint olyasvalaki, aki eredetileg nőnek készült, csak az utolsó pillanatban közbejött valami!

Meg is mondom, mi jött közbe. Az Y kromoszóma! Mert az eddigiek alapján adódik a következtetés: az Y kromoszóma tulajdonképpen élőködik a párjaként szereplő X kromoszómán, önmagában nem életképes! Hogy ez így van, arra számtalan bizonyítékot szereztem a kutatásaim során, amit azonban most nem akarok részletezni, mert nagyon bonyolultak, nem értenéd őket Zerti. De a lényeg az, hogy az Y kromoszóma rengeteg sok olyan információt nem tartalmaz, ami kell ahhoz, hogy az emberi lény életképes legyen, hogy a test megépüljön és működhessen! Ami nélkül mi nem lehetnénk! Ez mind csak az X kromoszómában van meg, az Y-ban nem, tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy az X kromoszóma sokkal fontosabb, mint az Y! Az X kromoszóma tulajdonképpen remekül elvan önmagában, de az Y nem! És lám csak: köztudomású, hogy a fiúgyermekek halandósága sokkal magasabb, mint a lányoké, a nők tovább élnek, mint a fiúk, s ennek az is lehet az oka, hogy abból, ami fontos, az X kromoszómából, a női test kettőt tartalmaz, a fiútest azonban csak egyet! Ha tehát valami megsérül az X kromoszómán, a nőknél még ott van tartaléknak az egyik, ami tudja, mit kell tenni, de az XY kromoszómakészletű fiúknál ez nem így van: ha az az egyetlen árva X megsérül, akkor már hiába minden, az Y kromoszóma nemigen tud segíteni neki! Az Y kromoszóma csak élőködő, önmagában életképtelen valami!

Egészen biztos, hogy nem életképes. Hiszen épp ezt kellett tanulmányoznom! Tudd meg ugyanis, Zerti, hogy apád, Aet azt a feladatot adta nekem, hogy állítsam elő a szuperférfit, aki YY kromoszómastruktúrájú!

— De hát hé, várj csak... hiszen akkor... akkor mondhatjuk, hogy a nőiséget az X jelképezi, a férfiasságot pedig az Y, ugye? — és Zerti diadalmasan nézett Arkra, s mintha ezt mondta volna a tekintete: — Ugye nem is vagyok én olyan buta, jól megértettem!

De Ark ezt mondta:

— Nem jól beszélsz, Zerti! Annyiból van csak igazad, hogy a férfiasság jelképeként valóban tekinthetjük az Y-t! Ami azonban az X-et illeti: az X kromoszóma nem azt jelenti, hogy valami *nő*, hanem azt, hogy *ember*! Hiszen hányszor mondtam már, hogy az X életképes kromoszóma, mert önmagában, Y nélkül is képes embert teremteni! Az Y erre nem képes! Emiatt jogos is, hogy legyen X kromoszóma a nőben is és a férfiban is, mert ha az X azt jelzi: *ember*, akkor kell, hogy a nőben is, férfiban is mutassa valami, hogy az az élőlény *ember*! Ha az X mellett van egy Y, az már valóban azt mutatja, hogy férfi, tehát: továbbra is ember, de különleges ember! De azt is mondhatjuk: nem normális ember! Mert a nő képlete, az XX,

tulajdonképpen ezt mondja: *emberember*. Az XY már nem ezt mondja, hanem ezt: *ember és még másvalami*. Nem mondja annyira, hogy ember, mint az XX, nem mondja kétszer, tehát bár az XY képletű férfi is ember, ez kétségtelen, de azért mégsem ember már annyira, mint a nő! Tehát: mindazzal ellentétben, amit a vallásokat, s néhány más vallás is tanít, az hogy ember, mint olyan, az a nő! *A nő az igazi ember!* A férfi is ember, de nem az *igazi*, nem a százszázalékos ember, hanem az eredeti emberterv alapján épülő emberek, a nők, némileg módosított példánya! És ráadásul rossz irányba módosított változata, rontott tervrajz szerint készített, hiszen mondtam, hogy a fiúk nem élnek annyi ideig, betegesebbek, satöbbi-satöbbi, egyetlen előnyük, hogy erősebbek, semmi más! Sőt: néha születnek amolyan génsérült emberek, akiknek XYY alakú a kromoszómaszerelvényük, s ezek a „szuperférfiak” bizony általában csekélyebb intelligenciával rendelkeznek, mint akár a normális nők, akár a normális férfiak, ugyanakkor agresszívak, s nagyobb bennük a hajlandóság a bűnözésre is! Természetesen nem lesz mindegyikükből bűnöző, de száz ilyenből több választ bűnöző életformát, mint száz XY típusú normális férfiból! Mondható hát, hogy az Y kromoszóma jelenléte csak ront a normális emberi alakot és pszichét eredményező X kromoszóma hatékonyságán, és minél több van az Y-ból, annál rosszabb a helyzet! A két Y nagyon rossz, de az egy Y sem jó, csak kevésbé rossz! A férfi tehát amolyan félresikerült nő!

— Na, de ez mégsem igaz, mert a szaporodáshoz múlhatatlanul szükségesek a fiúk! Férfiak! Márpedig, ami szükséges, az nem lehet valami betegség, rontottság, korcsképződmény!

— Igen, úgy tűnik első pillantásra, hogy igazad van, de még sincs! Jelenleg természetesen valóban kellenek a férfiak a szaporodáshoz, de ez nem valami olyasmi, ami a természet örök és változatlan rendje szerint való, mert egész sereg olyan állat akad a világban, hogy már a növényekről ne is beszéljünk, amely remekül elvan férfiak nélkül! Mondhatnám, az élőlények közt több ilyen van, mint olyan, aminek kell, hogy legyen hímpéldánya is! Például gyakorlatilag az összes baktérium osztódással szaporodik, mint azt biztos te is tudod, ott tehát nincs olyan, hogy hím! A levéltetvek közt bár szoktak lenni hímek, de csak az utolsó, őszi nemzedékben, miközben egész nyáron át ivartalanul szaporodnak, vagyis csupa nőtény él közöttük! Némely szöcské is szűznemzéssel szaporodnak, tehát hímek nélkül hoznak világra utódokat! Képesek erre a kételtűek közül is sokan! De ismeretese is ilyen gyíkfajok is! Ám még a méheknél is, bár vannak hímek, melyeket heréknek neveznek, de szerepük a szaporodásban aránylag csekély, mert a méhkirálynő megtermékenyítés nélkül is képes utódokat nemzeni, épp ezek lesznek a herék, tehát a hímek! Vagyis, bár a méheknél fontos a hímek szerepe, de egyáltalán nem annyira, mint nálunk embereknél! Az általunk természetesnek tartott szaporodási módszernek tehát sokféle alternatívája van! Továbbá, mint már mondtam, például a krokodilok esetében, még ahol vannak is rendszeresen hímek, ott sem az a jellemző, hogy az egyik ivari kromoszóma a másikon élösködik!

S most Aet azt akarja tőlem, hogy hozzam létre a csupán élösködő kromoszómákból álló YY típusú „szuperférfit”. És azt mondom, hogy ez még hagyján, ha létrehozom, bár kérdéses, hogy mennyire nevezhető embernek, ha egyszer nem lesz benne az X kromoszóma, ami azt jelzi, hogy „ember”. Jó, létrehozom. Nem lesz könnyű, de létrehozom. Hanem Aet nem egyszer akarja ezt létrehozni, tudományos érdekességként, hanem kimondottan azt kéri tőlem – ezért épül az apaméh! –, hogy ezentúl bárki férfinak lehessen gyermeke bármely másik férfitól! Ha az YY típusúak kellően elszaporodnak, azután már nem is lehet soha más „ember”, csakis YY típusú, mert az X kromoszóma meg is szűnik, kihal! Apád be is vallotta, hogy ez a végső céljuk!

— De... de hát ezt nem egészen értem... ezentúl a férfiak egymással fognak... fognak... *párizani*?! – hüledezett elsápadó arccal Zerti. — El sem tudom képzelni! Egymás fenekébe

dugják majd a... a... és azután szó szerint *világra szarják majd* a gyereket?! Ezt egyszerűen nem hiszem el! Nem hiszem el, hogy apám és Zsen buzivá akarná züllesztetni az emberiséget! Ez képtelen, aljas rágalom!

— Nem figyeltél, Zerti! Mondtam, hogy ezért épül az apaméh! Nem kell, hogy egymásba dugják a hímtagjukat! Egy alkalmas szerkentyűbe kell dugni azt, ami a gép része, karfélé függeléke. Mindketten egy-egy ilyenbe dugják, és a többi az apaméh dolga lesz.

— De hát ez akkor is buziság! Két férfi egymással... még ha nem is egymással... és a buziság nagy-nagy bűn, halálos bűn, nem is egy szent iratunk ezt mondja! – sápadozott Zerti, de tényleg hamuszürke volt az arca. — Sőt, hiszen ez még rosszabb, nem is egymással élvezkednek majd, hanem egy géppel, egy élettelen tárggyal, hiszen ez *onánia*, még sokkal fertelmesebb bűn! Aki ezt teszi, az elkárhozik!

— Nem egészen! – javította ki őt Ark. — Mert szó sem lesz élvezkedésről! Aet határozottan utasított, hogy a sperma kinyerését gyönyör nélküli módszerrel oldjam meg! Tehát az lesz, hogy egy alkalmas szerkentyűbe kell helyezze a férfi a teljes szaporító szervrendszerét, tehát a péniszt is és a herezacskót is a herékkel együtt. Emiatt, hogy minden beleférjen, ennek a szerkezetnek kissé hasonlít majd egy kitárt szárnyú lepkére az alakja: a szárnyak tartalmazzák majd a zacskót a herékkel, a lepke teste pedig a péniszt! És ezután lesz bizonyos helyi érzéstelenítés, majd injekciós tűvel közvetlenül a herékből lesz eltávolítva a spermium. Szó sem lesz tehát gyönyörről! Természetesen az egész folyamat automatikus lesz!

— Ez akkor is buziság. Vagy onánia! A kettő keveréke! A két leghalálosabb bűn keveréke! Ez meggyaláz mindent, amit szentnek tartok! Teljesen ellentétes a szent tanításokkal! – háborgott Zerti. — Hiszen, aki ezt akarja, az azt akarja ezzel, hogy már ne Szürkék legyünk, hanem... hanem... hanem *buzulmánok*! – kiáltotta a hirtelen eszébe jutott kifejezést. S ez az általa kitalált szó annyira megtetszett neki, hogy meg is ismételte: — Igen, *buzulmánként* nevezne minket ezután mindenki, és teljesen jogosan!

— De így végre megszabadulna az emberiség az X kromoszóma, tehát a nőiség minden szennytől, ezt mondta nekem Aet! És ez ugye milyen jó is lenne!

— Ark, amikor ilyen jámborul, és szinte alattomosan pislogsz rám, akkor olyan szívesen behúznék egyet a képedbe! Idefigyelj, tudom, hogy ezt te sem gondolod komolyan, csak azért beszélsz így, mert szeretnéd kiprovokálni a tiltakozásomat, ellenállásomat! De mondtam már talán, hogy a cselszövés nem megy a tutuknak! Tudom, hogy azt hiszed rólam, hogy egy nagyon buta tyúk vagyok, sőt: egy vallásőrült ostoba liba! És még talán igazad is van, de annyira azért nem vagyok az, hogy ne legyen önálló véleményem, és mindenben apám nézeteit osszam! Nem tudom, miért épp velem beszéled meg ezeket és nem egy tutu nővel, akivel félszavakból is megértenétek egymást, de ha már így tettél, tudd meg, nagyon is jól tetted, hogy engem választottál, mert bár nem is vagyok biztos benne, hogy elhiszem, amit mondtál, de annyira azért igen, hogy tudjam: ma este beszélek erről az ügyről apámmal!

— Azért nem tutu nővel beszéltem meg ezt, mert kíváncsi voltam, mit szól ehhez a Szürke egy nőtagja. Tehát, hogy tudjam: teljes-e a célokat illető egyetértés az egyházon belül.

— Ha valóban ezt tervezi a felsővezetés, akkor biztosra veheted, hogy garantált lesz az egyet nem értés! Én máris javában nem értek egyet! Idefigyelj Ark, a szent iratokban világosan le van fektetve a tétel, hogy a két nem közül a férfi kell legyen a vezető szerep, a férfi az értékesebb, az első, a többet érő, és a nőt a férfi szolgájaként rendelte Isten. Ez van oda leírva. De az sehol nincs odaírva, hogy a nőket így vagy úgy, de ki kell pusztítani!

— Aet azt mondta, a nők létrejötte a Sátánnak köszönhető!

— De a férfiak létrejötte is. És ez mellékes is, mert Aet biztos, hogy nem mondott el neked minden vallási tanítást. Azután, hogy létrejött a két nem, még sok minden történt a szent tanok szerint. A lényeg az, hogy a szent tanok szerint a nő bár alsóbbrendű lény, de mégis fontos szerepe van, amiért még tiszteletet is érdemel, ha azt jól ellátja és nem lázadozik a sorsa ellen! Maga a tény, hogy a férfi szolgájául lett rendelve, már önmagában is bizonyítja, hogy helye van a világban! Szolgaként ugyan, de helye van! Tehát Isten nem akarja, hogy a nők kipusztuljanak! Pláne nem úgy, hogy nem maradnak meg még a férfiak sem, hanem valami újmódi, mesterséges csinálmányok, tudományos kitalációk, YY típusú szörnyetegek csupán! Hiszen, ha az X jelenti azt, hogy ember, akkor ezekben semmi emberi nem lesz, mert nem lesz bennük X!

— Azért én azt hiszem, Zerti, hogy ezek külsőre igenis ember alakúak lesznek, mert az emberi formát nemcsak az X kromoszóma határozza meg, hanem a többi 22 kromoszóma is!

— De akkor sem lesznek emberek. Már most is nehezen érti meg egymást a férfi és a nő, pedig mindegyikükben ott az X, – képzelem, mit várhatunk ezektől mi nők, ha bennük semmi X nem lesz! Ark, én nem akarom, hogy ezek megszülessenek, ne csináld meg őket! Én félek ezektől!

— Pedig megcsinálom, Zerti! Megcsinálom, mert ha én nem csinálom meg, megcsinálja más! Tudod, igazából nem olyan iszonyú nehéz ám! Akad vele sok babramunka, eltart majd nekem is pár évig, de meg lehet csinálni! Az én szerepem kevés ebben az ügyben. Amit az emberiség megcsinálhat, azt előbb-utóbb meg is csinálja! És hidd el, nem az a baj, ha létrejön egyetlen YY! Annak nem lesz sok szerepe, még akkor sem, ha olyan vad lesz, mint egy dühödt bika. Ami persze nem is biztos. Az csak a baj, ha úgy dönt az emberiség, hogy ezentúl e gépet és kizárólag a férfiakat használja majd a szaporodásra! Épp ezért kezdtem el beszélgetni veled. Igazad van, valóban egy nagyon ostoba vallásőrült hülye tyúknak tartalak, tehát gondoltam, megnézzük, mit szól ehhez a tervhez egy ennyire teljesen reménytelen személy! És lám, te is hogy felháborodtál! Ez nagyon megnyugtató, igazán hálás vagyok neked, Zerti, mert ha még te is ennyire felháborodtál, akkor mit gondolhatnak a nálad okosabbak?! Vagyis az emberiség nem reménytelen, még a ti vallásotok tagjai sem! Tehát nyugodtan megcsinálhatom a gépet, mert nem kell attól félnem, hogy használni is akarják azt majd tömegméretekben!

— Dögölj meg Ark, ez nem úgy hangzott, mintha megdicsértél volna, nem ezt vártam tőled!

— Pedig hidd el, igazán dicséretnek szántam! – mentegetőzött Ark.

— Mi, te azt mondod, hogy még meg is dicsértél engem azzal, hogy teljesen reménytelen vagyok?!

— Nem, dehogy, nem azzal, hanem...

— Igenis ezt mondtad!

— Most veszekedni akarsz, vagy meghallgatod, hogy még mire jöttem rá?!

— Hát ez még nem volt minden?!

— De nem ám! Sőt, az igazán érdekes csak ezután jön!

— Mi lehet érdekesebb annál, mint hogy az igazi ember, az nem a férfi, hanem a nő?! Mert tudd meg, Ark, nem is vagyok én olyan reménytelen! Ha az a tudomány, hogy genetika, az ezt jelenti, amiről most mesélsz nekem, akkor az egy nagyon izgalmas tudomány!

— De azt se feledd el, hogy ellentétes a vallásod tanításaival!

— Majd még eldöntöm, hogy melyiknek fogok hinni, a vallásnak-e vagy a tudománynak, de egyelőre folytasd csak, mert nagyon érdekel! Különböző is, az előbb úgy megsértettél, te, a férfi, a *félresikerült nő*, engem, a nőt, az *igazi embert*, hogy ezt le kell vezekelned, s azt csak úgy lehet, ha mondasz még valami érdekeset!

— Helyes. Hegyezd akkor a füled! Szerintem ugyanis nem volt mindig így a szaporodás az embereknél, ahogyan most van!

— Hát akkor hogyan?

— Azt nem tudom. Vannak ugyan elképzeléseim, tehát nem is egy elképzelésem, de mindegyik örvült vad. Épp ezért nem is részletezem őket. Csak azt mondom, ami a közös mindegyikben! Mondjuk, azt, amire legalább némi bizonyítékom van!

— Jó, halljuk akkor azt!

— Emlékeztetlek rá, hogy az XY kromoszómaszerkezetet így is lefordíthatjuk emberi nyelvre: *ember, és még valami más*. Ebben a fordításban az, hogy „ember”, nem a most ismert embert kell jelentse, hanem azt a régít, ami az Y kromoszóma megjelenése előtt minősült embernek! A folytatás pedig, a „valami más”, az pedig egyértelmű: az maga az Y kromoszóma!

Elképzeléseim közös magva, hogy az emberiség is olyasféle faj lehetett korábban, mint a krokodilok vagy más lények, ahol nem különbözött egymástól a két nemi kromoszóma. Tehát mindegyik hordozta magában akár a férfi, akár a női test tervdokumentációját. A végül is kialakuló nem pedig lényegében szintén különböző külső hatások következménye volt. De még az is lehet, hogy kétneműek voltunk, ne nézz ilyen hitetlenkedve, igenis vannak mindenféle tengeri állatok, jókora halak is, amelyek időnként fogják magukat és szép nyugodtan átalakulnak hímbe nősténnyé vagy fordítva! Kagylók is képesek e trükkre, a csigák pedig nem is kell, hogy átalakuljanak, mert egyszerre hímek és nőstények! A giliszták is!

Mindazonáltal, azt hiszem, voltak azért már akkor is külön férfiak és nők, de nem holmi külön nemi kromoszómától vezéreltetve. Hanem egyszercsak megtámadták az emberiséget!

— Kicsoda?! – kérdezte tátott szájjal Zerti.

— Nem tudom. Talán felbukkant holmi vírus... tehát nem valami repülő csészealjás támadásra gondolok, bár az nem kizárt, hogy a vírus a világúrból érkezett... és ez a vírus nem más, mint az Y kromoszóma! Beépült az emberiség génkészletébe! Ez nemcsak nem lehetetlen, de sokkal gyakoribb esemény, mint hiszik! Valójában az emberi DNS, tehát a bázissorozatunk jelentős része valószínűleg nem egyéb, mint mindenféle vírusok, amik afféle paraziták. Nem ártalmasak, de hasznot sem hajtanak. Persze hogy nem ártalmasak: ha megölnének minket, ők is elpusztulnának! Becslések szerint a DNS, ami bennünk van, csak egytized részben tartalmaz hasznos információt, az összes többi kilencetized rész ilyen potyautas génekből áll!

Na tehát, a vírus jött és úgy találta, a szaporodása érdekében kiváló hely a mi genetikai anyagunk! És beépült az egyik kromoszómába! Méghozzá olyan aljas módon, hogy nemcsak hozzákapcsolódott a már meglevő részekhez, amivel olyan nagy bajt még talán nem is okozott volna, hanem kilökte az ottani információk nagyobbik hányadát, s betelepedett a helyére! Az emberiség szaporodását ez nem állította meg, mert a vírus nem foglalta el az összes helyet ott. Lehet, hogy eleinte igen, rohamosan terjeszkedett, de az olyan egyedekben, ahol mindkét helyet elfoglalta, tehát ahol ő lett az uralkodó, mint YY típus, ott olyan komoly károkat okozott, hogy az az egyed nem lett képes szaporodni, s így a vírus sem. Később a vírus mutált, szelídebb lett, nem olyan mohó, s így már csak az egyik kromoszómahelyre illeszkedett be. S így, mert maradt már mellette X kromoszóma, ami önmagában is képes embert létrehozni, így már ezek az egyedek nem pusztultak ki, s tovább öröközték a szelídebbé vált Y vírust is!

— De ha korábban nem volt Y kromoszóma, akkor csak X volt, ugye?

— Igen, így is lehet mondani.

— Na, de akkor XX volt a fiú is és a lány is?

— Például.

— De akkor azok a nők, akik most vannak, és így XX típusúak, azok miért nők mindannyian, miért nincsenek köztük fiúk is?

— Úgy képzelem, hogy amikor a vírus megtámadta az emberi génláncot, akkor különböző más rombolásokat is hajtott végre benne, például megsemmisített egy csomó információt, ami rajta volt az X kromoszómán, s talán a többi kromoszómán is! Továbbá, lehetségesnek tartom azt is, hogy az XX képlet már eredetileg is kizárólag nőt jelentett. Sőt, ezt a variációt tartom a legvalószínűbbnek, épp amiatt, amit mondtál! Ez esetben a fiút jelenthette az egyetlen X! Épp úgy, mint manapság a méheknél! Ez nem okvetlenül kell azt jelentse, hogy az akkori emberek is holmi kaptárakban éltek, és azt sem, hogy a férfiak alakja nem lehetett épp olyan bonyolult, mint manapság. Hogy mást már ne is említsek, a moháknál például a jellegzetes, levélkéket hordozó, látható struktúra a haploid, tehát csak fél kromoszómakészletet tartalmazó! És ha így volt, akkor ez azt jelenti, hogy mert manapság már nincsenek férfiak, akik 46 helyett csupán 23 kromoszómával rendelkeznének, emiatt tehát elmondható, hogy a férfinem, az a férfinem, aki régen élt, az *igazi* férfiak, azok mind egy szálíg kipusztultak a fertőzés következtében! A mostani férfiak úgy jöttek létre, hogy az akkori nők egy részénél az egyik X kromoszóma helyére beült a fertőző vírus, az Y kromoszóma, és szaporodáskor vagy ő jutott tovább, vagy az X! S mert az X kromoszóma egymagában is képes egy nagyjából működőképes testet kialakítani, férfitestet is, hiszen erre már akkor is képes volt, amikor az egyetlen X kromoszómát tartalmazó férfiakat kellett elkészítenie, emiatt az Y vírus úgy manipulálta az X kromoszómát, hogy az ő jelenlétében férfitestet növelessen, ez ugyanis előnyösebb volt neki, mint női testben lenni, mert egy férfinak elvben sokkal több gyermeke lehet, mint egy nőnek, tehát így a vírus gyorsabban szaporodhatott! Az olyan Y vírusmutánsok, melyek az XY típusú testet úgy manipulálták, hogy nő legyen, lassabban szaporodtak, s végül kipusztultak, nemcsak azért, mert a férfitestet építő Y vírus lekörözte őket gyorsaságban, de amiatt is, mert az Y vírus nélküli XX struktúrájú „eredeti” nők minden bizonnyal szintén gyorsabban szaporodtak, mert azoknak ebben már nagyobb gyakorlatuk volt. De az is lehet, hogy az Y vírus nem is kellett, hogy külön manipulálja férfitest létrehozása érdekében az egyetlen X kromoszómát, mivel az már eredetileg is „ahhoz volt szokva”, hogy ha nincs mellette másik X kromoszóma, akkor férfitestet készítsen! S mert mellette Y kromoszóma volt, tehát hiányzott a másik X, emiatt eleve már férfitest készítésére állt rá. Mindezek alapján tehát azt mondhatom, hogy ha ez igaz, ha tehát eredetileg a férfit az egyszerű X képlet jelölte, s az XX a nőt, tehát szakszóval élve a férfi haploid, a nő diploid volt, akkor ez azt jelenti, hogy manapság egy szál igazi férfi sincs a világon, mindenki nő, hiszen mindenki diploid, csak némelyek, akiket férfinak hiszünk, meg vannak fertőzve az Y vírussal, mely a génállományba beépülve kromoszómának álcázza magát! És jelenleg ezek közül a torz nők közül némelyek azt akarják, hogy állítsam elő a még fertőzöttebb, még torzabb YY férfit! Azaz nőt – fejezte be kiselőadását Ark.

— Döbbenetes! – suttogta Zerti. — Valóban azt mondd, hogy minden férfi beteg?! Ez igaz?!

— Persze, hogy nem igaz. A valóság ugyanis sokkal rosszabb, mert a nők is betegek! Gondolj ugyanis bele, mi történik párosodáskor: a férfi úgy keletkezik, hogy a nő X kromoszómája mellé az utódba beléadódik az apától származó Y kromoszóma! Tehát így keletkeznek a férfiak! De régen nem így keletkeztek: ahhoz hogy valaki férfi legyen, elég volt egy szál X

kromoszóma! Ehhez nem kellett két személy, egyetlen kromoszómát egyetlen élőlény is tudott adni, aki logikus, hogy az anya volt, mert ő szüli a gyereket, a férfiaknak akkoriban tehát nem is volt apjuk! Akkor a nők, hasonlóan, mint most a méhek, képesek kellettek legyenek férj, férfi nélkül is szülni, bár kizárólag fiúkat. Manapság erről szó sincs, s meg is mondom miért! Minthogy a férfiak erőszakosak, s rákényszerítik a nőket a párosodásra, valószínűleg szintén az Y kromoszóma hatása miatt, hiszen ez muszáj nekik, mert másképp nem képesek szaporodni, emiatt a nők mindenképpen szülnék amúgy is fiúkat, nagyjából felelőszben lányokat és fiúkat. Nincs tehát már szükségük rá, hogy másképp, önmaguktól is képesek legyenek fiúkat szülni! Márpedig van a természetben egy olyan törvény, hogy ha egy faj nem használja valamely képességét, akkor az lassanként elcsökevényesedik. Én tehát úgy vélem, manapság már nem is képesek erre a trükkre a nők, a génláncunkból ugyanis apránként kihullott minden ezt lehetővé tevő információ! De lehet, hogy még rengeteg más képesség is, hiszen az új életmód számos régi tulajdonságot feleslegessé tett! Vagyis a mai nők sokkal kevesebbet érők, mint a régi nők!

— Azt hiszem, elhiszem, amit mondasz! – suttogta Zerti. — Ugyanis ez kísértetiesen emlékeztet némely szent tanunkra!

— Tessék?!

— A bűnbeesésről szólóra! Hiszen azt mondod, régen az emberiség tökéletesebb volt! Mi azt mondjuk: volt régen egy Aranykor, amikor minden jobb volt, mint most, s még az ember teste is tökéletesebb volt! Aztán, ez bizonyos mértékig igazolja azt a nézetünket, hogy a párosodás bűn, hiszen a férfiakban mindig benne van az Y kromoszóma, a párosodás aktusa során tehát ezzel, a Gonosszal érintkezünk, továbbá, az így fogant gyermekek, ha fiúk, terjesztik e fertőzést, míg ha a régi módon, párosodás nélkül szülnének, akkor nem terjesztenék az Y járványt!

— Eh, ez igencsak eltúlzása annak, amit mondtam, és csak arra bizonyíték, hogy vallással mindent meg lehet magyarázni!

— Tehát azt akarod mondani, hogy a jelenlegi népességben nem a férfiak, hanem a nők a magasabbrendűek?

— Nem. Felületes ránézéssel úgy tűnhet, hogy amikor apád és Zsen a nők kiirtásáért küzd, akkor a hitványság igyekszik kipusztítani a nemesebb erényeket, de nem állítok ilyesmit. Óvakodnék azt mondani, hogy a nők magasabbrendűek, mint a férfiak. Amikor az Y-fertőzés történt, akkor egészen biztos, hogy a nők voltak a magasabbrendűek, és a létrejött fertőzött férfiak, valójában génsérült nők, csak származásuk voltak. De azóta valószínűleg sok millió év eltelt, de néhány százezer év okvetlenül, és ezalatt az evolúció az Y vírusra is hatott. Tehát a létrejött új férfinépesség is változott, fejlődött, alkalmazkodott, sőt, egészen biztos, hogy valamilyen értelemben nemesedett is. Ugyanakkor az imént mondtam, hogy a megmaradt nők valószínűleg kell, hogy számoljanak egy genetikai leépüléssel, tehát maguk is elkorcsosodtak, ha nem is annyira, mint a férfiak. Tehát: a férfiak, ha nem is sokat, de kellett, hogy fejlődjenek, a nők ellenben visszafejlődtek. Hogy mennyit, azt nem tudom. Manapság nem hiszem, hogy óriási különbség lenne már a két nem között, ezért óvakodom azon jelzők használatától, hogy ez vagy az magasabbrendű, de azt biztosan állíthatom, hogy a férfinépesség semmiképp sem nevezhető magasabbrendűnek.

— Ha azonban valamelyik nem mégis, akkor szerinted a női nem az. Sőt, ez biztos is, hiszen te mondtad, hogy az XYY típusú abnormalis férfiak ostobábbak, mint az XY típusú, jelenleg normálisnak tekintett férfiak, vagyis az Y jelenléte bizonyos mértékű butaságot okoz; ez pedig azt kell jelentse, hogy a legokosabbak azok az emberek, akikben egyáltalán nincs Y, tehát az XX típusúak, vagyis a nők!

— Hát, ha mindenáron rá akarsz kényszeríteni a választásra, akkor igen, inkább szavaznék a nők felsőbbrendűségére, de nagyon nem szívesen, mert a különbség cseppet sem lehet olyan sok, mint amit az egyházatok most a férfiak javára szeretne írni! Ha egyáltalán beszélhetünk arról, hogy a világban mostanság valaki felsőbbrendű-e, akkor igazán csak azt mondhatom, hogy igenis vannak felsőbbrendű emberek, de azok a tutuk, függetlenül attól, hogy az illető tutu férfi-e vagy nő! Az, hogy valaki tutu-e, sokkal fontosabb annál, hogy lóg-e valami a lába közt! És azt hiszem a mi felsőbbrendűségünkben nehéz is lenne kételkedni, mert annyival okosabbak vagyunk, s nem is kételkedik benne senki! Nézd Zerti, én csak örülök, ha elfelejtetted ezt a hülyeséget, hogy a férfiak felsőbbrendűek, de nem szeretném, ha átesnél a ló túloldalára az elmélkedéseim hatására, s azt hinnéd, hogy ti nők valami szuperférfiak vagytok!

— Nem hiszem azt! De azért örülök, hogy mindezt elmesélted nekem! Ez igazán nagyon érdekes volt! De nem hiszem, hogy örülne neki Aet és Zsen, ha elmondod nekik!

— Pedig el fogom mondani! – állt fel Ark.

— El akarsz menni?! Máris?!

— Miért ne, mindent elmondtam, amit akartam!

— De hát én még a felét sem ettem meg mindezeknek!

— Egyél csak nyugodtan, ne aggódj, mindent kifizettem! Én azonban még kísérletezni akarok egy kissé!

Zerti tűnődve nézett Ark után. Mindez nem úgy hangzott, mint amikor szerelmes a férfi egy nőbe! Bár egyelőre nem is nagyon tudott erre gondolni, a megtudott genetikai hírek kavargtak a fejében. Az biztos, hogy lesz, amit megbeszéljen apjával! Alaposan kérdőre vonja! Mert akár vírus az Y, akár közönséges kromoszóma, de az biztos, hogy nagyon más még manapság is a nők és a férfiak lába köze! És ő, Zerti nem fogja hagyni, hogy buzulmánokat csináljanak az emberekből! Ennél még a teljes vallástalanság is százszor jobb lenne!

Elgondolkozva eszegette a finom csemegéket, annyira elgondolkozva, hogy alig is érezte az ízüket.

Hófehérke és a temérdek törpe

Slioma izgatottan nyitott be a Főnök szobájába. Tudta, minden idegszálával érezte, hogy most kapja majd meg élete legelső igazán komoly megbízatását!

Slioma nő volt, de olyan nő, akin semmi nem látszott annak, ami. Azt az egyet kivéve persze, hogy nő. Először is, Slioma most magánnyomozó volt, mert belépett a Kesztyűs Kéz magánnyomozó irodához, de ez nem az eredeti szakmája volt. Éveken át dolgozott korábban riporterként. Szemrebbenés nélkül vállalta a veszélyt, készítette az interjúkat, miközben füttyültek a feje mellett a puskagolyók, rejtett kamerával filmezett olyan rezsimek országaiban, ahol ezért azonnal felakasztották volna, ha kiderül, és büszkén emlegette, hogy nincs olyan jelentősebb forradalmár, ellenforradalmár, terrorista és diktátor, akivel le ne feküdt volna, mert riporternőknek ez a sorsuk, hogy megdugják őket, mintegy cserébe az exkluzív interjúkért!

Szerzett is némi nevet Slioma a szakmában, de igazán híres nem lett. Erre úgy gondolta, olyan pályát választ, ami ha nem is jár okvetlenül kevesebb veszéllyel, de biztosabb a hírnév, s főleg a pénz!

Elment magánnyomozónak. De mert ebben még nem volt elég gyakorlata ahhoz, hogy teljesen „magán” legyen, szüksége volt társakra is, így egy efféle céghez lépett be. Az elmúlt két év alatt úgy vélte szerzett meglehetősen gyakorlatot, s mondta a Főnöknek, hogy jó lenne már valami igazán izgi kis önálló meló!

S most a Főnök hívatta. Egyedül. Tehát megkapja az önálló munkát! Remélte, nem holmi piti kis megcsalási ügy lesz, ahol az asszony után kell nyomoznia, mikor kivel kúr félre! Ezt nem szerette, nemcsak mert piti munka volt, de azért sem, mert szíve mélyén mindig a nőknek kibicelt.

Slioma azonban nemcsak riporter múltja miatt volt különleges nő. Haja szőke volt, de csak eredetileg, mert most vörösre volt festve. Gyöngye kis kacér teremtnésnek látszott, de az eltelt időkben alaposan kitanulta az önvédelmet, és igencsak kemény ellenfél lett volna holmi erőszakoskodó bandának, ha úgy döntenek, hogy őt vágják gerincre egy sötét sikátorban!

Bár lehet, hogy nem is lett volna ellenfél. Slioma igazság szerint szerette a heves szexjelene-
teket. Meg is történt vele egy alkalommal, amikor épp a reptérre sietett, hogy váratlanul kinyúlt egy kéz egy kapualjból, s berántotta oda! A férfi egy kést tartott Slioma nyakához, s mondta, hogy vetközzön le. Slioma pillanatok alatt lefegyverezte a férfit, eltette a kést a retiküljébe, mint mondta, emlékné, majd így szólt:

— Most pedig, hogy tisztáztuk, melyikünk az erősebb, ne mondd, hogy rossz vagyok hozzád, nemcsak nem rúgom szét a zrityódat, nemcsak nem jelentelek fel, de megengedem azt is, hogy megbassz! De siess hapsikám, mert negyven perc múlva indul a repülóm, s még jegyet is kell váltanom rá!

Talán mondani sem kell, a szatír olyan mély döbbenetbe esett mind a szavak, mind a váratlan esemény, engedékenység okán, hogy férfiként teljesen harcképtelennek mutatkozott, és így Slioma, legnagyobb sajnálatára, nem tudta meg, milyen is egy igazi szatírral szeretkezni. Pedig írt volna erről is egy jó cikket! El is határozta, legközelebb nem kezdi azzal, hogy lefegyverzi a kéjencet, hanem előbb hagyja, hogy megerőszkolják, és csak a végén veszi el emlékként a kést vagy más fegyvert tőle. De nem volt szerencséje, mert azóta senki nem akarta megerőszkolni.

Aztán: Slioma kinézett vagy negyven évesnek, de ez sem volt igaz rajta. Mesterségesen, nagy műgonddal kozmetikázta idősebbnek magát, mint amilyen, hogy jobban tiszteljék a tapasztaltságát. Valójában Slioma éppen pontosan huszonnyolc éves volt.

Továbbá: Slioma katonai uniformist, terepszínű ruhát viselt, holott nem volt katona. A hátán még gépfegyver is lógott, de az sem volt gépfegyver, bár nem is volt az haszontalan utánzat: miniatűr kamera volt beleépítve a távcsövébe, a fegyvercső pedig valójában mikrofonpuska volt, távoli beszélgetések lehallgatására. Volt azonban fényképezőgépe is Sliomának, de az meg nem fényképezőgép volt, hanem elemlámpa, ugyanakkor viszont arra is képes volt, hogy könnygázt fújjon vele bárkinek az arcába. És volt Sliománál négyféle személyi igazolvány és útlevél is, más-más nevekre, de egyik sem volt az övé, tehát az igazi. Volt nála egy doboz cigaretta is, melyek, ha rágyújtott valaki, szétrobbantották az illető fejét. Volt nála púderdoboz, amiben nagyon hatásos altatót hordott, golyóstoll, ami rádió-adóvevő volt, és rádiótelefon, aminek le lehetett szedni a kezelőlapját, s kiderült, hogy alatta egy másik kezelőlap rejtezik: egy szuperminiatűr hordozható számítógépé! De volt rúzs is nála, amit ki lehetett nyitni kis bicskává, és volt nála több fogamzásgátló tabletta is, amik valójában kis „poloskák” voltak, s ott felejtette őket bárhol, ha le akart hallgatni valakit. Az esernyője nyelébe pedig ráadásul távcsöves puska és bajonett volt beleépítve. A nála levő vécépapír olyan eltéphetetlen kötélt volt, hogy bárkit összekötözhetett vele. De már Slioma szeme sem volt az igazi: eredetileg barna szemű volt, de átszíneztette zöldre, mert azt romantikusabbnak találta. De később mégis kék szemet szeretett volna, de mert a szemátszínezés csak egyszer oldható meg, ezért most kék kontaktlencsét viselt.

Elmondható hát, hogy Slioma volt a Megtestesült Hazugság, mert semmi nem volt igaz rajta és nála.

Még az apja sem volt az igazi. Intézeti gyerek volt, s nevelőapa nevelte fel hatéves korától. De nevelőapja duplán nem volt az igazi: mert amint Slioma betöltötte a tizenkettedik évet, ez az apa átváltozott szeretővé, mert egyre gyakrabban látogatta meg őt az ágyban!

S most Slioma, a megtestesült hazugság, várta, miféle munkát ad ki neki a Főnök.

A Főnök leültette, majd így szólt hozzá:

— A Tuturól van szó!

— Mit kell kinyomozni róluk?! – vált olyan figyelmessé Slioma szeme, mint egy hercegnőé, amikor megtudja, hogy mégsem a király az apja, hanem egy lovászlégény.

— Nem a Tuturól kell kinyomozni, hanem a Tutunak.

— A Tutunak?! Épp annak?! A mindenségit, ez valóban zaftos ügynek néz ki; bár annak jobban örvendtem volna, ha valami disznóságot deríthetnek ki róluk!

— Erről tégy le. Tehát figyelj ide, itt ez a köteg feljegyzés, ezt az elődöd készítette, Zak.

— Zak? Nem ismerem.

— Mert egy másik kirendeltségünkénél volt alkalmazva.

— És miért adta vissza a megbízatást?

— Nem adta vissza. Kinyírták.

— Mi?! Ki... Húha! A tutuk, amint gyilkossági ügybe keveredtek!

— A szentségit Slioma, figyelj már és értsd meg, hogy NEM a tutuk keveredtek ilyesmibe! Épp nekik dolgozunk, ők bíztak meg minket!

— Jó, jó, persze, csak úgy értettem, hogy egy olyan ügyben vannak bent a tutuk, ami olyan komoly, hogy már a gyilkosságig fajult! És mit is nyomozott Zak?

— Elég ártatlannak indult az ügy, bár már akkor is gyanús volt, hogy kerek egymillió unitot³ ajánlottak fel, még hozzá egy szimpla, szinte pitinek tetsző dologért: keressem meg egy kislány szüleit! A kislány jelenleg tizenöt esztendő, Szosziva a neve, és náluk tutusodik. Állítólag igen tehetséges. Egy árvaházból vették magukhoz, s valamiért érdekelni kezdte őket, hogy miként került az árvaházba, és kik a szülei. Az árvaház csak annyit tudott mondani nekik, hogy az emlékezetes kaspegi merényletnél találtak rá, tudod, amikor terroristák felrobbantották Kaspeg városnál a vasúti összekötő hidat. Volt akkor hatszáznegyvennyolc halott, s még több sebesült, amikor kisiklott a mágnesvasút... és amikor végre számbavették a halottakat és túlélőket, kiderült, hogy van egy létszámfölötti, egy kislány, aki senkinek nem hiányzik! Biztos a halottak közt voltak a szülei, de senkinek az irataiból nem derült ki, hogy kik is voltak a hozzátartozói. De mert táplálni kellett, ezért bevitték egy árvaházba addig is, míg valaki jelentkezik érte. De senki nem jelentkezett érte. S így ott ragadt, egyéves kora óta ott élt. A nevét is az árvaházban kapta, mert hisz nem tudták kideríteni, milyen nevet kapott születése után. Tehát ennyit mondhatott a tutuknak az árvaház, de a tutukat ez nem elégítette ki, s maga a Tutu Iskolamozgalom igazgatója bízott meg, hogy bármi áron is, de derítsem ki, hogy honnét való ez a Szosziva! Kik voltak a szülei, vagy esetleg kik még, ha élnek, de neki az is nagyszerű hír volna, ha akár valami egészen távoli élő vérrokont tudnék felmutatni! S hogy lássam, hogy valóban komolyan gondolja azt, hogy „bármi áron”, már át is utalt egymillió unitot, s azt mondta, ez csak költségtérítésre van, mert siker esetén kapunk még ugyanennyit, s ezzel az első egymillióval sem kell elszámolnunk! Kudarccal azonban annál inkább el kell számolni, tehát hajts rá Slioma, mert egymillió, ami nem is egy, de kettő, az temérdek pénz!

Valóban temérdek volt. Annyira, hogy a hallatán Slioma szeme szinte szikrázott a kapzsiságtól. De még inkább attól, hogy érezte: ez valami igen-igen komoly ügy! A tutukról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy hülyék. Márpedig, aki szórja a pénzt ok nélkül, az hülye. Tehát, ha a tutuk szórják a pénzt, nem azért teszik, mert hülyék, hanem mert komoly okuk van rá! S biztos az sem véletlen, hogy épp őket bízták meg. A Kesztyűs Kéz az ország egyik leghíresebb magánnyomozó irodája.

Valószínűleg olyan ügyről van szó, amit ha megold, még cikket írni is érdemes lesz róla, afféle leleplező jellegűt, s újságíróként is világhírű lesz! Talán még Arany Mikrofon díjat is nyer vele!

— És mit derített ki Zak? Vagy még nem nézted át ezt? – lobogtatta meg a jegyzeteket.

— De igen, de nem hiszem, hogy sokra mész vele. Igyekezett például összeszedni a halottak jegyzékét, meg hogy kik vettek jegyet a mágnesvasútra, akik még a szerencsétlenség előtt le is szálltak róla, mert ugye hátha fenn felejtették a csecsemőt, akár véletlenül, akár szándékosan... tehát, egy rakás aprómunkát elvégzett hangyaszorgalommal, mondhatni, megúsztad Slioma, Zaknak hála, a nyomozás unalmas részét! Hanem hogy ezután mi lett, azt nem tudom! Zak testét pucérra vetkőztetve találtuk meg a tengerben, s úgy is véletlenül, mert egy beton-tömbhöz volt láncolva, a tengerfenéken, a parttól hatszáz méterre, teljesen véletlenül lelt rá egy búvárkodó kirándulócsapat, és Zak azonosítása is nehéz volt, mert a halak már jelentősen kikezdték az arcát. A halálát különben nem a vízbefúlás okozta, akkor ugyanis nem élt már,

³ A pénz neve Zóján. Már minden államban ezt használják, tehát kissé olyasféle a szerepe, mint nálunk az eurónak. Van azonban másik neve is, a „nepe”, ami azt jelenti: NEMzetközi PénzEgység.

amikor a tengerbe került, mert késsel ölték meg, az orvosszakértő hetvenkét késszúrászt számolt össze rajta, bár ezekből alig harminc volt halálos.

— Húha! Ez nem semmi! Nem tréfálnak, akik ezt tették!

— De nem ám!

— Valami szervezett bűnözést folytató csoportot szagolhatott ki?!

— Nem tudom, Slioma, de légy óvatos, mert Zak nem volt éppen kezdő, verekedni is tudott meg lövöldözni is, és jó pár jelentős siker volt a háta mögött, mire ebbe az ügybe kezdett!

— De hová ment, ahonnan a tengerbe jutott? Nem mondta neked, főnök? Vagy nem írta le valahová?

— Nem. Azaz, humorizált a hülye állatja! – és a főnök kinyitotta Zak jegyzeteinek utolsó oldalát:

— Látod, ide ennyit írt csak: „Megyek Hófehérkéhez”. Az istenit, ilyen idiótaságot ideírni, ha leírta volna hova megy, most többet tudnánk!

— Tényleg, a jegyzetei honnan kerültek elő?

— Az irodájából. Mindig ott tartotta őket az íróasztalban. Mellesleg, az eltűnése után alig egy nappal a riasztó jelezte is, hogy valaki be akar törni oda, de mielőtt ez sikerült volna, ment arra egy rendőrautó, s a betörő elszelelt. De nem biztos, hogy van összefüggés a két dolog között.

Slioma tűnődve nézegette a feljegyzést.

— Kár, hogy nem mondta senkinek, mire jutott, és mit jelent ez! Azaz, nem kár, mert akkor nem kaptam volna meg ezt az izgi kis melót! Különben, a Hófehérke szerintem nőt kell jelentsen!

— Lehet. De ha nő is, alapos csaj lehet: ha szűrni kezd, meg sem áll hetvenkettőig! Tehát: elvárom, hogy mindig értesíts arról, mire jutottál és mire készülsz!

— Úgy lesz főnök! – válaszolta Slioma, azzal elrakta a megboldogult Zak feljegyzéseit, s távozott, hogy a lakásán nyugodtan átnézegeesse azokat.

Át is nézte mindet, de a világon semmi érdekeset nem lelt fel bennük első nekifutásra. Mindenki, akit azonosítottak a halottak közt, rendes, becsületes polgári foglalkozású volt, és nem tűnt úgy, mint valami bonyolult, sötét ügy főszereplője. Természetesen az is igaz, nem várhatja el, hogy a halott ráírja a saját boncolási jegyzőkönyvére: vigyázat, én egy halott bűnöző vagyok!

Igen ám, de miért is nem kellett senkinek sem Szosziva?! Világos a válasz: mert Szosziva nem is szerepelt semmiféle anyakönyvi bejegyzésben! Nyilván holmi gyermekcsempészek hozták be az országba! És persze maga a csempész, a gyermekkereskedő is „megholta magát” a katasztrófánál! Az meghalt, Szosziva életben maradt... igen, így lehetett!

De akárhogy nézte is Zak jegyzeteit, az azonosított halottak mindegyike olyasféle személy volt, akiről nehezen tudta elképzelni, hogy gyermekkereskedő lenne. Esztergályos, harminc éve a szakmájában dolgozik, megállapodott ember, ez még csak a harmadik munkahelye... számítógép-programozó, jól fizetett munkahelyen... hivatásos anya nyolc gyerekkel, hát igen, ennek van úgyis elég gyermeke, minek is neki egy olyan, aki után nem kap pénzt... hittérítő... katonatiszt, a rangja alezredes... berepülőpilóta... énekesnő, volt már három platinalemeze... a

főváros legismertebb prostituáltja, ez sem fog ilyesmibe belekeveredni, mert úgyis gazdag, közismert nemcsak a neve, de az is, hogy még a vécésészéje is színaranyból van...

Slioma remélte, hogy nem kerül erre sor, de úgy látszott nincs más megoldás, és kénytelen ráfanyalodni az azonosítatlan halottak tanulmányozására. Szosziva kísérője ezek közt kellett legyen!

Csak egy baj volt: ha már akkor, közvetlenül a merénylet után sem tudták megállapítani, hogy e széttrancsírozott hullák kicsodák, akkor hogy is lenne képes erre most ő, jó tizenöt évvel az események után?!

Személyi ugyanis egyiküknél sem volt, hisz ha lett volna, máris nem lennének azonosítatlanok. Emiatt a boncolási jegyzőkönyvekbe csak az orvosi adatok kerültek bele, s afféle általános leírások, hogy például:

— Negyven év körüli, szakállas férfi, testmagassága 128 cm, súlyos mellsérüléssel...

— Hatvan év körüli szakállas férfi, magassága nem megállapítható, ugyanis letépődött a feje, a test nincs sehol... (Ez egyáltalán nem meglepő egy ekkora balesetnél: szétszakadhatott a test nagyon kicsi darabokra...)

— Azonosíthatatlan fej nélküli férfi, testmagasság kb. 137 cm...

— Húsz év körüli férfi, testmagassága 130 cm, mindkét karja hiányzik, a halál oka elvérzés...

— Hatvan év körüli szakállas férfi, testmagassága 158 cm, halálát a koponyáját átfúró vasdarab okozta...

S még sok effélét olvashatott ott Slioma.

S ahogy így olvasgatott, egyszer csak felötlött benne a gondolat: Túl sok ezen azonosíthatatlan halottak közt egyrészt a férfi (ugyanis mindössze egyetlen nőt talált), s majdnem minden férfi szakállas! S még amelyik nem szakállas, az is törpe! Mindössze két férfit talált, aki se nem szakállas, se nem törpe, mert elérték a 170 cm-es magasságot. A többi mind törpének mondható, még a 158 cm-es volt a legnagyobb közöttük, de az is szakállas, Slioma tehát hajlamos volt egy társaságba tartozónak tekinteni a többiekkel. S ha ezek magasságát átlagolja, akkor eredményül 136 centimétert kap! Ez pedig simán mondható törpének. De a legkisebb azonosíthatatlan (és szintén szakállas) férfit „nyolcvan éven felülinek” mondta a jegyzőkönyv, s e tisztes kor ellenére egyenesen csupán 115 centiméternyi magasság jutott szegénykének!

— Mi volt itt, törpék nemzetközi találkozója?! – kacagott fel értetlenül Slioma.

Majd hirtelen a homlokára csapott. Hát persze! Jó nyomon jár! Ezt vette észre Zak is! Hiszen azt írta, hogy Hófehérekéhez megy! Márpedig egy Hófehérekéhez törpék is dukálnak, minimum hét, de itt jóval több volt a törpék száma. Slioma tizennyolcat számlált meg. És lehet, hogy a két 170 centis szakálltalan is hozzájuk tartozott, mint afféle óriástörpék. Biztos úgy lehetett, hogy ezek mind egyetlen kocsiban utaztak, valószínűleg a legelsőben, ami a szakadékba pottyant és harmonikává torzult, ezért egy az egyben mindenki meghalt, aki benne volt. Szosziva igencsak szerencsés lehetett, hogy karcolás nélkül megúszta a balesetet!

Bár még az is lehet, hogy nem is volt sérülésmentes, de a sok halott mellett nem írtak a sebesülésekről is az újságok, pláne nem egy névtelen csecsemő sérüléseiről. Az senkit nem érdekelt, ezt ő, mint egykori újságíró pontosan tudta. Lehet, hogy akár mind a négy végtagja eltört Szoszivának, s úgy kellett visszapakolni a beleit a testébe, de azt sem írták meg. S a kislány természetesen nem emlékszik erre, mert akkor még valóban nagyon kicsi volt!

Egészen biztos, hogy ez, a törpék bandája a ludas a... a miben is?! Végül is miért ne lehetne, hogy ez csak egy egyszerű törpefamília, Szosziva valamelyikük leánya, viszik valahová, szerencsétlenség éri őket... Szosziva senkinek sem kell, mert minden rokona elpusztult...

De nem. Ez nem lehet. Mert ugyebár egyetlen törpe nőt sem talált! Holott egyéves apróság mellé kéne, hogy egy nő is szerepeljen az áldozatok között! Illik, jár egy egyéves gyerek, főleg lánygyerek mellé a mamája! Vagy legalább holmi dajka! Különben is: Zakot meggyilkolták, tehát valami sötét dolog van az ügy mögött! Kell is, hogy legyen, másképp hol maradna a szenzáció?!

Slioma úgy vélte, igenis megérdemli a szenzációt.

— De vajon miért nem derült ki már a merényletnél, hogy milyen sok a halott törpe?! – tűnődött. Majd úgy gondolta, hogy egyszerűen senki nem törődött ezzel. A hírekben a halottaknak csak a darabszáma volt a fontos, nem az, hogy törpe-e. Sőt, talán még kegyelet-sértésnek vagy rasszizmusnak is tekintették volna, ha erről cikkeznek! Tudta, hogy ő, Slioma megszégyenítette volna ezt, hogy ennyi a törpe az áldozatok közt, például valami olyan címmel, hogy „Törpének a szerencséje is törpe”, de hát nem mindenki olyan szívtelen és szemtelen, rámenős, mint ő!

— Jó lenne tudni, milyen magas Szosziva! – tűnődött el. S ezt hamar meg is tudta, kapott néhány adatot a feladatleírásban a leányról, még a fényképe is ott volt, bár ez most nemigen érdekelte Sliomát. De Szosziva magassága normális volt, nagyon is az: 178 cm! Cseppet sem törpe!

Slioma egy ideig azon tűnődött, nem attól nőtt-e meg Szosziva, hogy a tutuk mindenfélével injekciózták az iskolában. Bár éppenséggel magától is megnőhetett most, serdülőkorában, elvégre nem törvénytörő, hogy két törpének is törpe legyen a gyermeke, ez csak valószínű, de nem köbe vésett szabály...

Igen, de most hogyan tovább?! Hol is érdeklődhetne törpék után?!

Felhívta a tudakozót. Olyan szervezeteket keresett, ahol törpékkel foglalkoznak: például cirkuszokat, vásári mutatványosokat...

Megadták neki valamennyi cirkusz címét, meg még valamit. A szervezet rövid neve éppenséggel így hangzott: TÖRPE. Ez mozaikszó volt, a következő hosszú név kezdőbetűiből:

„Testmagassággal Összefüggő Rehabilitációt Pártoló Egyesülete”. Ez a bejegyzés szerint azon személyeket tömörítene, s főleg azoknak az adományait használná fel a jó cél érdekében, akik az alacsony termetű felnőtteken akarnak segíteni, például munkahelyteremtéssel, az ő méreteikhez illeszkedő tárgyak készítésével, általában az életkörülményeik javításával.

— Hóféherke és a rengeteg törpe! – mormolta Slioma, és érezte, hogy jó nyomon jár.

Felhívta a TÖRPE telefonszámát. De ezt a választ kapta:

— A hívott szám nem kapcsolható!

— Vajon miért nem?! – gondolta Slioma. — Nem kapcsolható, amikor még javában munkaidő van, fél tizenegy?!

Felhívta a TÖRPE három másik telefonszámát is, de ugyanezt a választ kapta. Végül derengeni kezdett az agyában valami, és felhívta a cégbíróságot, hogy megtudja e szervezetről, amit lehet.

Hát megtudta. Nagyon is sokat! Vagy épp semmit, attól függ, hogy értjük. Először is, a TÖRPE nagyon régi szervezet volt. Már kétszázhusz évvel ezelőtt is létezett, amikor még épp

csak kezdett kialakulni a kapitalizmus az országban. De ez még mind semmi, mert a lényeg, Slioma számára a lényeg, most jött: ez a patinás, neves szervezet hat nappal ezelőtt bejelentette a megszűnését!

— Hat nappal ezelőtt, az épp akkortájt lehetett, hogy Zak arcát falni kezdték a halak! – gondolkodott Slioma. — Tehát *ide* ment el Zak, itt kereste Hófehérkét! És ezért nem kapcsolható a telefonja, merthogy *megszűnte magát*! Szagot fogtak róla, hogy valaki nyomozik utánuk, s emiatt inkognitóba vonultak! Hm! Nézzük csak, ki is tagja a TÖRPE-nek?!

Megtudta, miként hívták a TÖRPE legutolsó elnökét. A lakcímét is megtudta. Telefonja nem volt, erre megkérdezte a tudakozótól. Az azt mondta, neki, hogy az adott címhez nincs, és nem is volt bejegyezve telefonszám!

Slioma elhatározta, elhajt az adott címre. Ami különben a Történelem út hat volt. Alaposan felkészült a látogatásra, az asztalán még üzenetet is hagyott a Főnöknek, hogy tudják, mire jött rá eddig, hova ment, mert hátha történik vele valami...

Aztán az utcán leintett egy taxit. Beült, és megmondta a címet.

— Hová?! – vont a szemöldökét csodálkozva a taxisofőr.

— Történelem út hat! – ismételte meg Slioma.

— Nem tudok ilyen utcáról.

— Akkor keresse meg a térképen, mert én sem tudom, hogy merre van.

Igen ám, de hiába bogarászták együtt a térképet negyed órán át, kiderült, hogy egyszerűen nem létezik olyan utca a városban, ami a Történelem névre hallgat! Még az átnevezett utcák jegyzékében sem szerepel, s hiába keresték História néven is.

Slioma nagyon mérges volt, de mást nem tehetett, mint hogy kifizeti a taxis állásidejét, aztán visszaballagott a szobájába, s dühében széttépte a Főnöknek írt üzenetet. Ezek után már meg sem lepődött, amikor némi további kutatás kiderítette, hogy a TÖRPE legutolsó igazgatója egy nem létező személy, aki soha nem is volt anyakönyvezve, nem szerepel a népszámlálási listán, nincs adószáma, társadalombiztosítási száma, állandó lakcíme (a Történelem út hat alatti ugyanis ideiglenes lakcím volt), a TÖRPE okirataiban megadott személyi szám nem létező, hamis, csakúgy mint a személyi igazolvány száma, mindazonáltal a fickó mégis eléggé létező lehetett ahhoz, hogy megöltesse Zakot!

Volt Sliomának egy-két jó ismerőse a Nemzeti Banknál, ezek egyikét felhívta, hogy ugyan tájékoztassa már őt a TÖRPE anyagi helyzetéről, bankszámláiról! A férfi sokáig sápítozott a telefonba, hogy ez tilos, hogy ezért megütheti a bokáját! Ezt Slioma is tudta, sőt, azt is, hogy ez a „bokaütés”, a banktitok kiadása négytől nyolc évig terjedő börtönbüntetéssel egyenértékű! Persze csak akkor, ha kiderül...

— Bízatsz a diszkréciómban! – mondta neki.

— Sokra megyek azzal, ha máshonnan tudódik ki...

— Hé, kutyuskám, hát már nem is szeretsz?!

— Szeretnélek, de mindig hol itt vagy, hol ott vagy, futsz keresztül-kasul az országon, mint a gyalogkakukk, és sosincs rám egy szabad órád!

— Ma éjjel két órám is lenne rád!

— Máris igent mondtam rá!

— Tehát, hogy is áll ez a TÖRPE számláival?!

— Kis zsaroló!

— Talán inkább te vagy az! Tehát?

— Nem hiszem, hogy sokra mész vele, buksikutya! Mindent kivettek a számlákról hat nappal ezelőtt, és a számlákat is megszüntették!

— Ki?

— Hát az elnökük!

— Aha, tehát az, aki nem is létezik – mormolta Slioma.

— Mit mondtál?

— Semmi, nem érdekes. És mennyi volt rajta?

— A számlán?

— Nem, a bűnlajstromán!

— De cuki vagy, amikor így humorizálsz!

— Én nem cuki vagyok, hanem magánnyomozó! Tehát mennyi?

— Egymilliárd hatszázötvenmillió néhány százezer, gondolom a pontos összeg úgysem érdekelt.

— Mennyi?!

— Megismétljem?

— Jó lenne, mert mintha több mint egymilliárdot hallottam volna! Holott egymilliárd, az nálam ezermilliót jelent!

— Nálunk a bankban is, hidd el!

— Biztos, hogy nem néztél el valamit, és ennyi unit volt a számlájukon?!

— Biztos. Azaz, nem egy számlán, volt nekik nyolc is, de összesen ennyi.

— És hová utalták át?

— Mintegy a felét különböző más számlákra, amik két cégé: az egyik a Transzacél-21 RT, a másik a Manósipka Gyermekkönyvkiadó.

— Manósipka! Van humora a gazfickónak! – szívtá a fogát Slioma, majd ezt kérdezte: — És hová tűnt a „mintegy másik fele”?!

— Készpénzes kifizetés.

— No fene! Ennyit?!

— Csodálkoztak is biztos a főnökék, de mert minden szabályos volt, mit sem tehettek és kiadták!

— Aha. Akkor most idefigyelj kutyuli, megmondanád-e nekem, hogy a Manósipka kiadó és a...

— Nem!

— De figyelj már, neked úgyis mindegy, hogy egyszer vagy többször sértesz banktitkot!

— Nem mindegy.

— Miért nem?

— Mert nem mindegy, hogy egyszer ölellek vagy többször!

— Szabad a holnap estém is!

— De nekem kellesz egész hétre!

— Azt nem lehet, programom van!

— Nekem is! Számítógépprogramom!

— De nekem tényleg van!

— Én is érek annyit, mint más!

— Jaj, nem férfival! De a munkám! Nyomozok!

— Na jó, nem bánom, akkor még a holnapután, plusz tartozol még egy alkalommal, amit valamikor majd bepótolunk!

— Jó, még egy plusz napot is kapsz majd rá kamatként! És most halljuk!

— Három napja mindkét cég maga is felmondta a számláit, és felvette, ami rajta volt!

— A Manósipka is és a Transzacél is?!

— Úgy van.

— Akkor ezek tuti, hogy fantomcégek voltak!

— Nem éppen! Mindkettőnek legalább ötvenéves múltja van csak a mi bankunknál, ahogy nézem a számláik dátumát, és ki tudja, hogy előtte hány évvel is léteztek már!

— Majd utána nézek! Viszhall!

Slioma ezek után ismét a cégbíróságot hívta, ahol megerősítették, hogy a Transzacél is és a Manósipka is régi cég, az adóhivatali ismerősétől is megtudta, szintén néhány éjszakájáért cserébe, hogy minden adót becsületesen megfizettek, s mindkét helyről megtudta, hogy e cégek néhány napja már nem léteznek. Csakúgy nem, mint ahogy soha nem is létezett egyiknek az elnök-vezérigazgatója sem! Sőt, egyetlen alkalmazottja sem, aki be volt jelentve! Több ember után is fizettek adót, de ezek egyike sem létezett hivatalosan! Nagy csalás volt az egész vállalkozás!

Kíváncsiságból felhívta az Országos Központi Könyvtárat Slioma, hogy lekérje a Manósipka kiadó által kiadott könyvek jegyzékét, s hát kiderült, hogy nem is tudnak ilyen kiadóról, az szerintük soha semmit még ki nem adott!

Ezzel azonban bezárult a kör, és Slioma el kellett döntenie, hogy most hogyan tovább!

S alig néhány percig gondolkozott, a szája máris mosolyra húzódott. Tudta már, hogy hogyan tovább.

A TÖRPE és a törpék

Úgy látszik, még egy tutunak is jót tesz a másik nemmel folytatott akár mégoly felületes kapcsolat is! Mert Ark álmodt látott azt követő éjjel, hogy Zertivel vacsorázott, s ez az álom megoldást kínált neki az YY struktúrájú egyén létrehozására!

Az volt ugyanis a gondja, hogy amint azt Zertinek is elmondta, az Y kromoszóma nem életképes az X nélkül. Ha tehát mindkét helyre Y-t tesz, akkor a létrejövő egyed nem lesz ember, de ez még a legkisebb baj: ugyanis élő sem lesz! Most akkor, hogy csinálja meg, hogy YY legyen a nemi képlete a leendő gyermeknek, de mégis éljen?! Az X ott kell legyen – ha azonban ott van, máris nem YY a képlet! Ezt a gondját különben elmondta Aetnek is nem is olyan rég, felajánlva, hogy mi lenne, ha készítené egy XYY képletű egyént! Akkor...

De végig sem hallgatta őt Aet, határozottan közölte vele, hogy erről szó sem lehet! Az X kromoszóma nélküli egyedet akarják megszületve látni!

S most az álom megmutatta Arknak, mi a teendője. Maga előtt látta a két kromoszómát, az X-et és az Y-t is. Az Y jóval kisebb volt, mint az X. Majd jött még egy Y, de nem lökte ki az első Y mellől az X-et, hanem rátelepedett annak tetejére, elfedve így annak felső részét! Ugyanakkor jött még egy X is, és ez engedelmesen beállt az első Y alá. Ezáltal ezen új öszvér kromoszóma mérete természetesen megnövekedett.

Ark azonnal felébredt, és szikrányit sem volt álmos. Tudta már, mit kell csinálnia! Aet azt akarja tőle, hogy legyen az új egyedben két Y kromoszóma. Méghozzá mindenben olyan, mint amik most vannak a fiúkban. És ne legyen mellette olyan X kromoszóma, mint ami most van a lányokban. Helyes. De mert élő és nem halott egyedet óhajt, ezért az Y kromoszóma génláncát ki kell egészítenie azokkal a bázisokkal, amik benne vannak az X-ben, s múlhatatlanul szükségesek az életben maradáshoz! Ez nem is lesz nehéz, mert az Y úgyis olyan kicsi, simán megnövelheti a méretét, hogy akkora legyen, mint most az X! És ettől az új, kibővített Y kromoszóma még nem lesz egy mesterséges X kromoszómává, mert nem tartalmaz mindent, mint a mostani X, ellenben kivétel nélkül mindent tartalmaz majd, mint amit a mostani Y! Ez nem X kromoszóma lesz, hanem egy szuperipszilon!

És ráadásul ebből kettő is lesz a gyereken, mert ennek is párban kell lennie! Aet meg lehet majd elégedve vele!

Legszívesebben azonnal berohant volna a laborba, hogy dolgozni kezdjen, de nem lehetett. Hiszen fél kettő volt, éjszaka!

Ám más miatt sem kezdhették a munkának. Amiatt nem, mert ebben a pillanatban csengettek az ajtaján.

— Kamera! – szólt azonnal Ark. S ekkor kivilágosodott az ágyával szembeni számítógép monitora, s az ajtó elé szerelt kamera által sugárzott képen Ark nem mást, mint Zertit pillant-hatta meg az ajtó előtt ácsorogni, könnyes arccal, zilált hajjal, sőt, mintha az arca is össze lenne verve kissé!

Ezen aztán igencsak elcsodálkozott Ark! De mert óvatos ember volt, most így szólt:

— Kommunikátor!

Erre ágya mellett a falból kinyúlt egy kar a feje közelébe, rajta egy mikrofonnal. A mikrofon alatt számítógép-billentyűzet is volt a karon, ráadásul bekapcsolódott egy kis éjjeli lámpa, és kellően erős, de a szemnek nem bántó fényt sugárzott a billentyűzetre. Azért, hogy e

billentyűzetet láthatóvá tevő fényhez képest ne legyen túl halvány a Zertiről mutatott kép, automatikusan megerősödött a monitor fényereje is. Ezzel egy időben a monitor tetején egy sötétbarna sávban citromsárga szöveg jelent meg:

— Verbális kommunikáció lehetséges!

— Ark vagyok. Mit akarsz, Zerti? – kérdezte Ark.

— Kérlek szépen segíts rajtam! – hangzott a leány válasza, ami félig nyöszörgés volt, félig zokogástól elfojtott csukladozás.

— De hát mi történt veled? – kérdezte Ark, s ezzel egy időben szaporán jártak ujjai a billentyűzetbe beépített botkormányon, amivel a bejárati ajtó kameráját irányította. De bárhová is fordította, mindig ugyanazt látta: senki mást. Zerti egyedül volt.

— Beszéltem este apámmal... arról, amit tőled megtudtam... és hogy én nem akarom, hogy az emberek buzulmánok legyenek... de ő azt mondta, hogy semmi közöm hozzá, mert csak nő vagyok, fogjam be a pofámat, különben sincs olyan magas rangom, mint neki... és ez igaz is, de amikor már sokat vitatkoztunk, még veszekedtünk is, akkor mondtam neki, hogy igenis van jogom vitatkozni meg véleményyt alkotni... mert még több jogom is van, mert te azt mondtad, hogy a férfiak nem is olyan igazi emberek, mint a nők... tehát én igazi ember vagyok, de ő nem, ő csak egy félresikerült nő... egy nyomorék nő... egy beteg, nagyon beteg fertőzött ember... tehát én ép ember vagyok, de ő nem, és mindig az egészségesek kell, hogy döntsenek és nem a betegek... és akkor apám iszonyatosan megharagudott, meg is vert, bár bevallom, egy fogát nekem is sikerült kivennem, mert védekeztem... és akkor kilökött, és azt mondta, hogy takarodjak, mert kitagad, többé nem vagyok a lánya... és ne merjek a Szürke székházba se menni, mert onnan is ki vagyok rúgva... és megfoszt a rangomtól is, és kirúg az egyházból is... kiátkoz onnan...

— Ezt mind értem, Zerti, de azt mondd meg, hogy tőlem mit akarsz? – kérdezte Ark.

— De hát nem érted, hogy nekem többé nincs otthonom?! Pénzem sem, hogy egy szállóban meghúzzam magamat! És nemcsak apám nincs, de munkám sem! Pedig semmihez nem értek a takarításon kívül, sőt még ahhoz sem olyan igazán, mert sosem én takarítottam, én csak vezényeltem a többieket!

— Mindezt értem, csak azt nem még mindig, hogy ehhez mi közöm van, mit vársz el tőlem! Hacsak nem arra gondolsz, hogy itt lakj nálam, de hát az abszolút lehetetlen, mert te nem vagy tutu, nem vagy elég tiszta...

— Az istenit te agyoninjekciózott felfúvott fejű bioszámítógép, hát nem érted, hogy mindezt miattad kaptam, mert ha nem mondd el nekem azt a sok ikszet meg ipszilont, akkor nem ver össze apám?! – mutatott az arcára Zerti. — Hát annyi együttérzés sincs benned, hogy most az egyszer elviseld a piszkos testem jelenlétét és beengedj?!

— Na jól van – és Zerti hirtelen nevetést hallott a hangszóróból –, ha már káromkodni is tudsz, ha isten nevét szitkozódásra használod, akkor talán nem is vagy olyan reménytelenül agyalágy! De akkor vállalnod kell, hogy pucérra vetkőzől az előszobában, megsuvickolod magadat, és tiszta ruhába bújsz!

— Vállalom, csak ígérd meg, hogy közben nem kukkolsz majd a kamerával!

— Ellenkezőleg, biztosra veheted, hogy mást sem teszek majd, mint téged nézlek, mert meg kell győződnöm róla, hogy valóban elég tiszta vagy-e, mielőtt a belsőbb helyiségekbe engedlek!

— Dögölj meg te perverz állat! – morogta Zerti, de azért ennek ellenére mégis belépett, amint kinyílt az ajtó. Ami különben rögvest be is csukódott mögötte, és Zerti hallotta, hogy egy egész rakás retesz és biztonsági zár csúszik a helyére, hogy védje a tutu lakását az illetéktelen behatolóktól.

Az előszobában a világítás is kigyulladt, amint belépett oda. Méghozzá rendkívül erős, egészen különleges, speciális égők ontották magukból a fényt! Zerti jó darabig pislogott, míg szeme hozzászokott a fényárhoz. És rögvest úgy érezte magát, mintha nem is egy lakás falai között lenne, hanem valami fátlan, tágas réten, amire a nyári Nap ontja a fényét, melyet egyetlen kicsinyke fátyolfelhő sem tompít!

Az biztos, hogy ettől nagyon barátságosnak tűnt az előszoba, habár körülnézve azt is megállapította, hogy ez mindenre inkább hasonlít, csak előszobára nem!

Leginkább még holmi fürdőszoba lehetett volna. Vagy inkább autómosó?!

— Állj meg ott, ahol vagy – hallotta egy hangszóróból – és vetközz pucérra! A ruhát, cipőt, mindent dobd bele a jobb oldalon, a falban látható nyílásba!

Zerti engedelmeskedett, bár igencsak pirult, mert tudta, hogy Ark valami kamerával nyilván jól láthatja őt.

— Most indulj el előre, de nagyon lassan! Víz és fertőtlenítőszer fog rád permetezni egyfolytában. Szappan is. Alaposan sikáld meg magadat a kezeddal. Közben égne fog állni minden hajad szála, de ez ne ijesszen meg, mert csak a padlórácsokon át beléd vezetett statikus elektromosságtól lesz. Felülről egy forgó kefe fogja követni minden mozdulatodat, és megtisztítja a hajadat, amennyire ezt az ocsmány szörzetet egyáltalán meg lehet tisztítani, te tehát csak a testeddel törődj, mással nem kell! Leginkább a lábad közét mosd meg, mert jól látom, hogy az is szőrös! Ha úgy látom, hogy nem elég gonddal tisztogatod meg magadat ott alul, akkor kénytelen leszek téged egy speciális géphez utasítani, ami automatikusan elvégzi ezt is rajtad, de az már hüvelyöblítést is végezne, amit nyilván nem akarsz! Ettől most ugyanis eltekintek, mert erre csak akkor szoktam kötelezni a nőlátogatóimat, ha szeretkezni is akarok velük, de most ez veled nem áll szándékomban.

— Nekem sem veled, megnyugodhatsz! – morogta Zerti. Majd megkérdezte: — De ugye nem hideg a víz, mert attól irtózom?!

— Biztosra veheted, hogy nem, mert az infravörös kamera már érzékelte a testhőmérsékletedet, és éppen ahhoz állította be a víz melegét, pontosabban annál melegebbre öt fokkal, tehát garantáltan nemcsak hideg nem lesz, de a lehető legkellemesebb!

Mit volt mit tenni, Zerti elindult előre a hosszú folyosón, a sűrű rácsozaton lépkedve, s tényleg mintha autó lenne egy autómosodában, víz permetezett rá, kefélt a haját a gép, ő szorgosan dörzsölte magát, alul is, mert isten ments, hogy valóban hüvelyöblítve legyen, s azt is végignézze a kamerával Ark...

Aztán vége volt az egésznek. Elállt a víz, forró légáramlat tört rá, ettől pillanatok alatt megszáradt, majd Ark így szólt:

— Balra az egyik faliszekrényben találsz magadnak fürdőköpenyt és papucsot.

— Buggyit is?

— Minek, a köpeny bőven elég, takar is mindent, s mondtam már, hogy nem akarok szeretkezni veled! Igaz, hogy most épp olyan a hangulatom, hogy el tudnék viselni egy ilyesmit, de

nem olyan most az arcod, hogy nagy vágyam legyen rád, meg gondolom te úgysem szeretnéd! Annyit meg nem ér meg az egész, hogy energiát fektessek bele a meggyőzésedbe!

— Ezt megnyugodva hallom – mondta Zerti, és bebújt a köpenybe. Igyekezett azt jó szorosan magára tekerni, hogy ha lép, elő ne bukkanjon a teste a combjai környékén.

De még ezzel sem volt vége, mert kellett, hogy szájsprét fújjon be magának, s bárhogy tiltakozott, de Ark megkövetelte, hogy a körmeit tövig vágja le!

Ezután azonban végre bejuthatott a férfihoz.

— A mindenségit, hozzád nehezebb bejutni, mint az Egyesült Népek Elnökéhez! – fújt végül, amikor helyet foglalt.

— Ez, amit most mondtál, kétszeresen is nem igaz! Egyrészt mert te is tudod, hogy oda nehezebb bejutni, másrészt szerintem maga a név is csalás, hogy Egyesült Népek! Ha valóban egyesültek volna, akkor nem lennének már országhatárok, háborúk, azonosak lennének a törvények, szabványok...

— Jó, jó, na, ne érts már mindent szó szerint, én csak erre a nagy tisztálkodásra gondoltam!

— Pedig még kegyes is vagyok hozzád, mert nem követelem meg, hogy gumisapkát húzz a hajadra! – vigyorgott Ark.

— Köszönöm... – motyogta erre Zerti, bár nem volt biztos benne, valóban hálás-e ezért a kedvezményért a férfinak. S az jutott az eszébe, hogy kezdi már érteni, miért válnak el sorra a nem tutu nők a tutu férfiaktól. Ha ez Ark esetében a kedvezmény, a könnyítés, akkor milyen lehet, ha minden háklijának a teljesítését szigorúan megköveteli?!

— Tehát halljuk, miben reménykedel? – kérdezte tőle a tutu.

— Fogalmam sincs, te vagy az okos, te vagy a tutu, találd ki! Pillanatnyilag megelégszem azzal, ha meghúzhatom magamat nálad ma éjjelre és holnap napközben is, míg te munkába mész!

— A ma éjjel még rendben van, de a holnapról tégy le! Szó sem lehet róla, hogy bárki idehaza legyen, aki idegen, amíg én nem vagyok magam is itthon! Hát mit képzelsz, hagyom majd, hogy megbuheráld a számítógépemet, elállítsd a programokat...

— Isten őrizz, azt sem tudom, hogy eszik vagy isszák azt, hogy számítógép! – intett riadtan Zerti. — Én csak annyit tudok ezekről, hogy a számítógépek nagyon okos masinák, de már bekapcsolni is képtelen vagyok azokat! Nem nyúlnék én azokhoz!

— Nem azokhoz, hanem ahhoz. Merthogy egyetlenegy van itthon, ami az egész házat vezérli. Ha azonban ehhez nem értesz, enni sem tudsz.

— Hogyhogy?!

— Úgy, hogy a konyha is számítógépvezérelt. Természetesen. Hisz mi más is lenne!

— És, izé, azt nem lehet-e, hogy csak szép nyugodtan én magam, kézzel...

— Éppenséggel lehet kézi vezérlésre állítani, de annál rosszabb, mert a sok kallantyú kezelését nem tudnád megtanulni, és mire hazaérek, felrobbantanád az egész épületet! Úgy néz ki a konyha, mint egy űrhajó vezérlőkabinja! Tehát csak ne maradj itt nekem nappal, Zerti, annak nem lenne jó vége! Különben is, biztos inkább valami végleges és nem átmeneti megoldást szeretnél!

— Igen, de hát nekem csak ez jutott az eszembe, hogy esetleg nálad... látod, még erre a nagy megalázkodásra is hajlandó voltam, hogy pucérra vetközzem és lecsutakoljam magamat...

— Ne erőlködj, mert hiába, nálam tartósan kizárólag a feleségem maradhatna, s mert olyan nekem még nincs, emiatt amíg elvagyok, átállítom a számítógépet robotkutya üzemmódra, s ez védi a lakásomat az illetéktelen behatolóktól! Ne gondold persze igazi kutyára, de ha valaki betör, akkor altatógáz permet fogadja, értesíti a számítógép a rendőrséget is, az előszobában nem olyan kellemes langyos víz fogadja, mint téged, hanem nyomás alatt százhusz fokra felhevített, ha rálép a vízelvezető rostélyra, kaphat akár hatszáz voltos áramütést is, és még nem is mondtam el neked minden trükköt, de nem is fogok, mert kell, hogy maradjanak titkaim nekem is! Vagyis: te nem vagy a feleségem, tehát nem maradhatsz itt!

— Pedig nekem nem volna kifogásom ez ellen a variáció ellen sem! – szólt halkán, szerényen Zerti, azzal lehajtotta a fejét, mert érezte, hogy a melle közepéig elvörösödött. Nagyon szégyellte magát. Hogy is néz az ki, hogy egy nő tegyen efféle javaslatot egy férfinak...

Holott érezte, felesleges is volt ez a megalázkodás, mert Ark vissza fogja őt utasítani!

Úgy tűnt, pontosan ez történik. Mert Ark ezt mondta:

— Nem igaz, hogy rám lennél szorulva. Biztos te is hallottál már a munkanélküli segély nemes intézményéről!

— Attól még nem lenne szállásom! Hajléktalan legyek?! És nem te mondtad talán, hogy végleges megoldást kell találni a sorsomra?!

— Éppenséggel nem mondtam olyat, hogy ezt *kell*, csak azt, hogy te biztos ilyen, tehát végleges megoldást *szeretnél*!

— Ark, emlékezz vissza, odakint az ajtó előtt azt mondtam, téged tartalak a felelősnek legalább részben amiatt, ami történt velem! Az igaz, hogy nem te verted szét a képemet, de ha nem beszéled tele a fejemet az ikszekkel meg ipszilonokkal, meg hogy nem a férfi az igazi ember hanem a nő, akkor semmi baj nem lett volna a sorsommal! Én nagyon jól elvoltam a magam kis világában, ahol jóbarátom az isten, remekül éreztem magamat vallásörült hülye libaként, belenyugodva nőmivoltom miatti képzelt alacsonyrendűségembe, de te kirángattál onnan, ha azonban már megragadtál és kicibáltál gondolatfészkemből, akkor nem dobhatsz csak úgy el, mint egy túl koszossá vált, elhasznált mosogatórongyot! Különben is: alig ismerem a világot, csecsemőkorom óta csak egyházunk létesítményeiben forgolódtam, én félek attól, ami most vár rám, hogy apám kilökött a házából! Úgy érzem magamat, mint egy kisgyerek, akit magára hagytak a forgalmas utcán!

— Hűha, milyen költőien beszélsz!

— Meglep, amit mondasz Ark, azt hittem, a tutuk nem ismerik a költészetet!

— Nem foglalkozunk vele, de annyit azért tudok, hogy létezik olyasmi, és hogy mi az. Tehát úgy érzed, hogy megtörtem a hitedet, s emiatt felelősséggel tartozom irántad?

— Igen, igen, pontosan!

— Szeretném, ha ezt a momentumot a legkristálytisztábban tisztáznánk: megtörtem a hitedet?! Nem tartod már magadat vallásörült libának?!

— Liba sosem is voltam, csak átvitt értelemben, és biztos, hogy már vallásörült sem vagyok annyira, mint korábban!

— Ez nekem nem elég.

— Nem értelek!

— Idefigyelj Zerti, én tutu vagyok, tehát logikus lény. Ráadásul odakint a bejáratom előtt te neveztél el valami olyasminak, hogy biokomputer vagyok. Ne ijedj meg, nem sértődtem meg, mi tutuk inkább dicséretnek tartjuk, ha olyasmit mondanak ránk, hogy olyan logikusan gondolkozunk, mint egy számítógép. Sajnos azt én magam tudom a legjobban, mennyire messze állunk még a számítógépek tökéletességétől! Hanem abban teljesen igazad van, hogy szeretem határozottan, éles kontúrokkal látni a valóságot, vagyis fekete-fehérben! Jó-rossz, nulla vagy egy, ahogy a számítógép gondolkodik, bitekre lebontva a valóságot. Ami ebből téged érdekelhet, az az, hogy amennyiben valóban kirángattalak a magad meghitt kis primitív világából, akkor elismerem, jogos lehet, hogy valamennyire törődjem a sorsoddal abban az új világban, ahová kirángattalak, amit még nem ismersz, legalábbis kezdetben, hogy tudj eligazodni ott!

De ez tényleg csak akkor igaz, ha valóban kirángattalak. Szerintem akkor vagy kirángatva, ha már nem vagy vallásos. Ha ugyanis az vagy még, akkor kínálkozik a számodra a lehetőség, hogy igenis elmész munkanélküli segélyre, s néhány hét múlva, amikor már lecsillapodott apád haragja, visszakönyörgöd magadat hozzá, nagy bocsánatkérések közepette; szerintem úgyis épp ezt várja! Ha a látogatásod nálam szégyen volna neked, megígérem, hogy nem szólok senkinek sem róla. Az esetben ugyanis, ha még hiszel istenben, nem záródott be előtted az előző világ kapuja, tehát nem vagy kirángatva onnan, vagyis nem tartozom felelősséggel irántad!

Zerti nagyot lélegzett.

— Tehát döntenem kell, azt mondd?

— Igen. Fekete vagy fehér, nulla vagy egy, ahogy a számítógépek világában szokásos! Én tutu vagyok, másként nem gondolkozhatom. De nem is akarok.

— Jól van! Döntöttem! Felelősséggel tartozol irántam! – és Zerti szinte fenyegetően bökte kinyújtott mutatóujját Ark melle felé.

— Tehát nem hiszel már istenben?

— Akkor nem, ha segítesz rajtam.

— Na ne viccelj, ilyen nincs!

— De igen! Kell, hogy tartozzam valahová! Tőled függ most minden, Ark! Én hajlandó vagyok megtagadni mindent amiben korábban hittem, mert nem vállalom közösséget olyanokkal, akik buzulmánokká akarják züllesztetni egykori barátaimat. De ennél is fontosabb nekem, hogy biztonságban tudhassam önmagam! Ezért megvethetsz, de akkor is így van! Segíts rajtam, és akkor... akkor... igen, akkor a te világod tagja leszek!

— Jó. De ez nem úgy fog történni, ahogy gondolod! Nem veszek feleségül, még sok pénzt sem adok neked. Hanem megtanítalak, miként kell megállnod a helyedet a régi közösség nélkül! Méghozzá nem is nyomorogva! Készülj fel Zerti a legrosszabbra: nem akármilyen sorsot szánok neked! Beíratlak ugyanis a Tutuba!

— Tessék?! – sikoltott fel a leány.

— Tutu leszel magad is! – vigyorgott Ark.

— De hát ez teljesen lehetetlen!

— Nem az. Fizetem a teljes tandíjadat.

— Túl öreg vagyok hozzá!

— Hát posztgraduális nem is leszel, de az nem késő, hogy némi észet csepegtessünk a fejedbe! Az sosem késő! Tehát nincs kibúvó!

— És mennyi időt kell ott tanulnom?!

— Édes öregem, én kifizetem neked mind az összes tandíjat, mintha hatéves korodtól tanulnál harmincig, aztán tőlem addig maradsz ott, amíg csak akarsz! De tudd, hogy pénzt nem adnak vissza, neked aztán pláne nem, mert nem is te fizeted azt be, tehát amint kijössz onnét, csak a saját munkádból és képességeidből tudsz megélni! Aztán, amíg ott vagy, addig dukál neked a teljes ellátás, de ha tartósan lemaradsz az anyaggal, mondjuk tehát, amikor már összejött neked valami három hónap lemaradásod, akkor kirúgnak onnan! És akkor sem kapod vissza a tandíjat! Ott ez a szokás, és ettől kizárólag akkor térnek el, ha *nagyon* komoly oka van a lemaradásnak, például valami fenemód rosszindulatú betegség! Ami különben igen ritka ott, mert ott még nagyobb a tisztaság, mint itt az én lakásomban! Közlöm ugyanis veled, hogy bármit gondolj is, de én egy kifejezetten hanyag, mocskos, trehány tutu vagyok!

— Hát milyen lenne egy nem mocskos tutu?! – kérdezte riadtan Zerti.

— Az például megkövetelné tőled, hogy az előszobában szájkendőt köss az arcod elé, s orrdugókat tégy az orrodba, nehogy valami bacilus kijöjjön belőled, ami összefertőzi a lakásomat! És ne kérdezzess Zerti, mert most nem rólam, hanem rólad kell beszélünk! Halljuk tehát, hogy vállalod-e! Ám, ha vállalod, annak tudatában vállald, hogy amíg ott vagy, addig nemigen szórakozhatsz, mert ott más sincs csak a tanulás! Apádhoz visszamenni nem kell, majd én értesítem őt a döntésedről, ha a Tutu mellett döntesz! Mármint értesítem őt akkor, ha megkérdez. Mert ha nem, akkor nem. Ha annyi esze sincs, hogy felmerüljön benne az ötlet, hogy esetleg tőlem kértél segítséget, akkor meg is érdemi, hogy ne tudjon rólad. Tehát, vállalod?

Zerti nagyot sóhajtott:

— Vállalom!

— Vidámabban azt a „vállalom”-ot, Zerti, vidámabban! Sokkal vidámabban! Gondolj arra, hogy tutunak lenni nem rossz, és az egyetlen igazán biztos útja a kockázat nélküli gazdagságnak!

— Az lehet, de én tényleg túl öreg vagyok ahhoz, hogy olyan igazi tutu legyek, mint te!

— Ez is igaz. De mégis tutu leszel valamennyire, s mint ilyen alkalmas például arra, hogy egy másik, egy igazi tutu felesége légy!

— Igazán?! Feleségül venne engem valaki ott, egy igazi tutu, akkor is, ha nem leszek olyan okos, mint ő, úgy gondolod?!

— Miért is ne? De nem *ott*, nem a Tutuban, csak majd később, ha kikerültél az iskolából! Bár, ha megkérem az igazgatót, engedni fogja neked, hogy részt vegyél minden évben az ismerkedési esteken. Ott lehet, hogy megtetszel valakinek. Már amiatt is, mert mintegy húsz százalékkal kevesebb a nő a tutuk közt, mint a fiú, mert valamiért több fiúból, mint leányból akarunk tutut csinálni a szülők. S mert csinos lány vagy, Zerti, szerintem, ha a fejedet kitakarítod a vallási mocsoktól, úgy egészen jó esélyeid lesznek!

— Köszönöm! Ez jólesett! De akkor most én mondok neked valamit, Ark: készülj fel, hogy apám *iszonyú* pipa lett, amiért elmondtad nekem a megbízását!

— Ez nem aggaszt. Először is nem fogadtatott titoktartást, másrészt, ha sokat piszkálódik, egyszerűen otthagynom! Ha kiváltképp megsértődöm rá, akkor nemcsak otthagynom, hanem

meg is írom az esetet a Tutu Hírmondóba, ami ingyen jár a világ összes tutujának, s ezután senki nem fog akármennyi pénzért sem elmenni Aethez dolgozni! Tudod, nálunk tényleg van összetartás! Na és akkor most aludjál, ott a vendégágy! – mutatott jobbra Ark.

* * *

Azon a bizonyos napon két roppantul figyelemre méltó vendég érkezett a Tutuba: Zerti és Slioma! És mint ahogy a nagy dolgok kezdődni szoktak, úgy történt ez velük is: jelentéktelenül, szinte észrevétlenül érkeztek meg, senki különösebben nem törődött velük. Csak később derült ki, mennyire fontosak ők mindketten a Tutu számára!

A Tutu, és bizonyos Mások számára...

Zerti a szokásos úton érkezett hozzájuk, úgy, ahogy minden más tanulni vágyó is: a folyópartig tömegközlekedési eszközökkel, majd ott egy téren várt, amíg az iskolaszigetről érte nem küldtek egy helikoptert. Így óhajtották elkerülni ugyanis a tutuk, hogy nemcsak az iskolát, de akár a szigetet is összeszemeteljék a nem tutuk, akiket gyakorta csak mint „barbárok”-at emlegettek egymás közt.

Miután a szigetre érkezett, Zerti alapos tisztasági vizsgálaton esett át, és bár igazán az égvilágon semmit nem találtak nála, ami élősdiek jelenlétére vagy betegségekre utalt volna, de olyan alaposan fertőtlenítették, mintha csak becsomagolni és évszázadokra elraktározni óhajtották volna, majd végre beengedték az iskolába. Itt pedig azonnal megmutatták neki leendő szobáját, s neki kellett, hogy veselkedjék egy rendkívül alapos pszichológiai, és egy még ennél is alaposabb intelligenciateszt megoldásának. Ez fontos volt, ezzel szokta kezdeni a tanulmányait minden tanuló, mert a számítógép által közvetített tananyag attól függött, hogy ezekre ki milyen eredménnyel válaszol. Mert az igaz, hogy minden végzett tutu zseni, de cseppet sem volt igaz, hogy mindenki zseni máris, amikor a tutukhoz kerül! S bár szinte mindenkiből képesek voltak a tutuk zsenit nevelni, ha nem is egyformán zsenit, de nem ugyanazon módszerrel! S ha nem is tudtak mindenkivel egyénre szabottan foglalkozni, de számos csoportba sorolták be ezeket, tehát volt vagy harmincféle tananyaguk, s egészen biztosak voltak benne, hogy bárki számára találjanak olyan tananyagrendszert, ami lényegesen megfelelőbb a számára, mint a nem tutu iskolák oktatásrendje, s biztosítja azt is, hogy alaposan „zsenisedjék” itt náluk!

Így érkezett meg tehát Zerti a tutukhoz.

Slioma megérkezte lényegesen másképp zajlott! Ott kezdődött, hogy ő rögvest a szigetre jött, s bár ő is helikopteren, de ez a saját helikoptere volt. Mert Slioma, ha nem is szerzett korábbi riporternősködésével olyan gazdagságot mint szeretett volna, de arra azért tellett neki, hogy legyen saját helikoptere. Különben nem is csak egy, ez már a harmadik helikoptere volt, mert az első kettőt kilőtték alóla, amikor haditudósítóként járkált szerte a világban. Emiatt talán érthető, hogy nem volt akármilyen a helikoptere sem: ahogy egy ló vagy kutya jelleme igazodik a gazdájához, úgy volt ez e jeles légi járművel is. Amint Slioma minden külső tulajdonsága csak álca volt, és semmi nem az volt rajta aminek látszott, éppígy volt ez helikopterénél is. Látszatra ugyanis úgy nézett ki, mint egy böhömnagy szállítóhelikopter. Ugyanakkor azonban bár e helikopter jócskán szállított terhet, de cseppet sem cukrot vagy csokoládét! E helikopter először is nem holmi békés civil motorral dicsekedhetett, hanem az egyik legmodernebbel, amit csak a hadsereg valaha is harci helikopterbe beleépített! Ezt természetesen nem árulták üzletben, sőt, tilos is volt a polgári használata, de Slioma magasan ejtett az efféle előírásokra. Eredetileg teljesen normális motorja volt a helikopterének, de amikor egy alkalommal a dél-

gyéngyéji hegyekben az ottani gerillahadseregnél készített riportot, akkor érte egy támadás ezeket a kormányerők részéről. S a gerillák egy föld-levegő típusú rakétája eltalálta az egyik helikoptert, de úgy, hogy az nem robbant miszlikbe, egyszerűen azért nem, mert a rakéta sem robbant fel, valami hibás lehetett rajta. De így is megsértette a helikopter lapátjait, s az sürgősen kénytelen volt „kényszerleszállni”. S a gerilláknak nem voltak lehetőségei kijavítani a helikoptert. Erre Slioma azt ajánlotta a parancsnokuknak, hogy belezzék ki ezt a helikoptert, rakják át a motorját az ő helikopterébe, s ezért cserébe ígéri, hogy olyan lesz a róluk írt cikk, ami csöppet sem ténszerű, ellenben az egekbe dicséri a nemességüket! Lesz benne némi kritika is, de épp csak annyi, hogy mindenki elhiggye, hogy a való igaz van leírva!

A gerillák parancsnoka beleegyezett, főleg mert Slioma csinos nő volt... vagyis, Slioma lefeküdt, a parancsnok pedig ráállt. Nem Sliomára, hanem az alkura. Mert ugye a motorcsere néhány napba beletellett még az ő ügyes legényeinek is, és ezalatt semmi nem akadályozta a Sliomával folytatott hancúrozást!

Slioma nem bánta meg. Egyrészt lett egy illegális, de igen gyors helikoptere, ami képes átlépni a hangsebességet is, ha nagyon akarja, másrészt még a cikkből is haszna lett, mert mindenki dicsérte, hogy a gerillákat elmarasztaló sok-sok megszokott újságcikk helyett ő most mennyire új hangvételő, tényfeltáró, igaz riportot készített!

A gerillafőnök is láthatta, hogy Slioma betartja a szavát, s így kapcsolatuk, ha felületesen is, de fennmaradt, s így Slioma helikoptere apránként kibővült néhány gépágyúval, rakétával, bombával, lézeres irányítórendszerrel, éjszakai repülést támogató infravörös berendezéssel, olyan lehallgató-berendezésekkel, amikkel belekukkanthattak a katonai és rendőrségi információs vonalakba, de kapott még két darab törpe manőverező robotrepülőgépet is, a hozzájuk tartozó teljes elektronikával, ezek akár hatezer kilométeres távolságból is végrehajthattak kémfeladatokat Slioma számára. De akár atombombát is szerelhet volna rájuk, hogy célba juttassák... de atombombája nem volt Sliomának... Ellenben volt a leánynak nyolc darab nyomkövető rakétája, amelyek a kilövés után automatikusan követik a céltárgyat, mindaddig míg meg nem semmisítik, vagy amíg az üzemanyaguk tart. Egyetlen ilyen belekerült több mint hatmillió unitba, Slioma sajnálta is, hogy nem adhatja el, mert kétlette, hogy valaha is szüksége lenne ilyesmire, de hát amint kiderül, hogy van neki ilyen, azonnal kiosztának rá vagy kétszáz évi börtönt! Igazán nem hirdetheti meg tehát az újságban!

Sőt, kapott még egy olyan bombát is, amiben pestisbaktériumból volt néhány kiló, ettől Slioma is irtózott már, de azzal a meggondolással fogadta el, hogy még mindig jobb, ha nála van, mint a gerilláknál. Ezt azonban nem is vitte magával. Nem hiányzik neki, hogy ha valahol lőnek rá, ő lezuhan, s netán túléli a zuhanást, akkor kiderüljön, hogy a zuhanást ugyan túlélte, de a pestisbomba ripityára tört mellette...

És volt még néhány más cseles szerkentyűje is, amit e gerillák meg néhány más baráti csoport szedett össze neki innen-onnan néhány rokonszenves riportért, például radar-álcázó berendezés, rádiózást zavaró berendezések, s egyéb mindenféle...

De látszatra teljesen békés teherszállító helikopternek nézett ki. Még fegyvercsövek sem meredeztek rajta. Ezzel Slioma csak úgy szép nyugodtan leszállt a Tutu előtt a téren, s amikor kilépett belőle, szólt a portásnak, hogy az igazgatóval kíván beszélni, mert fontos híreket hozott a Szosziva szüleit illető nyomozásról.

Az igazgató természetesen kiüzent, hogy jöjjön be, de erre Slioma üzente vissza azt, hogy nem megy be, jöjjön ki az igazgató hozzá, mert ő nem hajlandó órákat piszmogni a tisztálkodással, tudja ugyanis, hogy miként megy ez a tutuknál! Ehhez kedve sincs, de ideje sem,

mert folytatni akarja a nyomozást! Vagy ha az igazgató nem akar kijönni, jöjjön akkor ki Szosziva, neki is elmondhatja, elvégre az ő szüleiről van szó!

Erre épp az történt, amire Slioma számított: valóban kijött hozzá az igazgató, de Szosziva is! Hiszen egy tutuban is van kíváncsiság!

Ott társalogtak a helikoptere mellett. És Slioma elmondta nekik, hogy őt bízta meg a Kesztyűs Kéz magánnyomozó iroda azzal, hogy kiderítse, ami kideríthető ezzel az ügyel kapcsolatban. Elmondta, hogy egy haláleset már történt, mert egy nyomozójukat elveszítették, s hogy úgy néz ki, bizonyos törpék igenis alaposan belekeveredtek az ügybe! Egy törpe, sőt, nem is akár-milyen törpe, hanem a csupa nagybetűs, a szervezet, a TÖRPE, mindenképpen!

Itt tartott tehát, még nem mondván el mindent, de majdnem mindent, mikor ásított egy nagyot.

— Elnézést, de sokáig fenn voltam az éjszaka! – magyarázta nekik mosolyogva. És nem tartotta szükségesnek részletekbe bocsátkozni afelől, hogy e fennlevést az indokolta, hogy múlhatatlanul sürgős volt teljesíteni a bankalkalmazott barátjának tett ígéretét az együttlétre vonatkozóan...

S ekkor dördült el az első lövés. Még hozzá igazán pontosan célozhatott a láthatatlan támadó, mert a kövezet épp Szosziva mellett vetett szikrát a becsapódó lövedéktől!

Hogy honnan lőttek, hamar kiderült, mert az első lövést követte hamarosan még több is, és hangos zúgás is hallatszott: odafentről egy helikopter közeledett, és fedélzeti gépfegyvereiből fenyegetően villantak ki a torkolattüzek!

Az iskolaigazgató felsikoltott, és futni kezdett az épület felé, de épp az orra előtt csapódott a kövezetbe egy egész sorozat, így inkább levetette magát a földre, nem törődve azzal sem, mennyire bacilusos, általában nem higiénikus fekhely is az, arról már nem is beszélve, hogy kemény; de megtette, mert emlékezett rá, hogy azokban az undorító kalandfilmekben ezt ilyenkor így szokták a hősök, sőt, nem is csak a hősök. Ráadásul Slioma is azt ordította neki, hogy „feküdj”.

A helikopter nagyon gyorsan közeledett, s bár fölējük érve lassított, de csak azért, hogy ledobjon egy bombát, ami szerencsére nem őket találta telibe, hanem tőlük kissé távolabb esett le a pázsitra, mindenestre robbant akkorát, hogy még így is miszlikbe szakította volna őket a robbanás, ha nem védi őket a repeszektől a vastag élősövény. S ekkor a helikopter elzúgott fölöttük, de jól látható volt, hogy csak azért, mert a lendülete tovább vitte, ám nagy ívben kanyarodva visszafordulni készül!

Slioma azonban nem véletlenül volt sokáig haditudósító. A szeme sem rebbent.

— Befelé! – ragadta meg Szosziva karját, és olyat lökött rajta a helikoptere irányába, hogy a leány hasraesve érkezett meg oda be. — Gyerünk, te is! – ordította az igazgatónak, aki nem is kérte magát semennyire sem. Felugrott, s amúgy porosan olyan sebesen futott felējük, majdnem fejest ugorva a helikopterbe, hogy ilyen gyorsan talán még soha életében nem futott még!

Slioma eddigre már a pilótaülésben volt, egyszerre féltucatnyi kapcsolót pöccintve fel, mire a rotorszárnyak forogni kezdtek.

Ám odafent az ellenséges helikopternek ez nem tetszhetett, mert géppuskasorozat karistolta végig Slioma helikopterének az oldalát. Odabent Slioma és két útitársa majdnem megsüketültek a zajtól. Mégis, hogy a láрма nagyobb legyen, sikoltozni kezdtek.

— Nyugi, amíg rakétát nem lőnek ránk, addig semmi vész, páncélozva vagyok! – üvöltötte nekik Slioma, majd, hogy mielőbb repképes legyen, felkattintott egy műanyaglapot, és öklével

rácsapott az alatta pihenő „Vészstart” kapcsolóra. Erre a helikopter motorjából tiltakozó hangok törtek fel, a túlterhelés megremegtette a gépet, de villámgyorsan kezdtek forogni a szárnyak, s máris a levegőben voltak.

— Ezt nem szeretem, ez megrövidíti a rotor élettartamát... – morogta jól hallhatóan Slioma.

Egy újabb sorozat seperte végig őket.

— Nyugi, ez még mindig nem rakétatalálat! – kiabálta hátra Slioma, mert utasai ismét sikoltottak.

— Ilyen rakétákra gondolsz?! – kérdezte kiáltva Szosziva, és a padlóra mutatott. Odalent heverték Slioma rakétái, mind a nyolcan.

— Nem, ezek nyomkövető rakéták, különleges darabok, én levegő-levegő rakétákra gondoltam, olyan közönségesekre, mint...

Ekkor egy műszer villogni kezdett Slioma előtt a pulton.

— Na, épp ilyenre! – bökött rá Slioma. — Ez azt jelenti, hogy befogtak bennünket! Kössétek be magatokat és kapaszkodjatok! – felelte, miközben keze vadul járt a botkormány meg néhány más kapcsoló között, és meredek dugóhúzó-repülésbe kezdett a föld felé.

Majd már épp csak néhány centire a fák fölött kihozta egyenesbe a gépet, s elrepült. Maga alatt azonban tűztengerré vált a park egy része.

— Na látjátok, ilyen rakétára gondoltam, ami oda csapódott be! Azt nekünk szánták!

A műszere megint villogni kezdett.

— Ismét befogás! Ebből elegendem van! – felelte Slioma, s hátra sem nézve így szólt:

— Remélem *tényleg* be vagytok szíjazva, mert most fejre állunk! – azzal maga felé húzva a botkormányt, egyre meredekebb iramban emelkedni kezdett. Ugyanakkor megpöccintett egy „turbó” feliratú kapcsolót. S ettől helikoptere hátulján kinyílt néhány fűvóka, s ezekből ömleni kezdett kifelé a sugárhajtás...

Eszeveszett iramban gyorsultak, s pillanatok alatt „átbuktak” odafent, azaz pár pillanatig fejjel lefelé fordulva repültek, egy teljes kört leírva, mint amikor a hinta átfordul a gyerekkel. A második rakéta elsuhant alattuk. Ők ellenben az őket üldöző helikopter mögé kerültek.

— Pá-pá picinyem! – integetett felé Slioma. Azzal leakasztott egy sisakot a mennyezetről, a fejére húzta, s a botkormány oldalán megnyomta a „Harckészültség” feliratú kapcsolót. Rögvest kivilágosodott sisakjának nézőkéjén – ami elektronikus képernyő volt – egy felirat:

— Befogás kész!

S gondolván rá, hátha meghibásodik e sisak, ugyanez megjelent egy képernyőn a műszerfalon is. Szosziva és az igazgató is jól látták.

Ezzel egy időben azonban ismét villogni kezdett az a jelző is, ami jelezte, hogy őket is befogta egy rakéta.

— De hát mögötte vagyunk! – kiáltotta rémülten Szosziva.

— Tatrakéták – felelte szűkszavúan Slioma.

— Nekünk nincsenek olyanok?!

— De igen.

— Akkor miért nem használtuk eddig őket?! – kiáltotta vádlón az igazgató.

— Mert sokba kerülnek, faszikám! – vetette oda neki Slioma.

— Az életünk még többet ér!

— Ezzel elbánok anélkül is – felelte Slioma, majd megnyomta a botkormányon a tűzgombot. A következő pillanatban valami elsuhant a helikopter felé, annak hátulja tűzgömbbe burkolódzott...

— Szép örök álmokat! – kiáltotta Slioma, majd...

De nem volt semmi „majd”. Nem sokat örülhetett. Mert ebben a pillanatban óriási csattanás hallatszott, a motor akadozva kezdett működni, zuhantak pár métert, majd megálltak, megint zuhantak...

— Az istenit, eltalált a rohadék! – kiáltotta Slioma.

— Azt mondtad, hogy páncélozott! – sikoltotta az igazgató.

— Az is. Azért élünk még! És most kuss legyen, mert figyelnem kell, ha le akarok szállni! – kiáltotta Slioma, azzal minden figyelmével a műszerfalat kezdte búvölni...

És sikerült is leereszkednie az iskolaudvarra, bár jókora zökkenővel.

— Na, benneteket sem szeretnek túlságosan! – vetette oda Szoszivának és az igazgatónak.

Kiszálltak a helikopterből. A motor még javában füstölt.

— Hát, ez legalább százezer unit, s elvárom, hogy kifizess nekem! A felhasznált rakéták árát is! – bökte mutatóujját az igazgató mellének.

— Persze, persze, adok kerek ötszázezret, elvégre hálával tartozom... – nyöszörögte az halál-sápadtan.

— Honnét van ennyi rakétád?! – kérdezte kíváncsian Szosziva.

— Fegyverbuzi vagyok, tudd meg, ilyesmiknek a gyűjtögetése a perverzitásom! És ugye milyen jó egy perverz a háznál! Hát szívecském, ti aztán alaposan beletenyelereltetek valamibe!

— De hát én ezt nem értem... – hebegte az igazgató. — Hiszen ha a törpék, azok Szosziva népe...

— Mi az, hogy „népe”?! – fülelt fel kíváncsian Slioma. — Hiszen Szosziva nem törpe!

— Eh, hát te is azt mondtad, hogy nem biztos, hogy két törpének a gyereke is törpe... és ez hosszú történet... de szóval, ha akármiért is, de e törpe-szervezet valamelyik tagja volt az apja vagy anyja, akkor most miért akarnák megölni?!

— Azt már nektek kell tudnotok, mert én csak azt tudom, amit kiderítettem – válaszolta Slioma – de az biztos, hogy nemrég járt egy alacsony növésű férfi a Kesztyűs Kéznél, hogy ő szeretne nyomozó lenni! És azután járt, hogy én megkaptam e megbízást, de még azelőtt, hogy a főnöknek elmondtam volna amire rájöttem! És a főnök elküldte, mert törpéket nem alkalmazunk! Kár pedig, mert biztos kémnek jelentkezett, hogy megtudja, mit tudunk mi! S így kifaggathattuk volna, hogy kicsoda-micsoda ő, vagy követhettük volna... de sajnos a főnök akkor még nem tudta meg tőlem, hogy a törpék nyakig benne vannak, s így elküldte, és azóta sem próbálkozott újra! Na, de most vedd tudomásul barátocskám – bökte ismét az ujját a tutu igazgató mellének – hogy bemegyek a féltve őrzött iskolátokba, méghozzá mosakodás nélkül, és mindaddig ott bűdösítem és fertőzöm a légkört az ocsmány leheletemmel, amíg meg nem kapom tőletek a zsozsót, a félmilliót, méghozzá kápé! Ennyi igenis jár nekem az életmentésért, a pénz is és a vendéglátás is!

— Persze, persze, igen, sőt, nem is bánom, ha bejössz, mert mit tudom én, lehet, hogy újra próbálkozik valaki... bár nem hinném, hogy a törpék csinálták, ez inkább valami haladás- és tudásellenes terroristabanda lehetett... de valóban lehet még belőlük, igen, jó is lesz, ha bejössz velünk, remélem, hogy a közelharchoz is értesz...

— És amellet még kézfegyvereim is vannak! – és Slioma fellebbentette előttük a köpenyét. Kiderült, hogy a melle előtt egy rövidcsövű géppisztoly van keresztbevetve, ami ugyan kicsinysége miatt csak kétszáz méterig halálos, de erre a távra igen jó, és nagyon könnyű, különben a fantáziadús „Örök Álom” márkanévre hallgat, Slioma bal oldalán egy elektromos sokkoló lóg, ami gumibotként is használható, jobboldalán egy ZZZ-72 márkajelű pisztoly lóg tartaléktárral, amilyennel az antiterrorista osztagokat szokták felfegyverezni. Különben épp egy ilyen antiterroristától szedte el egy igazi terrorista, miután lelőtte, és néhány lefekvésért cserébe vándorolt Slioma szépséges derekára. Slioma nem is nagyon mondott hazugságot, amikor azt állította, hogy fegyverbuzi. Amíg a frontokon riporterkedett, megtanulta, hogy az önvédelem képessége becses erény.

De ez még mind nem volt minden, mert a pisztoly mögött borotvaéles dzsungelkés meredezett, a hátán pedig egy vékonyka, igen könnyű puska lógott, három darabra szétszedve, Pupilla-10 márkájú, speciális pontlövő fegyver, kimondottan csak képzett mesterlövészeknek való, különleges lézeres irányzókkal, három kilométeres távon a szórása mindössze másfél centiméter, persze csak a maga különleges, ultrasebes lövedékeivel. Méregdrága jószág!

— Mindenhová így jársz?! – kérdezte gyanakodva Szosziva.

— Mindenhová azért nem. Van, ahová gránátvetőt is magammal viszek. Meg kézigránátot. Esetleg harcokcsi-elhárító rakétát. De van otthon lángszóróm is, és vállról indítható föld-levegő rakétám.

— Biztos vagy benne, hogy normális vagy?! – kérdezte Szosziva, habár ez nagy udvariatlanság volt, hiszen Slioma épp most mentette meg az életét.

Erre válaszképp Slioma csak pátoszos mozdulattal rámutatott a még füstölő helikopterére.

— De hát ez a sok fegyver... van egyáltalán engedélyed ezekre?!

— Persze, hogy nincs! – nyugtatta meg őt Slioma, majd mutogatni kezdett:

— Pisztoly: öt év. Pontlövő puska: tíz évi szigorított fegyház. Elektromos sokkoló: nyolc év. Ami a helikopterben van: ötszáz év börtön, kényszermunkával súlyosbítva, próbára bocsátás és harmadolás nem lehetséges!

Majd mély lélegzetet vett, és így szólt:

— Leánykám, az a helyzet, hogy én annyi mindent láttam életemben, hogy kibaszottul bizalmatlanná váltam az emberi fajzattal szemben! Tudod ez úgy van bébi, hogy az óvatosságot sosem lehet túlzásba vinni! Elismerem, száz esetből kilencvenkilencben abszolúte felesleges, de az az *egy* eset, az aztán bőven kárpótol az előző egy híján száz hiábavalóságért, mert akkor szó szerint életet ment! Hadd kérdezzelek meg, láttál-e már te például olyan nőt, akit hozzákötöztek egy fatörzshöz, és élt még amikor láttad, de már nem sokáig, mert a szemed előtt vágták ki belőle a magzatot?! Persze érzéstelenítés nélkül?! Vagy láttál-e olyan fiatal gyereket, akinek csak úgy szórakozásból lenyúzták az egész arcbőrét ilyen dzsungelkéssel, mint ami nekem van?! Vagy olyan nőt, akit előbb megerőszakoltak vagy százan a pináján is és a segglyukán is, aztán amikor jött a százegyedik és már nem akart felállni neki, akkor szórakozásból a fasza helyett a szuronyát dugta fel a nő hüvelyébe, s még meg is forgatta ott?! Mert én mindezt láttam, s még nagyon sok mást is! Tehát azt mondom neked Szosziva, lehet, hogy én

komplett örült vagyok, de csak az esetben, ha örültségnek tekinted azt, ha én nem akarok ilyen helyzetbe kerülni!

— Nem, nem, nem vagy örült... – mondta erre gyorsan az igazgató, aki hálát érzett Slioma iránt.

— Tehát te sem szeretnél ilyen helyzetbe kerülni? Hogy például a seggedbe dugják a szuronyt, és...

— Nem, nem, persze hogy nem, ne is beszéljünk ilyesmiről!

— És te sem, Szosziva?

— Nem, természetesen!

— Remek! Akkor velem együtt vagytok örültek! Na és most nyomás befelé! – mutatott az iskola felé Slioma, azzal előrement, mintha csak ő lenne a házigazda.

Amint beértek, ezt kérdezte:

— Melyik a szobád? – s mert e kérdésnél Szoszivához fordult, a leány megmutatta a szobája felé vezető utat. S ott le is ültek, leülhettek, mert ez már nem a négy négyzetméteres szobácska volt, hanem a jóval nagyobb, amit Szosziva azután kapott, hogy gyermekei születtek. Itt volt a két gyereke is, egy nevelő nő jelenlétében, aki különben maga is tutu volt, még hozzá posztgraduális orvos. Amikor megjöttek, a gyermekek boldog kiáltással üdvözölték Szoszivát, s hozzá is szaladtak.

— A mindenségit, hát gyermekeid is vannak?! S mindjárt kettő?! – ámult Slioma.

— Igen, vannak! – vágta rá Szosziva, és maga sem tudta, mitől is ilyen büszke a hangja. És valóban, amint megpillantotta a kicsinyeit, minden kiröppent a fejéből, ami a támadásra vonatkozott, s úgy érezte, ami történt, az nem is számít, nem rá tartozik, majd az igazgató meg a többiek, mások elintézik, amit kell, megoldják a problémákat, az ő dolga az, hogy a gyermekeivel legyen, sőt, hogy e gyermekek számát szaporítsa!

S tudta azt is, hogy hamarosan megszorodik a számuk, mert a vizsgálatok már néhány hete kimutatták, hogy ismét állapotos, tehát sikerült pusztán akarateréjével, némi koncentrációval várandós állapotba hoznia magát! Ismét szülni fog, és ismét leányt! És ez még csak nem is került olyan hű de nagy koncentrációjába!

— Hogy volt időd e két szülés és a gyermeknevelés mellett még tanulni is?! – ámult Slioma.

— Nagyon okos vagyok – vágta rá Szosziva minden szerénység nélkül, bár igaz, különösebb büszkeség sem csengett a szavában. Igazság szerint jóval nagyobb tartózkodást mutatott Slioma iránt, mint az igazgató, talán mert Slioma annyira más volt, mint ő, vagy a tutuk. Az igazgató ellenben egy darabig sóhajtozott, majd így szólt:

— Azt hiszem, hagyom, hogy beszélgetsek egyet, rám azonban nem sok szükség van itt, ellenben megyek, hogy hozzam a pénzt neked Slioma, és hogy értesítsem a rendőrséget! Hej, pedig de nem szívesen teszek ilyesmit! Ez igazán minden, csak nem jó reklám az iskolának!

— Ah, tehát nem szívesen kevered bele a rendőrséget?! – villant fel Slioma szeme.

— Nem, de hát muszáj lesz mégis!

— Pedig én azt hiszem, te a lelked mélyén barbárnak, bunkónak tartod a zsarukat!

— Éppen nem a „lelkem mélyén”, mert lélekben nem hiszek, sőt más tutu sem, de mi mást is tehetnék?! Az biztos, hogy ha barbárok is, de messze nem annyira, mint ezek az átkozott terroristák!

— Egyetértek. Ám cseppet sem muszáj belekeverni őket, sőt, ez nem is ajánlatos!

— Hát akkor?! – kérdezte az igazgató. Minden szuperzszenialitása ellenére is úgy érezte, Sliomára kell hagyatkoznia. Ő nem volt járatos az olyasféle bunkó, barbár dolgokban, mint a harc, a nyomozás, önvédelem, Slioma azonban láthatóan épp e téren volt igazán profi, mondhatni a bunkóság, a barbárság posztgraduálisa.

— Elmondom, hogy mi lesz, ha telefonálsz a rendőröknek! – kezdte Slioma. — Azok azonnal idesereglenek több százan. Megvizsgálják a helikopteremet, rájönnek, mi minden fegyver van benne, és letartóztatnak engem. Engem, érted, és nem a merénylőket! Életem végéig rács mögött rohadok majd, csak mert megmentettem az életeteket! Gondolom, annyi becsület még a tutukban is akad, hogy ezt ne kívánd nekem! De ez még semmi, mert elkezdenek kérdezősködni arról is, hogy miért alkalmaztál magánnyomozót! És nem tudod megtenni, hogy el ne mondd nekik, mert ti tutuk mindent inkább tudtok, mint hazudni, vagy hihetően füllenteni! S feltételezem, hogy még nekem meg a főnökömnek sem mondtatok el mindent erről az ügyről, holott épp ideje lenne, de a rendőröknek még úgy sem akarjátok elmondani! Ráadásul a zsaruk azzal fognak érvelni, hogy nekik ezt tudniuk kell, mert összefüggés lehet a támadás és Szosziva ügye között! És még az sem igaz, hogy csak ők tudnak majd erről, mert jönnek a zsernyákokkal majd riporterek is, meg tévések, mindenféle firkász, több százan, mert merénylet a Tutu iskolánál, az akkora bomba hír, hogy világrengető, egy újonnan kitört háború nem érdekelné őket ennyire! És ha nem mondasz nekik semmit, akkor lefizetik majd a rendőröket, s úgy tudják meg az igazat! De különben is itt nyüzsögnek majd hónapokon át, mindent lefilmeznek, teleszemetelnek, nem mehetek ki nyugodtan a szigetre, hogy kétlépésenként bele ne ütközzetek egy ilyenbe, aki a bokor mögött filmez, mert mind azt várja majd titokban, hogy lesz egy újabb merénylet, s azt elejétől végéig filmre veheti! Képesek lesznek ezért titokban beúszni is ide a szigetre, ha másképp ide nem juthatnak! A nyugalmatoknak abszolúte vége lesz! És még ennél is fontosabb, hogy állandóan az iskolába akarnak majd jutni, és megkörnyékezik a kérdéseikkel a diákokat is és a tanárokat is, bárkit, aki csak a szemük és mikrofonjuk elé kerül!

Ha pedig nem mondotok semmit, akkor különböző rosszindulatú rágalmakat terjesztenek rólatok. Tehát az iskola jó hírének okvetlenül vége lesz nagyon hosszú időre, még azok előtt is, akik általában nem hisznek a médiáknak, mert azt mondják majd magukban, hogy ez nem mind igaz, de nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél, tehát *valami* azért mégiscsak van a dolog mögött... és ebben még igazuk is lesz, ugyebár! Aztán, én tényleg nem tudom, hogy miért olyan fontos ez a Szosziva, hogy le kell nyomozni a származását, és mi köze van a törpékhez, de feltételezem, hogy te, igazgató úr, nagyon jól tudod, és nem szeretnéd, ha mindez kitudódna! Holott mérget vehetsz rá, hogy a zsernyákok is nyomozni kezdenek majd, főleg miután engem kikérdeztek, s én elmondok nekik mindent, és kiderül, hogy a TÖRPE mennyi sok pénzzel vált köddé! Annyi pénz már a zsarukat is ugyancsak érdekelheti, de az adóhivatalt is, meg minden más állami szervet is! Jön majd a titkosszolgálat, esetleg az államvédelmi hatóság... na, nem lenne jobb mindezt elkerülni?!

— De mi egyebet tehetnék, hiszen védelem kell az iskolának!

— A megoldás nem lesz olcsó, de még mindig milliószorta jobb, mint amit elmondtam!

— És mi az?

— Itt áll az orrod előtt! – düllesztette ki a mellét Slioma.

— Tessék?!

— Édes öregem – mondta barátian Slioma –, én afféle zsoldos vagyok, úgy is mondhatjuk! Eddig nyomozgattam, mert erre volt kereslet, de ha tisztességesen megfizettek, és még csak nem is kérek annyit, mint egy tutu szokott, akkor boldogan vállalom, hogy megszervezem az egész iskola védelmét, beleértve egyes kiemelten fontos személyekét is, akit csak kijelölsz! Ezt úgysem úszhatnád meg, még akkor sem, ha hívod a zsarukat, mert ők nem fognak semmi pénzért gorilláskodni az ajtód előtt, tehát okvetlenül be kéne avatnod néhány biztonsági szakembert az ügybe, akkor meg már jobb lesz engem, mert én félig-meddig már úgyis benne vagyok! Tehát akárhogy nézem is mókuskám, de rám vagy szorulva, s mert pénzből élek, ezzel vissza is fogok élni, épp úgy, mint ti tutuk a tudásotokkal, de megnyugodhatsz, annyira azért nem, hogy tönkremenjete, mert nem vágom le az aranytojást tojó tyúkot! És tisztességes munkát fogok végezni, már amiatt is, mert ez a hobbim is, láthatjátok! Ha engem teszel meg biztonsági főnökké, akkor itt még egy egér sem közlekedhet majd előzetes engedély nélkül! Vonatkozik ez a légtérre is! Természetesen a szükséges cuccok kurva sok pénzbe kerülnek majd, de egyszer kell csak megvenni mindet, és azt hiszem, ha valaki, hát épp ti megengedhetitek ezt magatoknak!

— Azt javaslod tehát, hogy ezt az egészséget titkoljuk el?

— Igen. A leghatározottabban!

— És ha valaki látta a helikoptereket és a lövöldözést?!

— Mondd azt, hogy filmfelvételt forgattak, s ez mind csak ügyes filmtrükk illetve kaszkadőr bemutató volt! És hogy biztos ki ne derüljön valami, csináltass is egy filmet, amiben benne vagytok ti tutuk és valami efféle jelenet, ami filmnek ti lennétek a hősei, ti, tutuk, az Értelme Harcosai, mert tudásotokkal elhárítjátok a világot fenyegető katasztrófát! Tehát még jó reklám is lehet az iskolátoknak! Én meg elintézem a védelmet, mindent!

— Jól van! – válaszolta az igazgató.

— Kezet rá! – nyújtotta a magáét Slioma.

— Izé... ugye nem szorítod meg nagyon... – kérdezte óvatosan a férfi.

— Nyugi apuskám! – és új főnöke kívánságát tiszteletben tartva Slioma meg sem fogta a kezét, hanem csak barátságosan meglegyintette azt az ujjai hegyével. Ezután azonban így szólt:

— Ahhoz azonban ragaszkodom, hogy a szobám Szosziva szobája mellett legyen, mert úgy sejtem ő a legfontosabb személy, és be is kell, hogy avassatok mindenbe, mert ha nem tudok valamit, az a munkám hatékonyságának a rovására mehet!

— Jól van. Akkor hát... – kezdte az igazgató, ám ebben a pillanatban felhangzott a zsebében hordott hívásjelző csipogása. S amikor elővette azt, s lenyomta a vétel-gombot, ez hangzott fel belőle:

— Igazgató úr, én vagyok az! (Azt, hogy ki az az „én”, nem mondta a hívó fél, biztos úgy vélte, hangról is felismeri őt az igazgató). S ezután így folytatta:

— Gyere azonnal, mert találtunk egy újabb idegen lényt!

— Igazán?! Hol?!

— Épp itt az iskolában, most iratkozott be, mert tutu akar lenni!

— Micsoda?! Idegen lény?! És mi az, hogy *újabb*?! – ámult nagy szemeket meresztve Slioma. Majd, mert nem volt éppen minden ész híján, hirtelen döbbent szemekkel meredt Szoszivára. S ezt a leány is észrevette.

— Ugyanis nem vagyok ember! – felelte Slioma pillantására válaszul. Majd az igazgató felé fordult: — Megyek veled.

— Miért?

— Mert meg akarom szagolni azt, aki állítólag velem egy fajtából való.

— Micsoda?! – kérdezte döbbenten Slioma. De Szosziva nem válaszolt neki.

* * *

— Hol van?! – robbant be az igazgató abba a helyiségbe, amit szinte „Legfőbb Szentély”-nek lehetett volna nevezni, mert az iskolát innen irányította.

— Itt van, Dermon úr! – válaszolta erre a helyettese. Ugyanis Dermon volt az igazgató neve.

Dermon követte az igazgatóhelyettes ujjának irányát, s látta, hogy az egy képernyőre mutat. A képernyő Zerti szobáját mutatta. A szobában ott ült a leány, mit sem sejtve, s javában oldotta meg a legkülönbözőbb feladatokat.

— Hát nem hívtad ide?!

— Nem. Még nem is tud szerintem semmit sem arról, hogy ki is ő.

— Én sem tudom, hogy ki ő, tehát légy oly kedves és áruld el nekem!

— Egyszerűen egy új, kezdő tanítvány. Egy Ark nevű biológusunk ajánlotta be nekünk, ő fizeti a tandíját is. És az első teszteknel kiderült, hogy ami a lexikális ismereteit illeti, az szánalmas, egy érdeklődőbb nyolcadikos többet tud, mint ő, ellenben, amikor olyan kérdést kap, mely illeszkedik ezen ismerethalmazhoz, akkor azt hihetetlen tempóban képes megoldani, mert a logikai érzéke bámulatos! Huszonöt perc alatt végzett azzal a kérdéssorral, amire másfél óra volt szánva! És ez azt jelenti, hogy az intelligenciája majdnem kétszázas, éppen csak úgy tűnik, hogy eddig senki nem foglalkozott a képzésével! És emiatt gyanúba estünk, kissé jobban megvizsgáltuk a vérét, s kiderült, hogy az nem egészen azonos ugyan Szosziva vérstruktúrájával, de nagyon hasonlít rá, mindenesetre az biztos, hogy nem emberi vér! Már el is rendeltem a részletes genetikai elemzést!

— Hm... kissé gyorsan peregnek az események... – mormogta az igazgató, majd így szólt:

— Ami a támadást illeti: teljes a hírzárlat! Azaz, nem volt támadás, csak egy leendő reklámfilm egyik jelenetét próbáltuk, holmi kaszkadőrökkel meg filmtrükkökkel! Vele kapcsolatban is teljes a hírzárlat! Kérj további tájékoztatást Arktól, ki is ez a nő, honnan származik, kik a szülei. Jó lenne megszerezni a szülei génmintáját is!

— Az nehéz lesz! Mert annyit máris tudok, hogy Zerti apja nem más, mint a Szürke második legmagasabb rangú vezetője! Az effélék mindenre inkább éreznek vágyat, mint hogy a tudományt szolgálják!

— Nem értem! Ha Zerti szuperintelligens, akkor a szülei is azok kell legyenek! Ha azok, akkor hogyhogy efféle népbetítő szervezetet vezetnek, mint a Szürke?! – csodálkozott Dermon.

A helyettese széttárta a karját.

— Erre nem tudok válaszolni! De annyit mondhatok, hogy Aet, Zerti apja, talán még nem is tud róla, hogy a leánya beiratkozott hozzánk! Mert Zerti összeveszett az apjával, így üzent nekünk Ark, vagyis talán jobb is, ha nem nyaggatjuk mintavételi kéréssel Aetet, mert mintát úgysem kapunk tőle, akkor meg már előnyösebb nekünk, ha nem is tudja meg, hogy hol van a leánya, mert akkor nem kezd el kellemetlenkedni! Márpedig mi gazdagok vagyunk ugyan, de a Szürke is egy igen gazdag szervezet...

— De ugye nem törpe sem Aet, sem Zerti anyja?!

— Aet biztos nem törpe, Zerti anyjáról azonban nem tudok semmit, de kétlem, hogy törpe lenne, hiszen a férje sem az, és a férfiak nem szoktak a törpe nőkért rajongani...

— Azt hiszem, a beszélgetés zátonyra futott, én megyek és összeismerkedem ezzel a Zertivel! – szólt Szosziva.

— Én pedig várom, hogy megkapjam a pénzemet, s hogy mindent megtudjak erről az ügyről, részletesen, elejétől fogva! – követelte Slioma.

— Meg fogsz tudni mindent, de mire ez a nagy sietség, hiszen van még bőven idő arra, most előbb...

— Semmi *előbb*! Nem érek rá, és nektek is érdeketek, hogy minél előbb teljes legyen az ügyekbe való beavatásom!

— Miért érdekünk?

— Mert én majd megszerzem a megfelelő génmintákat Zerti szüleitől!

Zerti nagyon félt a tutu iskolától! Félt attól, hogy miként is tud majd helytállni a sok tanulásban!

Az azért megnyugtatta, hogy az intelligenciatesztek után azt írta ki a számítógép, hogy most pihenjen vagy egy órát, amíg a tesztjeit kiértékeli, addig válasszon zenét magának, s amikor újra jelez, akkor kezdődik meg neki az első tanítási nap, de ez még csak amolyan próbanap, hogy hozzászokják a számítógépes tanuláshoz, s kissé felvegye a tanulási tempót.

Zerti tehát zenét hallgatott, majd kezdődött a „próbanap”, legelőször is azzal, hogy kipróbálják, milyen gyorsan is olvas. Bizonyos ez irányú tapasztalatokat szerezhettek már a számítógép az intelligenciatesztekből is, de most kellett beállítania Zertinek olyan alapértékeket a komputeren, mint például, hogy ha tartósan tartja lenyomva a kurzorbillentyűt, akkor milyen gyorsan szaladjon vízszintesen a kurzor, illetve milyen gyorsan szaladjon felfelé a képernyőn a szöveg. Vagy épp hogy mekkora legyen választás esetén a dupla kattintás sebessége a botkormányon, s más hasonlókat.

Meg kell azt is mondanunk, hogy Zerti jószerivel akkor került életében először számítógéppel ilyen közeli, már-már meghitt kapcsolatba, amikor az imént elvégezte az intelligenciateszteket. De hát azok ilyen szempontból könnyűek voltak, mert csak olyasmit követeltek meg tőle, hogy üsse le az A-B-C betűk valamelyikét, ami mellett szerinte a jó válasz van...

Most azonban be kellett állítsa a számítógép „reakcióidejét” úgy, ahogyan az neki megfelel!

Kis próbálkozás után rájött, hogy neki a legjobban úgy felel meg, ha minden paraméter választókapcsolóját a jobboldali legszélső állásba kapcsolja. Egyáltalán nem zavarta, ha nemcsak szemrontó, de normális emberi szemnek követhetetlen sebességgel rohannak a sorok a képernyőn. És bár alapvetően minden bizonnyal nagyon intelligens, jó képességű valaki lehetett, ha egyszer a tutuk ezt állapították meg róla, de tökéletesen képzetlen volt, szinte „csiszolatlan

gyémánt”, tehát úgy is mondhatjuk: annyira buta, hogy fel sem merült benne a gondolat, hogy amit ő cselekszik, az abszolúte nem normális! Minthogy életében most tanult először számítógépen, eddig még csak nem is játszott velük, mert a játékprogramokat a Sátán találmányának tartották a Szürkék, emiatt azt hitte, mindenki így szokta, aki számítógépet használ.

Ekkor lépett be hozzá Szosziva.

Alig hallotta meg az ajtónyílást Zerti, máris kötelességtudóan felpattant, majdhogynem meghajolt. Ez még Szürke-múltjából fakadt, ott az alárendelteknek fel kellett állniuk, ha egy magasabb rangú személy bejön hozzájuk. És Zerti annyira félt, hogy nem állja meg a helyét itt a Tutuban, hogy úgy gondolta, itt tulajdonképpen bárkit magasabb rangúnak tekinthet.

Szosziva látta is a leányon az idegességet, ezért most bátorítóan rámosolygott, s így szólt hozzá:

— Az én nevem Szosziva. Te Zerti vagy, ugye?

— Igen, úrnóm.

— Nem vagyok az úrnőd! Csak úgy egyszerűen Szosziva. Ülj csak le nyugodtan!

Zerti helyet foglalt, Szosziva pedig melléje lépett, kissé a háta mögé, s a képernyőre nézett.

— Szépen haladsz.

— Igen... igazán?!

— Ha mondom! Sőt, nemcsak szépen, de nagyon gyorsan. Hogy úgy mondjam, túl gyorsan!

— Nem értem!

— Nagyon-nagyon gyorsan olvasol. Kevesen tudnak ilyen gyorsan olvasni, mint te.

— Csak akkor tudok ilyen gyorsan, ha magamban olvasok.

— Ez csak természetes. Hány osztályt végeztél?

— Mind a nyolcat!

— És ott senkinek sem tűnt fel, hogy milyen okos vagy?

— Okos, én?! Ugyan már!

— Hát hányas voltál?

— Természetesen ötös!

— Jeles tanuló?

— De hiszen, hogy is merhettem volna nem jelesnek lenni, akkor apám agyon is vert volna! Megparancsolta, hogy legyek mindenből ötös, ne hozzak szégyent a Rendre, s rá!

— Aha... és mekkora igyekezetedbe tellett, hogy eleget tégy ennek a követelménynek?

— Hát, az órákon nagyon figyeltem, nem hülyéskedtem, mint a többiek!

— Ennyi?

— Mi más kellett volna még hozzá, hiszen erre vannak az órák!

— Tehát úgy véled, pusztán amiatt sikerült jeles tanulónak lenned, mert fegyelmezett voltál, és nem rendetlenkedtél, hanem ehelyett figyeltél?

— Igen, persze, apám is azt mondta, hogy kötelességtudással és kötelességteljesítéssel minden elérhető!

— És miért nem taníttatott tovább?

— Mert azt mondta, az nem nőnek való, nem illik egy nőhöz a sok tudás!

— Aha. Mondd csak, tudod-e, mit jelent az a fogalom, hogy intelligenciahányados?

— Az valami szám, ami azt mondja meg, hogy az ember milyen okos, ugye?

— Úgy van. Természetesen egy embert sok képesség jellemez, ez tehát csak egy durva átlag, de néha előnyös használni a jellemzésre. Tudd meg, hogy a százas érték, az azt jelenti, hogy átlagos. Érted?

— Igen. Nekem biztos nem lehet olyan magas.

— Száz?

— Igen.

— Miért ne lehetne annyi neked?

— Mert én nő vagyok, és azok nem olyan okosak, mint a fiúk... habár, Ark éppenséggel azt mondja, hogy a nő jelenti azt, hogy igazán ember, és a férfi, az csak valami vírusfertőzés következménye!

— Micsoda?! – vált figyelmessé Szosziva tekintete. Ez mintha egybecsengett volna Gáji elméletével, hogy valaha régen éltek másféle, tökéletesebb emberek is, akiknek a maradványai még ma is élnek, s ő Szosziva ezek közé tartozna!

— Ó, hát ez nagyon bonyolult dolog, és nem hiszem, hogy én lennék a legalkalmasabb rá, hogy elmagyarázzam neked, úrnőm... Szosziva... inkább az kéne, hogy közvetlenül Arkot kérdezd meg, ő is tutu, mint te, biztos szívesen elmondja...

— Igazad van, épp ezt fogom tenni! De térjünk csak vissza kissé arra az intelligenciahányadosra! Tehát az átlag, az száz. Akinek nyolcvan alatti, azt már gyengeelméjűnek kell tekinteni. A százhusz pont fölöttieket általában zseninek tartják, a százötven fölöttieket már egészen kivételes zseninek! A tutuk átlaga 162, de némely „szupertutuk”, a legtehetségesebbek, megközelítik a kétszázat is!

— Értem, de mi köze van ennek hozzám? Én csak egy közönséges takarítónő vagyok, belőlem biztos nem lesz szupertutu! Idős is vagyok ahhoz, hogy posztgraduális legyek!

— Valóban nem *leszel* szupertutu. Nem leszel, ugyanis már javában az is *vagy*! Tudd meg ugyanis, hogy én nagyon okos vagyok, az én intelligenciahányadosom 372! Te valóban nem vagy olyan okos, mint én, csak mintegy feleannyira, de ez is nagyon szép eredmény, a te értéked ugyanis 199! Tehát annyi, mint a legzseniálisabb tutuké! És ráadásul az is figyelembe veendő, hogy e tesztek annyiból nem megbízhatóak, hogy általában lefelé csálnak akkor, ha valaki életében először foglalkozik effélének a kitöltésével, mint most te is, mert szokatlan lehetett neked, hogy ilyen tesztet kell végezned, szokatlan a számítógép használata is, mindez ronthatta az eredményedet. Valószínű tehát, hogy a valódi értéked inkább úgy 210 körül járhat! Később majd meg is ismételjük veled a tesztet, s akkor lesz megállapítva a pontos érték.

— Ez... ez most akkor azt jelentené, hogy én nagyon okos vagyok...

— Nem egészen. Valóban nagyon buta vagy, bár ez nem a te hibád, hanem apádé, mert nem taníttatott. De azt azért jelenti, hogy szinte a világon bárkinél jobbak a *veled született képességeid* ahhoz, hogy bármit megtanulj! Jó, ha tudod, hogy az egész világon nemigen élhet talán csak legfeljebb ezer olyan ember, akinek az esze olyan éles lehet, mint a tied, vagy élesebb! És

az ezer, az nem sok, mert azt jelenti, hogy minden négymillió emberből csak egyetlen akad, aki versenyezhetne veled, Zerti! Erre tehát büszke lehetsz!

— Ez igaz?! Valóban ilyen tehetséges lennék?! – kiáltotta Zerti, azzal megfordult, és csillogó szemmel nézett Szoszivára.

— Úgy van.

— De hát akkor én kétszer olyan értelmes lennék, mint egy átlagember?!

— Igen, bizonyos értelemben úgy is mondhatjuk.

— Te pedig majdnem kétszer értelmesebb vagy még nálam is.

— Igen, szintén bizonyos értelemben ezt is mondhatjuk.

— De akkor... akkor... akkor nekem könnyű lesz majd itt mindent megtanulnom?!

— Ebben egészen biztos vagyok.

— Jaj, mennyire örülök ennek! Annyira féltem, hogy majd itt az emberek kinéznek maguk közül, mert olyan tudatlan vagyok, meg buta... de akkor ez nem lesz, ugye?! Akkor befogad magába majd a tutu közösség, igaz?! Akkor igazán úgy érezhetem majd, hogy a világ legokosabb emberei közé tartozom, ugye?!

— Nem – felelte némileg komoran Szosziva.

— Tessék?! – hervadt le a mosoly Zerti arcáról.

— A világ legokosabbjai közé, oda igen, oda tartozhatsz Zerti, ha akár egy icipici szorgalom is lesz benned, hogy kihasználd a bámulatos tehetségedet. De nem a világ legokosabb *emberei* közé! – azzal Szosziva egy pillanatra elhallgatott, majd megmagyarázta szavait: — Ugyanis te, Zerti, nem vagy ember!

— Nem értem!

— És én sem vagyok ember.

— De... de hát... még mindig nem értem... ugyan mi más... vagyis... most tényleg nem értem... mivel bántottalak meg, hogy sértegetsz...

— Nem sértésnek szánom. Azért is jöttem be hozzád most, hogy meggyőződjek magam is mindenről. Mert ha ritka is, hogy egy ember ilyen éles ésszel rendelkezék, mint te, de előfordul. Ettől még lehetnél ember. De a vérvizsgálatod is azt mutatja, hogy a véred csak felületes ránézésre olyan, mint az emberi vér. Ha egy tudós csak úgy kutya-futtában megkukkolja mikroszkóp alatt, vagy épp vércsoportvizsgálatot végez rajta, akkor még nem derül ki, hogy nem emberből vették le. De ha akár kissé is komolyabban megvizsgálja, akkor hamar kiderül, hogy a véred körülbelül annyira hasonlít az emberi vérhez, mint, durván szólva, a kutyapisi! És ne hidd, hogy egyedül vagy ezzel, mert az én vérem is ilyen! De hogy magam is meggyőződjek személyesen róla, hogy ez így van és nem vagy ember, ezért jöttem el ide hozzád Zerti, ezért, hogy megszagoljalak, és abban a pillanatban, hogy beléptem hozzád, már tudtam is, hogy ez valóban igaz! Nekem nem kell vérvizsgálat ehhez, Zerti! Olyan éles a szaglásom, mint a kutyáké, és szerintem a tied is! Érzem, hogy nem olyan az illatod, mint az embereké! Természetesen az én illatommal sem azonos a tied, de az embereké sem! Bár meg kell mondjam, azt hittem jobban hasonlít majd az enyimhez, mert mintha úgy tünne a számomra, hogy valahol félúton van a szagod az enyém és az embereké között, éppúgy, mint az intelligenciahányadosod, de ennek ellenére tény, hogy a leghatározottabban nem emberi sem a

szagod, sem az eszed, sem a véred! Három a bizonyíték tehát rá, hogy te *más* vagy, nem ember, s ugyan mi kell még, ami ennél több?!

S mert Szosziva saját sorsából tudta, mennyire megrázó érzés váratlanul megtudni, hogy valaki nem ember, nem tagja az emberiség világméretű közösségének, emiatt most leült Zerti mellé, átölelte, s így szólt hozzá:

— Tudom, hogy ez döbbenetes hír a számodra! De nem vagy egyedül ezzel a sorssal! Már mondtam neked többször is, de megismétlem: én sem vagyok ember! Amikor ez kiderült rólam, még nem tudtam, hogy vannak mások is, akik olyanok, mint én! Szörnyű érzés volt! Neked könnyebb lesz, mert itt vagyok melletted, tudhatod, hogy vannak más olyanok is, mint te! Nem vagy egyedül, Zerti! És nem is csak ketten vagyunk, mert született már egy fiam és egy leányom. S hamarosan egy harmadik gyermekem is fog születni! És tudd meg, hogy ezeket apa nélkül szültem!

— Nem érzem jogosnak, hogy elítéljelek a leányanyaságért, mert én itt még senki és semmi nem vagyok...

— Nem értesz, Zerti! Ezeket nem *férj*, hanem *férfi* nélkül szültem! Mondhatni, szűzen! Anélkül, hogy belémhatolt volna egy férfi! Tudom, ez döbbenetes hír, de tudd meg, hogy a szervezetünk sok csodára képes! A tied és az enyém! Szerintem te is képes vagy erre! Képes kell legyél, mert az én népemből való vagy! Te meg én – mi ketten összetartozunk!

* * *

Sokáig beszélgettek még egymással Zerti és Szosziva, és bár eleinte Zerti valóban mérhetetlenül megdöbben, de meg kell mondani, igen hamar épp ellenkező lett a hangulata, mint Szosziváé, amikor Szosziva tudta meg, hogy nem ember: Zertin ugyanis repeső boldogság uralkodott el!

Szosziva nem is értette ezt eleinte, de Zerti megmagyarázta neki.

— Értsd meg, Szosziva, én egész eddigi életemben, születésemtől fogva, egy olyan közösséghez tartoztam, ami elkülönült az emberek nagy tömegétől! Ugyanakkor elit közösségnek vallotta magát, ami többet ér, nemesebb, jobb, mint akik nem tartoznak e közösségbe! E közösség tagjai bizonyos mértékig támogatták, védték egymást! És lám, most ismét úgy érezhetem, hogy tagja vagyok egy efféle közösségnek, méghozzá vérségi tagja, szó szerint *vérségi* tagja! És itt sokkal nyilvánvalóbb, hogy e közösség tagjai magasabbrendűek, hiszen ezt mutatja az intelligenciám is, és sok más tulajdonság, amiről beszélsz, hogy például szülhetünk férfi nélkül is... és bár eddig nem akartam gyereket, mert ódzkodtam a férjhezmenéstől, de ezt rögvest ki fogom próbálni! Koncentrálni fogok, ahogy mondtad... igen... bár amit a szaglásról mondtál, az nálam nem igaz, cseppet sem vettem észre, hogy jobb lenne a szaglásom, mint másoké...

És Zerti e véleményét a laborvizsgálatok is alátámasztották. Zerti orra a legközönségesebb emberi orr volt.

Zertit azonban nem törte le, hogy ha Szosziva népéből származik is, de csak egy „csökkent értékű” „nem ember”. Kifejezetten élvezte, hogy különleges, hogy rendkívüli lény! És nagyon összebarátkozott Szoszivával, s a legkomolyabban igyekezett rá, hogy megismételje Szosziva csodáját, és gyermeket szüljön ő maga is szűzen. Szosziva is és a tutuk is felajánlották neki, hogy kap néhány injekciót a fogamzásgátló szerből, ami Szosziva esetében is oly meglepő eredményt produkált, de Zerti ezt visszautasította, mondván, hogy előbb megpróbálja azt ő maga, az akaraterejével. Napokon át, napi több órán át igyekezett a méhére koncentrálni, nézegetett ennek érdekében terhes nőkről és szülő nőkről készült fotókat, mert azt mondta,

nagy élmény volna neki, ha sikerülne szülnie férfi közreműködése nélkül, ez kissé olyan volna, mintha istenné válna, aki életet teremt kizárólag a saját akaratából!

S a tutuk már két hét után megállapították róla, hogy valóban sikeresen igyekezett, és a megfelelő időben szül is majd Zerti gyermeket, méghozzá fiút fog szülni annakidején! És Zerti annyira összebarátkozott a nála ugyan fiatalabb, de általa mégis „főnöknek” tekintett Szoszivával, hogy megkérte az igazgatót, hadd lehessen az ő szobája Szosziva szobája mellett. Ez a kívánsága teljesedett is.

Mindez azonban valóban hetek alatt történt és derült csak ki, s ezalatt nemcsak az iskolaépületen belül, de azon kívül is jelentős események történtek. Például az, hogy Slioma megkapta a kért pénzt magának, s még ezen felül is egy nagy csomót, nem is keveset, de milliókat, igaz, ezeket nem önmagának, hanem hogy fordítsa, mint biztonságtechnikai szakértő, a Tutu biztonságára!

Slioma legelőször is saját helikopterét rakta rendbe, ami igazán nem volt nehéz, tekintve, hogy az égvilágon semmi baja sem esett! Az egész támadás ugyanis csak megrendezett játék volt, egy nagyon jól megkomponált kaszkadőrmutatvány, a lövedékek sem igaziak, amikkel lödöztek egymásra, azt az egyetlenegyet kivéve, ami szándékosan a földbe csapódott, s azokat kivéve, amiket Szosziva és az igazgató közelébe lőtt ki a támadó helikopter. Nem kevés pénzébe került ez Sliomának, de úgy vélte, megéri, mert csak így kerülhet bizalmas viszonyba a rendkívül bizalmatlan és gyanakvó tutukkal. Márpedig a bizalmas viszony alapvető feltétele annak, hogy beavassák a titkaikba!

Most hogy már tudott mindent, úgy vélte, megérte. Helikopterének semmi baja, csak néhány karcolás, tehát annyi a dolga, hogy újrafényeztetni, semmi több. Mindazonáltal a tutuktól védelmi célra kapott sok-sok pénzt szándékozott igenis becsületesen mind védelmi célra költeni, mert úgy vélte, az cseppet sem felesleges! Elvégre a TÖRPE szervezete nagyon gazdag, s aki gazdag, annak lehetnek jó fegyverei! De még nem is ez a legfontosabb, hanem ha kiderül, hogy Szosziva nem emberi lény, akkor elkészülhetnek a legrosszabbakra! Mindenki azt fogja követelni, hogy Szoszivát adják ki nekik, különböző tudományos intézmények is, de a hadsereg is, a titkosszolgálat is, mindenféle kormánysszervek, hatóságok; különböző terrorista-csoportok és idegen államok ügynökei próbálják majd megszerezni a leányt, sőt, most már nemcsak Szoszivát, de Zertit is, a gyermekeit is, igyekeznek majd mindent megfigyelni, lefilmezni, lehallgatni, de még tarthatnak a fanatizált, minden idegentől, nem emberitől féltő ostoba tömeg támadásától is, akik meg akarják majd lincselni Szoszivát, fel akarják akasztani vagy agyonverni, egyedül csak amiatt az egyetlen ok miatt, mert nem ember! De jöhetnek efféle szándékkal a Szürkék is, vagy más vallási csoportok... sőt, éppenséggel még az sem kizárható, hogy végső esetben megkísérlik akár valami interkontinentális rakétával is elpusztítani a telepet, mondván, hogy itt az emberiség ellenségei laknak, akik az idegeneket védik és bűjtatják!

Slioma tehát, mint igazi fegyverbuzi, a kapott sok pénzből vett néhány jópofa fegyvert magának, amikre már régóta vágyott, de ezenkívül semmit nem költött el belőle, hanem egy szép napon felkereste Dermont.

— Igazgató úr, itt a részletes védelmi terv, amit elkészítettem! Költségvetést is mellékeltem hozzá úgy nagyjából, de nem kezdtem el megvenni a szükséges felszereléseket, mert a pénz, amit kaptam rá, alig egy százaléka annak, ami kéne!

— Micsoda?! – képedt el az igazgató, és szaporán kezdett el pislogni, amint Slioma dokumentációját olvasta. Aminek a megértése nem volt nehéz, mert Slioma mindent számítógéppel készített, a szövegszerkesztést és a rajzokat is.

— Aha, tehát körül akarod venni az egész szigetet a parton elektromos kerítéssel... rádiójelre beélesíthető víz alatti aknákkal... a kerítés háromsoros lenne, köztük taposóaknákkal... állandó légtérfigyelés stacionárius pályára küldött műholddal... ez minek?

— Hogy lássuk, nem jön-e valami távolsági rakétafegyver ellenünk!

— Az minek, ha jön, úgysem tehetünk ellene semmit!

— Na nehogy már ne tehesünk, minden csak pénz kérdése! Ha a Nyugati Unió a maga csillagháborús örületében az egész országra kiterjedő rakétavédelmi pajzsot akar kifejleszteni, nehogy ti tutuk ezt erre az egyetlen picsányi kis szigetre meg ne tudjátok oldani... már elnézést a csúnya beszédért, de így szoktam, ha bedühödök! Hiszen pofonegyszerű az egész: a műhold figyeli a környéket úgy ezer kilométeres körzetben, és ha jön valami, amiről úgy számítja, hogy nálunk csapódna a földre vagy veszélyes közelségbe érkezne, akkor közli a pályaadatokat a sziget számítógépével, ami kiszámítja az ellenrakéta útvonalát, s már küldi is azt, hogy a támadót megsemmisítse! Vagy ha már nagyon közel van, akkor megsütögeti néhány millió fokra lézerrel!

— De hát ehhez lézerágyú kell és ellenrakéták!

— Nyugi apafej, azokat is beleírtam a költségvetésbe!

Valóban beleírta, ott voltak. S ezek már olyan óriási összegre rúgtak, hogy ehhez képest már teljesen elhanyagolható, szerény kis zsebpénzszámba mentek az olyan tételek, mint például aknavetők, golyóálló mellény minden tutu számára, föld-levegő légelhárító rakéták, természetesen ez is komputervezérelt, tíz harci helikopter tömegoszlató könnygázbombákkal, de éles löszerekkel is, és más hasonlók.

— De hát te az iskolaszigetből képes lennél elsőfokú harckészültségben levő laktanyát csinálni! – döbrent meg az igazgató.

— Nyugi! Kívülről semmi nem látszana ebből! Minden föld alatt lenne, csak akkor bukkan ki, ha muszáj!

— Haha! Miként álcáznád a lézerágyút vagy az ellenrakétákat?!

— Mi sem könnyebb ennél! Építünk néhány szép szökőkutat! Aztán, ha muszáj, ezek hirtelen félrehúzódnak, s a régi helyükön kiemelkedik a föld alól a rakéta!

— Aha... és a sziget területén a part mentén a kerítést?!

— Először is, lehet ezt is nyugodtan ugyanúgy, azaz hasonlóan: ültetünk oda élő sövényt, s amögött lenne a fémkerítés! Vagy szép műanyagkerítést rakunk oda, s a döntő pillanatban az lecsapódik, s kiderül, hogy ott a fémkerítés benne az árammal! Vagy ezt is besüllyesztjük a föld alá, s adott jelre kiemelkedik onnét! De akár sehogyan sem kell álcázni, az emberek egyszerűen tudomásul veszik majd, hogy ti tutuk olyan idegbajosak vagytok, hogy ennyire féltitek magatokat a bacilusos nem tutu emberektől! Szerintem amilyen híretek van, ezen meg sem döbbenne senki!

— Ez hihetetlen sok pénzbe kerülne!

— De a bőrötök megér ennyit, nem?! És idefigyelj Dermon, én nem vagyok egy tudós ember, de azt még én is látom, hogy ami Szoszivat és Zertit illeti, meg a gyerekeiket, hát ez olyasmi, hogy ennél nagyobb felfedezés még nem történt az emberiség történelmében azóta, hogy egy zseniális barlanglakó felfedezte a tűzcsiholást! És én nem bízom a kormányoknak sem az értelmességében, sem az igazságosságában, sem a jóindulatában! Tulajdonképpen még bennetek tutukban sem, mert szerintem az emberiség csakis akkor cselekszik logikusan, ha már

minden egyéb lehetőséget kimerített – ez különben úgy tudom, tutu szólás! – de hát ti már úgyis tudtok mindent, egye penész! És állítólag a tudást és logikát istenítitek! Tehát, ha már valami embercsoportnak a kezében van Szosziva és Zerti, hát inkább valóban ti legyetek azok! De más aztán végképp nem! Ezt a titkot tényleg minden eszközzel meg kell védeni! Emiatt ragaszkodom hozzá, hogy többé senki fel ne vétessék egyetlen tutu iskolába sem, aki hat évesnél idősebb, mert hátha kém! Kivéve természetesen, ha megvizsgáljátok, és kiderül róla, hogy Szosziva népébe való! De mást, tehát embert, ne vegyetek fel!

— Igen, ez logikus... de ennyi pénz... és különben is, hiszen lehetetlen úgy megszervezni egy rakétavédelmi pajzs megépítését, hogy azt ki ne figyelje a rendőrség, meg mindenféle más szervezet!

— Ne viccelj már! Ez az én dolgom, bízd ezt anyucira! Még csak nehéz sem lesz!

— Ugyan miként?!

— Hát akként, hogy majd azt kell mondani, hogy ezek az óriási szerkentyűk Krau úr hiperhajtóműves kísérleteihez kellenek! Vagyis a rakétákat szétszerelve hozzuk ide, érted?!

— De honnan lesznek ezek megvásárolva!

— Vannak kapcsolataim, majd én beszerezem őket! Számlát persze nem tudok mutatni róluk... tehát itt vannak a tervek, tessék előteremteni rájuk a pénzt, mert ha nem így lesz, holtbiztos, hogy valami fanatikus barom néhány éven belül kinyírja Szoszivát! És nemcsak őt, de benneteket is! És tessék megszervezni a műhold pályára juttatását, elkészíteni a védelmi számítógép programját, mert ez mind olyan tudományos dolog, amihez én nem értek, de köztetek, tutuk közt vannak okos fejek, tehát ez a ti dolgotok! Én beszerezem a fegyvereket, csak előtte még megyek és mást szerzek be: Zerti szüleinek a génmintáját! – és Slioma ott hagyta a mély kétségbeesésbe kergetett tutu igazgatót.

Volt oka a kétségbeesésre. A Tutu Iskolamozgalom talán a világ leggazdagabb szervezete volt, volt annyi pénze, mint nem egy közepes nagyságú országnak, de amit most Slioma kért, az az éves költségvetésének legkevesebb 25%-át tette ki!

És tartott tőle, hogy ez úgysem lesz elég, mert idővel Slioma úgyis képes és pótköltségvetést fog beterjeszteni neki... mert Slioma megteszi, de meg ám, az biztos, mert a Slioma, az egy olyan nő...

De sajnos igaza van. Az ostoba tahók, a barbárok, a nem-tutuk állandóan olyan filmekkel riogatják magukat, melyekben az emberiséget holmi idegen lények támadják meg. Általában úrhajón jönnek, de ez nem számít, ha kiderül, hogy Szosziva nem ember. Az sem számít, hogy Szosziva határozottan emberi külsővel rendelkezik, sőt veszettül csinos! Ez inkább még jobban megrémíti majd az embereket, mert hiszen nem is látszik az idegeneken, hogy nem emberek, bármikor köztük vegyülhetnek, hogy suttyomban gonoszságot kövessenek el... az igazgató máris látta képzeletben, hogy amint ez kiderül, nemcsak őket tutukat fenyegeti majd támadás, de a nem tutu emberek egymást mészárolják majd, mint a középkorban a boszorkányüldözés korszakában, mert egymást gyanúsítják majd, hogy a másik nem igazi ember! A legcsekélyebb gyanú elég lesz ehhez! Mire számíthatnak majd akkor ők, tutuk?! Hovatovább az összes tuturól azt gyanítják majd, hogy mind azért olyan okosak, mert idegen lények, s valójában az egész tutu mozgalom csak az idegen lények fedőszervezete, hogy előzőnlhessék a Zóját!

Igen, Sliomának igaza van, és nagyon meg kell szervezni a védelmüket! Mert vagy ezt kell tenni, vagy nekik világgá kürtölni, hogy mi a helyzet Szoszivával és Zertivel. De ezt nem tehetik, és nemcsak azért nem, mert ez rút aljasság volna velük szemben. Hanem főleg azért,

mert szükségük van rá, hogy tovább tanulmányozhassák Szosziva szervezetét, mert ez utat nyithat hozzá, hogy a maguk tutu testét is megváltoztassák hatékonyabbra, s legfőképpen okosabbra!

* * *

Míg Dermon a nagy kiadások miatt aggódott, Slioma angyali nyugalommal az arcán csengetett be abba a lakásba, ahol Aet lakott és ennek felesége, Kizi. Itt lakott korábban Zerti is. És e lakás nem is igazi lakás volt, inkább egy óriási villa! Nagy, kétszárnyas kapuval, ipari kamerával, a kapuszárnyak automatikusan nyíltak, ha odabentről ezt megengedték nekik...

Erre most semmi szüksége nem volt Sliomának. Ugyanis nem autóval érkezett, hanem a helikopterével. De azért nem repült át a kapun, nem akarta, hogy a testőrök tüzet nyissanak rá. Igaz, a géppisztoly ellen védené őt a helikopter páncélzata, de akkor hogy szállna ki belőle?!

A kapu előtt szállt le tehát a járművel, s becsengetett. A kaputelefonban megkérdezte tőle Kizi, hogy ki az és mit akar. Slioma azt válaszolta, Zertiről hozott hírt, de csak akkor mondja meg, ha személyesen beszélhet Kizivel. Kizi azt mondta, hogy jöjjön be.

Slioma visszaszállt a helikopterbe, átrepült a kapu fölött, leereszkedett az épület bejárata mellett, és kiszállt belőle. Egy lakájféle szolga beljebb vezette, és leültette a társalgóban. Nemsokára jött Kizi is. Magas, és még mindig szép nő volt Zerti anyja.

Aet nem jött. Nem is jöhetett: Slioma szándékosan olyan időt választott látogatásául, amikor Aet nincs idehaza, de egy órán belül várható a megjövetele.

Kizi kezét nyújtott, ám Slioma nem fogadta azt el. Így szólt:

— Ne haragudjon asszonyom, de nem foghatok kezét magával, mert attól tartok, pillanatokon belül meg fog engem gyűlölni!

— Tessék?! – borult el Kizi tekintete.

— A következőről van szó! Én tudom, hogy jelenleg hol van Zerti, akit a maga férje elüldözött a háztól. Megnyugtathatom önt, hogy jól van, mindazonáltal szükségessé vált különböző okok miatt bizonyos orvosi vizsgálatoknak alávetni őt, s e vizsgálatok bizonyos gyanúkat ébresztettek bennünk!

— Miféle gyanúkat?! Ki az ördög maga?!

— Ördög azért nem vagyok, ám hogy kicsoda, azt nem mondom el! Nincs is jelentősége. Hanem, ami a gyanút illeti, erre a kérdésre azonnal válaszolok, ugyanis épp emiatt jöttem! Ugye, jól tudom, hogy a maga férje is letöltötte a kötelező sorkatonai szolgálatot?!

— Igen, de mi köze ennek a...

— Hallgasson meg a saját érdekében! Mert nem véletlen, hogy most jöttem, amikor a férje nincs itthon! Nem akarok rosszat magának! Arról van szó, hogy amikor a férje katona volt, akkor több alkalommal is vettek vért tőle, a kötelező vizsgálatokhoz, véradáshoz, amikor beteg volt, és így tovább! E vérminták fennmaradtak! És ezeknek, valamint Zerti vérmintájának az elemzéséből minden kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Zertinek nem Aet az apja!

E bejelentést Slioma egyetlen szikrányi arcerezdülés nélkül tette. Holott óriásit blöffölt, mert természetesen egyáltalán semennyi nem került hozzá Aet véréből. De Slioma, mint képzett riporter, a füllentés nagymestere volt. És előre felkészült rá, bárhogy is reagáljon most Kizi. Két esetet tudott elképzelni: Kizi vagy megtörik és bevallja, hogy valóban nem Aet Zerti apja, és akkor neki, Sliomának nyert ügye van, mert ezzel zsarolhatja a nőt. Vagy Kizi felháborodik – ez ugye a valószínűbb – és ekkor...

Ekkor épp az kell, hogy megtörténjen, mint most. Mert Zerti határtalanul felháborodott.

— Micsoda aljas rágalom, kikérem magamnak az ilyesmit! Takarodjék!

— Jó, én mehetek, de gondolja meg, mert eleinte mi sem hittünk a leleteknek, de a vizsgálatot megismételtettük egy tutu laboratóriumban, és az teljesen lehetetlen, hogy épp azok tévedjenek!

— Egy szavát sem hiszem, maga valami riporter lehet, és így akar zaftos riportot kerekíteni a szennylapjába!

— Jó, én csak segíteni akartam magának, de ha így áll hozzá a jószándékomhoz, magára vessen! Ez esetben valóban leközlöm, amit eddig kiderítettem, és oda lesz a jó híre! Én szívesen eltitkoltam volna ezeket az információkat, már Zerti érdekében is, én csak azt szerettem volna megtudni, ki a kislány igazi apja...

— Nem hiszek magának! Miért is gyanakodnának, hogy nem Aet a lányom apja, minek kezdtek volna bele ebbe a vizsgálatba, hogy kutattatták Aet vérmintáit...

— Megmondom! Maguk, vallásörült hülye Szürkék elüldözték ezt a remek kislányt, Zertit! Holott Zerti semmihez nem ért, pénze sem volt, hát mit gondol, hová megy ilyenkor egy otthontalanná vált leány?!

— Hová?

— Kézenfekvő, hogy a Leányanyák Védegyletéhez!

— Hát Zerti állapotos?!

— Pillanatnyilag még nem, de ez mit sem jelent, ott nemcsak *mege*sett lányokkal foglalkoznak, de *elesette*kkal is! És igyekeztek kideríteni, mihez van tehetsége Zertinek. Végeztettek vele egy intelligenciatesztet. Kiderült, hogy az IQ-ja 199! Vagyis Zerti zseni! És ekkor Zerti úgy gondolta, ha ő zseni, akkor vagy te nem vagy az igazi anyja, vagy Aet nem az igazi apja, mert az lehetetlen, hogy mindkét szülője ilyen vallásörült barom legyen, mint ti!

— Na most már aztán elég legyen, mert...

— Nyugi! Ha nem tetszik, amit mondok, akkor már itt sem vagyok, de akkor nem tudod meg, hogy mit akarok mondani, és különben is következményei lesznek a távozásomnak! Tehát Zerti gyanakodni kezdett, ráadásul úgy vélte, ha ti nem vagytok az igazi szülei, akkor jó lenne tudni, hogy kik azok, mert nektek ő már nem kell, ellenben hátha az igazi szülei támogatnák őt, amire nagy szüksége is lenne, mert ti, Kizi és Aet, cserbenhagytátok őt! És úgy gondolta, először az igazi apját próbálja megtalálni, hiszen valószínűbb, hogy az apja a nem igazi, mint az anyja, mert az anya mindig biztosabb, mint az apa kiléte, hiszen már a népi bölcsesség is úgy mondja, hogy az apa mindig bizonytalan! És Aet személyét könnyebb is volt ellenőriznünk, mert neki a katonaságnál maradtak vérmintái, de a te vérmintáid nincsenek meg! És kiderült, hogy Aet töktotál lehetetlen, hogy Zerti apja legyen!

Mindez persze hazugság volt. Slioma kétlette, hogy évekig őriznék a leszerelt sorkatonák vérmintáit. De arra épített, hogy Kizi nem lehet valami művelt nő, s ezt úgysem tudja. E számítása be is vált, mert látta, hogy Kizi igencsak ideges lett. A nő a kezét kezdte tördelni.

— Ez teljesen lehetetlen, Kizi apja Aet, én csak tudom! Biztos elcserélték tévedésből a vérmintákat a katonaságnál!

— Egyelőre pedig úgy néz ki, hogy nem történt csere, az egyetlen bizonytalan pont az egészben, hogy ha Aet nem is az apja Zertinek, akkor legalább te az anyja vagy-e, vagy csak úgy fogadtátok örökbe!

— De hát mit képzelsz maga, én csak tudom, hogy én szültem őt!

— Ez mit sem számít, mert Zerti már nagyon gyanakvó, és talált is sok támogatót, akik nagyon nem szeretik a Szürkét! Ezek úgy döntöttek, hogy megírják a lapokba, hogy milyen erkölcstelen Aet felesége, a Szürke második vezetőjének a neje, és ez iszonyú kellemetlen volna magának asszonyom, még akkor is, ha nem igaz a vád, hát még ha igaz! Egyetlenegy tehet: hozzájárul, hogy vérmintát vegyek magától, amit kivizsgálva bebizonyosodik, hogy igenis ön Zerti anyja! Ekkor legalább ez biztos lesz. És rá kell venni Aetet is, hogy ő is adjon vérmintát nekem, mert én ugyan nem hiszem, hogy bármit is elcseréltek volna a katonaságnál, de ha netán mégis, akkor az csakis így bizonyítható! Ha kiderülne, hogy ez történt, akkor bocsánatukat kérem, és természetesen semmi nem lesz megírva! Ha a mintavételhez nem járulnak hozzá, akkor ellenben világgá lesz kürtölve a gyanú, s még ha ezután ki is derül, hogy maguk Zerti szülei, akkor sem hisz majd maguknak senki! Az efféle zaftos sztorikra mindig vevő az olvasóközönség!

— Disznó! Tudtam, hogy maga újságíró!

— Téved, mert nem vagyok az. Nem én akarom megírni, hanem Zerti!

— Zerti?! A lányom?!

— Már ha a lánya... és megérthetné, szép summát kapna a cikkért, és a pénzre igazán szüksége van most, hogy maguk kirúgták! – azzal elővett egy fecskendőt a zsebéből. — Na legyen jó kislány, asszonyom, így lesz a legkönnyebb mindkettőnknek...

Kizi habozott, de Slioma nagyon határozott volt, s mert Kizi még nem tudta, engedje-e a mintavételt vagy nem, de tiltakozni sem mert, Slioma erős, rámenős mozdulattal megragadta a nő karját, s beledöfte a tűt a könyökhajlatba. Előtte napokon át gyakorolta ezt a Tutuban az orvosnővel, így most gyorsan és szakszerűen ment az egész. Egy teljes kémcsőnyi vért vett Kizitől. Ezután jól elrakta a fecskendőt, méghozzá egy hűtőtáskába.

— Így ni, ezzel meg is vagyunk, ugye nem fájt nagyon?! – mosolygott a nőre.

— Így letámadni az embert...

— Határozott nő vagyok, nem szeretem, ha sok a huzavona egyszerű ügyekkel is, hiszen az élet túl rövid ahhoz, hogy hülyeségekkel töltsük el a drága időt!

— Ez erőszak, ez felháborító...

— Mesebeszéd, a beleegyezésével történt, ha nem tetszik, síkíthatott volna a testőröknek... most már tehát csak Aet vérvétele van hátra, s én is remélem, hogy a vizsgálat Aet apaságát mutatja ki, mert akkor hamar vége lesz ennek a kínos ügynek! – mondta Slioma, és elégedetten dörzsölte össze a tenyerét. Most már egészen biztos volt benne, hogy hamar sikerrel jár. Nem kétlette sosem, hogy Aet mintáját könnyen megszerzi ezzel a mesével, elvégre a férfit csak érdekelheti, valóban ő-e Zerti apja! Igazából Slioma jobban tartott attól, hogy Kizi vérmintáját miként szerzi meg, hiszen a nő meglehetősen biztos lehet abban, hogy Zerti az ő lánya – hiszen ő szülte! De most, hogy Kizi mintája már nála van, most már könnyű lesz a folytatás. Mi is lehet ennél egyszerűbb!

Meglehetősen meglepetés érte hát, amikor azt látta, hogy Kizi idegesen kezdi el tördelni a kezét, s hirtelen a következő ajánlatot tette:

— Idefigyeljen, nem tudom ki maga, de adok ötszázezer unitot, ha lemond Aet vérmintájáról! Persze úgy, hogy nem is lesz cikk, rádióriport meg ilyesmi a dologból! Érje be az enyémmel, abból kiderül, hogy én vagyok Zerti anyja!

— Mi?! Félmillió unitot ajánl nekem...

— Jó. Adok egy teljes milliót, de többet ne kérjen, mert nincs több dugipénzem! Nagyon kérem! Azt mondta, hogy nem akar nekem rosszat... ebből a sok pénzből még Zertinek is jutna, nem nyomorogna a lányom...

— Na azt hiszem ezt jó lesz tisztázni! Gyerünk, meséljen! Mert azt már kitaláltam, hogy eszerint valóban nem Aet Zerti apja, de ha nem ő az, akkor tudni akarom, hogy ki az!

— Nem biztos, hogy nem ő az apja! Lehet, hogy ő! De nem akarom megkockáztatni, hogy... érti ugye...

— Nem, nem értem, tessék kissé részletezni! – követelte könyörtelenül Slioma.

— Értse meg, Aet megöl, ha kiderül!

— Ez már a te bajod picinyem, nekem Zerti érdekeit kell képviselnem, nem lehetek tekintettel ilyen csekélységre! Gondoltad volna meg ezt a félrekefélésed előtt!

— De hát ez nem úgy volt, én nem csaltam meg Aetet... – és Kizi szeméből hirtelen eleredtek a könnyek. — Az még a megtérésem előtt volt!

— Édes öregem, most már nyugodtan elnyöszöröghetsz mindent, ha ennyit elmondta! Gyerünk, pakolj ki mindent, s bízz a jóindulatomban! De ha nem tudok mindent, nem lehetek kíméletes, és megyek az uradhoz! Tekintsd úgy, hogy ez az Úrtól rád kiosztott büntetés a régi vétkeidért!

— Igen, igen, bizonyára erről van szó... de értsd meg, én valóban nem csaltam meg Aetet... de bevallom, korábban örömlány voltam... bűnös, undok életet éltem... ám azután megtérésre csepegtetett a szívembe vágyat az Úr... én is Szürke lettem... és azonnal felhagytam a korábbi életmódommal, még régi barátaimmal is megszakítottam a kapcsolatot... azonnal! Soha többé senkivel sem voltam... és a Rendben tudta is mindenki akkoriban, hogy én egy megtért bűnös vagyok... és találkoztam alig egy hónapra rá, hogy megtértem, Aettel! És feleségül vett! És nyolc hónappal később megszületett Zerti! Kissé korán, úgy gondoltam, de semmire nem gyanakodtam, mert meg kell mondjam, hogy Zerti egyáltalán nem nézett ki egészségesnek, vékonyka volt, ványadt, girnyó, nem illene ilyet mondanom nekem, az anyjának, de ez az igazság, alig volt hetven deka, azt hittük életben sem marad, hát hogy is kétlettem volna, hogy biztos amiatt, mert korábban jött... és lehet, hogy valóban csak korábban jött és Aet az édes-
apja... de ebben nem lehetek teljesen biztos... és ha most megszelleztetted ezt az ügyet előtte, akkor ő is rögvest gyanakodni fog, főleg mert nem is szereti már annyira Zertit, amiért a leány kritizálni merte a vezetői munkáját...

— Aha, tehát lehet, hogy Zerti valóban kilenc hónapra rá született, és nem Aettől!

— Igen, lehet, van rá esély, főleg mert Aettől azóta más gyereket nem is született, holott igyekeztünk... de ez azért nem biztos...

— De miért félsz a férjedtől, hiszen az tudja a múltadat, nem?

— De igen, de azt hitte, hogy Zerti az ő lánya, tulajdonképpen örült neki, hogy Zerti olyan beteges csecsemő volt, mert ettől biztosra vette, hogy az ő lánya, aztán hogy kiderül most, hogy felnevelt egy vadidegen gyereket felnőtt koráig, akkor hú, de dühös lesz, hát értsd meg, én is dühös lennék a helyében...

— De lehet, hogy mégis ő az apja.

— Lehet, de nem biztos, és minek kockáztatni... nagyon szépen kérlek, hozom az egymilliót, csak ne szólj neki... Zertinek is így lesz a legjobb, ennyit úgysem kapna semmilyen újság-cikkért sem, még a tizedét sem, jól jártok mind a ketten...

— De nagy vadállat lehet idehaza ez az Aet, ha így félsz tőle!

— Hozom az egymilliót! – mondta erre inkább a nő, és máris elsietett. S kisvártatva valóban vissza is tért egy kis szatyorral, benne egy nagy csomó bankjeggyel.

Slioma meg sem számolta, csak minden lelkiismeretfurdalás nélkül a ruhájába rejtette azt. Jó lesz neki ez a sok pénz! Mert ez mind az övé lesz, nem ám a Tutué vagy Zertié, mert minek azoknak, a Tutu úgyis elég gazdag, és Zertiről is már a Tutu gondoskodik! Ez aztán a remek ügy, mindig is szeretett volna milliomos lenni!

Ezután pedig így szólt:

— Akkor most halljuk!

— Mit, könyörgök! Hiszen megkaptad a pénzt!

— Megkaptam. És nem is zavarom Aetet, de csak akkor nem, ha most azonnal felsorolod azokat, akik a megfelelő időben benned jártak, s így elképzelhető, hogy Zerti tőlük van! És igyekezz a válasszal, mert addig maradok, amíg csak meg nem kapom, és Aet bármelyik pillanatban megérkezhet, s ha itt talál, igenis elmondok mindent neki! Tehát kikkel is feküdtél le akkoriban?!

— Azt hiszed, hogy emlékszem én már ezekre?!

— Némelyikre csak-csak, nem?

— Esküszöm, hogy nem! Még ha emlékeznék is rájuk, akkor sem, már azért sem, mert igyekeztem olyan gyorsan elfeledni a szennyes múltamat, amilyen gyorsan csak lehet! Tehát, ha netán máskülönből emlékeznék is erre, most akkor sem emlékezem! Ne kínozz, kérlek!

Slioma elgondolkozott. Mégis megkérje a vérmintát Aettől?! Igaz, megígérte, hogy nem teszi, de ez nem számít. Eszébe sem jutott, hogy ez aljasság lenne. Sokkal lelkiismeretlenebb valaki volt Slioma annál, hogy ez érdekelje, s különben is, nyugtatgathatta magát azzal, hogy a tudomány érdekeit szolgálja. Csakhogy: az több mint valószínű, hogy Zerti Kizi leánya, hiszen Kizi szülte! És az lehet, hogy Kizi Szosziva népéből való, csak nem tud róla, amint leányának, Zertinek sem tűnt fel eddig semmi. Ha azonban így van, akkor Zerti apja is e népből való kell legyen, mert amennyire különleges a vérük, hát Slioma kétlette, hogy egy közönséges embernek és egy effélének gyermeke lehetne egymástól! A külső hasonlóság nem számít, mert a delfin is mennyire hasonlít a cápához, és mégsem lesz utóduk! A lónak és a szárnak már igen, de az öszvér is, mint tudjuk, terméketlen! Szosziva azonban minden csak nem terméketlen, sőt emiatt lehet, hogy Zerti sem! És hogy Aet nem egy fajba tartozik Zertivel, de még Kizivel sem, arra már az is utal, hogy nem lett gyermeke azóta sem Kizitől!

Tehát Zerti igazi, szó szerint „vér szerinti” apja is ilyen izé kell legyen, nem ember! (Különb – gondolta Slioma – jó lenne már ezeknek valami nevet adni, hogy ne úgy kelljen emlegetni őket állandóan, hogy „Szosziva népe”, vagy hogy „izék”!) Ha azonban Aet lenne Zerti apja, az furcsa volna, mert Slioma nem tudta elhinni, hogy egy olyan értelmes valaki, mint például Szosziva, a Szürke vallás butaságainak terjesztésére szánja rá az életét! Tehát nem Aet lesz Szosziva apja! Akkor viszont felesleges, hogy megszegje az ígéretét, és vérvétellel zaklassa Aetet!

— Jó – mondta Kizinek. — Akkor már csak egy kérdésem van! Volt-e akkoriban a nemi partnereid között – *törpe*?!

A választ már szinte felesleges is volt meghallania, leolvasta azt Kizi elsápadó arcáról.

— Igen... volt... három is... ne vess meg kérlek, undorító volt olyan kicsikkel, de nagyon jól fizettek, és én akkoriban borzasztó szegény voltam...

Slioma szó nélkül megfordult, kísétált a házból, beleült a helikopterbe, és hazarepült vele a tutu iskolába.

Az anti-Y

Aet és Ark egymás közötti kapcsolata kissé megromlott, mióta kiderült, hogy Ark mindent elmondott Zertinek! Igaz ugyan, Aet fel sem tételezte, hogy Zerti segítséget kért volna Arktól, nem is kérdezte erről a tutut, s emiatt Ark sem kötötte Aet orrára, hogy Zerti elment a tutu iskolába. Sőt, Aet még csak szemrehányást sem tett neki, egyetlen szóval sem említette az esetet. Biztos azért nem, mert ő is tudta, milyenek a tutuk, s nem akarta, hogy Ark fogja magát, és közvetlenül a cél előtt elpárologjon tőlük, sorsára hagyva a nagy művet! Ki tudja, mikor találnak egy másik, megfelelő tutu genetikuszt, aki befejezi nekik az apaméhet! És ha találnak is, de mennyiért jön el hozzájuk!

Nem szólt tehát egy szót sem, de ezentúl meglehetősen távolságtartóan viselkedett Arkkal, mintegy éreztetve vele, hogy ő ugyan nem szól, de azért mégis neheztel ám...

De nem volt szerencséje, ez egyszerűen kicsorbult Ark végtelen közönyén. Ark magasan ejtett mindenféle társadalmi szokásra, illemre, úgy viselkedett ahogyan az neki tetszett, s különben még az is lehet, hogy észre sem vette Aet viselkedésének a megváltozását, mert mint minden igazi tutu, ő is kizárólag a tudománnyal és saját munkájával törődött, más nemcsak nem érdekelt, de mást észre sem vett! Más egyszerűen nem létezett a számára!

Valójában Ark a tutukhoz képest meglepően széles látókörű volt, mert eszébe jutott egyáltalán a találmányának lehetséges társadalmi következményéről is gondolkodni, emiatt is beszélt Zertivel. Ez igazán nem volt jellemző a tutukra. A tutu iskolában ugyanis hiányzott a szociológia tantárgy, s emiatt igazán joggal lehet a tutukat úgy tekinteni, hogy zsenik ugyan, de csak a szakterületükön, vagyis igazi szakbarbárok.

Jellemző volt az az eset, ami bejárta az egész világot! Egy félelmetes diktátor alkalmazott tenger pénzért egy tutut valamilyen kutatásra. A tutu kutatott is szorgalmasan, s már közel járt a sikerhez, amikor népfelkelés tört ki, amit néhány szomszédos ország is támogatott. Megölték a diktátort, ezt mondták a tutunak is, s azt is, hogy emiatt nem is kap már több fizetést, mert nincs se diktátor, aki fizessen, sem pénz, amit kifizethetnének, mert a fővárost s a bankokat elfoglalták a felkelők! A hadseregük közeledik!

A tutu nagy nyugalommal azt felelte, hogy ha nincs is pénz, de már befejezi a kutatásait.

Három órával később közölték vele, hogy már egészen közel vannak a felkelők, menekülni kell!

— Nekem nincs időm ilyen marhaságokra, az én dolgom a kutatás! – felelte a tutu, és maradt.

A várost körbezárták a felkelők, s közölték, hogy mindenki adja meg magát, van erre egy órájuk, aki azalatt nem hagyja el a várost, azt lemészárolják! Ezt az asszisztensek elmondták a tutunak is, aki így válaszolt:

— Lehetetlen, hogy elmenjek innét! Mondjátok meg az uraknak, hogy még négy órára van szükségem a kísérlet befejezéséhez, azután nem bánom, elmegyek és megengedem, hogy ők bejöjjenek, de addig senki be ne pofátlankodjék a laborba, mert megzavarhatja a kvantumáramkörök fluktuációját!

Erre a felkelők beüzentek, hogy ha a tutu nem jön ki azonnal, akkor bemennek érte és megnyúzzák. De erre a tutu halálnyugodtan azt üzentte vissza, hogy ám legyen, megnyúzhatják, de csak négy óra múlva, amikor már befejezte a kísérleteit, akkor nem bánja, de most szó sem lehet nyúzkodásról, értsék már meg, hogy neki nincs ideje ilyen értelmetlenségekre!

S ezen a válaszon annyira elképedtek a felkelők, hogy úgy döntöttek: megvárják a négy órát! És három óra ötvenkét perc múlva elő is bukkant a tutu, boldog mosollyal az arcán, s mondta, hogy sikerült a kísérlet, most már mondhatják, hogy mit akarnak, tehát mi volt olyan fontos, hogy ennyit idegesítették őt a legkritikusabb pillanatokban?!

Kiderült, hogy egyszerűen nem is emlékszik semmire, amit mondtak neki, az egész üzengetésből csak annyi maradt meg benne, hogy valami ostobaság miatt állandóan zaklatták! El sem jutott a tudatáig, hogy életveszélyben volt! Annyira csak a kísérleteire koncentrált!

A tutut végül is nem ölték meg a felkelők, ennek értelmé sem lett volna, hiszen a diktátor volt a lényeg, s az ügyis halott volt eddigre, s különben sem érdemes összeveszni a Tutu Iskola-mozgalommal, mert nekik is kellhetnek még tutuk! Tehát elengedték a hős kísérletezőt, mindössze nem fizették ki az utolsó heti bérét, mondván, hogy nem ők alkalmazták. A sztori ellenben bejárta az egész világot.

Ark tehát dolgozott, méghozzá nagyon is alapos eredménnyel, mert már mintegy három évvel azután, hogy Zerti az iskolába ment tanulni, befejezte a mesterséges apaméh építését, megoldotta az YY kromoszómakészletű szuperférfi génkészletének kidolgozását is, bár volt egy kis probléma a dologban! Mert Aet azt akarta, hogy ezután úgy legyen, hogy két férfinak lehessen gyermeke egymástól. Ez rendben is lett volna. Aet azt is akarta, hogy két férfi gyermeke mindig férfi legyen. Ez is rendben volt. Azt is akarta Aet, hogy a két férfi gyermeke YY típusú szuperférfi legyen, és e szuperipszilonos férfiakkal is lehessen az apaméh által gyermeke egymástól, akik maguk is szuperipszilonok. És Ark még ezt is megoldotta. De most Aet azzal a követeléssel állt elő, hogy ezek olyan szuperipszilonok legyenek, akiknek nem is lehet normális módon gyermekük, tehát úgy, hogy teherbe ejtenek egy nőt!

És erre Ark azt mondta, hogy ez bizony nem így van! A szuperipszilonokat létrehozta, minden más is úgy van ahogyan azt Aet akarta, de ha ezek párzanak egy nővel, akkor a nőnek bizony lehet gyermeke, méghozzá a gyermek neme mindig fiú lesz! S e bejelentésre még nem is nagyon komorodott el Aet arca, mert jó, hát nem nagyon vészes az ügy, ha így sem születnek nők... de ekkor Ark azt mondta, hogy az igaz ugyan, hogy ha egy YY párzik egy nővel, abból mindig fiú fog születni, de ez a fiú már nem YY, hanem XY kromoszómakészletű lesz, tehát ha ez a fiú fog ezután párzani egy nővel, akkor annak utódai, tehát az YY típusú szuperipszilon férfi unokái már felerészben nők, felerészben férfiak lesznek!

És hiába erőszakoskodott erre Aet, hogy Ark csinálja meg, hogy a szuperipszilonoknak semmiképp se lehessen utóda másként, mint az apaméh által, Ark azt mondta, hogy ez őt már nem érdekli, és különben is lehetetlen!

Ezt mondta, holott – hazudott! Hazudott! Ő, egy tutu!

Az az igazság, hogy ráadásul nem is kicsit hazudott, de jócskán, ugyanis ezt nemcsak, hogy meg lehetett volna oldani, de épp az volt eddig a nehéz, hogy azt oldja meg, hogy az YY-oknak igenis legyen gyermekük közönséges emberekkel – nőkkel – egyesülve! Bizony, hónapokkal előbb is készen lehetett volna mindennel, ha nem törekedik szándékosan erre! Aet kérése tehát nemcsak nehéz nem volt, de magától teljesült volna, épp mert annyira más volt az YY típus kromoszómakészlete! Vagyis egyszerű szavakkal: Ark épp azért fáradozott nagyon sokat, hogy Aet kérése ne teljesüljön!

Ennek oka pedig abban rejtezett, hogy Ark tutu mivolta ellenére talán több felelősségtudattal rendelkezett, mint mások. Rögvest átlátta, hogy ha úgy csinálja meg az YY típusú új emberfajt, hogy azok kizárólag apagéppel tudjanak szaporodni, akkor azoknak nem is lesz más választásuk, mint hogy az apagét használják a szaporodás érdekében, s emiatt valóban egyáltalán semennyire sem fogják becsülni a nőket, az emberiség felét, az a számukra lényegében

egy más állatfajnak minősül majd, akikre nemcsak semmi szükségük, de még ha akarják sem származik előnyük belőle! Ark úgy vélte, illik hogy megadja a választási lehetőséget teremtményeinek, hogy azok dönthessenek: apagéppel akarnak-e szaporodni, vagy a nők közreműködésével!

Úgy vélte, ez az a pont, amit tudósként nem léphet át. Biztos volt benne, sokan már azért is elítélik őt, ha kitudódik, amit eddig tett. Ez nem izgatta. Érdekelte a probléma, hát megoldotta. Önmaga előtt tiszta volt a lelkiismerete, különösen amióta beszélt Zertivel, s a leány igen határozottan állította, hogy a Szürke mozgalmon belül is garantált lesz az egyet nem értés, ha ez kitudódik. Tehát rendben van, eddig elment. Elmehetett, úgy érezte, mert ő csak lehetőséget ad az embereknek valamire, amivel nem muszáj élniük. Ám, ha olyan embereket készítené, akik kizárólag apagéppel képesek szaporodni, akkor azoknak nem volna választási lehetőségük. Ark pedig úgy érezte, ezt nem teheti meg. Bárki bármit mondjon is, ő eddig csak egy zseniális tudós, és nem bűnöző. De ha ennél tovább megy, akkor már bűnözővé válna egy emberiség elleni merényletben!

Na már most, Ark, ha mondott valamit, nagyon határozottan mondta. S bár Zerti azt mondta Arknak, hogy a tutuk nem képesek hihetően hazudni, de Ark elérte, hogy Aet higgyen neki. Igaz, eleinte Aet számára is gyanús volt a dolog, mondta is Arknak, hogy nem hiszi, hogy nehéz lenne megoldani, hogy az YY-oknak ne lehessen gyermeke nőktől, hiszen az eltérő fajú lényeknek nincs egymástól gyermeke, de Ark erre belekezdett egy rendkívül homályos és bonyolult, véget nem érő magyarázatba, hogy ez igenis miért van úgy, ahogy ő mondja, e magyarázatban hemzsegték az olyan szavak, amiket Aet vagy félig sem értett vagy egyáltalán nem értett, mint például dezoxiribonukleinsav, polipeptidlánc, aminosavsorrend, tripletkonfiguráció, transzpozonok, Q-béta-replikáz, foszforsavmaradék, szabad gyökök, riboszóma, plazmid, rekombinációs mechanizmus, mitotikus és meiotikus osztódás... S a végén mire ezt jó negyven perc múlva befejezte, közölte, hogy remélte Aet megértett mindent, mert igyekezett rendkívül közérthetően fogalmazni, hogy még egy gyengeelméjű is felfogja a lényegét! De ha esetleg valami mégsem volna világos Aet előtt, csak mondja meg, hogy melyik részletkérdést nem érti, és akkor azt ő majd kifejti a kellő részletességgel!

Aetnek már zúgott a feje, és bár egyáltalán semmit nem értett, de azt mondta, hogy köszöni, de nem tart igényt a részletezésre, mert minden tökéletesen világos! Inkább azt kérdezte meg, mikor kezdenek a döntő kísérletet!

Mire Ark az válaszolta, hogy tőle akár azonnal is, minden készen áll! S erre Aet felállt, kiment, s néhány másodperc múlva bejött Zsennel, a Szürke legfőbb vezetőjével. Zsen pedig utánozhatatlan méltósággal közölte, hogy indulhatnak!

A laboratóriumban pedig Ark megmutogatott mindent Zsennek. Átlátszó üvegbúra alatt volt egy tepsyszerű valami, ami felületen ránézésre hasonlított a tündérrózsa leveléhez, tehát a Szürke mozgalom virágjához. Ez különben teljesen véletlen volt. Ez a „mesterséges levél” volt a tulajdonképpeni apaméh, itt fejlődik majd a magzat. A sperma levételére két lepkeszerű szerkentyű szolgált, ebbe kellett behelyezni a két apának azt, amit Ark véletlenül sem nevezett volna nemhogy fasznak, de még faroknak sem, hanem kizárólag így mondta: ide teendő be a szaporító szervrendszer! Igaz, eleinte párzókészüléknek nevezte, de Aet zordonul kijavította, hogy az nem megfelelő név, mert itt szó sem lesz párzásról, hiszen az bűnös tevékenység! Ezután tért rá Ark a „szaporító szervrendszer” elnevezés használatára.

S most Zsen bele is helyezte a maga szaporító szervrendszerét előbb az egyik lepkeszerű tartályba, majd némi idő elteltével a másikba, mert azt akarta, hogy most a legelején az anya

nélküli gyermek kizárólag az ő magjából származzon! De közölte rögvest, hogy ez az első és egyetlen ilyen alkalom, mert ezentúl a legszigorúbban tilos lesz, hogy bárki is egymaga készítse gyermeket, jó is lesz, ha valami elektronikus zárféleséget talál ki a gépre Ark, ami csak akkor kezdi meg a sperma levételét, ha már mindkét „lepkében” ott van valakinek a szaporító szervrendszere, s így egyszerre kezdheti meg a levételt. Ez lesz a biztosíték rá, hogy két különböző férfitől legyen foganva a gyermek.

Ark azt mondta, hogy ez megoldható, már egy héten belül készen lesz vele, mindenesetre sokkal előbb, mint ahogyan felnövekszik majd a gyermek.

— És a gyerek mikorra lesz készen? – kérdezte Zsen.

— Hát ugye egy magzat kifejlődése kilenc hónap, aztán hát hogy mikor lesz felnőtt, az lényegében attól függ, hogy hány éves kortól tekintünk valakit felnőttnek! – vonogatta a vállát a tutu.

— Úgy érted, hogy ugyanolyan lassan növekedik majd, mint egy közönséges csecsemő?!

— Természetesen! Mi mást is vártál!

— Mit, mit, hát azt, hogy napokon belül beszélgethessek vele!

— Ó, ez teljesen lehetetlen! S még ha lehetséges volna is: ez nem volt benne a munkám specifikációjában!

— Hát akkor most benne van, oldd meg!

— Ez egy külön, sokéves kutatómunka kéne, hogy legyen, az emberi növekedés felgyorsítása!

— Mesebeszéd! Még én is tudom, hogy léteznek különböző növekedésserkentő hormonok!

— Az igaz is, csak hogy nem lehet belőlük akármennyit adni a gyermeknek, mert az torz, kóros növekedéshez vezet, és különben is csak a testi növekedést serkenti, de nem a szellemi fejlődést, a világ megismeréséhez ugyanis okvetlenül szükséges bizonyos mennyiségű idő, ami...

— Nem, nem, nem! Semmit nem értesz Ark, látom már! Idefigyelj, engem nem érdekel, hogy megismeri-e a világot! Nem a világot kell ugyanis megismernie, hanem a vallásunkat! Nézd, azt még nem bánom, ha az apaméhből kilenc hónap múlva bújik ki, az hagyján. De azután nem akarok évekig várni a felnövekedésére! Amíg meg nem születik, tessék és gondold ki mindenféle trükköket, kezeléseket, amivel meggyorsíthatod a felnövekedését! Nem bánom, ha emiatt kissé beteges lesz, majd kap egy rakás gyógyszert, nem sajnálom a pénzt a legdrágább tablettákra sem! Ami meg a szellemi fejlődését illeti, tudd meg, hogy igazi szentet akarok nevelni belőle! Úgy döntöttem, épp olyan módszereket alkalmazok majd a tanításában, mint ti, tutuk az iskolákban! Lesz neki is számítógépe, megtanul majd írni-olvasni, de semmi más egyéb nem lesz a tananyagában, mint vallásunk tanításai, a szent könyvek anyaga, imádságok, viselkedési szabályok, s egyéb ilyesmik amiket fontosnak tartunk! A leghatározottabban szent életet fog élni első pillanataitól fogva: például teszek majd a csuklójára egy fém karperecet, s a számítógép ellenőrzi majd, hogy imádkozott-e a kellő időkből, s ha ezt elmulasztaná, e karperecen át áramütéssel figyelmezteti a kötelességeire...

— Ebben én nem veszek részt! – mondta határozottan Ark.

— Nem is kell, a tananyagot majd összeállítom én, Aet és a segédeink... te törődj csak a fejlődése felgyorsításával!

Aet már alig bírta közben visszatartani ujjongását. Mert hát nagy dolog ez: mégiscsak megszületett az apaméh! És ez jelentős részben az ő érdeme is!

— Jó – mondta –, akkor Ark megcsinálja, hogy gyorsan növekedjék a kis... a kis... mi is lesz a neve? – kérdezte Zsentől.

— Hívjuk úgy, hogy Rózsafi! Hiszen fiú, és lám csak, rózsában fog megszületni! Tündér-rózsában! Ő lesz a Rózsábanszületett!

— Helyes. Tehát Ark elintézi, hogy ne gyerekeskedjék sokáig a Rózsafi, én pedig mielőbb megszervezem az apaméh tömeggyártását!

— Na még csak az kéne! – hangzott erre Zsen válasza.

— Tessék?! – kérdezte Aet elsápadó arccal. — Nem értem, ó, Fölöttébb Tisztelt, hogy...

— Jól hallottad pedig. Nem kell tömeggyártás.

— De hát én azt hittem, hogy...

— Neked a szent tanokban kell hinned, nem saját elméd kitalációiban! Én csak annyit mondtam, hogy akarok egy apaméhet. Ennyit, nem többet, igaz?!

— De hát nem azért akartad-e ezt, ó Legszentebb Szent, hogy mindörökre megszabaduljunk az X kromoszóma sötét nőiségétől?!

— Persze, hogy amiatt, de nem mindenki számára! A céloom ezzel csak annyi volt, hogy létre tudjak hozni egyházunk számára egy X kromoszóma nélküli élcsapatot! Akik igazán szentek lesznek! De semmiképp sem óhajtanám, hogy bárki számára is megadassék a lehetőség, hogy az egyházi felsővezetés engedélye nélkül szaporodjék! Hogyisne! Hiszen tudod te is a tanainkat: régen, amikor még tökéletes volt az emberiség, akkor nem szaporodott! A szaporodás tehát nem okvetlenül a tökéletesség jele! Még csak az kéne, hogy ne csak a régi módon szaporodhasson valaki, hanem ezen az új módon is! Hiszen ehhez már nő sem kell neki...

— És milyen jó az! – kiáltott fel Aet szenvedélyesen.

— Jó, persze hogy jó bizonyos értelemben, másrészt azonban ennek is vannak hátrányai, mint mindennek az életben, például gondolj csak bele, tegyük fel, hogy valaki, egyházunk ellensége, aki nagyon gazdag, e módon előállíthat magának akár ezernyi utódot is, akiket mind vallástalanságra nevel, míg a régi módszer szerint ehhez neki sok száz nőre volna szüksége, ami kész lehetetlenség! Továbbá, ami ennél is fontosabb: az én céloom tulajdonképpen az volt, hogy Rendünk méltó legyen mind nevéhez, mind a rendfokozataink nevéhez! És ugye, hogy is hívják a legmagasabb rangú tisztjeinket? Az „ötödik csoport” tisztjeit?! Úgy ugye, hogy „szentek”?! Tudd meg Aet, hogy az én nagy céloom az, hogy ezek, ha nem is most, de idővel mind, kivétel nélkül méltóak legyenek a „szent” névhez! Tehát nő nélkül szaporodjanak!

— Nagyon helyes! – bólogatott egyetértően Aet.

— Csakhogy úgy illik, ha a magasabb rangú illető kiválik a tömegből! Tehát ők, a szentek szaporodjanak így, apagéppel – mutatott az apaméhre – a többiek maradjanak meg a régi szaporodási forma mellett, restelkedve közben a bűn miatt, amit saját tökéletlenségük miatt elkövetni kénytelenek, ezáltal is jobban serénykednek majd az élet többi területén jó tettek elkövetésével, hogy a szentek irigyelt, kiváltságos kategóriájába soroltassanak majd érdemeik elismeréseképp! Amelyikük méltó lesz rá, azt hajlandóak leszünk mi, a Rend vezetői abban a megtiszteltetésben részesíteni, hogy engedélyezzük neki az apagép használatát. Aki nem méltó rá – annak nem lehet ekképpen utóda!

— Nem egészen értelek téged, Legszentebb Szent, miért ne törölhetnénk el végleg a szaporodás régebbi módját, hogy így mindenki szent legyen, miért is ne mentesíthetnénk mindenkit a közösülés szennye alól?!

— Az imént mondtam el! De mert látom nem érted, kihangsúlyozom újra: így ez egy státusz-szimbólum lesz, érted?!

— De ezáltal megmenthetnénk mindenkit a bűn alól!

— E bűn alól igen, de úgy, ahogy én akarom, nagyobb lesz az értelme e felfedezésnek, s meg is mondtam, hogy mi: mindenki igyekszik majd az egyéb erényekben serény lenni, hogy megkaphassa az apaméhet! S nemcsak amiatt, hogy szaporodhasson, hanem amiatt is, mert férfitől csakis ezáltal lehet gyermeke! Végül is a közösülés bár bűn, de házasságon belül nem annyira súlyos, mint például az ima-elmulasztás, tehát ha ezen bűnre meghagyjuk a lehetőséget híveinknek, az megéri, feltéve, hogy ezáltal célt nyújtunk életüknek: azt, hogy látják mennyire mások már a fölöttük állók, a rangosabbak, s így ők is erre törekednek majd! Tehát az apagép csak maradjon meg egyelőre egyetlen példányban, s legfeljebb később, sokára építünk még néhányat belőle, nagy megfontolások után, ha szükségesnek látom! És lásd be, Aet, nagy jóindulattal vagyok irántad, hogy indítékaimat megosztottam veled, mert tehettem volna úgy is, hogy egyszerűen azt mondom neked: így lesz, mert *csak!* – fejezte be Zsen a magyarázatát, aztán fejét gőgösen felemelte és elvonult.

Ark pedig, aki végighallgatta e beszélgetést, ezt gondolta:

— Jól mondta Zerti! Máris tökéletes az egyet nem értés! Még a legfelsőbb két vezető között is! Aet igenis buzulmánokká akarja „nemesíteni” szeretett híveit, de Zsen, bár alapjaiban egyetértene Aettel, ezt hiúsági okokból, presztíziskérdések miatt nem akarja hagyni! Príma, ez így nagyon jó lesz! S azt hiszem most itt az ideje, hogy hamarosan én is akcióba lépjek, és némi társadalmi szerepet is vállaljak a jó ügy érdekében!

Ez a „hamarosan” azonban nem néhány napot jelentett Ark fogalmai szerint. Mindenekelőtt ugyanis meg akarta várni, hogy megszülessék a Rózsafi. Elvégre hátha közbejön addig valami...

De nem jött közbe semmi, és kilenc hónap múlva kivehették a fém-tündérrózsából, az apaméhből a tökéletesen anya nélküli kisfiút, a Rózsafit.

Most már csak az volt hátra, hogy felneveljék. Sem Aet, sem Zsen nem akart hallani sem róla, hogy egy nő szoptassa a kisdedet, ebben kivételesen tökéletes volt az egyetértés közöttük, hisz ha már nem volt anyja, akkor most se szennyezze be őt egy nő érintése és vegyi anyagai! Megbízták Arkot, hogy tervezzen neki egy mesterséges „apatejet”, ami segíti a növekedését is. Ark a vállát vonogatta, hogy jó, megteszi! És igazán nem került valami hű de nagy fáradságába a megtervezés: szemrebbenés nélkül épített ugyanis megbízói tudatlanságára, vagyis azt csinálta, hogy szerzett egy liter igazi anyatejet, elemezte az összetételét, a legapróbb összetevőkig, ezek nevét és mennyiségi arányát felírta egy listára, írt hozzá egy rakás különböző vitamint és kissé megemelte benne az édes összetevők arányát, hogy ne pontosan ugyanolyan legyen, s mindehhez hozzáírta azokat a növekedésserkentő anyagokat, amiket magányos töprengései közepette az eltelt kilenc hónap alatt kigondolt. Ezek voltak hivatva arra, hogy őt esztendő alatt fejlesszék ki a Rózsafi testét akkorára, amilyennek úgy különben húsz évesen kéne kinéznie. Ezután odaadta a listát Zsennek, hogy itt van, ennek a gyártását szervezzék meg, ez jó lesz a picinek.

Megszervezték, gyártani kezdték, a Rózsafi sem ellenkezett, vígan dudlizta a cumisüvegből, amit természetesen egy férfidajka tartott a szájához...

Az apagép időközben üresen árválkodott. S ezért Aet megkörnyékezte Zsent, hogy ugyan jó lenne már egy második YY egyedet is létrehozni, hiszen csak jó, ha több szentünk van... e

második származhatna belőle, Aetből, amit meg is érdemelne, úgy is, mint a Szürke második legrangosabb vezetője, és úgy is, mint olyasvalaki, akinek a felesége nem bírt fiút szülni!

Zsen azonban elzárkózott a kérése teljesítése elől, mondván, hogy előbb lássuk, mi lesz a Rózsafival. Mennyire lesz vajon szent felnőtt korában?!

Aet azonban nem szeretett volna sok-sok évet várni a fiára, s ezért azt mondta Zsennek, hogy ha nem akarja, hogy legyen egy fiú csak tőle, Aettől, akkor csináljanak ők ketten együtt egy utódot, tehát származzék az új szent Aetből és Zsenből! Ez tudományos kísérletnek is érdekesség, hiszen azt még úgysem próbálták ki, hogy két különböző férfi spermájából mit produkál az apaméh!

De Zsen azt mondta, hogy ez is korai még. Majd néhány esztendő múlva nem zárkózik el Aet kérése elől, de egyelőre nem időszerű. Várjuk meg, mi lesz a Rózsafival!

Aet válasza erre az volt, hogy másnap be sem ment a Szürke székházába, hanem váratlanul televízió-interjút adott az egész országnak, amiben bejelentette, hogy az ő kutatócsoportja megalkotta a mesterséges apaméhet, most már lehet bárki férfiaknak gyermeke nő segítségével, s ezentúl, mint a Szürke rend vezetője, meg is tiltja a híveinek, hogy bármikor is nőt érintsenek! A mesterséges apaméh tömeggyártását napokon belül megszervezi, habár meg kell mondja, hogy az első példányt, a prototípust eddigi főnöke, Zsen elkobozta, és aljas, önös célra használja: önmagát akarja vele sokszorosítani sok-sok példányban! De ezzel mégsem sajátíthatja azt ki magának, mert nála, Aetnél megvan az összes dokumentáció, tervrajz, leírás meg egyéb efféle másolata, tehát nincs akadály annak, hogy építsenek még akárhány apaméhet is! Egyben bejelenti azt is, hogy szerinte Zsen a tette miatt méltatlanná vált a Szürke rend további vezetésére, eretnekké vált, s emiatt ő, Aet már önmagát tekinti a Rend legfőbb és teljhatalmú vezetőjének!

Bár Aet ezen bejelentése nagy port kavart, és óriási lett a botrány, de ez csöppet sem jelentette azt, hogy Aet átvehette volna a hatalmat a Szürke rend székházában. Azt a Zsenhez hű rendtagok jól őrizték. Mindazonáltal mégis az lett a helyzet, hogy évekig tartó jogi huzavona keletkezett akörül, hogy ki is az egyház jogos vezetője, mert Aetnek lettek hívei, s Aet követelte magának a Rend vagyonának létszamarányos részét! Továbbá pereskedés lett abból is, hogy kit illet meg az apaméh szabadalma: Zsent vagy Aetet. Ezzel kapcsolatban Arkot is kihallgatták több alkalommal, de bár Ark egy szót nem hazudott, ezzel mégsem ment sokra a bíróság, mert Ark vallomásának egyes részei hol Aetet, hol Zsent támogatták. Az például, hogy az ő közvetlen felettese Aet volt, Aetnek kedvezett. Az, hogy legelső találkozásukkor Aet azt mondta, hogy az apaméhre a megbízást Zsen adta neki, az viszont Zsennek volt jó, és így tovább a végtelenségig...

Ellenben Ark a bíróság előtt kiejtette a száján azt a mondatot, hogy Aet buzulmánná akarja tenni az emberiséget, emlékezett ugyanis Zerti e szavára, s e mondatot a tárgyalást közvetítő médiák másodpercek alatt szétrepítették a világba, és ezután Aetet és híveit soha senki nem nevezte másként, csakis úgy, hogy *buzulmánok*! Eddig is nagy port kavart az apaméh ügye, s emiatt Ark kissé hírhedt is lett, mint olyasvalaki, aki megépített egy szerkentyűt, amit talán jobb lett volna nem megcsinálni. Ám amint kimondta a száján a szinte bűvös szót, hogy „buzulmán”, ezek után már senki nem haragudott rá. Ezzel szinte jóvátette a vétkét, mert nyilvánvaló volt még a legostobább ember előtt is, hogy aki képes és egy efféle gúnynevet aggat a gép használóira, az nem lehet híve a női nem eltörlésének! Ark egyszeriben a kedvencük lett, rokonszenves, kedves ember. Már amennyire egy tutu rokonszenves lehet...

A legtöbb országban egyszerűen betiltották az apaméh használatát, a gyártását is, az effélét több helyütt egyenesen életfogytiglani börtönnel büntették. Akadt azonban néhány elmaradott

ország, ahol Aet és hívei lepénzelhették a kormányt, és ezeken a helyeken nyugodtan szaporíthatták önmagukat nők nélkül. Azt, hogy kizárólag férfiak lettek Aet hívei, talán mondani sem kell...

Mindazonáltal önmagukat eleinte nem hívták buzulmánoknak, hanem úgy, hogy a „Szüzességüket Igazán Komolyan Áhítók Rendje”, s e hosszú név kezdőbetűiből kialakított SZIKÁR betűszó lett röviden a nevük: ők lettek a Szikárok.

Ám nem sokáig, mert az a szó, hogy buzulmán, nagyon megtetszett az igazi buziknak! Ezeknek eddig úgyis az volt a legnagyobb bajuk, hogy nem lehetett gyermekük, csak ha leereszkednek egy nő öleléséig, de azt ők éppoly undorítónak tartották, mint a normális emberek a buziságot! Ráadásul így nem a férfiszerelmesüktől lehetett gyermekük, s ez milyen kínos! Ezek most tömegestől, százával-ezrével léptek be Aet rendjébe, holott csak elenyésző töredékük tért meg igazán, a legtöbbjük csak mondta azt, hogy vallja a vallás hitelveit, valójában egyedül a szaporodás ezen új módja vonzotta őket. S ezeket korábban sem nagyon zavarta, ha buzinak nevezték őket, többnyire igyekeztek olyan helyen lakni, ahol a vágyaikat nem kellett titkolni, ezeket tehát nem zavarta a buzulmán név sem, s nem is sokára jókora többségbe kerültek a renden belül. Ettől kezdve pedig szinte önmaguk is elfeledték a SZIKÁR nevet, s már önmagukat is úgy hívták, hogy buzulmánok, felvállalva az Ark, azaz inkább a Zerti által kitalált nevet.

A perek különben nemcsak a szabadság és a Rend vagyona körül törtek ki. Habár ezek is sokáig húzódtak, de a bíróság végül úgy döntött, hogy Aet rendje nem azonos a Szürke korábbi rendjével, Aet új rendet alapított, s ez nem jogutóda a Szürkének! Emiatt annak vagyonából semmi nem jár neki!

Ellenben lett még egy híres per is: Kizi és Aet válópere!

Aet ugyanis elhagyta Kizit, amikor külföldre költözött, az egyik olyan elmaradott országba, ahol használhatta az apagépet. Ott nem volt szüksége nőkre. Kizire sem. Kizit egyszerűen otthon hagyta, mondhatni elhagyta, elszökött tőle váratlanul, ám egyszer csak megjelent egy ügyvéd, aki követelte Kizitől, hogy adja el a villát meg mindent, és adja a pénzt neki, hogy továbbbíthassa Aetnek!

Na már most, az lehet, hogy Kizi megtért és vallásos volt, de az eredeti Szürke vallásba, s nem a buzulmánokéba, amire már női mivolta végett is alkalmatlan volt! És egyszeriben kezdte úgy látni a helyzetet, hogy Zerti lányának fölöttébb igaza volt, amikor annak idején összeveszett Aettel! És esze ágában sem volt elköltözni és bármit is az ügyvédnek adni, ehelyett beadta a válópert a bíróságon, hűtlen elhagyás címen. És bár e per is sokáig húzódott, de végül megnyerte, s úgy, hogy nemcsak a fele vagyont tarthatta meg, de az egészet! A bíróság ugyanis nem közönséges válóperként kezelte az ügyet, hanem kimondta, hogy Aet disszidált az országból, disszidensnek pedig nem adhatnak ki semmit az ország vagyonából!

Ez nyilván annak is volt köszönhető, hogy nagy lett világszerte, s különösen épp ebben az országban a felháborodás a buzulmánok iránt, főleg a nőszervezetek jóvoltából. A legtöbb nő a lehető legkomolyabban megrémült, hogy mi lesz velük, ha a férfiaknak nem lesz rájuk szükségük! Ezek mindent elkövettek Aet lejáratására, ráadásul Kizi válóperét nem bíró, hanem bírónő vezette, és még azt is elérte, hogy mind az összes esküdt „véletlenül” csupa nő legyen...

Mellesleg Kizinek nemcsak női segítői és „kibicei” voltak. Bár a Szürke mozgalomban olyan törvény uralkodott, hogy ha egy nő elválk a férjétől, akkor kizárják az egyházból, de ezúttal nemcsak nem zárták ki Kizit, hanem még maga Zsen fizette a válóperét, mondván, hogy nem

Kizi vált el Aettől, az csak formaság, hogy ő adta be a válópert, ugyanis Aet vált el Kizitől, amikor buzulmánná lett, mert ezzel nyíltan vállalta, hogy neki többé nincs nőkre szüksége!

Zsen persze nem amiatt rokonszenvezett Kizivel, mintha szerette volna a nőket, de nagyon haragudott Aetre, egykori helyettesére, annak árulása miatt.

Némi előnye is lett azért a dolognak, legalábbis egyesek úgy vélték: az, hogy így már nem szaladgált annyi buzi az országban! Azok többnyire ugyanis elköltöztek Aethez, buzulmán-nak. Másrészt persze, amikor kiderült, hogy azért Zsen is szándékozik használni az apaméhet, tudniillik szentek kitenyésztésére, akkor némelyek azt mondták róla, hogy a Szürkék is buzulmánok, legfeljebb nem annyira...

S ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy még egy csoport önállósította magát, kivált a Szürke mozgalomból, magukat Igazi Szürkéknek nevezve, s minden kapcsolatot meg-tagadva Zsennel, s azokkal, akik megmaradtak Zsen követőinek. S eleinte úgy tűnt, ez végleg tönkre is teszi Zsent, de aztán mégis megmenekült az egyháza, éspedig érdekes módon egy állami rendelkezésnek megfelelően! Az Alkotmánybíróság ugyanis az egész ország területén törvénytelennek minősítette az apaméh használatát, azt ezek után tilos volt használni, egy kommandócsoporthoz is szállt a Szürke székházba, elkobozta az apaméhet, az összes dokumentációt, mindent, s ezek után a legtöbb hívet nem érdekelte már az egész ügy, nem igazol-tak át másik egyházba, mert mindegy, úgysem használják már az apaméhet! Legtöbbjüknek mindegy volt, hogy azért nem használják-e, mert tilos, vagy mert Zsen nem akarja azt.

Emiatt tehát megmenekült az egyház, nem sokan hagyták el, azokon kívül persze, akik már korábban buzulmánok lettek.

Ennek következménye az lett tehát, hogy egyetlen YY típusú igazi szentje lett csak Zsennek: a Rózsafi!

Úgy számolta Ark, hogy különböző kezeléseinek eredményeképpen a Rózsafi hat éven belül elnyeri a felnőtt méreteit. E kezeléseket azonban már nem szándékozott megadni ő maga a gyerekeknek. Két okból sem: egyrészt azt mondta Zsennek, hogy a dolog erkölcsi oldalát aggá-lyosnak tartja, s emiatt ő csak közölte, hogy mely szereket milyen gyakorisággal kell adni, de nem óhajt részt venni benne. Már a kezelés megtervezését is csak amiatt vállalta, mert meggyőződése szerint még így tett a legjobbat a gyerekeknek, ellenkező esetben ugyanis Zsen mindenféle tudatlan sarlatánokat, pancsereket bízott volna meg a kúra kidolgozásával, akik nem olyan okosak, mint ő, Ark, és sokat ártottak volna vele a Rózsafinak! Nem tagadja azonban, ennél is fontosabb érv önmaga előtt, hogy ez a munka már nagyon unalmas neki, ő biológus és génebéssz, tehát sokkal többre hivatott, mint egy csecsemő dajkálása, ő nem azért tanult a Tutuban, hogy csecsemőgondozó, gyermekfelügyelő vagy akár házi orvos legyen! Ark emiatt tehát otthagya Zsent, kivonult a Rózsafi további életéből.

Ellenben megtette azt, amit már korábban, Aet és Zsen összeveszése előtt elhatározott: közéleti szerepet vállalt fel! Ez azt jelentette, hogy hosszú nyilatkozatot tett a sajtónak, rádiónak, televízióadóknak, mindenkinek, aki kíváncsi volt rá. És sokan voltak kíváncsiak rá, mert Zója egyik leghíresebb embere lett, nem a legisleghíresebb, de nagyon kevesen voltak, akik nála nagyobb hírverést kaptak. Tulajdonképpen tehát bizonyos értelemben korábban is volt neki közéleti szerepe, amikor így vagy úgy kellett tanúskodnia a bíróságon Aet és Zsen pereiben, meg amikor elterjesztette a buzulmán szót, de azok mintegy nem önszántából vállalt, azaz rákényszerített szerepek voltak. Most azonban ő maga hívta fel telefonon a leg-híresebb médiákat, elkezdve e nagy szerep vállalását, és mondta nekik, hogy amennyiben

érdekli őket az ügy, akkor ad egy interjút nekik, ugyanis beszámolna egy érdekes tudományos elméletéről, amire az apaméh kutatása során jött rá!

Persze, hogy minden riporter ott volt a megadott időpontban! Egész mikrofonerdő meredt Ark orra elé, surrogtak a kamerák, – és ekkor Ark kifejtette nekik, hogy megbízása legelső napján Aet azt is akarta tőle, hogy kutasson fel bizonyítékokat, melyek alátámasztják a férfiak felsőbbrendűségét! S bár ami az egész hímnemet illeti, e nem valószínűleg előbb alakult ki a világban, mint a női nem, de ez nem tekinthető a magasabbrendűség bizonyítékának, ellenben kifejezetten az emberi faj esetében ő, Ark talált, ha nem is bizonyítékokat, de legalábbis komoly, elgondolkodtató és kifejezetten tudományos érveket arra vonatkoztatva, hogy a férfinem a mostani formájában, tehát mint diploid kromoszómastruktúrájú s ennek ellenére hímvevővel rendelkező egyedek összessége, ez tehát egy az ősidőkben lezajlott vírusfertőzés következménye! Ő, Ark, a posztgraduális tutu legalábbis komolyan hiszi azt, hogy a jelenlegi férfinépeség nem más, mint génhibás, vírusfertőzött, eltorzult nők tömkelege, miközben az emberiség történelmében korábban létezett férfinépeség mára kipusztult! Hangsúlyozza azonban, hogy ettől ő még nem állítja kifejezetten azt, hogy a férfiak manapság alacsonyabbrendűek volnának, mint a nők, azt azonban határozottan állítja, hogy semmiféleképpen nem lehet szó a nők alacsonyabbrendűségéről, mert legalábbis furcsa volna azt mondani, hogy a férfi, aki vírusfertőzött nőnek tekinthető, magasabbrendű volna, mint egy nem fertőzött, egészséges nő! A két nem értéke legrosszabb esetben is egyforma, s nincs a férfiak javára szóló különbség, tehát a férfiak jobban teszik, ha felhagynak a nők mindennemű elnyomásával és megalázásával, mert erre abszolúte semmiféle erkölcsi alapjuk nincs, hiszen nem lehet erkölcsi alap ott, ahol azt nem támasztja alá biológiai alap!

Vagyis Ark ugyanazt mondta el, amit korábban Zertinek is elmondott, csak talán közérthetőbben, kevesebb szakszóval, főleg mert most már alaposan felkészült erre a nagy előadására.

Talán mondani sem kell, ezúttal Zsen is és Aet is nagyon megharagudott rá, mindenfelől fújtak és szitkokat üvöltöttek rá a fanatikusan vallásosak, ellenben Arkot szinte a keblükre ölelték a legkülönbözőbb nőszervezetek! És rögvést azt mondták, hogy Ark bebizonyította a nők felsőbbrendűségét! Szegény Ark hiába tiltakozott, mondván, hogy ezt azért nem mondta, mert lehet ugyan, hogy ha objektív tudományos alapossággal minden részletre kiterjedően megvizsgáljuk a férfiakat és a nőket, akkor talán felfedezhető lesz némi kis különbség a nők javára, erre ő maga is lát reális esélyt, de ez a vizsgálat először is még nem történt meg, másodszor ő ezt határozottan nem állította soha, nem is állíthatja, épp mert nem volt ilyen vizsgálat! Ő csak abban biztos, hogy ilyen különbség a vizsgálat után sem lesz a *férfiak javára*! Abban ugyan biztos, hogy a fertőzés megtörténtekor a nők határozottan messze sokkal többet értek, mint a létrejött korcs férfinépeség, de azóta legkevesebb néhány százezer év eltelt, talán évmilliók is, és ezalatt a nők elkorcsosultak, a férfiak ellenben kissé fejlődhettek, alkalmazkodva a vírushoz, tehát a két nem értéke szerinté mostanára csaknem azonos lehet!

De hiába mondta ezt, a nőknek nagyon tetszett, hogy végre nem akárki, de egy nagyon komolyan képzett tutu mondja azt, hogy a férfiak korcsok, betegek, nem magasabbrendűek, és belekapaszkodtak Ark mondandójában a „csaknem” szóba. Mert az lehet, hogy a két nem mostanára *csaknem* egyenértékű, de ez azt jelenti ugye, hogy nem teljesen! Tehát a nők javára szól a különbség! Éljen a női felsőbbrendűség! Le a férfiak fallokratikus, hözöngő, elnyomó társadalmával!

Ez persze érthető reakció volt a nők részéről a sok évszázados elnyomásra válaszul. Rögvést fel is kérték Arkot, hogy kutasson már tovább, szerezzen bizonyítékot rá, hogy miben is nyilvánul meg a nők magasabbrendűsége konkrétan, jól megfizetik, de Ark azt mondta, hogy

ő elmondta, amit akart, ő csak annyit szándékozott, hogy letörje a vallásőrült ostoba férfiak gögjét, ezt szerinte el is érte, de a téma nem érdekli a továbbiakban, és egyelőre vár, hátha érkezik hozzá valami érdekesebb munkára ajánlat!

S ez az ajánlat napokon belül meg is érkezett hozzá. Maga Dermon, a Tutu igazgatója küldött neki elektronikus levelet, hogy ha igazán érdekes munkát akar, akkor azonnal látogasson el Ark az egykori iskolájába!

Ark tehát beült a helikopterébe, és elrepült a szigetre.

Az eltelt idő alatt a kis sziget nagy változásokon ment keresztül. Ark meglepve látta, hogy jelentős része fel van túrva, óriási építkezések folynak mindenütt, ahol azonban nincs ilyen építkezés, ott negyven-ötven lépésenként csodálatos szökőkutak pompáznak, vagy éppen égbenyúló, pompás szobrok. Természetesen e szobrok nem holmi meztelen nőket ábrázoltak, hanem csupa olyasmit, amit egy tutu megőrzésre méltónak tart! Nem mintha a tutuk aszexualisak vagy antiszexuálisak lettek volna, semmi kifogásuk nem volt a meztelen női vagy épp férfitest látványa vagy megőrkítése ellen. Épp csak úgy gondolták, hogy az emberi test a maga összességében igencsak silány konstrukció, még akkor is, ha eltekintünk az olyasféle vitatható attribútumoktól, mint például a köröm, haj vagy nemi szőrzet! De hát egyéb téren is nagyon ócska az emberek teste: ott van például a nők havi vérzése, ami minden hónapban jelentős mennyiségű tápanyagot elpocsékol, nem is beszélve arról, hogy milyen undorító! A női hüvely öntisztulási mechanizmusa sem eléggé hatékony, mert gyakran fertőződik meg mindenféle gombás betegségekkel. Aztán ott van a vakbél, milyen ostoba megoldás, állandóan gond van vele, mert hajlamos a gyulladásra! A mandulánk ugyan fontos szerv, de az is túl sérülékeny. A fogaink könnyen szuvasodhatnak... a légcső és a nyelőcső útvonala sem megfelelő, mert a nyelőcsőből étel mehet át a légcsőbe, s így fulladásos halált okozhat! A fenekünk érrendszeri hálózata is pocsékul van megtervezve, emiatt kaphatunk aranyeret! A gerincoszlopunk görbülete abból az időből származik, amikor az emberek ősei még négy lábon szaladgáltak, s kígyózó mozgást végeztek a talajon, ez a két lábra egyenesedés után már felesleges, csak megannyi hátfájás okozója! Aztán, az egész gerincoszlop nincs megfelelően alátámasztva a medencecsonton, hamar elkopnak ott a csigolyák, s ez is számtalan kín forrása!

Mindebben tökéletes volt az egyetértés a tutuk között. Némely bátrabb egyének még olyasmit is felvetettek, hogy jó lenne a szemeket majd, ha már meg tudják ezt csinálni, holmi kinyújtható kocsány végére helyezni, mint a csigáknál van, mert az sokkal hatékonyabban használható... vagy épp elérni, hogy ha már van hajunk, az ne haszontalan testdíssz legyen, hanem antennaként használható... a száját pedig a has közepére kéne átpakolni, hogy ily módon a táplálék a lehető legrövidebb úton kerüljön a helyére...

De e vadabb ötletektől eltekintve is úgy gondolták, hogy egy emberi test úgy ahogyan most van, nem méltó arra, hogy gyönyörködjünk benne. Csak az egészen perverz és kifecamodott ízlésű egyének gyönyörködhetnek a tökéletlenségben!

A szigeten található szobrok tehát olyasmik voltak, amik tutu fogalmak szerint szépek: az egyik például egy téglatestet ábrázolt, egy egyszerű téglatestet, de olyat, melynek a három mérete úgy aránylott egymáshoz, mint a három nevezetes szám, az e , a π és a ϕ , ahol az e a természetes logaritmus alapszáma, tehát

$e=2.71828182845904523536028747135266$

a π ugye megint egy nevezetes szám, tehát

$\pi=3.1415926535897932384626433832795$

a $\sqrt{5}$ pedig nem más, mint a $(1/2)*(1+\sqrt{5})$ eredménye, de ugyanez lesz az eredménye annak is, hogy $2*\cos(\pi/5)$. (Nem fokban, hanem radiánban számolva. A tutuk barbárságnak tartották a fokrendszert, kizárólag radiánban mérték a szögeket). Ez a szám, a $\sqrt{5}$, a legkülönbözőbb helyeken bukkan fel a matematikában, és értéke

$\sqrt{5} = 1.61803398874989484820458683436564$

A számértékek természetesen nem pontosak, mert mindegyik szám, a π , a $\sqrt{5}$ és az e egyaránt végtelen tizedes tört.

Egy másik általuk ábrázolt objektum egy olyan gúla, mondhatni piramis volt, amelynek alapjául szolgáló háromszög oldalhosszúsága az e , a $\sqrt{5}$ és a $\sqrt{5}$ volt,

($\sqrt{5} = 1.4142135623730950488016887242097$),

a magassága pedig a π .

E két objektum több példányban is szerepelt a szigeten, a tutuk számára ezek szobrok voltak. De volt még ott függőleges henger is, gömb, ellipszis, kocka, s nyilván mindegyik valamiféle nevezetes matematikai vagy fizikai számot testesített meg – szó szerint *megtestesített*. Mindegyikre rá is írták a számokat a megfelelő helyre, s leszállás után Ark megsemmisíthetett olyan objektumokat, melyek megtestesítették oldalhosszúságaikkal például az elektromos és gravitációs állandót, a fénysebesség logaritmusát (természetes alapú logaritmusát, a tutuk soha nem használtak tízes alapú logaritmust), az e^{π} számot,

(értéke 23.1406926327792690057290863679485);

az atommagon belüli gyenge és erős kölcsönhatást, azokat az állandókat, amiket mi Planck és Boltzmann állandóknak nevezünk, s egyebeket, természetesen a túl kicsi értékeket esetenként fel kellett nagyítaniuk akár néhány milliárdszorosra is.

Ez volt a tutuk szerint az igazi Művészet: a Világ szövetének rejtett szerkezetét megmutatni az emberek számára, ez a művészet célja! Amiben nincs rejtett vagy nyílt matematika, az szerintük nem is művészet. Tulajdonképpen az ő felfogásuk szerint a legigazibb művészet a szintiszta matematika, mert a matematika nem más, mint a Természet, a Világ egyfajta modellje. Ez okból tehát a matematika elvileg tévedhetetlen, mert hiszen ha téved, akkor nem jó modellje a természetnek, vagyis nem is matematika. Ami hibás, az nem hibás matematika, hanem az egyszerűen nem matematika! A tévedés és a matematika, mint szavak, egymást kölcsönösen kizáró antagónisztikus ellentétek!

Különben e szobrok ritkán voltak „csupaszok”. A legtöbbjének a falát festés vagy vésés borította, ritkábban domborművek, s ezek mi mást is ábrázoltak volna, mint – számokat! De nem értelmetlen összevisszaságban: fel volt rajtuk tüntetve például a teljes logaritmustábla, csakúgy, mint a szinusz, koszinusz, tangens, kotangens, és négyzetgyök táblázat, az $1/X$ tábla, de a szekáns és koszekáns is, a hiperbolikus és arkuszfüggvények, továbbá ezeket és sok más függvényt nemcsak táblázatos formában ábrázolták, hanem némely szobor falán a koordináta-rendszerbeli képüket is láthatta az erre járó!

Mindezt persze csak egy igazi tutu találhatta gyönyörködtetőnek és művészetnek. Mindazonáltal akadt mégis néhány olyan objektum, amit kis jóindulattal valóban művészetnek tarthatott bárki: egy pár furcsa fraktált ábrázoló figura, ilyen volt az a kettő is, amit manapság úgy ismerünk, mint Koch-féle hópehely, illetve a Mandelbrot-fraktál.

Annyi bizonyos, hogy ezeket látva akkor sem gondol senki arra, hogy ezek alatt veszélyes rakéták kilövésére alkalmas silók rejteneznek, ha akár épp ezek mellett járkál!

A tutuk különben még a szökőkutakat is úgy csinálták meg, hogy valami effélét ábrázoljanak, sőt, úgy vezérelték a víz bugyogását, hogy az ne folyamatosan szökjön ki a levegőbe, hanem szaggatottan, pulzálva, és a ritmus, ami szerint e vízkilövellések követik egymást, két-két vízsugár közötti időköz, szintén valami nevezetes állandó szerint legyen szabályozva.

Aztán amikor Ark végre beért az iskolába, s beszélhetett Dermonnal, megtudott mindent. Az igazgató ugyanis beavatta őt Szosziva és Zerti furcsaságaiba! S felajánlotta neki, hogy vegyen részt ezekben a kutatásokban, mert ennél érdekesebb témát úgysem találhat magának.

— Te lennél az egész kutatóstáb vezetője! – kecsegtette Arkot. — Tudod, akadnak kívüled is nagyon jófejű genetikusok nálunk, de te mostanában nagyon mélyen beleástad magadat épp ebbe a témakörbe, hogy X meg Y meg minden... és amit mondtál a riportereknek, arról, milyen lehetett az emberiség korábban, az is kísértetiesen egybecseng azzal, amit Szoszivánál és Zertinél tapasztaltunk! Mert megszületett már Zerti gyermeke is, és fiú lett, és ez a fiú is haploid... időközben pedig Szosziva ismét terhes lett, már negyedszerre, s megint fiút fog szülni ő is. És van még egy furcsaság: bár nem egészen bizonyos, de úgy tűnik, hogy Szosziva első fia nem igazán lesz nagynövésű! Ezt mondják a fiúk, akik őt vizsgálják. Mintha kevés lenne benne némely hormon mennyisége, ami kéne a magasabb testnövéshöz! Persze nem merjük mi kezelgetni hormoninjekciókkal, mert ki tudja, mennyit ártanánk neki, Szoszivára is épp ellenkezőleg hatott a fogamzásgátló szer. De ez persze nem biztos, nem igazán ismerjük az endokrin rendszerét ennek a furcsa népnek...

Ark pedig nemcsak beleegyezett Dermon javaslatába, de alig várta, hogy találkozhasson Szoszivával. És nemcsak vele, de Zertivel is. Elvégre Zertit ráadásul épp ő küldte a Tutuba... még ha akkor nem is tudta, hogy milyen ritka kincsre bukkant.

Épp emiatt, miután megtisztelte Szoszivát egy futó látogatással, inkább rávetette magát arra a vérmintára, amit Slioma szerzett Kizitől. Ezt azóta természetesen több alkalommal megvizsgálták már tutu szakértők, de semmi mást nem bírtak megállapítani belőle, mint hogy ez alapvetően emberi vér, és igazság szerint fogalmuk sincs róla, hogy miként szülehetett Kizi egy olyan furcsaságot, mint Zerti! Továbbá, ha már Zerti mégiscsak Szosziva népéből való, akkor miért olyan nagy a közöttük levő intelligenciakülönbség, és miért nem olyan jó Zerti orra, mint Szosziváé?!

Ark megfogadta, hogy mindezt kideríti. S mert úgy érezte, mindez az Y fertőzéssel összefügg, nekiállt, hogy elkészítse Kizi géntérképét.

Egy géntérkép elkészítése tulajdonképpen roppantul aprólékos, sok időbe beletelő babramunka, mindazonáltal elvileg nem igényel különösebb szakértelmet egy jó genetikustól, hanem Ark váratlan nehézségekkel találta szemben magát! Például néha hol ilyen – hol olyan eredményt kapott néhány már jól ismertnek hitt DNS szakaszra! Jó darabig nem tudta kideríteni ennek okát. Munkája hónapokig akadozott, s néha tutuhoz méltatlan módon szinte a körmét rága idegességében.

Hanem egyszer aztán csak rájött arra, hogy mi a bökkenő, s ezután mosolyogva dolgozott tovább, bár senkinek egy szót sem mondott arról, hogy mit fedezett fel, csak elégedetten kuncogott, mondván, hogy várják csak ki a végeredményt! S végül egy szép napon el is hívott mindenkit, aki a titokba beavatott volt, az iskola legnagyobb vetítőtermébe, ahol szavait számítógéppel készített illusztrációk és több milliószoros nagyítással készült elektronmikroszkópos felvételek vetítésével illusztrálta és igazolta. E vetítésen Szosziva is és Zerti is részt vett.

Zerti ugyan olyasmiket mondott, hogy ezt ő úgysem fogja érteni – ám nagyon szerény volt, amikor ezt mondta. Az az igazság, hogy ami a tutu tananyag elsajátítását illeti, nem sok különbség volt megfigyelhető Szosziva és Zerti között, lévén, hogy a tutu tananyagot éppen

pontosan tutuk és nem mások számára tervezték és méretezték, márpedig egy tutu intelligenciaszintje éppen olyasforma lehetett, mint Zertié! Szosziva gyorsabban haladt az igaz, de Zerti is bőségesen „vette a tempót”, sőt gyorsabb is volt, mint egy igazán értelmes tutu, egyszerűen mert lényegesen gyorsabban olvasott, mint az átlagember. Eddigre már elmondható volt róla, hogy „utolérte önmagát” a tanulnivalóban, azaz tud annyit, mint amennyit a hozzá hasonló korú tutuk tudnak, azok, akik hatévesen kerülnek a tutu iskolába.

Nem volt tehát baj Zertivel, még a vallást illetően sem, mert nagyon hamar elfeledte az összes vallásos szokását. Ebben az is segített neki, hogy nagyon összebarátkozott Szoszivával. Igazán elválaszthatatlan barátnők lettek, épp csak egyetlen dologban nem értettek egyet: abban, hogy Zerti nem rajongott annyira a bazsarózsákért, mint Szosziva. Azt mondta, ezek persze szépek, s az illatuk is nagyon kellemes, de az ő számára meglehetősen közönséges, érdektelen növények!

Szosziva ezen majdnem megsértődött.

— Vedd tudomásul, hogy ilyet nem mondatsz, mert akkor én is meglehetősen közönséges, érdektelen valaki vagyok a számodra! A bazsarózsa és én egyek vagyunk!

— Ne beszélj hülyeséget, drága Szosziva, hiszen te nem vagy virág!

— Az igaz, de megállapították a tutuk, hogy az én testem hasonló illatot bocsát ki, mint a bazsarózsa!

— De akkor sem vagy bazsarózsa.

— De értsd meg, ez nem lehet véletlen, érzem, valami összefüggés kell legyen a bazsarózsák és én közöttem!

— Még az is lehet, de ha van is összefüggés a bazsák és te közötted, az akkor sem áll fenn a bazsák és én közöttem! Meglehet, hogy *neked* talán jelképednek mondható a bazsarózsa, de az akkor sem igaz *rám*!

— Mit mondtál?! – ragadta meg Szosziva izgatottan Zerti karját.

— Mit, hát azt, hogy én nem bocsátok ki bazsarózsaszagot, sőt nincs is olyan orrom, mint neked, vagyis...

— Azt mondtad, hogy nekem jelképem lehetne a bazsarózsa! Hátha igaz is ez!

— Nem értelek!

— Idefigyelj, Sliomának szinte rögeszméje, hogy az én népem rejtőzködik a normális emberek előtt, mert azok rosszul bánnak velük, s ha ez igaz...

— Ha érdekel téged – vágott közbe Zerti – én elhiszem neki! A valódi emberek még egymással is rosszul bánnak, mást nem is várhatunk tőlük! Gondolj csak bele, az emberek már a négerekkel is cudarul bánnak, csak mert fekete a bőrük, mit várhatnánk akkor mi, ha kiderülne, hogy mennyire mások vagyunk!

— Igen, igen, de most ne vágj közbe kérlek! Tehát elképzelhetőnek tartom, hogy fontos a népem tagjainak, hogy megismerjék egymást a közönséges emberek tömegében! S mert jó az orrunk, mi sem egyszerűbb annál, mint hogy beillatosítsuk magunkat valami virággal, s ez jelzi minden arra járónak titkos jelként, hogy mi *mások* vagyunk!

— Ne feledkezz meg róla, hogy nekem cseppet sem jobb az orrom, mint neked!

— Lehet, de – ne haragudj – az eszed sem olyan jó! Nem sértésnek szánom, de Slioma kiderítette, hogy nagyon beteges újszülött voltál, könnyen el tudom képzelni hát, hogy lett

valami sérülésed, ami miatt te nem számítasz igazán tökéletes példánynak a népemből! Hogy úgy mondjam, átlag alatti, csökkent értékű vagy! De hidd el tényleg nem sértésnek szánom, ez csak a logika szava, és ettől még nagyon szeretlek, és ne bánkódj, mert gondoldj arra, hogy még így is mennyire az átlagemberek felett állónak tarthatod magadat!

— Hm... Szóval, én egy kissé idióta törpe vagyok!

— Ez nagyon csúnya kifejezés, ráadásul nem is vagy törpe!

— De Slioma szerint valami közünk van a törpékhez! Állítólag ugyanis egy törpe csinálta fel anyámat, attól lettem én, és a te fiadról is azt mondják, hogy nem fog nagyra nőni!

— Lehet. De legalább okos! Mások ilyenkor még épp hogy csak tűrhetően beszélnek, ő meg már ismeri a nyomtatott nagybetűket annyira, hogy el is olvassa azokat!

— Megértem az anyai büszkeségedet, de térjünk csak vissza erre az illat-dologra! Mert jó, én elfogadom, hogy a mi népünk közt amolyan félhülye idiótának számítok, de gondolod, hogy abban a bűzben vagy illatfergetegben, ami van egy városban, s nemcsak az autóbűzre gondolok, de a temérdek parfümre, kölnire is, ebben meg lehet különböztetni egymástól a...

— Ne is mondd tovább Zerti, mert igenis az a válaszom, hogy meg lehet! Ezt én vagyok hivatott megítélni, mert az én orrom a jobbik! Minden kölni csak durva utánzat az igazi virágillathoz, de még ahhoz is, ami belőlem árad, ráadásul tele vannak alkohollal, mert alkohol a kölnikben az illatanyag oldószere, tehát aki kölnizi magát, az bűzlik az alkoholtól! De ha más oldószert használ a kölnikészítő, az sem jobb, mert annak is van szaga!

— Jó. Akkor most figyelj! Miként érik el néped tagjai, hogy illatozzanak, ha nem kennek magukra ők is valami kölnibűzt, mi?!

— Elképzelhetőnek tartom, hogy némi akaraterővel, koncentrációval, el tudjuk érni, hogy a testünk hasonlóan illatozzék, mint ez vagy az a virág! Meggyőződésem, hogy ez sokkal egyszerűbb, mint teherbe esni akaraterővel, márpedig, ha arra képesek vagyunk... – tárta szét a kezét jelentőségteljesen Szosziva.

— Nocsak! Erre még nem gondoltam... de hát az elmélet próbaköve a gyakorlat! Próbáld meg Szosziva, hogy másként illatozz, mint eddig! Legyél például tulipán vagy százszorszép illatú! Vagy ott van például a gyöngyvirág, annak még erősebb is a szaga!

— Csakhogy én a legkevésbé sem óhajtom elveszíteni a bazsarózsa illatomat! Nekem ez a virág roppantul megfelel! Kísérletezz *te* Zerti, rád is fér, mert már ne is haragudj, de semmi igazi illatod nincs, ugyanolyan közönségesen bűzölögsz, mint minden ember, és ez, hogy úgy mondjam, nem méltó hozzád!

— Eh, nekem ez nem sikerülhet, én nem vagyok olyan tökéletes, mint te, orrom sincs hozzá...

— Azt én sem kétkem, hogy sosem fogod megérezni az illatodat, de attól, hogy nem érzed, még nem biztos, hogy létre sem tudod hozni! Gondoldj csak bele: a süket ember sosem érzi a hangokat, nem hallja őket, de attól még képes rá, hogy azokat kiadja magából, mert nem biztos, hogy néma is!

— De nem is tudja olyan pontosan ejteni a szavakat, hangokat, mint aki hallani is képes!

— Igen, és lehet is ezért, hogy sokkal tökéletlenebbül utánzod majd le valamely virág illatát, mint én a bazsarózsákét! De erősen hiszem, hogy *valamennyire* azért menni fog neked!

— Jó, én szívesen megpróbálkozom a kísérettel, de azt sem tudom, hogy miként kezdjek bele!

— Megmondom. Amikor várandós akartál lenni, terhes nők képeit nézegetted, most tehát...

— Virágok képeit nézegessem?

— Sokkal jobb ötletem van. Valódi virágokat! És ne csak nézegesd őket, de szagolgasd is, mert azért annyira, mint bármely közönséges ember, annyira csak érzed a szagukat, s biztos ez is sokat segít! Díszítsd fel a szobádat, legyen körülötted a virág éjjel-nappal! S ha így koncentrálsz, akkor talán sikerül!

— De honnan fogom tudni, hogy sikerült-e?!

— Onnan, hogy én megmondom neked! Én pontosan meg fogom érezni rajtad a változást! – mosolygott Szosziva.

— Jó, próbáljuk meg! De milyen virágot válasszak?

— Csakis olyat, ami tetszik neked!

Erre Zerti belépett a Tutu világméretű, csakis tutuk számára hozzáférhető számítógép-hálózataiba, és napokon át csak a különböző virágok képeit töltögette le és bámulta, dönteni igyekezően. Végül mutatott egyet Szoszivának, hogy márpedig neki a törökszegfű⁴ tetszik, azzal próbálja meg!

Szosziva azt mondta, hogy rendben.

Zerti erre szólt az igazgatónak, hogy neki törökszegfűk kellenek, még hozzá százszámra! Az igazgató adott is erre pénzt, ez igazán csekélység volt Slioma óhajai mellett, különben is érdekelte őt e kísérlet eredménye, és Zerti még az ágyát is teleszórta e virágokkal, azokon aludt minden éjszaka. De Szosziva hiába szagolgatta, azt mondta, hogy Zerti illata csak nem hasonul a törökszegfűéhez!

— De hát gyere már Szosziva és nézz körül, jobban mint én nem rakhatja tele senki a szobáját virággal! – hívta őt kétségbeesetten Zerti.

Szosziva be is ment hozzá, s lám ott minden teli volt virággal, ám a leány hamarosan hibát talált a nagy buzgalomban:

— Idefigyelj Zerti, törökszegfűről volt szó, nem?!

— De igen, na és?!

— Na és csak az, hogy itt valóban akad abból is, de van még ernyős tatárvirág⁵ is, sőt még némi kerti viola⁶ is! És az igaz, hogy e virágok úgy felületes ránézésre hasonlóak, de már alaposabban megnézve szemre sem egyformák, hát még mennyire más az illatuk is! Nem is tudom, hogy a kerti violát miként téveszthetted össze vele, az már igazán eléggé más!

— De hát én mondtam Dermonnak, hogy törökszegfűt kérek!

— De Dermon, ő egy igazi tutu! Nem kertész! Nézd meg, ez a törökszegfű, ez, amit a kezedbe adok, eredj, és ebből vegyél egy csomót te magad, a többi meg dobd ki!

⁴ Regényünkben minden növényt a magyar nevén nevezünk, de esetenként megadjuk a tudományos (latin) nevét is lábjegyzetben. A törökszegfűé: *Dianthus barbatus*.

⁵ *Iberis umbellata*.

⁶ *Matthiola incana*.

Zerti úgy is tett, de hiába kísérletezett így is napokon át, nem sikerült illatos testűvé válnia! Erre Szosziva azt mondta neki, hogy úgy látszik, illatosabb virágot kell választania Zertinek, mert bár Zerti azt mondta, hogy érzi a törökszegfű illatát, de úgy látszik, nem érezte azt eléggé. S így némi sajnálkozás után eltüntette szobájából a törökszegfűket, s úgy döntött Szoszivával közösen, hogy megpróbálja az egyik vadvirágot, a korai kakukkfűvet⁷, ami nagyon illatos növény! Ennek megvolt az az előnye, hogy néhány bokra már eleve élt is a tutu szigeten. Ráadásul könnyen szaporítható, mert törpecserje, kúszó hajtásai ugyanis megfásodnak, és csak részben fagynak le télen. Most azzal nyaggatta tehát az igazgatót, hogy ennek virágaiból szerezzen be neki kilószámra!

Meg merte tenni, hogy nyaggassa Dermont. Világosan látta ő is, hogy különleges példány, hiába nem egyedüli, mert itt van Szosziva is, de mégis különlegesség, tehát sokat megengedhet magának. És hát főleg, ami e szagkísérletet illeti, valóban egyedülálló, mert Szosziva kerekperek kijelentette, hogy nem hajlandó lemondani a maga bazsarózsáillatáról!

Dermon beszerezte a sok-sok kakukkfűvirágot, és Zerti napokon át ezek közt aludt! S íme, egy idő után Szosziva közölte, hogy lehet, hogy Zerti még nem érzi, de ő Szosziva már igen, hogy Zerti kezd kakukkfű módon illatozni!

Erre Dermon gyorsan kitakarította az összes kakukkfűvet Zerti szobájából, Zerti alaposan meg is fürdött többször is mindenféle illatos szappanokkal, samponokkal, de ennek ellenére még három hónap múlva is ugyanúgy kakukkfű illattal illatozott a teste, bár ezt senki más nem volt képes érzékelni, egyedül csak Szosziva, de ő azt mondta, hogy nagyon határozottan érzi ezt Zertin még több méter távolságról is! Dermon kíváncsi volt, mikorra múlik el ez az illat Zertiről, de Zerti közölte vele, hogy tovább nem hajlandó lemondani a virágairól, mert nagyon élvezi, hogy a Szosziva népéből valók most már érezhetik rajta, hogy igazán hozzájuk tartozik, tehát nagyon megszerette a kakukkfűvet, tessék azonnal visszaadni a virágait! Ezek most már az ő kedvenc virágai, most már ő is hasonlóan érez ezek iránt, mint Szosziva a bazsarózsák iránt: érzi, hogy ő és a kakukkfű egymáshoz tartoznak! Csak azt csodálja, hogyhogy korábban nem jött rá, hogy az összes virágok közül a kakukkfű a legislegcsodálatosabb! Neki igenis ez a virágjelképe!

Ezek után persze nemcsak Zerti, de Szosziva is, sőt még Slioma is úgy valószínűsítette, hogy mindenki, aki e népből való, kell rendelkezze egy jellegzetes egyéni illattal, ami valószínűleg valami virág, esetleg más növény szagának utánzata. Bár ennek némileg ellentmondott az a tény, hogy Szosziva mindegyik gyermeke kivétel nélkül bazsarózsa illatú lett, Zerti kisfia pedig nem sokkal anyja után maga is felvette a kakukkfű illatot.

Zertinek annyira megtetszett, hogy van saját illata, hogy ezentúl gyakran csak úgy nevezte Szoszivát, hogy Bazsarózsa, és azt is kinyilvánította barátainak-ismerőseinek, hogy aki kedveskedni akar neki, az jobban teszi, ha ezentúl nem Zertinek hívja őt, hanem csak úgy, hogy Kakukkfű!

Most tehát ott ültek mindketten maguk is a nagy teremben, Ark előadását várva. Ott szorongott a Tutu színe-java is.

Ark pedig bejött, köszönés címén csak annyit mondott, hogy üdvözli a megjelenteket, de semmi hosszabb udvariaskodó szöveggel nem fárasztotta magát és a többieket, ezt különben

⁷ *Thymus praecox*.

senki nem is várta el tőle, sőt, ha megeszi, azonnal felharsant volna a tiltakozás, hogy „térjen már a tárgyra”. Ark tehát egyszerűen így szólt:

— Mindenekelőtt elmondom röviden és tömören a lényegét, s ezután mutatom be a bizonyítékokat! Tehát! Először is, Zerti anyja, Kizi, közönséges ember. Felmerül a kérdés emiatt, hogy miként szülhette meg Zertit, amikor Zerti határozottan nem ember! Erre az elmélet eddig az volt, hogy azért, mert Zerti vér szerinti apja, aki nem Aet, maga sem ember. De ha így van, akkor miként lehet ez, hiszen különböző fajba tartozó lények nem hoznak létre utódot, vagy ha mégis, azok nem termékenyek, holott Zerti nagyon is termékeny! A válasz erre az, hogy Zerti vér szerinti apja valóban nem Aet, és nem is ember. Minden valószínűség szerint valóban holmi törpe, amint azt Slioma nyomozása kiderítette. Ez azonban még nem lett volna elég önmagában ahhoz, hogy Zerti olyan legyen, amilyen. Mert én megvizsgáltam Szosziva fiának génstruktúráját is, feltételezve, hogy Zerti apja hasonló férfi lehetett, mint ez a fiú. És ebből megállapítottam, hogy amennyiben egy ilyen haploid férfi párosodna egy normális embernővel, akkor a gyerek, aki létrejön, nő lenne – s eddig rendben is van, mert Zerti is nő – csak hogy közönséges embernő lenne az így létrejövő gyermek!

Azonban nem így történt, s azért nem, mert közbejött valami, meghozzá a párosodás előtt. Az ugyanis, hogy Zerti anyja bár közönséges nő, de ugyanakkor mégsem közönséges! Közönséges embernő volt, amikor megszületett s még sokáig, de valamikor azelőtt, hogy Zertivel megfogant volna, megfertőzte őt egy vírus! Nem az az Y vírus, amiről oly sokat beszéltem korábban, hanem egy olyan vírus, amit *Y ellenvírusnak* is nevezhetek, vagy akár negatív Y vírusnak! Ez a vírus ugyanis olyan rendkívüli képességekkel bír, hogy egészen elámultam tőle, erről a vírusról csak szuperlatívuszokban beszélhetek! Én, aki kifejezetten génspecialistának mondhatom magamat, egészen elámultam ennek a szerkezetén!

A hatása ugyanis olyan, hogy semmiféleképpen nem nyilvánul meg semmiféle élethelyzetben, kizárólag a peteérési ciklusban. A létrejövő női petesejtbe kerülő genetikai anyagot úgy alakítja, módosítja, hogy az már nem igazán nevezhető ezek után emberinek! Mert először is: ha az így megfertőzött nő, jelen esetben Zerti anyja, ezek után párosodik egy közönséges emberférfival, akkor nem engedi, hogy Y kromoszómát tartalmazó hímivarsejt termékenyítse meg, pontosabban, a létrejövő fiúembrió a fejlődési ciklus második-harmadik napján annyira életképtelen zigótává fejlődik, hogy spontán abortusz áldozata lesz, s mert ekkor még szemmel láthatatlan az embrió, ebből az anya mit sem vesz észre, azt hiszi, hogy meg sem fogant!

Ha X kromoszómát tartalmazó apai hímivarsejt termékenyíti meg a petesejtet, akkor tovább fejlődik az embrió, de akkor is csak tizenegy-tizenkét napos koráig, s akkor vetél el. Az így megfertőződött nőnek tehát nem lehet gyermeke ezentúl, legalábbis nem embertől, tehát diploid kromoszómakészletű férfitől!

Lehet ugyanakkor gyermeke, amennyiben olyan kromoszómakészletű férfival párosodik, mint Szosziva kisleánya! Ez esetben az utód mindig XX kromoszómakészletű lesz, tehát leány. De nem akármilyen lány! Mert az egyik génkészlet a diploiditásból a nemi partnertől származik, az rendben van, hiszen az eredeti, Szosziva népéből származó, azonban az, amit belőle, az anyából kap az utód, az emberi, és néhol igazán nagyon más. De ekkor ismét közbelép a vírus: úgy, hogy beépül az anyai génkészletbe, legalábbis egyes bázisai beépülnek, és a szükséges helyeken kiegészítik a hiányos anyai génláncot, illetve bizonyos helyeken védő fehérjeburkot építenek az emberi DNS szakasz némely részei köré, hogy azok az aminosavszekvenciák ne fordítódjanak le a fehérjeszintézis nyelvére! Tehát a vírus minden olyan genetikai információt blokkol az anyai génkészletből, ami azt eredményezte volna, hogy Zerti ember legyen, ellenben néhány más információt előzőkenyen biztosított annak érdekében, hogy Zerti *ne* legyen ember!

Ami a továbbiakat illeti, Zerti petesejtjeibe már e megváltozott, s merem úgy nevezni: *kijavított* génkód ment tovább, Zerti gyermekei tehát épp olyasfélék lehetnek, akik szokásosan elvárhatóak a maga népébe tartozó nőktől. Nem is ez az érdekes, hanem az, hogy felelősségem teljes tudatával kijelentem, hogy e vírus egészen egyszerűen annyira bonyolult, annyira tökéletes, annyira zseniális, hogy teljes képtelenség feltételezni, miszerint valamely korábban létező más vírus véletlenszerű mutációja volna! Nem jöhetett létre évmilliók alatt sem véletlenül. Különben is, meg kell mondjam, hogy a vírusok általában egyszerű valamik. Nem jellemző rájuk, hogy sok bázisból állnának. E vírus azonban a lehető leggigászbibb valami! Valójában óriásbaktériumnak is mondható, több milliószeres nagyobb, mint ami egy vírus általában szokott lenni, mérete eléri az emberi genom méretének majdnem tíz százalékát, és tulajdonképpen kizárólag amiatt nevezhetem vírussnak, mert önmagában képtelen a szaporodásra! E vírus bázissorrendjét már felderítettem ugyan, de a részletes funkcióit még nem mind, s csak ámulok! Fejet hajtok azok előtt a zseniális tudósok előtt, akik kitalálták, mert bevallom, hogy minden tutu zsenialitásom ellenére sem lettem volna képes egy ilyet megtervezni életem végéig! Mert ismételen megjegyzem: nem véletlenül jött létre! Ezt valakik csinálták! S ki merem jelenteni: azok csinálták, akik közé Szosziva tartozik! Azért csinálták, mert ők igenis *tudják*, hogy valamikor az ősidőkben nagy katasztrófa érte őket, őket, akiket *igazi embereknek* hívhatok, és sok kutatás után kísérletezték ki ezt az ellenvírust! Méghozzá abból a célból, hogy kijavítsák a mai emberek eltorzult génszerkezetét, még ha nem is bennük, a már élőkben, de utódaikban, hogy azok már teljes értékű emberek lehessenek!

Meg kell azonban jegyezmem, a vírus még nem igazán tökéletes. Ezt jól látjuk Zerti esetében. Bár nehezen kételkedhetünk abban, hogy Zerti messze sokkal intelligensebb, mint anyja, de az is biztos, mert minden teszt ezt hozza ki, hogy Szosziva kétségkívül klasszissal okosabb nála. És Zerti szaglása sem lett tökéletesebb, Szosziva-mértékű. Valószínűnek látszik az is, hogy bár Szosziva legkevesebb néhány ezer évig élni fog, hacsak nem lesz erőszakos halál áldozata, de Zerti nem lesz ilyen hosszú életkorú, mert bár az ő génlánc is hosszabb, mint az embereké, de úgy látom, hogy azért némileg rövidebb, mint Szosziváé. Zerti is tovább él majd, mint egy átlagos ember, neki is kinézek legkevesebb néhány évszázadot, de azért nem annyit, mint amennyit Szoszivának gondolok!

A vírus tehát nagyszerű, de még nem tökéletes. Különben nagyon megnehezítette a géntérkép elkészítését is, mert sok helyütt csomagolta be fehérjeburokba a vizsgált DNS láncot, s mert oly szorosan kötődött Kizi kromoszómáihoz, s emiatt állandóan összekeveredett Kizi génlánc a víruséval. Nem kis munka volt még nekem sem elkülöníteni egymástól a kettőt! Tehát a vírus egy bámulatos készítmény, de nem tökéletes. És ezt szerintem tudják a készítői is! Úgy lehetett, hogy ez csak egy vírus prototípusa, amit tökéletesítés előtt kipróbáltak. Úgy vélem, előttem még ismeretlen módon beadhatták néhány nőnek, ezek közt volt Kizi is, aztán az adott időpontban ezekkel közöskültek azok a törpék, akiknek ez, hogy úgy mondjam munkaköri kötelességük is volt. Ó igen, azt még nem is mondtam, a vírus a női szervezetbe jutva azonnali tüszőrepedést vált ki, tehát garantáltan ellenálló minden fogamzásgátló anyagra, azaz aki ezzel megfertőződött, az ezentúl úgy közösküljön egy Szosziva népéből származó férfival, hogy több mint valószínű a teherbe esése... tehát úgy gondolom, feltételezhetően prostituáltak szemeltek ki a kísérlet tárgyául a vírus készítői. S ezután ezekkel közöskültek a törpe-férfik. Aztán, hogy megszülettek a gyermekek, a lányok, én azt hiszem, megvizsgálták őket. Gondolom, akiktől lehetett, vettek vérmintát, hogy elemezzék, de talán ez sem kellett, lehet, hogy elég volt megszaglászniuk őket, s máris tudták, hogy bár a haladás jelentős, de „ez még nem az igazi”, ahogy mondani szokták.

Mindazonáltal ne feledjük, az eset óta eltelt valami két évtized. Ezalatt bizonyára tökéletesítették a vírust. S ha e tökéletesítésen olyasvalakik dolgoznak, akiknek intelligenciája hasonló

Szoszivaéhoz, akkor én azt hiszem, mostanra már készen is kell legyenek vele, végtére is már ez a vírus is, ami Zerti előállításában segédkezett, ez is, hogy úgy mondjam 80%-os tökéletességűnek mondható! Ha átmenetileg úgy nevezem el Szosziva népét, hogy törpék, bár némi fenntartással, mert Szosziva nem törpe, sőt Zerti sem, ez esetben azt mondhatom, hogy Zerti cseppet sem nevezhető embernek, de határozottan törpének, legfeljebb annyi mondható, hogy nem a legkiválóbb törpék egyike! Afelől azonban szikrányi kételyünk sem lehet, hogy Zerti nemcsak nem ember, de a törpék népébe való!

Most bemutatok bizonyítékokat, hogy szavaim igazát alátámasszam, úgy mint a génlánc bizonyos kitüntetett részeinek aminosav-sorrendjét, a vírus néhány milliószoros nagyítású elektronmikroszkópos felvételét, aztán a...

— Hagyd a nyavalyába, Ark, megbízunk a szakértelmedben! – kiáltotta közbe Dermon. — A vonatkozó anyagokat szkenneld fel az iskola belső számítógép-hálózatára, s akit érdekel, majd letölti magának! Engem jobban érdekelnek más dolgok! Válaszolj tehát: szerinted ebből az következik, hogy él még több más Zertihez hasonló fél-törpe az országban?!

— Inkább nyolcvan-, sőt, kilencvenszázalékos törpének mondanám. És igen, azt hiszem, hogy él. Valószínűleg nem is messze tőlünk, hanem itt a városban, ahol Zerti is élt. Úgy gondolom, hogy mert Zerti anyja akkoriban prostituált volt, ezt Slioma kiderítette, ezért nemcsak egyedül Kizit fertőzték meg a vírussal, hanem egy csomó más örömlányt is. Ezekre rá lehetne jönni úgy, hogy megszerezzük a rendőrségből az akkoriban aktív kéjhölgyek névsorát, és megnézzük, melyikük szült azóta. A megszült leánytól és az örömlánytól pedig vérmintát kell venni. Hogy ez hogyan oldható meg, nem az én dolgom, bár a névsor beszerzése nem lehet nehéz, mert a rendőrségen több tutu barátunk is dolgozik, úgy tudom, legalább egy mindenképpen, mert azt ismerem is, ugyanis ott náluk számítógép-szakértő, az elektronikus bűnözés ellen védi a hálózatukat.

— Igen, hát majd szólok neki... – mondta Dermon. — Akkor most azt mondd meg, miként terjed ez a vírus?

— Azt még nem tudom, csak azt, hogy miként *nem*! Ez épp óriási mérete miatt hihetetlenül érzékeny vírus, főleg mert gyakorlatilag nincs semmiféle védőmechanizmusa, minden kód benne az emberek javítását szolgálja. Ezért nem életképes néhány másodpercnél tovább a szabadban, nem terjed tehát kézfogással, cseppfertőzéssel, sőt, még közösülés útján sem. Vérvérzésmentességgel bizonyára terjed, de talán egyes étel- vagy italféleségekkel is, amennyiben holmi mikrokapszulákba csomagolják be a vírust a készítői. Hogy ez miként oldható meg, arról egyelőre fogalmam sincs, bár annyi biztos, hogy egyáltalán nem lehetetlen!

— Mondható-e – tette fel az újabb kérdést Dermon –, hogy Szosziva népében minden férfi törpe, és minden nő normális méretű?

— Nem mernék megesküdni erre, de legalábbis több mint valószínűnek tartom! Zerti fiának génkészlete is arra utal, hogy nem lesz nagy. Szosziva fia is törpenövésű lesz. És a nem genetikai bizonyítékok közül is erre utal az, hogy Kizi törpékkel közösült, amikor Zertit foganta. Slioma nyomozásai is törpékhez vezettek. Úgy néz ki, náluk a férfiak magassága akkor normális, ha törpe! Olyan 120-130 cm közötti.

— Akkor tehát ezt tekinthetjük úgy, mint egy törpékből álló terroristahálózat biológiai fegyverekkel folytatott agresszióját? – kérdezte az igazgató.

— Ez már politika, s ami politika, az nem rám tartozik! – mondta erre Ark, azzal befejezte az előadást, mert látta, hogy nincs több kérdés.

* * *

Az előadás után néhány órával jelzett a számítógép Szoszivának, hogy jöjjön az igazgató szobájába. Mire a leány odaért, már ott találta Arkot, Zertit, de ott volt Gáji barátnője is, – továbbá legnagyobb csodálkozására Krau úr is! Ott volt Slioma is, valamint néhány magas rangú tutu vezető.

— Azért hívatlak benneteket – kezdte az igazgató –, mert tanácskozni fogunk! Tudom, a tutuk jelmondata mindig az volt, hogy a sok tanácskozás csak süket duma, erre csak az ostoba politikusoknak van szükségük, mert az igazság mindig nyilvánvaló, aki tehát a logika szavát követi, az mindig megtalálja az egyetlen igazán helyes utat! Mégis úgy látom, hogy ez esetben cseppet sem nyilvánvaló, mit is cselekedjünk. Arról van szó ugyanis, hogy tudományos bizonyítékokkal alátámaszthatóan nyomára bukkantunk egy az egész emberiséget fenyegető veszélynek. Hiszen, ha ezek a törpék vagy akárkik folytatják a negatív Y vírus elterjesztését, akkor ebből az következik, hogy hamarosan nem is lesz senki embernőnek gyermeke, hacsak nem párizik egy törpével! Ez az emberiség kipusztulását vonja maga után, legalábbis a most ismert formájú emberiség kipusztulását. S mielőtt szoltok, sietve közlöm veletek, hogy idehívásotok előtt lekértem a világhálóról a legújabb népesedési statisztikákat, s ez arra utal, hogy az utóbbi két esztendőben rohamosan lassul a népességnövekedés, némely országokban, például Megyeriföldön egyenesen csökken a lakosság száma, még nem veszélyesen, még nem feltűnően, de igenis csökken! A mi országunkban is! Sőt, a csökkenés üteme növekszik, az idei első negyedévben például egyenesen 25%-kal kevesebb gyermek született, mint tavaly ilyenkor, ellenben érdekes módon a mégis megszületettek között 16%-kal több a lány, mint a fiú! Ez mintha arra utalna, hogy a törpe bácsik szorgalmasan párzanak!

— Tulajdonképpen mi a feladatunk? – kérdezte Ark.

— Az, hogy eldöntsük mindenekelőtt azt, hogy a világ elé tárjuk-e vagy nem, amire rájöttünk, aztán miután ezt eldöntöttük, el kell döntenünk azt is, hogy mi legyen a mi konkrét cselekvési tervünk! Ami Krau urat illeti, ő majdhogynem véletlenül került be közénk, eredetileg azért jött, hogy személyesen mondjon köszönetet Gájinak, ugyanis jelentős bizonyítékot nyert az elmélete: különböző mérési eljárások segítségével bebizonyították csillagász barátaink, hogy a fénysebesség igenis lassul! Lehet tehát, hogy lesz valami a hiperhajtóműből. De ez egy másik téma, Szosziva népének ügyét fontosabbnak érzem, s gondoltam, ha Krau úr már itt van, akkor bevonom az ügybe, hátha lesz valami használható ötlete. Végére még jogos is, hogy itt van, mert Szoszivát ő találta. Érkezésetek előtt már elmondtam neki a szükséges tudnivalókat. Most tehát halljuk, ki milyen véleményen van: értesítsük-e a hatóságokat vagy sem!

— Hadd szóljak először én! – kért szót Szosziva. — Azt szeretném elmondani, hogy aggályosnak érzem a részvételemet ezen a tanácskozáson, ugyanis bejelentem elfoglaltságomat a saját népem iránt! Én nem vagyok ebben az ügyben pártatlan, mert nem is lehetek az, ugyanis nem vagyok ember! Ez szerintem Zertire is igaz. Én tehát jobban teszem, ha most megköszönöm, amiért ide hívtatok, de távozom.

— Ellenkezőleg, maradj csak, mert épp jó, hogy jelen vagy! – tiltakozott maga az igazgató. — Idefigyelj Szosziva, ha nem vagyok is olyan zseni, mint te, de hülye sem vagyok, tehát nekem is eszembe jutott a pártatlanságod; gondolhatnád, ha mégis idehívtalak, annak oka van! Meg is mondom, mi ez az ok: épp az, hogy nem vagy pártatlan! Ez nagyon helyes, ugyanis én sem vagyok pártatlan! Szerintem itt egyáltalán senki nincs, aki pártatlan, tekintve, hogy mind vagy emberek vagyunk, vagy nem emberek! Ez valószínűleg a világ legelső igazi tanácskozása eltérő fajú értelmes lények között, mármint úgy, hogy e ténynek mindegyik fél tudatában van. Itt nemcsak rólunk emberekről van szó, de rólatok is, nevezzünk benneteket akár úgy, hogy törpék, manók, kisemberek, „izék” vagy „Szosziva népe”, s mert mindegyik fajról szó van, ezért ez ügyben nem dönthetünk egyedül mi emberek, nélkületek!

— Akkor ide az asztalhoz beszélgetőtársadul nem engem meg Zertit kéne ültetni, Dermon, hanem azokat, akik a vírust terjesztik – ellenkezett ismét Szosziva.

— Megint nemet mondok! Egyrészt azt sem tudom, hol keressem őket, tehát ez már emiatt is lehetetlen, másrészt azt, hogy ők mit akarnak, úgymint tudom: törpésíteni az egész bolygót! Ellenben te és Zerti olyan törpék vagytok, akik, hogy úgy mondjam a barátaink, tehát nem szélsőségesek, s emiatt a véleményetek annál inkább megfontolásra érdemes! Tehát maradjatok csak!

— Jó, de nem hiszem, hogy nagy öröme lesz a véleményemmel! Mert tudd meg igazgató úr, úgy vélem, te alapvetően ellenszenvesnek tartod a vírusterjesztő törpéket, erre utal az Ark előadása során kiejtett mondatod, melyben terroristáknak nevezted el őket. Én azonban most a szemedbe mondom, hogy nem tartom annak őket! Akkor lennének terroristák, ha megölnének valakit, ha elfognának valakit, ha fenyegetnének valakit, ha zsarolnának valakit, vagy ha kirabolnának valakit. De nem gyilkosok, nem tolvajok, tehát nem terroristák!

— Igenis tolvajok! Ellopják a nők nemzőképességét! – ellenkezett egy Gilkallad nevű tutu.

— Nem lopják el. A nők ezek után még igenis képesek megfoganni.

— De nem akárkivel.

— Eddig sem tudták, hogy kitől igen, és kitől nem.

— De csak törpétől lehet gyermekük.

— De a gyermekük nem lesz emiatt törpe.

— Meglehet, de nem sok nő vállalja, hogy egy törpével közösüljön, emiatt tehát a legtöbben életük végéig terméketlenek maradnak.

— Ne haragudj Gilkallad, de az a helyzet, hogy én cseppet sem tartom a törpéket ellenszenvesnek, emiatt nem tudok együttérezni e nőkkel, vagyis azt mondom neked, hogy amelyik embernő rasszista, aki pusztán amiatt nem közösül egy férfival, mert az törpe, nos, az a nő vessen magára! Megkockáztatom a véleményt, hogy az ilyen gondolkodású nő nem is kell, hogy szaporodjék, és továbbadja kifélcamodott erkölcsi és esztétikai érzékét!

— Tényleg nem vagy pártatlan – válaszolta erre Gilkallad.

— Ezen nem csodálkozhatok, sőt be is vallottam, hogy nem vagyok az! És ez végül is valóban érthető a részemről, nem?

— Meglepőt mondok: én azt hiszem, nagyon hasonlóan gondolkodom, mint Szosziva! – szólalt meg Ark. — Én sem tartom terroristáknak a vírusterjesztőket, bár egyáltalán nem amiatt, ami miatt Szosziva gondolkodik így. Ellentétben ugyanis Szoszivával, én megértem az aggályaidat, Dermon, a tiedet is, Gilkallad, és az a helyzet, hogy jómagam is aggályosnak tartom a bevetett módszert – ugyanis nem vagyok biztos benne, szabad-e valakit *meggyógyítani* akarata ellenére! Csakhogy épp ez az: én nemcsak nem tartom őket terroristának, de gyógyítóknak! Ismeritek a véleményemet, elméletemet a mostani emberiség kialakulásáról. Szerintem igenis ők, a vírusterjesztők az igazi emberek, s mi a korcsok, a betegek. Ők bizonyára a régi népesség maradványa, akik valamiért immúnisak az Y vírussal szemben, vagy más ok miatt menekedtek meg a fertőződéstől. Ők most egyszerűen megkísérlik meggyógyítani ezzel az antivírussal a fertőzött népességet. Egyedül azt tartom aggályosnak, ismétlem, hogy szabad-e valakit gyógyítani a megkérdésezése ellenére, mindez azonban nem jelenti azt, hogy ne orvosok lennének hanem terroristák. Ettől ők még igenis orvosok, és bevallom,

hajlamos vagyok drukkolni nekik, hogy sikerüljön a gyógyításuk. Amennyiben nő lennék, habozás nélkül önként megfertőzném magamat a javító vírusukkal!

— Én egyetérték veled, Ark – mondta Gáji – és kérlek is, hogy fertőzz meg ezzel a vírussal. Ugyanis szeretnék zsenigyereket szülni!

— Megértem a vágyadat, de ez nem célszerű! Biztos, hogy hamarosan felfedezünk még tökéletesebb vírust, s akkor még okosabb lesz a gyereked! – intette őt Ark.

— Sőt – szólalt meg most Slioma –, ha nem kell nagyon sokáig várni egy még tökéletesebb vírusra, akkor én is megvárom, de ha sokáig nem lesz jobb, hogy úgy mondjam számítógépes zsargonban: magasabb „verziószámú”, akkor jó lesz nekem e mostani is! Én is be akarom oltatni magamat! Ez ugyanis tökéletes védelem lesz nekem a fogamzás ellen, mert senki embertől nem lehet gyermekem, holott nagyon szeretek szeretkezni! Legfeljebb vigyázok majd, hogy törpével ne csináljam! Ha azonban mégis gyereket akarok, lehet majd gyermekem, legfeljebb akkor igenis csinálom törpével! És én sem bánom, ha akkor a gyerekem zseni lesz!

— De nem lesz ember! – vetette ellen Dermon.

— Ezzel kapcsolatban hajlamos vagyok úgy gondolkodni, mint Ark, hogy *ők* az igazi emberek!

— Jó, akkor úgy mondom, hogy az emberiség egy szó szerint *törpe* kisebbségéhez fog tartozni!

— Még ez sem biztos, mert egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy ebben a baktériumháborúban nem *ők*, a törpék győznek!

— Nem baktériumháború. Ha háború is, akkor is legfeljebb vírusháború! – pontosította őt a precíz Ark.

— Ha már szóba került a háború szó... – szólalt meg félénken Zerti – nem lehetne-e esetleg kimaradni belőle? Mert tudjátok egy háború, az olyasmi, ami az én számomra nagyon nem rokonszenves!

— A háború nekem sem az – szolt Szosziva – de én Ark nézetét osztom, hogy ez csak gyógyítás! Ha háború is, de legfeljebb az Y kromoszóma ellen háború, amennyiben egy orvos mindig háborút vív a betegséggel szemben!

— Ne is haragudjatok, de ez ostobaság! – szólalt meg most egy Xipóze nevű tutu nő. — Tisztelem Ark tudását, sőt megnézegettem a bizonyítékait is az eltelt órák alatt, mert magam is gensebész volnék. Belátom, hogy alapvetően igaza van. Elfogadom, hogy valaha sok száz-ezer vagy millió éve érte egy fertőzés az emberiséget, s emiatt jött létre az Y kromoszóma. Ez rendben van. De kérlek benneteket, ne feledkezzetek meg arról, ami közismert tény genetikai berkekben, hogy az emberi genom jelentős százaléka – talán túlnyomó többsége – nem más, mint beépült plazmid, vírus és transzpozon, ami mára már szerves részünket képezi, mint afféle genetikai szimbionta! Sok efféle nélkül már nem is léteznénk! Vagy ott vannak a mitokondriumok, amik szintúgy nyugodtan tekinthetők szimbionta baktériumoknak! Azok nélkül sem élhetnénk! Amit Ark felfedezett, az csak annyi, hogy a jelenlegi nemi rendszerünk szintén következménye egy efféle vírusszimbiozisonak. Ez nem is csoda, végül is az emberiség változik, mint minden faj, remélhetőleg e változás egyben fejlődés is, tehát én nem merném azt mondani, amit Ark, hogy *azok*, Szosziva népe az igazi emberek! Nem mondom azt, holott talán tarthatom magamat is olyan jó genetikusnak, mint amilyennek Arkot tartom! Ez azonban már nem elsősorban genetikai, hanem filozófiai kérdés különben is! Tehát én azt mondom: az az ember, akik mi vagyunk, sőt: *mi* vagyunk az *igazi* emberek! Mármost akkor természetesen,

ha az ember szó alatt olyasmit értünk, amit, hogy úgy mondjam az emberiség túlnyomó többsége általában érteni szokott e szó alatt. És az biztos, hogy e fura lények – és most nem bántani akarom Szoszivát e minősítéssel, hogy fura, mert én is szeretem őt, mint egyént, de hát nekünk embereknek ő igenis fura – szóval belőlük kevés van, tehát ha népszavazást tartanánk a bolygón, hogy mit jelent az *ember*, akkor kevesen mondanák azt, hogy Szosziváék emberek, s az értelmes lények óriási többsége azt mondaná, hogy mink vagyunk az emberek. Ha pedig valamennyire is tiszteljük a demokráciát, akkor el kell fogadnunk a többség véleményét. És nem hinném, hogy tévedek, amikor megkockázatom: mi legalább ezerszeres többségben vagyunk Szosziva népével szemben! Tehát az az ember, akit mi annak nevezünk! Ettől persze még szerethetjük és tisztelhetjük Szosziváékat is, ennek semmi akadály, de az emberek akkor is mi vagyunk. Ha pedig mi vagyunk az emberek, akkor ez azt jelenti, hogy Szosziva népe az emberiség megszüntetésére törekszik. És nagyon is kérdéses, hogy van-e joguk ehhez.

— Nincs igazad, Xipóze! – ellenkezett Ark. — Mert gondolj csak bele, a nem tutuk, a barbárok milyen iszonyú többségben vannak velünk tutukkal szemben! Ha ezek egyszer azt mondják majd, hogy a kétszerkettő öt, akkor is igazuk lesz csak amiatt, mert ők sokan vannak?!

— Amiről én beszélek, az szemantikai kérdés, jelentéstani, és nem matematikai.

— Jó, akkor mondok más példát! A sötét középkorban az emberek óriási többsége hitt a boszorkányok létezésében, és megégette őket. Csak amiatt, mert ők többen voltak, már igazuk is volt?! Csak amiatt a megégetett nők már valóban boszorkányok is voltak?!

— Bármilyen furcsa is, de azt mondom, hogy részben igen! Természetesen nem volt igazuk, amikor megégették őket, de ennek semmi köze ahhoz, hogy igenis boszorkányok voltak, természetesen nem úgy, hogy az ördöggel szövetkeztek volna, de úgy igenis, hogy boszorkány az, akit a többség annak nevez! Az egészen más kérdés, hogy emiatt megégethetőek-e.

— Jó – szólt hirtelen Szosziva –, legyen neked, Xipóze! Elfogadom, hogy nem vagyunk emberek. Legyen nektek, legyen a tietek az ember-név! Amúgy is valószínűnek tartom, hogy a népem tagjai másként nevezik magukat. Legyünk mi törpék vagy manók, ahogy akarjátok, végül is kell valami szó ránk is, és e nevek jók, mert utalnak a kis termetre. Menjünk tovább, mert e vita nem érdemi fontosságú kérdésről folyik! De csak akkor fogadom el, ha ennek nincs minősítő felhangja, tehát nem jelenti egyesek tudatában okvetlenül azt, hogy csak mert nem vagyunk emberek, kevesebbet érünk, mint az emberek, mert az ember, az holmi felsőbbrendű lény!

— Ez magától értetődik – bólintott az igazgató.

— Szosziva, e gyanúsítás nem méltó hozzád, de hozzánk, tutukhoz sem! – mondta Xipóze. — Én ugyanis tényleg csak szemantikai kérdésként kezeltem e meghatározást, nem minősítő jelzőnek szántam! Mindazonáltal szeretném, ha megértenétek a nézetemet, ami mégis szorosan kötődik az ember szó meghatározásához! Arról van szó ugyanis, hogy én erősen hiszem, hogy az emberiség, mégpedig a jelenlegi formájában, számos értéket hordoz, amik nemcsak megőrzésre méltóak, de amelyeket Szosziva népe, e törpe-nép, nem hordoz! De mielőtt kifejténém, hogy mire gondolok, javaslom, szavazzunk már végre végleges nevet nekik! Abban megegyeztünk, hogy nem emberek, de én nem igazán szeretném törpéknek nevezni őket! És nem is csak amiatt, mert Szosziva nem törpe, sőt, valószínű, hogy a nők egyáltalán nem is törpék közöttük. Hanem az, hogy „törpe”, annak a szónak a fülemben van valami pejoratív melléklöngéje! Mert van olyan kifejezés, hogy „törpe kisebbség”, olyan is, hogy „törpe-eszű”, de nincs olyan, hogy „manó kisebbség”, és olyan sem, hogy „manó-eszű”. És én bár

nem tartom embernek Szoszivát, sem senkit a népéből, de valóban nem kívánom sem lebecsülni, sem megsérteni-megalázni őket. Ami amúgy is oktalan gőg lenne a részemről, mert nekem még a tutuk közt is ritka magas, 247-es az IQ-m, de Szosziváé mégis ennek a másfélszerese! Tehát észbelileg sem törpe! Vagyis javaslom, hogy hagyjuk el a törpe szó emlegetését, és legyenek inkább *manók*! Úgyis volt Slioma szerint nekik egy Manósipka-kiadójuk, tehát e név nem lehet sem ismeretlen, sem ellenszenves nekik! Azt hiszem ez sokkal kedvesebb név!

— Nem ellenzem – mondta azonnal Szosziva.

— Én sem – mondta Zerti. És mások sem elleneztek. S így meg lett szavazva, hogy Szosziva és népe a *manók*. A későbbi események igazolták, hogy jól választották meg a népnevet.

— Folytatom akkor, jó? Tehát itt van például rögvest a család ügye! Egyáltalán, a párkapcsolaté! Nem kívánok a mindentudó pózában tetszelegni, én sem ismerem jobban a *manókat*, mint ti. Nem ismerek több manót, mint Szosziva és Zerti, sőt, Zerti nem is abszolút tökéletes manó, biztos ezért is nem vették fel vele a többi manók a kapcsolatot, mert ezt érezték is a szagán. De épp mert egy abszolút igazi manót ismerek, Szoszivát, ezért le merek vonni bizonyos következtetéseket! Akármibe le merem fogadni, hogy a manóknál nincs család semmiféle olyan értelemben, ahogyan azt mi emberek értjük! Már az is erre utal, hogy Szosziva képes szaporodni abszolúte mindenféle férfi-közreműködés nélkül! Csak úgy gondol egyet és kész, máris van egy fia vagy lánya! Már ne is haragudjatok, de ez engem igenis az államalkotó rovarokra emlékeztet! És az is, hogy a manóknál a nők nagyok, a férfiak pedig, tehát a *dolgozók*, azok kicsik. Hiszen az államalkotó rovaroknál is a királynő nagyobb, mint a dolgozók, a természetnél egyenesen akkora nagy, hogy már mozgásképtelen is! De a méheknél is nagyobb valamicskével a méhkirálynő, mint a dolgozók. Tudom, tudom, a méheknél az apa nélkül létrejött haploid hímek, a herék, nem dolgoznak. De a hasonlóság mégis elgondolkodtató, nem?!

— Miből gondolod, hogy nálunk dolgoznak a férfiak? – kérdezte Szosziva.

— Abból, hogy a balesetnél, amikor elhagytak téged, sok-sok manóférfi halt meg, de csak egyetlen azonosítatlan női holttestet találtak. S még az sem biztos, hogy ő volt az anyád, lehet, hogy csak egy véletlenül odakeveredett nőről volt szó. Tehát a férfik kísérték téged. Lehet, hogy afféle testőrök voltak. Plusz a gondozóid. Dajkáid. Ez pedig munka! De különben sem hiszem, hogy értelmes lény ne végezne hasznos munkát. Ha pedig így van, akkor szerintem a tipikus manócsaládban a nő nemigen dolgozik, mármint ha munka alatt olyasmit értünk, amit nem szívesen végez valaki. Szerintem nálatok, Szosziva, a nők igenis olyasféleképpen élnek, mint a méhkirálynő, állandóan csak szülnek, többnyire fiúkat, akik mindennel ellátják és védelmezik, tehát dolgoznak. És e fiúk nemigen alapítanak családot, mert minek is, génjeik elterjesztését nem önmaguk, hanem anyjuk végzi, mert sok-sok testvért szül nekik, akikkel mind rokonok 50%-ban. Ha megvizsgálod az érzéseidet Szosziva, be kell látnod, hogy számodra nagyon rokonszenves dolognak tűnik egy ilyen család, ahol te vagy az egyedüli nő, és körülötted ugrál a sok-sok férfi! És elárulom, hogy posztgraduálison pszichológiát végeztem, és mint pszichológus is ezt állítom rólad! Erre, amit elmondtam most, utal az is, hogy miként éreztél a neked készült első filmmel kapcsolatban, mert csodálatosnak tartottad a gondolatot, beleélve magadat a hősnő szerepébe, hogy egyedül légy valahol nő, és ellásd a szülés munkáját, vállalva így az emberiség fenntartásának feladatát, és teljesen *kiakadtál*, hogy úgy mondjam, a tökéletesen ártalmatlan Hófehérke történeten, csak mert Hófehérke nem maradt a törpékkel! Ez pedig teljesen ellentétes az emberek családfelfogásával! Te ott majdnem megölted magadat, annyira ellentétbe kerültél az emberi családfelfogással, mert mintegy génjeid örökségeként érezted, hogy neked az való, hogy a sok törpével maradj, tehát a manókkal, sok

férfi közé egyedüli nőnek! Holott minden igazi embernőnek egyszerűen iszonyatosnak tűnne, hogy egész élete folyamán állandóan csak szüljön! Te azonban tényleg erre vagy teremtve, ezt mutatja az is, hogy olyan könnyedén szültél, az egész nem volt a számodra nagyobb ügy, mint egy fogmosás! De ne értsetek félre, én ezzel nem azt mondom, hogy Szosziva a csoportszex híve lenne vagy ilyesmi, mert bár biztos vagyok benne, hogy képes ivaros úton, tehát párzással is szaporodni, de abban is biztos vagyok, hogy erre egy manónő igen ritkán szánja rá magát, ugyanis nincs rászorulva! Egy manónő bizonyos értelemben a frigiditás csúcsa kell legyen, mert nem érzi a klasszikus, tehát emberi értelemben vett nemi vágyat! Na és e hosszas beszédemből az kell, hogy „kivilágolják”, miszerint bár a manók is kell ismerjenek mindent, mint mi emberek, hiszen közöttünk élnek inkognitóban, de alapvetően idegen az életformájuktól minden olyasmi, mint házasság, család, monogám párkapcsolat, sőt, maga a szerelem is! Nem hiszem, hogy egy igazi manótársadalomban lenne olyan, hogy vőlegény, menyasszony, sőt akár szabad párválasztás is, azaz, nagyon is van olyan, csak hogy az kizárólag a nőre vonatkozik, aki mindent megtehet, mert szerintem manóéknál a férfiaknak alapvetően *hallgass* a nevük! Úgy vélem, ott igazi nőuralom van, de még az is egészen másként, mint ahogy általában a regényírók néhányszor elképzelték a nőuralmat nálunk embereknél, mert a manóknál óriási többségben vannak a férfiak a nőkkel szemben, s ennek *ellenére* van náluk nőuralom! Úgy képzelem, a férfiak ott eléggé szabadon élhetnek, de csak ami a részletkérdéseket illeti, mert minden fontos dologban igenis a nő, az anya hozza meg az elvi döntést, aztán a férfiaknak csak a részletkérdések kidolgozása a feladatuk! A kivitelezés! Tehát a manóknál igenis uralkodik valóban a nő, nemcsak szül, mint a méheknél! Ott szerintem, ha a nő azt mondja valamire, hogy annak úgy kell lenni, akkor az nemcsak úgy is lesz, de szerintem meg sem fordul a férfiak fejében, hogy másként is lehetne! Ott szerintem a férfi a legmerészebb rémálmában sem gondol arra, hogy bármiben is ellenkezzék az anyjával! A nő nem kell náluk parancsoljon, mert a férfiak genetikailag vannak kondicionálva az abszolút engedelmességre! Tehát ott a férfi egyáltalán nem választhat párt, hanem *kijelölik*, hogy ő lesz a párja a nőnek, – méghozzá csak arra a néhány alkalomra, s legközelebb valószínűleg más férfi fog párosodni a nővel. Vagy nem jelölik ki a férfit erre élete végéig egyszer sem, mert ez is lehet. Sőt, a legtöbbjüknek az a sorsa, hogy nem jelöltetik ki, tehát életében egyszer sem párizik. Mit szólsz ehhez, Szosziva?!

— Ha azt várod, hogy azt mondjam erre: mindez tetszik, rokonszenves nekem, mert ezzel a válaszzal támogatnám az elméletedet, akkor azt mondom, hogy nyertél, mert valóban úgy érzem, hogy maradéktalanul boldog lennék egy ilyen társadalomban! Meglehet tán, hogy ez benneteket riasztana, de engem nem riaszt. Sok múlik persze a részleteken.

— Na látjátok! Manónak lenni, az azt jelenti, hogy teljesen feladni eddigi kulturális eredményeink java részét!

Erre azonban megszólalt Zerti:

— Én csak egy félig gyengeelméjű, nyomorék manó vagyok, de hadd mondjam el én is, hogy miként látom a helyzetet! Manónak lenni, az tehát azt jelenti, hogy feladjuk az emberiség következő nagyszerű vívmányait: feladjuk azt, hogy a leányt akarata ellenére férjhez adják. Manóéknál nincs család, tehát el kell feledni az asszonyverés és a házasságon belüli nemi erőszak nemes intézményét! Sőt, mert manónőből oly kevés lehet, s azokat is védik a saját fia, ezért még házasságon kívül sem lehetséges nemi erőszak, ó milyen kár is ez, vérzik a szívem érte! Manóéknál sok a férfi egy nőre, tehát nem dolgozhat az egyetlen nő a sok férfira, hanem fordítva van, tehát nem olyan a nő élete, hogy amint hazaér a férj, le kell húzni a lábáról a bűdös zoknit és kimosni, rohanni, hogy enni adjunk neki, mert ha nincs kész a kaja, akkor üvölt a részeg állatja, nem az van, hogy a nőnek el kell látni az otthoni munkát, miután

ő maga is elfáradt már a munkahelyén, közben meg a férjecske csak ül nyugodtan a fotelban és nézi a tévében a meccset vagy újságot olvas! Ó igen, szégyellem, hogy manó vagyok, mert nálunk nincs meg mindez a csodálatos, lélekemelő kulturális vívmány! Ó igen, nem is vitás, hogy jelenteni kell a hatóságoknak az ügyet, mert akadályozzuk ám meg, hogy az emberiség manó legyen! Nehogy szakítsunk ezekkel a megőrzésre méltó hagyományokkal! És legfőképpen ó, milyen kár, hogy a manóknál fel sem merülhet a nő alacsonyabbrendűsége! Én mondom nektek, ez ellentétes minden vallással, márpedig a vallás is kulturális vívmány, tehát én mondom nektek, azonnal öljetek meg engem és Szoszivát, majd utána irtsatok ki minden manót, mert az olyan átkozott fajnak, ahol a nők alacsonyabbrendűségéről nem lehet szó, egy ilyen fajnak tehát nincs helye a világban!

— Felesleges a gúny, Zerti, anélkül is megértjük, ha mondani akarsz valamit, ez itt most komoly tanácskozás! – róttá meg őt Dermon.

— És szó sincs róla, hogy ki akarnánk irtani benneteket, téged, Szoszivát vagy bárki manót! – mondta Ark.

— Ha ti nem is akarjátok, akarja azt majd más! – szólalt meg erre Slioma komoran.

— Ebben igazad van! – mondta azonnal Krau is.

— Gondoljátok, hogy ez a veszély valós? – kérdezte idegesen Gilkallad.

— Nagyon is. Egészen biztos vagyok benne, hogy a manók valóban sokkal kevesebben vannak, mint az emberek, de ennek épp az az oka, hogy nagy részüket kiirtották a történelem során! – felelte határozottan Gáji.

— Na, de ez nem lehet – ellenkezett az igazgató – mert efféle vérengzésnek emlékei volnának, azok pedig nincsenek!

— Történhetett ez az írásos korszak beköszönte előtt is.

— Akkor vagy az összes manó kipusztult volna, vagy újra elszaporodnak az eltelt ezer évek alatt, s akkor most vagy sok lenne megint a manó, vagy újabb vérengzés történt volna, de már az írásos korszakban, s ezért tudnánk róla!

— Meglehet, hogy ez az érv nem helytálló, ha ugyanis a manók nagyon hosszú életűek, de – vagy nem *de*, hanem épp *ezért* – lassan szaporodnak! És ti mondtátok, hogy Szosziva nagyon hosszú életre számíthat! Ha pedig így van, akkor még azt is el tudom képzelni, hogy a ma élő kicsit is idősebb manók esetleg *saját szemükkel* látták a történelem nagy manóirtásait, s annak a személyes túlélői! És azt sem mondhatjuk igazgató úr, hogy nincsenek nekünk embereknek is emlékeink a manók létéről! Hogy is ne volnának! Maga az is emlék, hogy van a nyelvünkben szó a kis méretű emberekre, az tehát, hogy létezik a manó szó! És minden mese meg legenda, ami manókról vagy törpékről szól, szerintem egy-egy ilyen emlék! És mit is mondanak ezek az emlékek? Ezek a mesék, legendák, mondák, mítoszok?! Ugye, hogy ezekben soha nem szerepelnek törpe-lányok vagy manó-lányok, mindig csak férfiak?! Sőt, például az összes olyan embernyelvben, amelyben vannak nyelvtani nemek, ott a törpe szó hímnemű!⁸ Vagyis az emberek szerint egy törpe, az férfi! Ez épp arra utal, amit Xipóze mondott, hogy nagyon sok lehet a manófiú, de csak igen kevés a manólány, s ezeket is védik a férfiak, ami gondolom én, hogy azonos a bűjtatással! S mert a mi fogalmaink szerinti normális testméretű manónőket mi emberek nem láthattuk, épp e nagy védelem miatt, csak a kicsi manóférfiakat, emiatt elterjedt róluk, hogy mind kicsik! Na és mert kicsik, emiatt félhettek közénk merész-

⁸ Lásd például nálunk a német nyelvet, ott is hímnemű a törpe szó: *der Zwerg*.

kedni, amire minden okuk meg is lehetett a kiirtás veszélye miatt, s így elhúzódhattak járhatatlan szurdokok, barlangok mélyére, emiatt a legenda, hogy a manók a föld mélyében élnek! A harciasságukról szóló legendáknak az lehet az alapja, hogy minden bizonnyal elkeseredetten védekeztek, főleg ha a ritka manónők közelében mászkált valaki! Meg merem kockáztatni azt is, hogy a manóférfiak többnyire szakállasok! Ott aztán a Hófehérke mese is, ahol még az is, hogy a sok törpe közé – akik rejtetten élnek az erdő közepén, tehát nehezen megközelíthető helyen! – hogy tehát ide elkeveredik egyetlen nő, a Hófehérke, aki persze már normális méretű, nos, szerintem ez is afféle igazságmag, ami a mesékben néha benne van, mert ez szinte azt fejezi ki, hogy ilyen egy normális manócsalád! Én azt hiszem ezt igen pontosan érzékelték is Szosziva, ezért is borult akkor nagyon ki, amikor nem itt lett a mesének vége! Aztán, a legtöbb mesében a törpék és manók nemcsak szakállasok, de öregek is! Azt hiszem ez annak a homályos emléke lehet nálunk embereknél, hogy a manók nagyon hosszú életűek! No meg annak, hogy emberi fogalmak szerint a szakáll az idős emberekhez illik! De még ez sem minden, amit mondhatok: mert nézzük csak a „manó” szó hangalakját! Tudom, hogy amit mondok, nem tekinthető tudományos nyelvelemzésnek, de mégis elgondolkoztatónak tartom, hogy nagyon sok nyelvben e szóhoz hasonló hangalakú szó jelöli azt a szót, hogy „férfi”, ahol meg efféle szó nem férfit jelent az adott nyelvben, ott épp azt jelenti, hogy „ember”! Ilyen szavak a következők: Man, Men, Manus, Manusz, Mandró és még sok más!⁹ Ez pedig azt jelenti szintén, egyfajta népemlékezetben megtartva, hogy egyrészt a manók férfiak, másrészt hogy igenis ezek az igazi emberek, mert e nép neve jelöli azt, hogy „ember”, sőt, épp mert ők, akik emberek, többnyire férfiak, ezért is terjedhetett el az a szokás, hogy az „ember” szó általában férfit jelent, és emiatt nem is tartják a nőt embernek! És még mindig nem végeztem az emlékek felsorolásával, mert köztudomású, hogy sok primitív népnél hagyomány, mítosz az, hogy a hangya szent állat, mert az emberek, mármint az emberek ősei régen állítólag hangyák voltak¹⁰, na és az nem tagadható, hogy a hangya, az kis állat, amiként a manó is kis ember, és a manók élete sok szempontból hasonló a hangyákéhoz, mert összetartó, zárt közösségben élnek, és a hangyáknál a szaporodás funkcióját egyetlen nőnemű példány látja el, miként a manóknál is valószínűleg! Ez is tehát egy eltorzult igazságmag az emberek legendáiban, hiszen megőrizte annak emlékét, hogy az emberek a manók utódai! Tehát nagyon is sok emlékünks van a manókról, igazgató úr! Én azt hiszem, hogy teljesen jogos a félelem attól, hogy amint meggyőzzük a külvilágot a manók létezéséről, azonnal mindenki Szosziva és Zerti meg a gyermekeik fejét fogja követelni! Főleg, ha kiderül, hogy a manók már kezelik is valamiféle vírussal az emberiséget! Mindenki rögvést arra az esetre fog gondolni, amikor nyolc esztendeje terroristák lépfenét szórtak szét a fővárosban!

— Nemcsak Szoszivát és Zertit akarják majd megölni – szólalt meg Krau úr –, hanem azonnal meglincselnek mindenkit, akinek a testmérete kicsit is alacsonyabb, mint a megszokott! Kivétel nélkül minden ilyen embert kiirtanak, anélkül, hogy megvizsgálnák a vérért, hogy manó-e. Nagy lesz ugyanis a hiszti!

— Igen, meglehet – bólintott erre Dermon –, de ha nem jelentjük az esetet, akkor is kiderül ez előbb-utóbb, mert a népszaporulat lecsökkenté nemsokára feltűnik majd mindenkinek, s ha valaha kiderül, hogy erről az összeesküvésről tudtunk korábban, de nem jeleztük, akkor bennünket a manók cinkosának tekintenek majd, főleg mert Szosziva és Zerti is itt vendégeskedik, s ekkor bennünket is meg akarnak majd ölni!

⁹ Nálunk a Földön is, a német nyelvben például: *der Mensch* = az ember.

¹⁰ Például ilyen hagyomány van a Földön is, a hopi, apacs és navahó indiánoknál. A közép-indiai korkuk mítosza szerint Mahadeo (Siva) egy hangyaboly vörös földjéből teremti meg az első emberpárt.

Most egy Levrupí nevű tutu nő szólalt meg.

— Amit Dermon mondott, valós veszély. De szerintem azt kell eldönteni, igazuk van-e a manóknak vagy nem, jogos-e, amit tesznek vagy nem! Mert ha jogos, akkor nem szabad elárulni őket. Ha nincs igazuk, jelenteni kell az esetet. Márpedig azt hiszem, igenis jelenteni kell, mert az eset egyértelmű: ha történt is vérengzés a soraikban, az minimum ezer esztendőkel ezelőtt lehetett, s ilyen régi eseményért, akármilyen kegyetlen tett volt is, nem lehet bosszút állni a gyilkosok sokadik generációs utódain! Még az is túlzás, amit egyes szent könyvek állítanak, hogy isten úgymond „hetedízíglén” büntet ezért vagy azért a vétekért, holott az az isten még nagyon szelíd a hetedízíglenes büntetéssel a manókhoz képest, mert a vérengzés óta nem hét, de hetvenhét nemzedék is elmúlhatott!

— Az a baj, Levrupí, hogy te a manók részéről ezt bosszúnak tekinted, holott csak gyógyítás – mondta Ark – és be is bizonyíthatom neked, hogy nem akarnak bosszút állni! Ugyanis ezerszerte könnyebb lett volna olyan vírust kitalálniuk, ami légi úton terjed, és kizárólag az embereket pusztítja ki, de a manókat nem! Ezzel rég kész lehettek volna, ha pusztítani akarnak, ezt genetikusként mondom neked, és nem kínlódnának ennyit a gyógyító vírussal!

— Ezzel akkor is ártanak nekünk, kénytelenül beleavatkoznak az életünkbe, és ehhez semmi joguk! Ez egy világméretű összeesküvés, ami ellen fel kell lépünk!

— Igen ám – szólt most Szosziva –, de szerintem, ha kiderül, hogy élnek manók, akik nem emberek, úgy akkor sem hagynák a népemet élni az emberek, ha nem vetették volna be az átalakító vírust! Márpedig az lehet, hogy nektek embereknek jogotok van élni, de joguk van a manóknak is, talán még több joguk is, ha elfogadjuk, hogy aki értelmesebb, annak több a joga! Ezzel a nézettel pedig épp ti, tutuk nem vitázhattok, mert ti is ezt valljátok, ti is az észet dicsoítitek! Vagyis a manók csak a saját jogaikat védik. Ráadásul eközben az értelem érdekében munkálkodnak, mert a megfertőzöttek utódai értelmesebbek lesznek, s ezt ti, tutuk is kell, hogy becsüljétek!

— De nem emberként lesznek értelmesebbek! – mondta Xipóze.

— Ti, tutuk is át akarjátok alakítani a testet.

— De úgy, hogy alapvetően mégis megmaradjunk embernek!

— A különbség csak fokozati.

— A különbség igenis minőségi, annyira alaposan megváltozik a nemiséggel kapcsolatos minden tulajdonság, a biológiai is és a társadalmi is!

— Csodálkozom rajtad Xipóze, csak nem lettél Szürke? – kérdezte Ark.

— Miért lennék én Szürke?! Kikérem magamnak e vádat!

— De hiszen a Szürkék azok, akik annyira mindennél fontosabbnak tartják a nemiséget! Miért nem az észet nézed, az méltó egy tutuhoz!

— Elsősorban én is az észet tekintem, de mindennek van egy határa, az emberi nem átalakulásának is! Hiszen a kutyák is átalakult farkasok, de ennek ellenére nem nevezzük már őket farkasnak, egyszerűen azért, mert túlságosan is átalakultak!

— Ha ez érdekel téged, bevallom neked, hogy én, mint a tényekhez hű biológus tutu, egyszerűen elkorcsosult farkasoknak tartom a kutyákat, és nem külön fajnak, ugyanis képesek szaporodóképes utódot nemzeni kutyák és farkasok egymással!

— Az a baj, hogy hiába vagyunk tutuk, Ark, de igenis nem lehet mindent egyedül hűvös logikával eldönteni, az érzelmek kikapcsolása nélkül, ugyanis az érzelmek létezése is a való világ ténye, amivel számolni kell!

— Meglehet, hogy ez tény, de ezt inkább az emberiség negatív tulajdonságának tekintem!

— Mondj bármit, de az a véleményem, hogy kell szabjunk egy határt az emberiség átalakulásában is, és e határt átlépnénk akkor, amikor hagyjuk magunkat elmanósítani!

— Biztos ugyanezt érezték az őseim, amikor az Y fertőzés következtében kialakult a mostani emberiség, tehát ők, a manók átalakultak, s ezért akarják most azt visszacsinálni! – mondta Szosziva.

— Az idő kerekét nem lehet visszapörgetni évezredekkel.

— De Xipóze, láthatod, hogy *lehet*: elég hozzá egy ügyes vírus!

— Ez értelmetlen vita. Jelentsük, vagy ne jelentsük? – kérdezte Dermon.

— Tulajdonképpen azt kell eldönteni, hogy kinek a pártjára álljunk: önmagunk, az emberek pártjára, vagy a manókéra? – mondta Gáji.

— Én nem vagyok benne biztos, hogy ha jelentjük, azzal az emberek pártjára állunk, mert lehet, hogy az egész emberiségnek úgy lenne a legjobb, ha manóvá válna! – vélte Zerti.

— Igen, a manók így gondolják, azért fertőznek bennünket – mondta Dermon.

— De én nem vagyok manó, s nem így gondolom! – mondta határozottan Levrupí.

— És én sem! – mondta Jedalik, egy eddig hallgató tutu férfi.

— Én azonban ember vagyok, tehát magam sem manó, de hajlamos vagyok a manók pártját fogni, bár bizonyos fenntartásokkal! Mindazonáltal úgy vélem, hogy inkább nekik van igazuk, mint az embereknek, és hagyni kell, hogy tegyék, amit tesznek, minél tovább maradjanak csak észrevétlenek! – mondta Ark.

— Ezzel az emberiség árulója leszel! – mondta Xipóze.

— Hagyjuk ezeket a nagy szavakat, hogy „áruló”, meg ilyesmi! Amíg a manók nem tesznek aktív lépéseket a kiirtásunkra, csak tökéletesíteni igyekeznek bennünket, addig hajlamos vagyok azt mondani, hogy legyen, amit akarnak, mert bolygónkon megnövekedik úgy az értelem mennyisége! Ismétlem, hogy csakis abban az ügyben vannak fenntartásaim, hogy szabad-e meggyógyítani valakit akarata ellenére, de belátom, hogy nincs más választásuk, s úgy vélem, az okozott haszon mennyisége indokolja az eljárás erkölcsileg kifogásolható mi-voltát!

— Én pedig fenntartás nélkül a manók oldalán vagyok, holott magam is ember vagyok – sajnós! – mondta Gáji. — Megkérlek Ark, hogy amint rábukkansz egy igazán tökéletes vírusra, azonnal szólj nekem, hogy beoltassam magamat, mert manó lányokat akarok szülni! És nem tartom emiatt az emberiség árulójának magamat, mert a manók is emberek, hiszen én is ember vagyok, tehát az én utódaim is emberek, még ha manók is! A manó, az az én fogalomtáramban azt hiszem ezek után egyszerűen azt jelenti majd, hogy „felsőbbrendű ember”! És megkérlek téged Szosziva és téged Zerti, hogy ezentúl tekintsetek tiszteletbeli manónak!

— De hiszen eddig is az voltál! Mindenki az, aki a barátunk! – mondta szelíden Szosziva.

— Nem éppen! – ellenkezett hevesen Xipóze. — Én is a barátodnak tartom magamat, Szosziva, de határozottan úgy, mint ember, s manó még tiszteletbeli sem akarok lenni! Sőt még abban sem vagyok biztos, hogy barátja vagyok-e a többi manónak! Mert neked Szosziva

és neked Zerti, nektek igen, de ti nem is törtök az emberiség ellen! A manók eljárása ez ügyben nemcsak aggályos, ahogy Ark mondta, de határozottan tisztességtelen! Tudom persze, hogy ti ketten, mert manók vagytok, ezt nem látjátok be.

— Nem éppen! – ellenkezett Zerti. — Én igenis belátom! Valóban úgy lett volna a legnagyobb szerűbb, ha bejelenthetik, hogy megvan a fertőzés ellenszere, vissza lehet csinálni mindent jóvá és széppé, megszabadulva az Y vírustól, tehát jöjjetek emberbarátaink, beoltjuk a nőket, s egyetlen nemzedéken belül minden nagyszerű lesz! De tudod Xipóze, én egész fiatalkoromat emberként éltem le, és bár aránylag gazdag országban éltem, de sok mindent láttam mégis a világból! És ott van még a televízió is meg az újságok... tehát azt mondom neked: az csak egy süket duma, egy maszlag, amivel a nevelők tömlik az óvodások fejét, hogy lehet mindig jónak lenni, meg abszolút becsületesnek, hogy az igazság mindig győz, hogy a gazdagok megosztják a szegényekkel a javaikat, és így tovább! Ez csak egy rózsaszín álomkép, de a valóság nem rózsaszín, hanem vörös: *vérvörös*! Vértől vörös! A világ óriási részén, s merem állítani, hogy nagyobbik részén, már a bölcsőtől kezdve nem iskola neveli a gyermekeket, hanem az utca. Nem embertanáraik vannak, hanem tanáraikat így hívják: Félelem, Betegség, Éhezés, Erőszak, Nyomor, Gyermekprostitúció! Nekik nem az a legnagyobb gondjuk, miként surranhatnak be egy moziba, ahol 18 éven felülieknek való filmet vetítenek, mert nap mint nap látják maguk körül azt, amit nemhogy 18, de 118 éven felülieknek sem szabadna látni! Őket nem tanárok világosítják fel a szex és nemiség tényeiről valamikor a felső tagozatban, hanem talán már nyolc meg tíz esztendősen a gyakorlatban átélik ezt, amikor megerősokolják őket! Ők nem azt tanulják meg, hogy amijük van, azt osszák meg másokkal, hanem azt, hogy elvágják mások torkát néhány kenyérmorzsáért! Ha ugyanis nem így cselekednek, akkor ők halnak éhen! És nagyon hamar megtanulják azt is, hogy olyan nincs, hogy becsületes harc, az csak illúzió, mert egyszerűen arról van szó, hogy az erősebb mindig győz, a gyöngébb legfeljebb akkor, ha váratlanul támad, de ennek persze nagy a kockázata! A szabály tehát nagyon egyszerű: mindig a gyöngébbet üsd! És mert a gazdagok erősek, mert őket szolgálja a rendőrség, katonaság, a törvények, a jó fegyverek, emiatt a szegények egymást ütik-ölik, egymástól lopnak-rabolnak, s a gazdagokat csak elkeseredetten gyűlölik! Ilyen a világ, Xipóze, s ha mi manók nagyon kevesen vagyunk, akkor biztos, hogy mi vagyunk a gyöngébbek, még akkor is, ha akár minden egyes manó nagyon gazdag is netán külön-külön! Ha valóban oly hosszú életűek vagyunk, akkor elképzelhető, hogy volt ideje minden manónak meggazdagodni. De még ez esetben is, a manók összessége nagyon szegény a világ összességéhez viszonyítva. Tehát mi vagyunk a világ szegényei, elnyomottai. Végül is nem lehet jó érzés úgy élni állandóan, hogy titkolni kell igaz valónkat! Tehát: ilyen a világ, s ilyen világban a gyöngébb csakis úgy érvényesítheti jogát az életbenmaradáshoz, ha végtelenül alattomosná, aljassá válik, ha állandóan csak sündörög, lopakodik, orvul támad, hátulról, és már ne haragudjatok, hogy kimondom a csúnya szót, de: le se szarja, hogy mások, az erősek, mit hablatyolnak lovagias küzdelemről! Ugyanis abban a pillanatban meghalna, amint megpróbálna lovagias lenni! A gyöngé egyszerűen nem engedheti meg magának a luxust, hogy bármi előnyről lemondjon, és bármi előnyt átengedjen az ellenségnek! S amit elmondtam, az igenis nem egy heves érzelmi kifakadás, hanem tökéletes összhangban áll az evolúció tényeivel! Lám csak, még szólásunk is van erre, az, hogy „gyáva nyúl”, és mit mondjak, a nyúl szerintem is gyáva! De ugye, hogy még életben van, vannak még nyulak a világban, hát most képzeljétek csak el, ha egyszer úgy döntenének a nyulak, hogy bátrak lesznek, s nem futnak el ezentúl gyáván a farkas elől! Képzelhetitek a következményeket! Egyetlen alkalommal lehetne csak bátor mindegyik nyúl, többé soha! És a bátorságát nem örökítené át egyetlen utódba sem! Hogy úgy mondjam: a becsületesség és bátorság a gyöngék számára nem örökletes tulajdonság! Tehát ne jöjjetek nekem itt azzal, hogy a manók galádok, meg aljasok, meg alattomosak, meg terrorista módszereket használnak! Ez ugyanis mind igaz, csakhogy vegyétek már észre, hogy egyszerűen

nem is tehetnek másként! Tehát emiatt én nem ítélem el őket! Sőt mondok még valamit: miután az emberek vannak többségben a világban és nem a manók, ezért az emberek a felelősök amiatt is, hogy a manók ilyenek, amilyenek, mert az emberek tették olyanná a világot, amiben nem érdemes becsületesnek, bátornak, őszintének, egyáltalán: *nemes jelleműnek* lenni! Én csak azon csodálkozom, de tényleg és komolyan, hogy ha valóban igaz, amit Ark mondott, hogy sokkal könnyebb lett volna az embereket kiirtó, de a manóknak nem ártó vírust készíteni, akkor mi a nyavalyának kínlódtak ennyit az átalakító vírussal! Mert megmondom én a véleményemet: az emberiség egyszerűen nem érdemli meg, hogy fennmaradjon, legalábbis a tutuk kivételével! Egy szem könnyet sem hullajtok, ha akár minden egyes ember is kivétel nélkül kipusztul, ismétlem: titeket, tutukat kivéve! Az emberiség egy haszontalan, környezet-szennyező, gyilkos faj, ami még önmagával szemben is minősíthetetlenül kegyetlen! Nem kár érte! Az emberiség eddig csak hegyeket épített, ahhoz kiválóan ért: hullahegyeket és szeméthegeket! Halál reá, ez az ítéletem!

Szosziva erre így szólt:

— Zerti eléggé szenvedélyesen beszélt, de ami engem illet, osztom a véleményét, bár nem annyira érzelmi, mint szigorú logikai alapon. Én árvaházban nőttem fel, s amit ott láttam, nem tölt el túlságos bizalommal az emberiségnek azon jelentős hányada iránt, akik nem tutuk! Legfeljebb annyiból enyhítek Zerti ítéletén, hogy én nem akarom a halálukat. Ez, amit az általam még nem ismert többi manók csinálnak, az átalakítás, éppen nagyon megfelelő! Az emberiség ennél jobb sorsot nem érdemel, ugyanakkor rosszabbat sem.

— Úgy látom, a kérdés eldőlt – szólt Dermon – Szosziva, Zerti, Gáji, Ark és Slioma a manók oldalán van, én, Xipóze, Gilkallad, Levrupí és Jedalik pedig az emberiség oldalán! Attól tartok, Krau, hogy a te szavazatod lesz a döntő!

— Miben döntő? Mert én nem állok senkinek az „oldalán”, és „ellenes” sem vagyok: sem manóellenes, sem emberellenes! Ha mégis valaminek az oldalán kell állnom, akkor leginkább a saját pénztárcám oldalán állok, ugyanis a vagyonomat pártolom, mert az kell a hiperhajtóműhöz!

— Abban lesz a szavazatod a döntő, hogy elmondjuk-e ezt az ügyet a hatóságoknak!

— Gondolod, hogy valóban számít a szavazatom? Mert én attól tartok, hogy Szosziva „pártja”, a „manópártiak”, ha lehet így mondani, máris vesztek!

— Ugyan miért?! – kérdezte Zerti.

— Azért, mert ebben az ügyben akkora indulatok kavarnak, hogy hiába döntenék úgy, hogy mondjuk én is „manópárti” leszek, s hallgassunk, mint a sír, – akik nem értenek egyet e döntéssel, maguktól is megszelleztethetik az ügyet a sajtóban! S biztos így is fognak tenni, mert úgy érzik, hogy egyébként elárulják az emberiséget! Úgy fogják gondolni, hogy igaz, hogy ennek a manók újabb lemeszárlása lesz a következménye, de inkább történjék ez, mint az emberiség elpusztítása!

— Egészen biztos, hogy én igenis kitergetek mindent minden médiának, ami csak meghallgatni hajlandó engem – bólintott Xipóze –, de nem amiatt, mert meg akarom menteni az emberiséget. Ha csak ezen múlna, hajlandó lennék alávetni magamat a közösség döntésének. Sajnos azonban az a helyzet, hogy én nemcsak ember szeretek lenni, ami még hagyján volna, ellenben nagyon is szeretek tutu lenni, csakhogy tutu semmi másként nem lehetek, csak úgy, ha embernek is megmaradok! De még ez sem minden, mert szeretném, ha a gyermekeim is tutuk lehetnének, és bár én megfertőződve is lehetnék még tutu, de a gyermekeim már manók lennének, tehát elveszítenék tutu mivoltukat!

— De eszesebbek lennének! – ellenkezett Szosziva.

— Eszesebbek, de nem tutuként eszesebbek! Ezen ne is vitázzunk, mert úgysem tudsz meggyőzni!

— És ha megoldanánk, hogy a tutukat ne fenyegetse veszély? – kérdezte Szosziva.

— Meg lehetne ezt oldani?! – kérdezte érdeklődve Dermon. Mondhatni felcsillanó szemmel.

— Én máris tudok rá megoldást! Mármint akciótervet! És merem állítani, még csak nem is kerülne sokba, töredékébe sem annak, amibe Slioma védelmi rendszere!

— Halljuk!

— Nem, nem, Dermon, én ezt elmondom, de csak akkor, ha előbb elvi egyetértésre jutunk, hogy semmi nem lesz kiszivárogtatva, ugyanis ha más döntés születik, akkor felesleges az egész!

— Szólj meg már, Krau, mi a te véleményed! – kérte az igazgató.

— Megmondom. Az én véleményem az, hogy a hiperhajtómű meg kell épüljön, ha hétfarkú manógyerekek potyognak az égből, akkor is! Erre tettem fel az életemet, s nem leszek hajlandó feladni éppen most, amikor már fölöttébb biztató részeredmények is születtek az ügyben! Például még nem mondtam eddig senkinek, bár többek közt ezért is jöttem, de tudjátok meg, hogy néhány óriásamőbát már sikerült továbbítanunk a laboratóriumi kísérletek során több méter távolságra, s hozzá úgy, hogy életben is maradtak! Sajnos ez az egész csak légüres térben működik... na de szerencsére az űrhajók is légüres térben lesznek a világűrben! Na és most én holmi manók, törpék miatt hagyjam félbe ezt?! Még csak nem is óriások, de törpék miatt?! Hát azt már nem!

— De miért jelentené ez a kutatásaid meghíúsulását? – kérdezte Dermon.

— Mert amint ez kitudódik, az egész világon eluralkodik a káosz! Az eddigi világháborúk öregdiákok barátságos kupameccse ahhoz képest, ami akkor kitör! Nemcsak lemészárolnak minden kistermetű embert, de az egyes országok egymásra is rátámadnak majd, mert mindegyik azzal vádolja majd a másikat, hogy titokban a manókkal szövetkezett! A szegények a gazdagokra támadnak majd rá, mert azzal vádolnak majd minden szép, gazdag nőt, hogy titokban manónő! A leányanyákat is felkoncolás fenyegeti majd, mert az lesz a vád ellenük, hogy férfi nélkül szültek gyermeket. Ha egy nő teljesen véletlenül egymás után háromszor csak fiút szül, akkor is gyanús lesz, hogy titkos manó! És így tovább! Ilyen körülmények közt lehetetlen lesz majd a komoly kutatói-fejlesztői munka, s különben is, minden effélét állami ellenőrzés alá vonnak majd, az ország biztonsága érdekében! Tehát én ragaszkodom hozzá, hogy ha csak egy mód van rá, hallgassunk, mint döglött ponty a hallesben, ameddig csak lehet! De nem azért mondom ezt, mintha nagyon megkedveltem volna a manókat, inkább épp ellenkezőleg, ugyanis a mesterkedéseikkel veszélyeztetik a hiperhajtómű programját! Mégis ez a véleményem, épp a hiperhajtómű érdekében! Biztos vagyok benne, így is kiderül majd idővel minden, s eluralkodik a káosz, de annyival is előbbre leszünk! Épp csak nem hiszem, hogy Xipóze vagy más el ne mondaná!

— Nem vagyok hajlandó veszélyeztetni a Tutu biztonságát a hallgatásommal – jelentette ki hűvösen a nő.

— És ha a hallgatásoddal növelnéd a biztonságát? – kérdezte Szosziva.

— Az más. Most tehát akkor ki vele, Szosziva, mit találtál ki!

— Azt hiszem te voltál az, ugye, Xipóze, aki háborúnak nevezted a manók ténykedését?! Hát ha háború, akkor pedig csak úgy lehet biztonságban valaki, ha különbékét köt! S ebben hajlandó is lennék közvetítőszerpet vállalni. Végére mégsem vagyok csupán manó, hanem ugyanakkor tutunak is tartom magamat! Elfogadom ugyanis a véleményedből azt, hogy az emberiségnek is akadhatnak megőrzendő értékei, csak hogy úgy vélem, ezek az értékek remekül össze vannak gyűjtve, épp a Tutu Iskolamozgalom keretein belül! Ti, tutuk vagytok az emberiség megőrzésre méltó részei! És természetesen hálával is tartozom nektek. Krau úrnak is. Semmiképp sem óhajtanám, ha a hiperhajtómű ne készülne el a manók hibájából. Már amiatt is szeretném, ha megépülne, mert örvidenék, ha annak titkait a manók is megismernék!

Továbbmegyek. Itt közöttünk a vita sajnálatos módon nagyon arra koncentrálódott, hogy ki marad felül a csatában, ki lesz a bolygó ura: az emberek vagy a manók! Én a magam részéről természetesen a manóknak kibicelek, s ezen meg sem lepődhetek. Úgy látom azonban, létezik azért egy harmadik alternatíva is: amelyik embernek nagyon nem tetszik, hogy el kell manósodnia, ha nem is neki, de gyermekeinek, nos, az el is költözhet Zójáról, ha már lesz hiperhajtómű, mert épp ti, tutuk mondjátok mindig azt, hogy a világűr valószínűleg telis-teli van életre alkalmas bolygókkal! Jutna ott ezekből bőven nemcsak úgy általában az emberiségnek, de szerintem akár minden egyes országnak, vallási vagy politikai csoportnak, akárkiknek is! Úgy vélem tehát, hogy Krau úrnak teljesen felesleges haragudnia a manókra, mert nemcsak nem akarják hátráltatni a hiperhajtómű elkészítését, de szerintem, amely pillanatban sikerülne felvinnünk velük a kapcsolatot, rögvst sok-sok manó állna be Krau úr mellé kutatónak a legzseniálisabbak közül, hogy mielőbb megépüljön a hajtómű és az első néhány használható űrhajó, pusztán csak amiatt, hogy így az emberiség azon egyedei, akik a leginkább manóellenesek, mielőbb elrepüljenek Zójáról! Ez a manóknak ugyanis legalapvetőbb elemi érdekük, hiszen akkor lesz nekik is a legnagyobb nyugtuk!

— Komolyan azt hiszed, hogy az emberiség fogja magát és itthagya hazáját, bölcsőjét, s elköltözik innen mindörökre?! – ámult Jedalik.

— Valóban, Zója az emberiség bölcsője. De az ember nem maradhat mindörökre bölcsőben! – válaszolta erre csendesén Szosziva.

— És persze csak akkor jönnének kutatónak, ha biztosított a bántatlanságuk! – felelte Zerti is.

— Jó! – szölt hirtelen Krau. — Én nem vagyok manóellenes, és a magam részéről magasan tojok az emberiség egészére is úgy, ahogy van! Engem a hiperhajtómű érdekel. Ha ennek megépítésével az emberiségnek is használok, mert szétrepülhet a Világmindenségbe, az persze csak annál jobb. De akkor gyerünk, beszéljenek a tettek! Egyelőre csak két manót ismerek, téged Szosziva és téged Zerti! Gyertek hozzám, kutatónak, bocsássátok zsenialitásokat az űrprogram rendelkezésére!

— Nem érzem elégnek a tudásomat ahhoz, hogy... – kezdte Zerti szerényen, de Krau így válaszolt:

— Ellenben kétszázaz az IQ-d! Egyik kutatóm sem eszesebb nálad, merem állítani!

— De nem is vagyok igazi manó.

— Ember még annyira sem. És különben sem érdekel, hogy valaki ember-e vagy manó vagy háromfarkú kisördög, csak hogy mennyire jó az esze!

— De nem is igen foglalkoztam fizikával vagy mással, ami neked kell!

— Bepótolod a mulasztást egy-két hónap alatt! A te zseniddel nem nehéz az! És lám, Gáji még annyira sem értett ezekhez, mint te, és nincs is akkora esze, mint neked, az is kétségtelen, hogy ember, aztán mégis az egésznek az alapötlete az ő fejéből pattant ki! Kár, hogy ő nem akar hipertérkutató lenni!

— Én más akarok lenni. Manó akarok lenni. Amennyire ez telik tőlem! – mondta csendesen Gáji.

— De miért, amikor úgysem lehetsz még annyira sem manó, mint Zerti?!

— Mert árvaházban nőttem fel. Világéletemben egy olyan helyre vágytam, ahol befogadnak. Úgy érzem, a manók közt ezt meg fogom találni. Szosziva máris befogadott barátnőjének.

— Én is befogadnálak! Fogadott lányomnak tekintenének! Jól élnél...

— Amíg el nem repülsz valamerre. Nem, Krau bácsi, ez nekem túl kalandos, túl vad! Ne haragudj! Örülök, hogy segíthettem neked a jó ötlettel, és tiszta szívemből kívánom neked a sikert, de engem a világűr nemcsak nem vonz, de inkább riaszt! A manóságot úgy érzem nekem találták ki, s ha anyámat megfertőzte volna az Y vírus, akkor valószínűleg kiváló manó lett volna belőlem!

— Még az sem kizárt, hogy valóban manó vagy! Lehet ám, hogy anyád is egy törpével csinált téged, hiszen fiatalabb vagy, mint Zerti! – szólt most Dermon.

— Nem, ez kizárt! – ingatta a fejét Szosziva. — Érezném a szagán, ha manó volna! De ettől még lehet barátnőm, az is, és szül majd sok-sok gyönyörű manókislányt! Remélem, az első néhányat majd valamelyik fiamtól – néhány év múlva már alkalmasak lesznek e feladatra...

— Hagyjuk máskorra az álmodozást, Szosziva! Mondd inkább, hogy te is eljössz hozzám kutatni! – szólt rá Krau.

— Én is?! Hát ki más még?!

— Hát Zerti!

— Nono! Nem megyek én egy tapodtat sem!

— De hát...

— Krau, te biztattál engem erre ez igaz, és köszönöm a megtiszteltetést. De engem sokkal inkább érdekel a manóság, mint a hipertérkutató! Tudod, már találtam célt az életemnek! Méghozzá azt, hogy amilyen sebesen csak tudok, szülni fogok rengeteg gyermeket, eleinte főleg fiúkat, ezek aztán, hogy felnőnek, eltartanak majd engem, ráadásul szeretnek is majd! Nagyon fogom élvezni, hogy egy egyre terebélyesedő közösség tisztelt, megbecsült matrónája vagyok, akinek ráadásul mindenki víta nélkül engedelmeskedik! Én vagyok Kakukkfű Anyó, és szándékomban áll szorgalmas szülésekkel a lehető legnagyobbra növelnem e családot! A világűr túl hideg nekem, túl ellenséges, én a szeretet melegét akarom élvezni, a gyermekeim meleg tekintetének csillogását akarom látni, és nem a csillagok rideg fényét! A világűr, az olyan tudományos valami, az maradjon csak nektek, tutuknak! Én is sok sikert kívánok neked, Krau, és a lehető legőszintébben, de ez nem olyasmi, ami lelkesedéssel töltene el!

— Az ördögbe is, nem értem, hogy minek a manóknak ilyen borotvaéles ész, ha semmire nem használják! – tört ki Krau. — Akkor azonban te, Szosziva, gyerünk, halljam az igent a szádból! Te, ha úgy veszem, tartozol is nekem! És ne ijedj meg, nem végleg kérlek, elég lesz addig, hogy legalább az úrhajó első prototípusa készen van!

— Nem, én sem megyek hipertér kutatni Krau bácsi, eszem ágában sincs! És nem érzem úgy, hogy tartoznék neked, mert tartoztam valaha, ez igaz, de ne feledd, hogy elcseréltél

Dermonnal száz tutu kutatóra, akiket bizonyára meg is kaptál már rég! Mindazonáltal van egy jó hírem a számodra: fogok neked szerezni manó tudósokat! Nem is egyet, vagyis nagyobb hasznodra leszek így, mintha én egyedül segítenék neked!

— Ugyan miként?!

— Megmondom. Abban az esetben, ha ezt az egészet titokban tartjuk, akkor ez nemcsak nem lehetetlen, de nagyon könnyű is lesz! Először is, minden tutut meg kell vizsgálni, ha nő, hogy megfertőződött-e már a negatív Y vírus valamely változatával! Ez nem hinném, hogy nehéz lesz, mert ti tutuk úgys gyakran vizsgálgatjátok magatokat, mert fontosnak tartjátok az egészséget. Tehát meg kell vizsgálni minden tutu nőt. Ha már megfertőződött, akkor majd én szép kíméletesen beszélek vele, elmondom neki, hogy mi a helyzet. Azonban a nem fertőzött tutu nőket is okvetlenül fel kell világosítani arról, hogy mi is ez a negatív Y vírus, hogy eldönthessék, vállalják-e a fertőzést, hogy manókat szüljenek, vagy nem! Amennyiben nem akarnak megfertőződni, úgy erre lehetőséget kell adni nekik. Ez úgy érhető el, hogy a Tutu Iskolamozgalom még nagyobb higiénit vezet be! Például megoldja, hogy legyenek saját ételkészítési-elosztói, sőt gyártóhelyei, ahol fel sem merülhet a szándékos fertőzés veszélye! Külön önálló ivóvízellátó bázist kell létesíteni, például úgy, hogy fúrunk egy kutat itt a szigeten, és így tovább, és így tovább! Ez gyanús sem lesz, csak a tutuk újabb tisztaságmániás örületének tartja majd a többi ember. Ark természetesen igyekezzék kideríteni, hogy pontosan mely élelmiszerek lehetnek veszélyesek, amik a vírushatásra alkalmas hordozóanyagok. Egy tutu tehát leginkább csakis tutu gyártású élelmiszert fogyasszon, ez a lényeg! Ezzel elérhetjük, hogy csak azok a tutuk lesznek manók anyjává, akik maguk is kifejezetten akarják ezt!

Ellenben odakint a világban mostanra már jó néhány olyan értelmes lény élhet, akik vagy maguk is manók már, habár emberi anyától születtek, vagy olyasfélék, mint Zerti: majdnemanók. Úgy vélem, akik igazán kifogástalan manók ezek közül, azokkal az eredeti manók, az ősmánók felveszik idővel a kapcsolatot és elmondják nekik, hogy kik is valójában, de biztos nem jutnak el mindenkihez azonnal! És lehetnek olyanok is, mint Zerti, akikben nem teljesen biztosak a manók, s így egyelőre nem is beszélnek velük! Ezeket meg kell keresnie a Tutu Mozgalomnak! Ezt elérhetjük, ha rendezünk egy nagyszabású szűrővizsgálatot, ami vérvétellel jár. A vizsgálat valódi célját nem muszáj elárulni az embereknek. És nem is kell a férfiakat megvizsgálni, csak a nőket. Ark találjon ki valami hihető dolgot, ami lehetőleg nem is hazugság, hogy például a vérminta elemzésével igyekeznek megállapítani, hogy a nőknek mekkora esélyük van mondjuk a mellrákra, vagy a fehérvérűségre, vagy akármi másra! És e vizsgálatot el is kell végezni, de egyben azt is kiderítjük, hogy ki manó és ki nem! Nem hiszem, hogy nehéz lenne kidolgozni valami nagyon gyors tesztet ennek eldöntésére. Ark foglalkozzék ezzel! És akiket manónak találunk, azokat nekünk, tutuknak kell felvilágosítanunk! De ez sem okvetlenül szükséges azonnal, ráér akkor majd, ha már a dolog kipattant a külvilágba. Ellenben ezek az emberek biztos, hogy legalább olyan értelmesek lesznek, mint Zerti! Őket tehát Krau úr nyugodtan alkalmazhatja. Azt hiszem mind boldogan szaladnak hozzá kutatónak, sőt megtiszteltetésnek érzik majd, hogy igazi tutukkal együtt dolgozhatnak az ürprogramban! Pláne jó fizetésért!

— De négyszáz IQ-ja egyiknek sem lesz – vetette ellen Krau.

— Az enyém sem négyszáz! És azért a kétszáz el fogják ők is érni, és az sem semmi, és egy nem egészen négyszáz helyett – helyettem – lesz sok-sok kétszázados, ami jobban megéri! És az sem biztos, hogy nem lesz köztük négyszáz! Hiszen, ha valóban van már jobb vírus, mint aminek Zerti köszönheti a létét, az biztos tökéletes manóegyedet hoz már létre!

— Igen, nem is rossz ötlet! Ki kell nevelnünk egy olyan manótársaságot, akik hálásak nekünk, amolyan ellenmanókat! – ragyogott fel Dermon arca.

— És nagyon kell igyekezni a hipertechnika kifejlesztésével, hogy ha kitörne valami atomháborúféle, akkor el tudjunk menekülni! – szólalt meg Slioma.

— Igen, igen, pontosan! – bólogatott egyetértően Krau.

— Különben is, a manók elárulása semmit nem oldana meg! – mondta Slioma. — Ugyanis az emberek nem tudnák elkapni őket!

— Hogyhogy?! – csodálkozott Gilkallad.

— Úgy, hogy nem, és kész! Még a közönséges emberekből álló terroristacsoportokat is iszonyú nehéz felderíteni és elfogni!

— De épp ez az, hogy a manók nem közönséges emberek, különös ismertetőjegyük például a kis méret!

— A férfiaké. De a nők már teljesen normális nagyságúak, nézz csak Szoszivára és Zertire! Sőt, Szosziva még magasabb is néhány centivel, mint az emberek nőinek átlagos testmérete! Szép, sudár lány! És a gyermekkorában történt baleseténél a meghaltak közt volt 158 cm-es is, aki már nem is annyira törpe, mondhatni majdnem normális magasságú! Ezek akárhová is bemehetnek! És én igenis azt hiszem, hogy a manók nagyon gazdagok! A TÖRPE nevű szervezet éppenséggel dúsgazdag volt! Akinak pedig ennyi pénze van, az bárkit megvesztegethet! Nem csodálnám, ha a képviselőik ott ülnének minden ország kormányában! A titkosszolgálatnál és a katonaságnál! Ezek a képviselők nem okvetlenül manók maguk is, de olyanok, akik nekik dolgoznak, mert a manók fizetik őket. Valószínűleg nem is tudják, hogy a manóknak dolgoznak, mert nem is látják a manókat, hanem sok-sok közvetítőn keresztül kapják a parancsokat és a pénzüket. Tehát még csak nem is lehet őket az emberiség elleni árulással vádolni, mert nem tudják, hogy kinek dolgoznak. Feltételezem, hogy azt hiszik, valamelyik ellenséges ország ügynökei. Ezenfelül azt hiszem, hogy ha valaha is létezhet egy igazán összetartó csoport, hát akkor a manóké, az az! Én azt hiszem, a manóférfiak éppoly fanatikusak lehetnek, mint a méhek dolgozói, tehát akkor sem árulják el a többi manót, főleg nem az anyjukat, ha a legszörnyesebb kínzásoknak vetik alá őket! Sőt még az sem biztos, hogy egyáltalán megkínózhatóak, mert valószínűleg képesek ugyanúgy megállítani a szívüket, mint Szosziva, s így könnyen öngyilkosak lehetnek, megmenekülve a kínoktól! És mert megérik egymást szagról, emiatt nem lehet ügynököket beépíteni közéjük, mert szó szerint kiszagolják az idegent! És azt hiszem, hogy én egy nagyon gyanútlan, ártatlan naiva vagyok minden fegyverbuziságom ellenére is a manókhoz képest! Ha valóban volt a történelem hajnalán manóöldöklés, és ezek jól emlékeznek erre, akkor azt hiszem lehet nekik jó néhány nagyon alaposan felszerelt titkos bunkerük, mindenféle tömegpusztító rafinériával, különben az anti-ipszilon-vírust is kizárólag egy ilyen helyen dolgozhatták csak ki, mert Ark a megmondhatója, hogy egy ilyen munkához nagyon komoly laboratórium kellett!

— Ez egészen biztos – mondta most Ark. — Ugyanis a tutu laboratóriumokon kívül nem akad az egész világon fél tucat olyan sem, ami elég felszerelt lenne egy ilyennek a megalkotásához!

— Akárhogy is, de én még mindig azt vallom, hogy a manóknak nincs joguk ilyesmihez, egy több évezreddel ezelőtt végrehajtott vérengzés miatt! Hogy is néz az ki, hogy az áldozatok sokadik generációs utódai megölik a gyilkosok sokadik generációs utódait! – ráncolta a homlokát Xipóze.

— Ne feledd el – válaszolta neki Szosziva –, hogy a manók valóban hosszú életűek kell legyenek, mert ha nálunk a fiúk kiszolgálják az anyjukat, akkor ehhez sok fiú kell, de én nem

szülők olyan gyorsan, mint egy méhkirálynő! Ha pedig hosszú életűek vagyunk, akkor nem lehetetlen, amit Gáji mondott, hogy a most élő idősebb manók akár még láthatták is azt az ősi vérengzést, tehát ők nem az áldozatok sokadik generációs utódai, hanem maguk az áldozatok, akik valamely szeretettüket veszítették el a vérengzések során! Márpedig, ha nincs is nálunk család emberi értelemben, de hidd el, hogy szeretetet a manók is képesek érezni, fájdalmat, szomorúságot, gyászt is, erre én vagyok a bizonyíték, ezt tehát én, a manó mondom neked, márpedig én csak tudom ezt igazán!

— De a mostani emberek már nem azonosak a gyilkosokkal!

— Az igaz, de az emberek valóban nem viselkednek úgy még egymással sem, hogy a manók megbíz hassanak bennük! Ezen tehát kár vitázni.

— Valóban kár – ragadta magához a szót Dermon. — A manók olyanok, amilyenek, teszik, amit tesznek, és nem az a dolgunk, hogy jogszerűségről vitázzunk! Nem szabhatjuk meg a manók cselekedeteit, csak a magunk cselekvési programját dolgozhatjuk ki! Tehát akkor döntsünk abban, hogy tárjuk-e a külvilág elé, amire rájöttünk!

— Nem – mondta Szosziva.

— Nem – mondta Zerti.

— Ellenzem illetéktelenek beavatását – mondta kissé hosszabban Gáji.

— Én is, ellenben elvárom, hogy a Tutu minden tudósa a hiperhajtómű fejlesztésén dolgozzon, mert ez a tutuk érdeke is, hogy elmenekülhessenek, ha forróvá válik a lábuk alatt a talaj! – mondta Krau úr. — Ez fontos lehet a tutuknak akár akkor, ha a manók elől kell menekülni, akár akkor, ha az emberek megvádolnak benneteket a manókkal való szövetekezéssel! Valamint azt se feledjétek el, így ti tutuk elköltözhetek egy bolygóra, ahol csak ti magatok vagytok, s megalapíthatjátok az ésszerű társadalmat!

— Ez utópia! – legyintett Xipóze.

— Nem, mert ki más hozhatna létre ésszerű társadalmat, ha nem mi, tutuk, az Ész harcosai?! – ellenkezett Xipózéval éppen Dermon, az igazgató.

— Jó, akkor halljuk, hogy te miként döntesz! – kérdezte Xipóze.

— Úgy, hogy egyelőre hallgatnék, addig, míg alaposan át nem tanulmányozom Krau barátunk eredményeit! Ha reális esély van a hiperhajtómű megalkotására, akkor valóban az lenne a legokosabb, ha sikerülne távol tartanunk magunkat a két faj ellenségeskedésétől, amennyiben lehetőség nyílik a szükség esetén való elmenekülésre!

— És ha nem válik be a hiperhajtómű?

— Akkor még meggondolhatjuk magunkat. De ha valóban sikerült akár egy baktériumot is teleportálniuk Krauéknak, akkor szerintem már nyert ügyünk van, mert akkor a módszer elvileg alkalmazható, s a többi már csak kellő szorgalom, ráfordítás kérdése, és hogy úgy mondjam a tudósaink mesterségbeli tudásán múlik! Attól pedig nem félek, hogy az kevés volna nekünk! Halljuk a te döntésedet Xipóze!

— Hát én bizony arra szavazok, hogy mondjunk el mindent, de amennyiben le leszek szavazva, alkalmazkodom a többség óhajához, amennyiben valóban megtörténik ez a szűrővizsgálat a tutuk közt, és meg lesz szervezve a vírustól való védelmünk! És elvárom, hogy Szosziva vállaljon közvetítőszerepet a tutuk és a manók közt, mint olyasvalaki, aki tutu is és manó is! Tudjátok, a különbéke ügyében!

— Ez nem hiszem, hogy nehéz lesz, a manók senkinek a torkán nem fogják erővel lenyomni a vírust! – vonogatta a vállát Szosziva. — Ha kicsit is olyan a jellemük, mint az enyém, akkor merem állítani, hogy amíg nem löttök ki rájuk rakétákat, addig semmi félnivalótok még közvetítem nélkül sem! Ettől függetlenül természetesen megteszem majd, amit csak tehetek, rajtam nem fog múlni! Leghőbb óhajom a békesség! Hiszen szülni csak békében lehet és csak akkor érdemes!

— Legyen béke! Fogjuk be a szánkat! – mondta Jedalik.

— Már amiatt is, mert ha árulkodunk, akkor kiderül az is, hogy mennyire fegyverkeztünk, és emiatt alaposan megüthetjük a bokánkat! Még a Tutu Iskolamozgalmat is feloszlathatják! – mondta Levrupí.

— Én a magam részéről Xipózéhoz csatlakozom – felelte Gilkallad.

— Jó, hát ez esetben egyértelmű a többség döntése! Nem mondunk semmit, de belekezdünk a Szosziva által javasolt szűrővizsgálatokba, élelmiszerellátásunk megszervezésébe és egyebekbe! – foglalta össze a tanácskozás eredményét Dermon igazgató. Majd megkérdezte Kraut:

— Véleményed szerint mikorra lesz készen az első használható űrhajó?

— Erre nem tudok válaszolni, mert egyelőre nagyon gátol a kísérletekben, hogy nincs egy állandó űrállomás odafent, ahol elvégezhetnék akármennyi kísérletet is.

— Miért nem építesz?

— Mert az még nekem is túl sokba kerülne!

— És ha volna olyan, ha a pénzen nem múlna, akkor mikorra lenne készen?

— Még így sem mondhatom meg pontosan, mert akármi is közbejöhet, de úgy vélem tíz éven belül már össze lehetne barkácsolni egy használható prototípust. Most már szerintem valóban csak a pénzen múlik minden. Tudod, Dermon, itt a legnagyobb gond az energia tárolása! Egy űrhajó működtetéséhez legkevesebb hat irányba kell generálni a fekete lyukakat, de inkább több irányba a nagyobb pontosság s főleg a nagyobb biztonság miatt, ez ugyanennyi anyagsűrítőt jelent, s mindegyik hihetetlenül nagy helyet foglal el! S egyelőre semmi módszerünk nincs a méretcsökkentésre! Ne néhány méteres méretben gondolkozz: egyelőre sajnos kilométeres méretekről van szó! Tudom, hogy furcsán hangzik, de a ti saját tutu tudósaitok mondják, hogy most, miután az első kísérletek lezajlottak, s kiderült, hogy a módszer elvileg jó, most már akár azonnal is építhetnének nekem egy használható űrhajót, csak az a baj, hogy az mégsem űrhajó lenne, hanem egy egész űrállomás! Ugyanis a szükséges hipertér-generátorok akkora óriási nagyok! Darabja néhány kilométeres, és mondtam már, hogy legkevesebb hat efféle kell belőlük! És hogy ezt a rengeteg anyagot felszállítsam az űrbe, arra még az én pénzem sem elég! Emiatt most további kísérleteket folytatunk a méretcsökkentésre, s az energiaigény mérséklésére. Mert egyelőre egy térugrás több energiát fogyasztana, mint az egész országunk egy hónap alatt! Sok-sok hatalmas atomerőmű is kell tehát az űrhajóba!

— Aha, tehát ez azt jelenti, hogy elvileg már lehetne is nekikezdeni egy űrhajó megcsinálásának?!

— Nem űrhajó, hanem űrállomás lenne az. És akkora, mint egy kisebbfajta mellékbolygó!

— De figyelj csak, ha akkora gigászi hajtóművek vannak benne, akkor a köztük levő tér is hatalmas, igaz?! Tehát úgy értem, hogy akkor e nagy méretnek megvan az a haszna, hogy legalább nem lesz helyhiány az űrállomáson, egy efféle, ha mégis megépítik, több ezer embert képes egyszerre elcipelni ide vagy oda az űrben, ugye?!

— Több ezret?! Ugyan, Dermon, *több milliót!* Képzeld el, hogy megépítjük mondjuk korong alakúra ezt az űrvárost, a hajtómű mondjuk a peremében lenne, az energiaszolgáltató rendszerek a középpontban, s a kerülete lenne mondjuk kétszáz kilométer hosszú, mert kevesebb hosszba egyszerűen nem férnének be az anyaggyorsítók, ez jelentene valami hatvan kilométer körüli átmérőértéket! Hát most gondold bele, egy akkora város, ami harminc kilométer sugarú! Jó, jó, ebből mintegy öt kilométeres részt a közepéből elfoglalna az energiaszolgáltató központ, és a pereméből is lecsípne mondjuk két kilométer vastagságot az anyaggyorsító rendszer, de még úgy is maradna egy több mint húsz kilométeres sáv, ahol akármit is elhelyezhetünk – akár embereket is!

— És muszáj kör alakúnak lennie?

— Persze, az anyaggyorsító miatt!

— Hm... Húsz kilométeres gyűrűben valóban szép számú ember elférne... még akkor is, ha nem emeletesen építkeznek...

— Pedig nyugodtan feltételezhetsz emeleteket is, mert az anyaggyorsító egy cső, tulajdonképpen egy toroid, és a vastagsága a legnagyobb jóindulattal sem lesz kevesebb, mint kétszáz méter! Tehát ez azt jelenti, hogy az űrváros is legkevesebb kétszáz méter vastag lesz, s ha két és fél métert számolsz egy emelet magasságának, akkor az teljes nyolcvan emeletet jelent! Tehát eszméletlenül sok ember elfér majd egy ilyen városban, még akkor is, ha figyelembe veszem, hogy néhány emeletet elfoglalnak majd a létfenntartó rendszerek! Igen, az az igazság, hogy óriási, gigászi űrvárosokat a tutu mérnökeim szerint akár azonnal is csinálhatnánk, ha lenne rá legkevesebb százszor annyi pénzem, mint amennyi most van, holott nem vagyok szegény, de apró, kis, olcsó űrhajókat egyszerűen nem tudunk még készíteni! Nem kétlem, hogy idővel majd sikerül, de ez is olyan, mint a számítástechnika: az első komputerek, mindenki tudja, gigászi nagyok voltak, több szobát elfoglaltak, most meg csak abban, ami itt van előtted az asztalon, milliószorta több memória van, mint azokban a legelső szoba nagyságúakban! Most azonban még nem tartunk ott, hogy tudjunk miniaturizálni hipergenerátorokat!

— Akkor azt hiszem itt az ideje, hogy szövetkezzünk! – szólta Dermon. — Azonnal leállítom Slioma összes fegyverkezési tervét, elég lesz az a fegyvermennyiség, amennyi már most van nekünk, ellenben rendelkezésedre bocsátom, Krau, a Tutu Iskolamozgalom vagyonát, hogy építs mielőbb egy űrvárost, amiben elférünk mindannyian mi, tutuk! Természetesen te is velünk tarthatsz, ha akarsz, minden szeretteddel együtt. Egyetlen ilyenbe mind el fogunk férni, sőt, a terület túlnyomó többsége még üres is marad! Célszerű is lesz úgy megépíteni, hogy a nekünk úgysem kellő részek fölött csak egyszerű burkolat legyen, belül semmi, úgy olcsóbb lesz. Készüljön el minél előbb, hogy elmehessünk vele, ha már nagyon forró lesz idelent a Zóján a hangulat! Mert okvetlenül az lesz, akkor is az lenne, ha szólnánk, csak úgy előbb! De így is az lesz, és nem akarok akkor idelent lenni, amikor elszabadulnak az indulatok!

— No ugye, kiderül a végén, hogy nem is olyan fontos a manók észbeli segítsége... – jegyezte meg csendes mosollyal Szosziva. És bár e megjegyzésére nem várt választ, de Krau úr ezt mondta:

— Igazán nem bánom, hogy így alakultak az események, Szosziva! Számomra az a lényeg, hogy mielőbb lássam a világűr csodáit, és különösen örvendek annak, ha útítársaim az általam nagyon kedvelt, okos tutuk lesznek! Ahogy Gáji tiszteletbeli manónak tartja magát, úgy én önmagam tiszteletbeli tutunak tartom!

A Rózsafi

Bármilyen furcsa is, de a rohamosan csökkenő népesség ellenére is észrevétlen maradt a manók ténykedése teljes hét esztendőn át! S ebben bizony nagy szerepe volt Krau úr és a tutuk nagy úrvárosépítésének!

Az igaz, hogy a szülészeti klinikák már lassanként csak fél kapacitással dolgoztak, és senki nem tudta ennek okát, de az orvosok egyelőre még nem jöttek rá a vírus létezésére. Egyedül csak Ark tudta, aki szorgalmasan vizsgálta a népességet, hogy a vírusnak már sokadik javított változata terjed az emberek között. A Zertit „készítő” vírust jelezte az 1.00 verziószámmal, a tizedespont utáni számok a vírus kisebb javításait jelezték, s mire a hetedik év is eltelt, Ark azt állította, hogy megtalálta azt a vírust is, amelynek ő a 4.82 verziószámot adományozta!

A nő, akinek véréből analizálta a vírust Ark, olyan kislányt szült, amely a tutuk minden vizsgálata alapján azt mutatta, hogy abszolút tökéletes manóleány, és Szosziva érzékeny orra is ezt szagolta ki róla. Az anyja különben nem volt örömlány, mindössze hullarészegre itta magát egy házibulin, ami csoportszexszé fajult, holott nem is volt szokása ilyeneken részt venni. De már félrészeg volt, amikor az orgia elkezdődött, és csak annyira emlékezett, hogy volt ott egy törpe fickó is, akit a fiúk az úton szedtek fel, mert autóstoppolt, aztán ott maradt velük a bulin. Ő nem emlékezett rá, hogy szeretkezett volna a törpével, de hát megdughatta az őt akkor is, amikor már teljesen részegen hortyogott...

Szosziva és a tutuk szerint pontosan ez is történt.

De, bár az orvosok kongatták a vészharangot, hogy fogy a népesség, ez egyelőre mégsem szúrta szemet a kormányoknak! Az úrvárosok miatt nem szúrta szemet! Amint ugyanis Krau úr bejelentette, hogy megoldotta a hiperhajtómű titkát, azonnal nemcsak világhíres lett, de rögvest történt is néhány kísérlet az elrablására, külföldi titkosszolgálatoktól. Erre Krau bejelentette, hogy nincs értelme az erőszaknak, mert a titkot nem akarja megtartani, és felrakja a világhálóra az összes dokumentációt, aki akarja, csak töltsse le a számítógépéről! És így is tett, és nem akadt olyan kormány, aki le ne töltötte volna magának azt! De sok-sok magánszemély is letöltötte magának. És kiderült, hogy mindegyik azonnal belekezdett legalább egy úrváros építésébe! Azért „legalább”, mert volt olyan kormány, aki egyszerre hármat is csinált magának!

S kiderült, hogy Zója tele van gazdag emberekkel! Maga Krau úr is meglepődött, mert kiderült, hogy legalább száz olyan ember él Zóján, akiről ő eddig egy árva szót sem hallott, holott mindegyik e százból messze sokkal gazdagabb nála!

És e száz nagyon gazdag emberből legalább hatvan olyan akadt, aki annyira képtelenül gazdag volt, hogy bizony egymaga is tudta vállalni egy úrváros felépítésének költségeit! És bizony neki is kezdtek annak! Néhány másik szupergazdag ember pedig összefogott, hogy közösen építsenek úrvárost maguknak.

Úrvárost kezdtek építeni a buzulmánok is. A homoszexuálisok ugyanis meglehetősen összetartó banda volt már korábban is, amiatt, hogy oly sok megalázásban, megkülönböztetésben volt részük, és emiatt általában gazdagok is voltak, mert támogatták egymást, például oly módon, hogy ha egy efféle hajlamú egyén vezető beosztásba került valahol, akkor szívesen alkalmazott olyanokat az alatta levő munkakörökbe, akik hasonlóan gondolkodtak, mint ő. Egy buzit tehát ritkán fenyegetett munkanélküliség. S most ezek nekifogtak, Aet vezetésével, hogy maguknak is legyen egy úrvárosuk, s tellett a pénzükből rá, mert összedobták rá, ami

vagyonuk csak volt! Nem is titkolták, hogy nagy tervük, hogy kivándoroljanak majd valami alkalmas bolygóra, s ott megalapítsák a tökéletes társadalmat, ahol egyáltalán nincsenek nők, és kizárólag apagéppel lehet szaporodni!

Mindenki hülyének tartotta őket, de senki nem akadályozta a nagy munkájukban a buzulmánokat, mert senkit nem zavartak.

De a buzulmánokon kívül is sok más csoport akadt, akik nekikezdték egy-egy ilyen megépítésének. Például a Zsen vezette Szürkék is! Némely űrvárost a legképtelenebb alapon szerveződött csoportok építették, például volt egy olyan, amit a Kékhajúak Egyesülete épített, egy másikat a Fekete Bőr Testvériség, egy harmadik a Kékszeműek Felsőbbrendű Birodalma nevet viselte, de volt egy olyan is, ami a Törpék Magaskultúrája csoportosulás tagjaié volt. E csoportnak senki nem lehetett a tagja, aki magasabb volt, mint 140 cm. A tutuk óvatosan megvizsgálták ezeket, de nem manók voltak hanem közönséges, bár alacsony emberek.

Összesen eddigre már vagy kétszáz űrváros keringett Zója körül, a legkülönbözőbb készlet-ségi fokozatban. Az, hogy a tutuk is építenek űrvárost (ami eddigre már majdnem készen is lett) ilyen hangulatban nemcsak nem szűrt szemet, de egészen természetes is volt, sőt, akkor lepődtek volna meg az emberek, ha épp a tutuk nem építenek űrvárost maguknak! Hiszen ez olyan tudományos dolog, épp ők maradnának ki belőle?!

Azok a kisebb népcsoportcskák, országok, vallási csoportok pedig, akiknek nem volt elég pénzük saját űrvárosa, kétségbeesetten igyekeztek mindenből pénzt csinálni, hogy legyen, vagy éppenséggel koldultak, könyörögtek mindenkinek, akitől adakozást remélhettek, hogy segítse már meg őket!

És elenyésző volt azoknak a száma, akik csak azért akartak űrvárost, hogy legyen. E nagy építkezéseknek nem igazán voltak presztízs okai. Ezek mind-mind ténylegesen el szerettek volna repülni, hogy valahol egy egész érintetlen bolygót találjanak maguknak, ahol a saját törvényeik, szokásaik szerint élhetnek!

A kis országok, amelyek semmiképp sem engedhettek meg maguknak egy saját űrvárost, habozás nélkül kiírtottak például minden fát a területükről, mit sem törődve a környezetvédelemmel, csak hogy eladják, és ezt a pénzt is a nagy építkezésre fordíthassák. Eladtak nagy területeket is az országból a szomszédoknak, ha a szomszéd nem akart elrepülni, hanem maradt inkább. De gyakori volt az is, hogy a szomszéd nem volt vevő a területre, még akkor sem, ha korábban háborúzott érte, mert úgy gondolta, megvárja, míg annak az országnak a lakói megépítik segítség nélkül is az űrvárost, s azután, ha elrepültek, megkapja a földjét ingyen is!

Számos alkalommal megtörtént az is, hogy az ország olyan ajánlatot tett ennek vagy annak a másik gazdagabb országnak, hogy az építsen fel neki egy űrvárost, s ezért az övé lehet a teljes terület, miután elrepültek azzal! Néhány ilyen üzlet meg is kötött, bár kevés, mert amely ország képes volt űrváros építésére, az maga is inkább elrepülni szándékozott.

Az egyik déltengeri szigetvilág lakosai is szerettek volna elrepülni valahová. Az országot úgy hívták, hogy Lutik. Heteken át lehetett olvasni a felhívásukat mindenfelé, világhálón, televízióban, egyéb helyeken, hogy segítsenek már rajtuk, mert a lakosság nagy része éhezik (ez eddig is közismert volt), a szigetek túlszűfoltak, szeretnének egy űrvárost, hogy elrepüljenek, adjon nekik valaki egy űrvárost, annak ajándékozzák a teljes birodalmukat!

S váratlanul felbukkant egy szervezet, amelynek eddig a létéről sem hallottak, úgy hívták, hogy KÖRNYÉK, ami annak a hosszabb kifejezésnek a kezdőbetűiből állt össze, hogy KÖRNYezetünk Érdekeit Képviselek, ez azt vallotta, hogy Zóján úgylis túl sok az ember, az

emberiséget helyes lesz a világűrbe költöztetni, hogy ne pusztítsa el a természetet! És e szervezethől érdekes módon soha senkit nem lehetett látni, aki a tagja lett volna, mint egy talán 160 cm magas férfit! A férfi irdatlan hosszú szakállat hordott, habár az arca különben nem is látszott öregnek. Mindig mosolygott. És ez a férfi, aki nem volt hajlandó megmondani sem az életkorát, állampolgárságát, sem az igazi nevét, csak annyit mondott, hogy szólítsák őt Fa Apónak, ő elment ebbe a szigetországba, s azt mondta az államfőnek, hogy az ő szervezete hajlandó megvásárolni az országot egy űrvárosért cserébe! És adott elég pénzt az űrvárosra, igazán bőségesen, annyira, hogy a tutuk űrvárosát nem számítva talán ez az űrváros lett a legalaposabban felépített, s mindenképpen ez épült fel legelőbb, ebbe aztán be is szállt az ország lakosságának túlnyomó többsége, és elrepültek valamerre.

Az ország tehát Fa Apóé lett, akiről Szosziva is és a tutuk is erősen gyanították, hogy manó lehet!

Ezt az is bizonyította, hogy sajnos nem mindenki ürrepült el az űrvárossal. Akadtak olyanok, nem is kevesen az ország lakosai között, akik nem kíváncsiak a világűr ismeretlenségébe, akik nem szívesen adták fel a kertes házukbeli életet egy űrhajó kabinjának kicsinyke légtéréért! S ezek maradtak. Ám ezek közül páran a többiek elrepülése után néhány hónappal elsöktek külföldre, s olyan híreket mondtak, hogy Fa Apó szervezetének tagjai megszállták az országot, és érdekes módon ezek szinte kizárólag törpe férfik, és gettóba akarják kényszeríteni őket: azt mondták nekik, hogy vagy megölik őket, vagy elköltöznék az egyik legkisebb szigetre, s ott élnek, amíg meg nem halnak! És amikor ez nem tetszett néhányuknak és tiltakoztak, hogy ez az ő országuk, s erőszakhoz folyamodtak, akkor ezek a fura kis fickók, akik csak a jó ég tudja honnét bukkantak elő, ezek tehát nagy mészárlásokat hajtottak végre!

Kérték a nemzetközi szervezetek segítségét, hogy üzzék el a betolakodókat, és így visszatérhessenek a hazájukba.

De erre nem került sor. Ez nem sokakat érdekelt. Hagyták, hogy Lutikot megszállják a manók, bár még azt sem tudták róluk, hogy manók. Nem is ismertek senkit közülük, egyedül csak Fa Apót, aki azt mondta, hogy Lutik egyszerűen a környezetvédőké lett, teljesen hivatalosan az övék, mert elcserélték azt az űrvárosra, és ő Fa Apó most az ország elnöke!

Néhány ország ugyan megpróbálta kinyomozni, hogy Fa Apó milyen állampolgár volt korábban, mert akkor esetleg lett volna jogalapjuk, úgy érezték, arra, hogy megszállják Lutikot, de soha senki nem tudta kideríteni Fa Apó származását.

Az egyik gazdagabb szomszéd ország mégis úgy gondolta, hogy megszállja Lutikot, ami nem lehet nehéz, hiszen most kevés a lakosa! De váratlanul kiderült, hogy az oda betelepedett környezetvédőknek igen szép számban van hadihajója, s ennél is több helyen különböző föld alatti bunkere, s nem sajnálták a pénzt és a támadók hajói ellen különleges technikával készített, a radarok számára láthatatlan manőverező robotrepülőgépeket vetettek be, amikről eddig azt hitték, hogy csak a leggazdagabb országoknak van, tehát az invázió totális kudarccal végződött, s az ellenséges seregből mindössze két tengerész menekült meg nagy szerencséivel, de ők is heteken át hánykolódtak az óceánon. S ezután Lutik új tulajdonosai bejelentették, hogy jobb lesz békén hagyni őket, mert vannak atombombáik is!

Békén hagyták őket. Senkit nem érdekeltek. Legfeljebb annyiból, hogy kiderült: óriási építkezésbe fogtak, négy új nagy űrvárost is elkezdtek építeni egyszerre, s elmondták, hogy nem önmaguknak, mert ők maradnak Zóján, de ha valamely nép be szeretne költözni egy ilyenbe, csak szóljon, mert némi területért megalkudhatnak velük!

És nem is sokára el is kelt mindegyik űrváros...

Elmondható hát, hogy Zóján szinte mindenki a világűrben vélte megtalálni az Ígéret Földjét, az Új Édent, és mindenki vagy javában űrvárost épített, vagy arra várt, hogy elkészüljön a sajátja, vagy ha egyik sem, akkor irigykedve figyelte azokat, akiknek lesz űrvárosuk. Érdekes módon nem is egy terrorszervezet bejelentette, hogy hajlandó minden ellenséges akciót beszüntetni, ha a kormányok garantálják az azonnali és teljes amnesztiát a tagjaiknak, mert anyagi erőforrásaikat inkább saját űrvárosuk felépítésébe óhajtják fektetni!

A kormányok erre természetesen boldogan hajlandóak voltak.

Vagyis senkit nem érdekelt jó darabig, hogy fogy a népesség. Különb is azt hitték, hogy a népesség hiányzó tömege kivándorolt valamelyik már lakható űrvárosba, esetleg már el is repült egyikkel vagy másikkal! Ez cseppet sem volt lehetetlen, mert egyáltalán nem okvetlenül azzal az űrvárossal repült el valaki, amelyikkel országa-népe többsége! Voltak, akik úgy gondolták, nemzeti hovatartozásuknál fontosabb a vallási identitásuk, vagy valami egyéb szempont. Például a világ buzulmánjai is egy helyre, Aet városába gyülekeztek. Zsen hívei is Zsen űrvárosával óhajtottak elmenni, és természetesen a tutuk is együtt akartak maradni, függetlenül attól, hogy melyik országban születtek. Ezek mind-mind apasztották az országok népességét. S mert ezek közt (no nem a buzulmánok, de a többiek közt) számos nő akadt, emiatt e nők nem emelték az adott ország népesedését sem a szüléseikkel!

A tutuk is bőségesen megszorodtak! Valóban számos antiipszilon-vírussal megfertőzött nőt találtak, s ezek leányai boldogan vettek részt az űrprogram megvalósításában. Általában azonban csak néhány hónapig dolgoztak náluk, idővel egyszerűen eltűntek! Szosziva és a tutuk sejtették, hogy megkönyékezhette őket a manók valamely ügynöke, aki felnyitotta a szemüket arra, hogy kik is ők, és ezután elszőktek a saját népükhöz.

De olyanok is bőven akadtak, akik közönséges emberek voltak, ám most elmentek a tutukhoz, hogy nem vinnék-e el őket a tutuk az űrvárossal, mert ők a tutuk közt szeretnének élni!

A tutuk emlékeztették ezeket arra, hogy ők a tutuk nagyon furcsán élnek! Náluk például nem lesz pénz, mert az logikátlan, náluk nagy a tisztaság, mások az udvariassági szokások, például nem szégyen a meztelenség...

Ennek ellenére sokan akadtak, akik a tutukat választották útítársul. Úgy minden ezer emberből egy. De a világ akkoriban mintegy négy milliárd embert számlált, tehát több tízezren álltak be így is a tutuk közé, s csak azért nem többen, mert a legfejletlenebb országokból nem tudták az emberek a tutukat felkeresni. És e sok „tutu-párti”, bár nem tutu ember nagyon kapóra jött most a tutuknak, mert sok munkaerő kellett az űrváros építéséhez nekik is.

Úgy tűnt, minden a legjobb úton halad afelé, hogy a manók megszerezzék maguknak Zóját, méghozzá teljes békességben, mert az emberiség önszántából hagyja ott a bolygót! Még az sem számít, hogy némely országok nem akarnak egyelőre elköltözni, mert azért az ő lakosaik közül is sokan menni szeretnének, s egyelőre az a helyzet, hogy sokkal gyorsabban űrrepülnek el az emberek, mint ahogyan szaporodnak! Az ember-manó konfliktus rendeződni látszik!

S ekkor lépett fel Zója történelmének színpadára a Rózsafi, hogy eljátssza rövid, de annál tragikusabb szerepét.

Ekkor a Rózsafi nyolc esztendő volt. Nyolc esztendő életkorához felnőtt termet társult, és egy körülbelül tizenkét esztendő gyermek gondolkodása. Mert az idő múlását az értelmi fejlődést illetően Ark csodaszerei sem siettethették, legfeljebb némileg gyorsabban itta magába a tanulnivalókat, mint egy közönséges gyermek. Ám amit nyert ezen, azt elveszítette azon,

hogy kizárólag vallásos dolgokkal tömték a fejét. Megtanulta az írás-olvasást, a matematikából a négy alapműveletet, de ezenkívül semmit. Kívülről tudta viszont a Szürkék nem is egy szent könyvét, imákat százzámra, és fogalma sem volt róla, milyen is a külvilág a Szürke székház falain kívül!

Természetesen a külvilágot is meg akarták ismertetni vele nevelői, de majd kissé később, amikor már – szerintük – „érettebb” lesz rá! Egyelőre csak annyit mondtak neki róla, hogy az irtó veszélyes hely, a Sátán birodalma.

A Rózsafi külsőre egészen úgy nézett ki, mint Zsen fiatal korában. Nem nézhetett ki másként – mástól nem kapott géneket. Egyetlen szempontból azonban nagyon más volt – abból a szempontból, hogy *nagyon fiú volt*. Ez két dolgot jelentett: egyrészt azt, hogy a hímveszője igen nagyra nőtt. Normális, nem duzzadt állapotában is megvolt akkora, hogy elért a köldökéig, amikor pedig megduzzadt, elérte a hossza a huszonöt centimétert! És igen gyakran duzzadt meg, ugyanis a nemi vágya kifejezetten óriási volt! Ez volt a másik, amiben különbözött Zsentől.

Mindez feltehetőleg annak volt benne köszönhető, hogy a férfiasság „jelképéből”, az Y kromoszómából kettőt tartalmazott. Ám ez nem tetszett Zsennek, és igyekezett mindenféle gyötrelmes módszerekkel leszoktatni a Rózsafit az efféle „illetlen viselkedésről”. Bevetette fegyverként a korbácsot, áramütéseket, hidegvizes és forróvizes borogatásokat, megostorozást, szöges övekben, sőt szöges bugyiban járást, a böjtölést, de minden hiába volt. Az az átkozott szerv újra meg újra makacsul megnagyobbodott! És eleinte bizony megtette a Rózsafi, hogy magához nyúlt a kezével, ám ezt nem sokáig tehette, mert ezt észrevéve éjjelente lekötözték mindkét kezét az ágyhoz.

Ez a módszer sem vált be: ugyanis videóval mindent rögzítettek, ami a Rózsafi szobájában történt, s egy alkalommal e filmet visszanezve kiderült, hogy a Rózsafi nagy találékonyságában úgy könnyítette a vágyain, hogy begörbítette a testét, a csípőjét a feje fölé emelte, s így a keze hiába volt az ágyhoz kötözve, de óriási hímtagja belelógott a szájába, és így már kielégülést nyerhetett.

— Leszopta magát! Pfuj! Mindjárt hanyok! – ordította Zsen, és ez alkalommal maga ragadott korbácsot a kezébe. Kikötözte a kisfiút, és olyan iszonyatosan elverte büntetésből, hogy a Rózsafi élet-halál között lebegett hetekig. De még ez sem volt elég: egy műtétrel eltávolította a Rózsafi nemi szervéről a makkot, ami a legérzékenyebb rész. Így már csak nem fogja annyira kívánni a szexet!

Az igaz, hogy nem kívánta annyira, de csak látszatra. Az volt ugyanis a helyzet, hogy a herék továbbra is megmaradtak, s ezért a vágyat továbbra is fenntartották, épp csak e vágy már nem bírt kielégülést nyerni magának. De már valóban nem nyúlt magához a kisfiú, és bele-törődött hallgatta Zsen magyarázatát arról, hogy ez micsoda ördögi testrész, hogy amit tesz, azzal kiszolgáltatja magát a Sátánnak.

Úgy tűnt tehát, hogy a műtét sikeres volt, és a Rózsafi kiváló szent lesz.

Ennek valóban semmi sem állt már az útjában. Már amiatt sem, mert soha eddig az életében nem látott nőt! Nemhogy a valóságban, de még képeken sem, erre nagyon ügyelt Zsen. Nemcsak meztelen nőt, de semmiféle nőt nem látott. Zsen elmondta neki, hogy akadnak az emberiség tagjai közt számosan nők, tehát a nő is ember bizonyos értelemben, csakhogy őket a Sátán megrontotta, és mindenféle módon igyekeznek akadályozni a férfiakat a tökéletesség elérésében.

Minden jól alakult tehát, ha úgy vesszük, mármint Zsen szempontjából, egészen a Rózsafi nyolcadik évéig. Ekkor azonban sajnálatos mulasztást követett el a portás: nyitva felejtette az ajtót, sőt még ő maga is elhagyta a szolgálati helyét!

A Rózsafi pedig épp arra járt. Eleinte csak kíváncsian kukucskált kifelé az ajtón, a külvilágba. Lenyűgözte őt a rengeteg ember odakint. De az autók is. Eddig ugyanis autókat sem látott.

Amit odakint látott, egyszerre riasztotta és vonzotta. És sokáig nézte, mert érdekelte, hogy milyen is a Sátán világa.

Sokáig nézte, de a portás csak nem bukkant elő, hogy elrángigálja onnét! S így történhetett meg, hogy a Rózsafi egyszer csak ezt gondolta:

— Szóval ez lenne a Sátán világa Zsen szerint! Hm... nem is néz ki olyan félelmetesnek! Biztos akad benne egy-két kellemetlen dolog... de nem hinném, hogy sokkal kellemetlenebb is volna benne, mint amikor penitenciaként megkorbácsolnak! Ha pedig így van, akkor én fel vagyok vértézve a Sátán támadásai ellen! És Zsen úgymint mindig azt mondja, hogy nekem igazi szentnek kell lennem, és nagy dolgokra vagyok hivatott – tehát akkor én most kimegyek ide, és megkeresem a Sátánt, hogy megöljem! Megszabadítom tőle a világot, és ezért nagyon hálás lesz nekem a Világ, és különösen Jó Zsen!

S a Rózsafi kilépett a világba.

Fogalma sem volt a közlekedési szabályokról. Mindazonáltal nem lépett az útestre, mert az autók nagyok voltak és gyorsak, tehát félt tőlük. Elindult a járdán, még csak nem is gyorsan, de mégsem találták meg őt a Szürkék, mert jó darabig észre sem vették a hiányát, tehát nem keresték. A Rózsafi pedig ment előre, bámult... és csodálkozott. Például azon, hogy milyen emberek élnek errefelé. Ugyanis rögvést észrevette, hogy az emberek nagyjából fele nagyon más!

A nőket csodálta. Nem jutott eszébe, hogy ezek nők, hiszen Zsen azt mondta, a nők a Sátán eszközei, akkor pedig gonoszak kell legyenek! De ezek az emberek nem néztek ki gonoszaknak, ellenben jelentős részük csodaszép volt!

Igen, a Rózsafi sorsát alapvetően a nők döntötték el. Különösen egy bizonyos nő... és a kirakatok!

Mert az utca telis-teli volt káprázatos kirakatokkal. Mögöttük szép ruhák, ékszerek, s egy sereg más holmi, amiről a Rózsafi még soha életében nem hallott, amiket soha nem látott. Érdeklődve bámulta ezeket. S amint lassan lépdelt egyiktől a másikhoz, egyszer csak elért egy olyan kirakathoz, ami mögött tévékészülékek voltak.

Tévé sem látott eddig a Rózsafi, bár a számítógép képernyője, amin tanult, hasonlított ehhez. S most épp híradót mutattak. A Rózsafi végignézte az egészet. Érdekelte. Először csatát látott, mert helyszíni közvetítést mutattak be az egyik helyi háborúról, valahol a világ egy távoli részén. Ilyesmit, háborús eseményeket is most látott ő először. A sok új inger, úgy érezte, szinte sokkolta az agyát, csak pislogott ide-oda, és alig bírt magával, hogy vissza ne szaladjon szobácskája meghitt zártságába.

De maradt. Neki kötelessége van. Meg kell találja a Sátánt, hogy megölje! Lám, biztos hogy a Sátán itt van valahol, mert azokat a vérengzéseket, amiket látott, biztos a Sátán okozta!

Aztán más híreket mondtak. Beszámoltak róla, hogy felfedeztek egy eddig ismeretlen vírust, ami terméketlenséget okoz a nőknél. E bejelentést különben már három nappal ezelőtt is megtették a médiák, de annyira fontosnak érezték az orvosok és politikusok, hogy többször is

megismételték. Arra még nem jöttek rá, hogy manó-nőt azért szülhet egy így fertőzött nő, de arra már rájöttek, hogy emberi férfitől a nő nem képes gyermeket szülni. Azt hitték tehát, ezek a nők véglegesen terméketlenek maradtak. Országos szűrést rendeltek el több államban, egyben teljes gőzzel munkába állt a rendőrség is, mert rájöttek, hogy e vírus nem a levegőn át terjed, hanem különböző élelmiszerekben, például kiváló vivőközeg a számára az összes tubusos ételkészlet, például a mustár, a paradicsomkonzerv, a tejtermékek, a sertés- és marhamájkrém, a csukamájolaj, s még sok más. Némely gyógyszerkészítményben is megtalálható! És megállapították, hogy ezeket szándékosan fertőzi valaki! Például csaknem az összes vér is fertőzött, ami az Országos Vérellátó Központban található! Nagy lett tehát a hisztéria. És már egyetlen nappal e bejelentés után elterjedt az emberek közt a hír, hogy bizonyára a buzulmánok terjesztik e fertőzést, hogy így rákényszerítsék az embereket az apagép használatára! Aet hiába cáfolta a hírt, több buzulmánt elkaptak világszerte, és megölték, némelyiküket egyenesen kínhalállal. Erre a buzulmánok gyorsan felrepültek az úrvárosukba, aminek egyes részei már lakhatóak voltak, sokan már eleve ott is laktak, de még nem repülhettek el, mert a hajtómű még nem volt készen. S most nemzetközi tanácskozást hívtak össze egyes országok, hogy eldöntsék, igyekezzenek-e a buzulmán úrvárost megsemmisíteni atomrakétákkal.

— Tudósítónk utánajárt – folytatta a bemondó –, hogy a tutuk mennyire érintettek az ügyben! Hallgassuk meg Dermon úr szavait!

S ekkor a Rózsafi megpillantotta a természetesen teljesen kopasz Dermont a tévében, és hallotta, hogy Dermon miként nyilatkozik: a tutuk megvizsgálták önmagukat mind egy szálig, de nem fedeztek fel a tutu nőkben ilyen vírust, aminek valószínűleg az is lehetett az oka, hogy ők alaposan megszervezték a garantáltan steril élelmiszerek előállítását maguknak már jóval korábban!

Ez igaz is volt, de tudjuk, hogy már korábban felbukkant a negatív Y vírus. Mindazonáltal Dermon igazat beszélt, mert valóban egyetlen tutu nőben sem találtak még ilyen vírust a szűrővizsgálatuk során. Ennek pedig igazán egyszerű oka volt, és nem is egy ilyen ok! Az ugyanis, hogy a manók kézenfekvő okokból először a prostituáltakkal gazdagon ellátott környékeket, főleg tehát a nyomornegyedeket fertőzték meg, mert nem elég a fertőzés, kell hogy utána egy manó is közösjön a fertőzött nővel, csak így lesz belőle gyermek, akit letesztehetnek, hogy mennyire manó! S törpe méretű férfival nemigen közösjön szívesen az emberek, a nők, ez sokkal könnyebb akkor, ha prostituált a nő, akinél ez megoldható mindössze kellően megfizetve őt; na és hát a tutu nők nemigen szoktak piszkos, büdös, bacilusos nyomornegyedekbe mászkálni, s ott vásárolni élelmiszereket! A tutu nők tehát eddigre még nem fertőződtek meg!

Tartott tőle azért Dermon, hogy esetleg valamelyik manó befurakodott titokban a Tutu iskolába, hogy itt mégis elterjessze a járványt, hiszen az észbeli képességeik ehhez adottak. De ezt sem tették meg, biztos mert itt is nehézkes lett volna közösjön a nőkkel, még ha meg is fertőzhatték volna őket; aztán nagy lett volna a lebukás veszélye is, mert a tutuk gyakran vizsgálják magukat, hogy nem betegek-e, ráadásul a tanulás alatt különböző injekciókkal is kezelik a diákokat, amik ki tudja milyen hatásokat váltanak ki a manók szervezetében! Lám, Szosziva esetében is a fogamzásgátló épp ellenkező hatást ért el!

No és még az is ok lehetett, hogy mindenki tudta, biztos a manók is, hogy a tutuk igen szelídek, azokat tarthatták tehát a manók a legkevésbé ellenségeiknek, köztudomású volt, hogy a tutuk mennyire barbár dolognak tartják például a háborúkat... minek épp a tutukat támadják tehát elsőként a manók?! Ennek nem volna sok értelme! Szosziva azt mondta, ha a világ emberei mind tutuk lennének, a manók valószínűleg bele sem kezdtek volna ebbe az egész átalakító vállalkozásba.

S lám igazuk is volt a manóknak, a tutuk inkább titkos szövetségeseik voltak, legalábbis semlegesek, habár a véletlenül hozzájuk került két manót, Szoszivát és Zertit igazán becsületesen segítették, támogatták. Különben Dermon a maga megnyugtatóására „manószűrésnek” vetette alá az összes tutut, de senki nem bizonyult titkos manónak. És Szosziva is megnyugtatta őt, hogy megérezné szagról, ha valaki manó volna.

— Aztán szólnál-e nekünk róla, elárulnád-e a manótársadat?! – kérdezte erre Dermon, némileg ingerülten, mert egyre jobban félt, hogy mi lesz ennek az egésznek a következménye.

— Igen, szólnék róla! – mondta határozottan Szosziva. — És azért szólnék, mert szerintem nemigen lehet érdekellentét a tutuk és a manók közt, ha egyszer el akartok ti is repülni valahová, vagyis a legnagyobb ökörség volna ellenségeskedni, amikor az összefogás is lehetséges! Különben is, nyugodtan szólhatnak, mert ti úgysem ölnétek meg azt a manót!

— Mit is beszélsz, hogy ölhetnék meg, borzalmas volna még belegondolni is, hogy mondjuk lelövöm, és mindent összemaszatol a vérével...! – sápadt el Dermon.

De hát ilyesmire nem is kerülhetett sor, mert nem volt manó a tutuk közt, kivéve persze Szoszivát, Zertit, és a gyermekeiket.

Akik eddigre különben már szépen megsokasodtak! Szosziva eddig kilenc gyermeket szült, két leányt és hét fiút. Megfordult a fejében a gondolat, hogy a hét fiát a Hóféherke film hét törpéjéről nevezi el, de aztán elvetette az ötletet. Csak egyiküknek lett mégis Tudor a neve, mert különösen intelligensnek bizonyult, az életkorához igazított IQ teszt szerint elérte a 272 értéket! És egy másik fia is született Szoszivának, különben ez a legelőször született fia volt, aki egyenesen 283-as IQ-val dicsekedhetett, de azért nem lett ő a Tudor, mert ő más jellegzetes tulajdonsággal rendelkezett: imádott számítógépezni! Emiatt Szosziva csak úgy nevezte el, hogy Pötyögi. A Tudor név különben is jobban illett a másik fiára, mert az nem annyira a képernyőt kedvelte, mint a könyveket, napszámra csak olvasott és falta a betűket. Pötyögi ellenben már hét évesen kitalált önmaga egy addig még ismeretlen elven működő névsorba rendező programot, ami jó százszor gyorsabb volt, mint bármi eddigi másik rendezőprogram, fél évvel később pedig az egész tutu számítógép-hálózatot megfertőzte egy vírussal. Holott a tutuk azt hitték, hogy garantáltan lehetetlen a víruspajzsukat megkerülni! De Pötyögi elintézte, hogy egy egész napra minden számítógép használhatatlanná váljon, mert semmilyen parancsra nem reagáltak, csak azt írták ki bekapcsolás után a képernyőre, hogy „Bazsarózsa a legnagyobb szerűbb anya a világon”. Ebből persze mindenki sejtette, hogy ki a bűnös, s rögvest meg is kereste őt Dermon, hogy azonnal csináljon valamit a vírusával, de Pötyögi csak a vállát vonogatta, hogy nem teheti, a számítógépvírusa a maga nemében természetesen tökéletes, emiatt leállíthatatlan, de megnyugodhatnak a tutuk, ő nem akart rosszat, csak születésnap ajándékot adni Szoszivának, emiatt esküszik rá, hogy a vírus egyáltalán semmit nem tesz tönkre a tutu számítógépeken, tehát felesleges a pánik, és 24 óra múlva már elmúlik Szosziva születésnapja, akkor tehát a vírus önmagától megsemmisíti magát, eltakarodik a számítógépből, minden nyom nélkül, és lehet használni rendeltetésszerűen a masinákat!

S ez természetesen pontosan így is történt. A vírus forráskódját a tutuk elkérték Pötyögitől, és nem győztek ámulni rajta. Ez hozzásegítette őket, hogy még biztonságosabbá tegyék a számítógépeik vírusvédelmét.

A gyerekeknek volt természetesen rendes, emberi nevük is. Szosziva egyszerűen anyakönyveztette őket: azt mondta leányanya, és fogalma sincs, hogy ki a gyerekek apja! Ez némi szégyent jelentett neki, furcsán néztek rá a hivatalban, hogy szinte évente szül egy apa nélküli gyermeket, emlegették is neki a „biztonságos szex”-et, meg a fogamzásgátlás módjait, de Szosziva egyszerűen azt mondta nagy lelki nyugalommal – ami igaz is volt – hogy ő szeret

anya lenni! És nem világosította fel az anyakönyvvezetőt arról, hogy ami a szexet illeti, kilenc gyermeke ellenére is még tökéletesen szűz, soha nem ölelt férfit! Nincs is ilyen vágya!

Volt tehát emberi neve a gyerekeknek, de Szosziva erősen hitte, amit Gáji mondott, hogy a Hófehérke mese jelentős valóságalappal bír, ez pedig azt jelentheti, hogy a manóknál – legalábbis a fiúkat illetően – olyan nevek vannak divatban, mint abban a mesében, s ezért efféleképp nevezte el a fiait. És meg kell mondjuk, a fiúk hihetetlenül engedelmes fiúk voltak, még a gyerekkori sírás-rívás is alig-alig volt csak jellemző rájuk, amint megpillantották Szoszivát, rögvést abbahagyták a sírást. És soha nem szófogadatlanok voltak, egészen természetes volt nekik, hogy azt teszik, amit Szosziva mond. Egy alkalommal például Tudort meg akarta vizsgálni az egyik tutu orvos, különben pusztán amiatt, mert kétszer is elköhintette magát, és aggódtak, hogy nem fázott-e meg. Később kiderült, hogy nem, csak egy kenyér-morzsa akadt a torkán; de akkor ezt még nem tudták, és bevitték a vizsgálóba. Négy éves volt ekkor. Szosziva is ment vele. Az orvos a falapocskával le akarta nyomni a nyelvét, hogy megnézhesse a manduláit. Ez nehezen ment, mert ez Tudornak ugyanúgy nem tetszett, mint az embergyerekeknek.

— Ne kapkodd már a fejedet, fiacskám, meg kell nézzem a torkodat! – mondta neki az orvos.

— De ha benyúlsz a számba, olyankor mindig csiklandozik a torkom, ha lélegzetet veszek!

— Hát lélegezz az orrodon!

— Ott lélegzem, de akkor is csiklandozik!

Ennek nem sok értelme volt, mert mi köze is lenne egymáshoz a lélegzésnek és a torok csiklandozásának, de hát ki tudja, ez lehet, hogy valami manó-különlegesség; mindazonáltal csak gyorsan meg akarták vizsgálni őt, ezért nem vitatkoztak vele, hanem Szosziva rászólt:

— Hát akkor ne lélegezz!

Erre Tudor abba is hagyta a lélegzést, s már megvizsgálhatták a manduláit, amiknek semmi bajuk sem volt. Ezután élénk beszélgetésbe merült egymással Szosziva és az orvos, s csak kissé később lettek figyelmesek rá, hogy Tudor arca már egészen kék sőt szinte lila, – de még mindig nem lélegzik!

Erre már nagyon megijedtek, de szerencsére eszébe jutott Szoszivának, hogy mi a baj, és rászólt, hogy most már lélegezzék újra! És így nem is lett semmi gond.

Az biztos, hogy engedelmesebb gyerekeket senki nem kívánhatott volna magának. Szosziva biztos volt benne, hogy ha nem szól, Tudor engedelmesen és minden lázongás nélkül képes lett volna megfulladni, csak mert ő Szosziva épp ezt mondta neki. Valóban úgy lehetett, ahogyan Gáji is és Xipóze is mondták: egy manóférfi számára a lehető legtermészetesebb, hogy habozás nélkül elvágja akár a saját torkát is, ha az anyja ezt kívánja tőle, és fel sem merül az agyában, hogy ez esetleg másként is lehetne!

Nem, egyáltalán nem volt jellemző a gyermekeire az emberfiúk rosszasága.

Különben Zerti gyermekeire sem. Zerti hiába nem volt „teljes értékű” manó, ez a gyermekein nem érződött. Azok a tutu vizsgálatok szerint is tökéletes manók voltak, legfeljebb annyiból látszott rajtuk, hogy Zerti anyjuk nem „igazi” manó, hogy köztük nem született egy Tudorhoz vagy Pötyögihez hasonlatos kiemelkedő tehetség. De hát Szoszivának sem minden gyermeke volt ennyire eszes; másik öt fiának IQ-ja rendre ennyi volt: 111, 115, 120, 160, 183. Zerti fiainak intelligenciaátlaga 118 volt, ez még mindig szép eredmény az emberi 100-as átlaghoz viszonyítva, 100 alatti értéket különben egyikük sem ért el.

Egyetlen nagy bánata Zertinek az volt, hogy akármennyire is igyekezett, eddigre szült már ő is hat fiút, de egyetlen lányt sem sikerült! Mindazonáltal a tutu orvosok azt mondták neki, hogy ivaros úton sikerülhet, ha tehát párosodik egy manóférfival. Emiatt Zerti azt fontolgatta mostanában, hogy elköltözik Lutikba, hogy ott keressen magának egy csinos manófiút, mert azt az országot már a manók kell uralják Fa Apó vezetése alatt; habár ez biztos csak a látszat, mert valójában Fa Apó természetesen azt kell tegye, amit anyja mond neki, aki nem lépett még a világ színe elé.

Ez volt tehát a helyzet a Tutuban és a tutukkal meg Szosziváékkal. És miután a tévében nyilatkozott Dermon, a bemondónő azt mondta, hogy most exkluzív interjút láthatnak a tévénezők Szoszivával, aki maga is egy tutu lány (azt, hogy Szosziva elsősorban manó, természetesen senki nem tudta), s annak kapcsán készítettek Szoszivával interjút, hogy ez a fiatal tutu lány nemcsak képes kiválóan megtanulni a szörnyű sok tutu tanulnivalót, de emellett még arra is maradt ideje, hogy könyvet írjon, ami a minap jelent meg a könyvpiacon!

Valóban ez volt a helyzet. Szosziva az eltelt évek alatt nemcsak szüléssel foglalkozott, de gondolt arra is, hogy a sok-sok ember, aki elrepül az úrvárosokkal, biztos folytatja majd a maga megszokott barbár életét azon a bolygón, amit végül meghódítanak. És szeretett volna segíteni rajtuk. S úgy vélte, e segítséget a gyermekeknek kell kezdeni. Írt tehát egy könyvet kifejezetten a gyerekeknek, e címmel: „Jogod van önmagad lenni!”

Ő Szosziva pontosan tudta, hogy miről beszél, mert árvaházban nőtt fel. És azt tapasztalta, hogy ott okvetlenül meg akarják semmisíteni a gyerekek egyéniségét. S úgy vélte ez így lehet a normális emberi családokban is, ha talán nem is olyan erős mértékben. Minden szülő okvetlenül a maga képére akarja formázni a gyermeket, pedig a gyermek nem a szülőé, hanem önmagáé. Joga van a szabadsághoz és az egyénisége kibontakozásához!

Ez még a manóknál is így van. Hiába mondható, hogy engedelmes rabszolgalelekkel megáldottak a manófiúk, ez csak annyit jelent, hogy ha anyjuk mond valamit nekik, akkor azt megteszik. De határozottan különböznek mégiscsak egymástól, sőt anyjuktól is, és ha például ő Szosziva azt mondja, hogy ültessék be a kertet szép virágokkal, akkor be is ültetik, nem lesz ebben hiba, de egészen biztos, hogy más virágokból készített más kompozícióval ülteti be egyikük is és másikuk is! És emiatt nem lenne helyes, ha ráparancsolna a gyermekeire, hogy ezentúl mondjuk a szegfűt tilos szeretniük!

Márpedig ha ez még a manóknál is így van, mennyire így lehet az embergyerekeknél, akik sokkal egyénibbek és önállóbbak, mint a manófiúk!

S most a riporternő megkérdezte Szoszivát, hogy miről szól a könyve, mert hátha valaki ezt még nem tudja. És Szosziva így válaszolt neki:

— Nyíltan vállalom, hogy a könyvem a gyermekeknek szól, de nem csak gyermekekről, hanem felnőttekről is beszél! Könyvem nyílt lázadásra buzdítja a gyermekeket, a szülők és a társadalom iránti engedetlenségre. Ez a lázadás azonban nem fegyveres lázadásként vagy más erőszakos cselekedetek végzése által értendő, sőt még csak nem is úgy, hogy ezentúl illetlenek legyenek vagy csúnya szavakat használjanak. Lázadás az, amit akarok, de a teljes tisztelet jegyében, udvariasan, emiatt a könyvem megmagyarázza a gyermekeknek, miért is olyanok a felnőttek, amilyenek. Úgy vélem, a felnőtté válás folyamata során az emberek gyermekei elveszítenek egy csomó olyan tulajdonságot, ami gyermekként még megvan bennük, s emiatt később, felnőttként már nem is képesek megérteni a gyermekeket. Begyöpösödik az agyuk, gondolataik szikárak, nyerseksé válnak, s elveszítik sokszínű mesés gazdagságukat. Ennek szomorú következménye, hogy azt hiszik, mindenkinek okvetlenül olyannak kell lenniük, mint ők, beleértve a gyerekeiket is! Könyvem tehát azt üzeni minden gyermeknek, hogy ne enged-

jen e zsarolásnak, nyomásnak, ne higgye azt, hogy ő okvetlenül rossz, csupán amiatt, mert nem olyan, mint apja vagy anyja, mert más érdekli, mint apját-anyját-tanárait! Jelenleg ugyanis sajnálatos módon tökéletesen gyermekellenes mind az iskolarendszer, mind – sőt különösen! – az árvaházi intézmények! És itt most nem arra gondolok, amire szoktak, hogy sok a tanulnivaló. Ez egy nagy hülyeség. Én, aki tutu iskolába járok, ezt nagyon jól tudom. Nem a tanulnivaló sok, hanem az öncélú fegyelmezés a sok! A gyermekeket miniatűr katonának tekintik. Felháborító például, hogy csak amiatt fel kell állni, mert bejön egy tanár, de ez még hagyján. Hanem a sok értelmetlen ünnep, amikor vigyázzban kell állni, meg felvonulni, végighallgatni unalmas, véget-nem-érő beszédeket, amikről pedig még a felnőttek is tudják, hogy egyetlen gyermeket sem érdekelnek, sőt még önmaguk, a felnőttek is utálják, unalmasnak tartják, ugyanakkor rákényszerítik mégis a gyermekekre, mert azt hiszik, hogy ez illendő! Különösen haragszom a kötelező olvasmányokra. Hát nem veszik észre a felnőttek, hogy egy könyv abban a pillanatban *meghal*, amint kötelezővé válik?! Egyetlen haszna ennek az, hogy ezekért többnyire úgysem kár, hogy meghalnak, mert túlnyomórészt csupa unalmas, sőt, szomorú, tragikus történet van bennük, amit talán jobb is, ha nem olvasnak a gyerekek. Vagy épp vallásos irodalom, amiért még úgy sem kár, mert csak népbutítás. Különösen nagy kár, amikor mindenféle verseket taníttatnak meg a diákokkal kívülről. Ennek végképp semmi értelme, mert úgyis elfelejti megtanulás után egy héttel, ellenben nehéz megtanulni ezeket, s ez elveszi a gyermekek idejét nemcsak a játéktól, de a sokkal hasznosabb tanulnivalóktól, például a matematikától vagy idegen nyelvektől is! Sajnos azonban akadnak szülők, akik rákényszerítik a gyermekekre, hogy igenis olvassa ezeket el, és ez nagyon helytelen! Én arra biztatom a gyermekeket, hogy még ha muszáj is a verés elkerülése érdekében eleget tennie a szülők és az iskola bizonyos nemszeretem parancsainak, akkor sem behódolva tegye ezt, hanem úgy, hogy belül megőrzi önmagát, egy apró lázadást magában, ami ezt mondja: — Jó, most én vagyok a gyöngébb, megteszem ezt nektek, gőgös, pökhendi felnőttek, de akárhogy dicsérem is felelés közben ezt a költőt vagy író, én tudom, hogy ez csak pocsék verset és regényt írt, ez igenis nem tetszik nekem, ez unalmas, és megfogadom, hogy ha én leszek felnőtt, én nem kényszerítem mindezt majd a gyerekeimre, vagy esetleges tanítványaimra!” Tehát a gyermek, ha kell, rejtse el valós gondolatait, váljon akár alakoskodóvá, mert ez még mindig jobb, mint ha önmagát, egyéniségét veszíti el!

Ezután Szosziva beszélt arról, hogy ő árvaházban nőtt fel, s igenis megőrizte makacsul az egyéniségét, mert egyszerűen nem volt hajlandó megtanulni a neki nem tetsző verseket. És ha beleolvasott egy kötelező olvasmányba és az nem tetszett neki, azt sem olvasta el. Akadtak kötelező olvasmányok, amik tetszettek neki, ezeket el is olvasta, de bevallja, hogy a többségre ez nem volt igaz, azok nem tetszettek neki, s ez nem is véletlen: az irodalom túlnyomó többsége – és sajnos nemcsak a kötelező irodalom! – nem áll másból, mint mindenféle emberi hitványság leírásából, ami talán még nem is lenne nagy baj, de e hitványságok egy részét nemhogy elítélnék, de egyenesen dicsőítik!

— Mire gondolsz konkrétan? – kérdezte a riporternő.

— Megmondom. Ott van például a hazaszeretet! Erre nemcsak kötelező olvasmányok buzdítják a kisgyerekeket, de sok állami ünnep, sok énekórán tanult dal, színházi előadás is, holott ez a leghatározottabban elítélendő, mert arra buzdítja a gyerekeket, hogy amikor felnőnek, más embereket gyilkoljanak a hazaszeretet nevében, akik más hazákban élnek! Mindegyik országban erre nevelik a gyerekeket, holott teljesen nyilvánvaló, hogy nem lehet üdvözlendő egy érzelem, ami megosztja az emberiséget, s így ellentéteket szít! Az emberiség története nem más, mint az egymást gyilkolás története a legkülönbözőbb címeken!

Visszatérve azonban a gyerekekre: nem szeretném, ha az lenne a látszat, mintha a rossz tanulókat dicsőíteném. Nem. Biztatom a gyerekeket önállóságra és önálló ítéletalkotásra, s arra is, hogy az ostobaságnak tartott felesleges dolgokat ne tanulják meg. De ez csak úgy lehet jogos, ha azért akad olyasmi is, amit igenis megtanul, méghozzá kiválóan! Ne hivatkozzanak rám a bukdácsolók, osztályismétlők, krónikus rossztanulók, ne mondják azt, hogy ők csak Szosziva tanait követik, és nem is rossztanulók igazából, csak öntudatosak, önállóak! Ez nem hihető ugyanis, ha mindenből rosszak, ha semmit nem tanulnak. És magam például méltónak találtattam a Tutuba felvételre, de már ezt megelőzően is kiváló voltam például matematikából, amit sokan a legnehezebb tantárgynak tartanak, habár fogalmam sincs, hogy miért, és a matematikán kívül is számos tantárgyat tanultam meg nagyon alaposan.

Aztán, könyvem nemcsak az iskoláról szól. Ott van például az otthoni környezet. Tegyük fel, az apa ragaszkodik hozzá, hogy a gyermeke jó vallásos nevelést kapjon. Tudjuk, számos esetben megköveteli, hogy a gyermek elrontsa a vasárnapját, és kevéske szabadidejét templomba járásra pazarolja. Ugyan gondolkozzék már el a gyermek azon, hogy az ő élete és ideje az övé, tehát ne akarja helyette az apja élni az ő életét, ne rabolja el tőle élete egy adott időtartamát! Ha a gyermeknek kedve van imádkozni, akkor tegye. Én, Szosziva ugyan ostobaságnak tartom, de hát akadhat ilyen gyermek, mert mindenkit más szórakoztat. De ha nincs kedve hozzá, ne tegye, mert joga van hozzá, hogy ne tegye! Könyvem alapelve, hogy a gyermekeknek is vannak jogaik, s még az sem biztos, hogy kevesebb joga van a gyermeknek, mint a felnőtteknek! Lehet, hogy épp több a joga, mint a felnőtteknek, mert például joga van ahhoz is, hogy a társadalom biztosítsa a számára az alapvető életfeltételeket, anélkül, hogy ő ezt munkával viszonzná! Az tehát nagyon is nem igaz, hogy a gyerekeknek semmi joguk! És gondolkozzék el azon is a gyermek, hogy ha isten a végtelen szeretet, amint ezt oly sokan állítják, akkor nem lehet kedves neki, ha a gyerekeket szenvedésre kényszerítik a templomban eltöltött hosszú órák unalmával!

Ha pedig nincs isten, akkor csak még feleslegesebb ez az egész.

Ezután Szosziva még sokáig beszélt, hogy mi minden van a könyvében, például arról, hogy a gyermeknek igenis joga van nem megenni a neki nem tetsző ételt, ez persze nem jelenti azt, hogy joga volna a gyermeknek más ételt követelni, ahhoz Szosziva szerint sincs joga, de igenis joga van választani, hogy megeszi-e azt, vagy éhes marad! És még sok más egyébről is beszélt.

A Rózsafi tátott szájjal hallgatta Szoszivát. Nemcsak a beszéde nyűgözte le, de gyönyörű szépsége is, hosszú, csodálatos haja...

És hirtelen világosan megértette, hogy apjának, Jó Zsennek igaza volt! Ez a nő – mert kitalálta eddigre már, hogy Szosziva nő – ez nem lehet más, mint a megtestesült Sátán! Női testbe bújt, hogy könnyebben elámítsa az embereket, de lám, ő, a Rózsafi átlátott rajta! Ő a Sátán, mert a vallás ellen prédikál, mert engedetlenségre buzdítja már a gyermekeket is!

A Rózsafi máris úgy érezte, hogy sikerült célt találnia az életének. Azonnal megfordult, és elszántan, határozott léptekkel tartott vissza a Szürke székház felé.

Ami a Rózsafi lelkében történt, nem csodálható. Ő tulajdonképpen szerelmes lett Szoszivába, de neveltetése nem tette lehetővé, hogy a normális úton megjelenjék benne ez az érzelm. Eddig állandóan tiltották neki a nemiséget. Ráadásul eddig állandóan terrorizálták őt, feltétlen engedelmségre nevelték – s most hirtelen felcsillant előtte egy olyan világ ígérete, ahol nem

kell okvetlenül engedelmeskedni! Sőt, kifejezetten erre kapott felszólítást Szoszivától: engedlenségre! A Rózsafi úgy érezte magát, mint egy ökölvívó, aki minden erejét beleadja az ütésbe, de az ellenfele elhajolt előle. Nem csoda, hogy Rózsafi hirtelen gyanakodni kezdett: hátha nem is volt igaza, és valóban Zsennél van az igazság?! Végül is Zsent és a Szürkét már ismerte, de Szosziva is és a Világ is teli volt gyanús, rémisztő ismeretlenségekkel!

Így történt, hogy a heves érzelem, amit Szosziva kiváltott benne, nem szerelemmé alakult, hanem heves gyűlöletté. Van az úgy más szerelmek esetében is, hogy amikor nem viszonzza a partner az érzelmet, akkor a szerelem gyűlöletté alakul át! A Rózsafi esetében legfeljebb ez villámsebesen zajlott le, alig másodpercek alatt. Talán mert érezte, hogy szerelme amúgy is reménytelen lenne, és nem is csak amiatt, mert nemi szervét Zsen megnyomorította.

Egy azonban biztos volt: okvetlenül cselekednie kellett! Szinte tombolt benne a cselekvési láz. Azért is, mert nyomorékká tett hímveszője miatt hetek óta nem élhette ki egyre növekvő nemi vágyát, s így az pótcselekvésekben akart megnyilvánulni, s amiatt is, mert a Rózsafi igazság szerint nem Szoszivát gyűlölte először életében: gyűlölte Zsent is. Ám e gyűlöletet nem merte kimutatni, nemhogy Zsen, de ön maga előtt sem. Ám Szosziva most jó alanyt tűnt, hogy kitombolja a gyűlöletét.

Szosziva és a tutuk. Igen. Ez lett Rózsafi célpontja.

Nagyon hamar hazaérkezett, mert nem is távozott messzire. Már várták. Nagyon izgatott volt mindenki.

— Hol jártál?! – támadt rá azonnal Zsen, még az előcsarnokban. És nem volt egyedül: vele volt jó félszáz Szürke aktivista.

— Odakint! – kiáltotta Rózsafi. — Odakint voltam! És találkoztam a Sátánnal!

— Ne beszélj bolondokat, ez...

— Nem beszélek bolondokat! Tudom, már ki a Sátán! Szosziva a neve! Szosziva a Sátán, és a tutuk a Sátán közkatonái! Azok a ronda kopasz emberek! A Sátán el akarja pusztítani a világot, mindig ezt mondtad Zsen, és igazad van, rájöttem! De én valóban igazi szent vagyok, megnyilatkozott előttem az Úr, mert jelet küldött nekem, azzal, hogy rögvést első utamon, amit Odakint tettem, megmutatta nekem, hogy ki a mi ellenségünk! A tutuk azok! Szosziva az! És tudom, hogy a Sátán úgy akarja a világot elpusztítani, hogy megakadályozza a nőket a szülésben! És ezt a tutuk csinálják! Őket bezzeg nem sújtja ez a veszedelem!

— A vírust a buzulmánok terjesztik, Aet terjeszti! – ellenkezett Zsen.

— Nem! Nem azok csinálják! A tutuk csinálják! Azok a ronda kopasz emberek! Én csak tudom! Mind a Sátán cimborái! És így, a nőkön keresztül akarnak megfertőzni bennünket, férfiakat is! De én már tudom, hogy mit kell tennem! Tennünk! Gyertek, és öljük meg a tutukat! – intett a Szürkéknek.

— Ne beszélj már bolondokat, még mit sem tudsz a világról... – kezdte Zsen, de a Rózsafi közbevágott.

— Tudok annyit, amennyit kell! Nekem többé semmi közöm a nőkhöz és a Sátánhoz! Bebizonyítom a hitemet! – azzal hirtelen berohant az ebédlőbe, felkapott a tálalóból egy kést, egy mozdulattal lerántotta a gatyáját, s így szólt:

— Ezt nézzétek! Én igazi szent vagyok! – azzal egyetlen határozott nyisszantással lemetszette tövestül a hímtagját. És bár ömlött belőle a vér, de olyan extázisban volt, hogy még csak az arca sem rezdült. Meglóbálta a levágott hímtagot.

— Látjátok?! Igazi szent vagyok! Én is megtettem azt, amit a szent könyveink szerint több szentünk is megtett! Megszabadultam a bűntől! Öljétek meg a tutukat! – azzal a hímtagot Zsen arcába dobta, és összeesett.

Ez nem volt csoda. Rengeteg vért vesztett néhány pillanat alatt.

Természetesen bekötözték, ellátták a sebet, és nehogy még valami öncsonkításos örültséget tegyen, lekötözték az ágyára. Rózsafi hányta-vetette magát, de semmit nem tehetett, s hamarosan teletömték nyugtatóinjekciókkal. És bár akadt néhány olyan Szürke, aki hitt neki, a többségnek az volt a véleménye, hogy Rózsafi teljesen örült, megzavarta az eszét az odakinti világ! A vírust nem terjeszthetik a tutuk, semmi érdekük nem fűződik ehhez, ám Aet buzulmánjainak annál több, hogy így rákényszerítsék az emberiségre az apaméh használatát, és minden nőt kiirtsanak! Hiszen ha a nők meddőkké válnak, akkor egyben feleslegessé válnak! Rózsafi nem szent, hanem egy szerencsétlen örült! És némelyeknek még az is eszébe jutott, hogy szép-szép a vallás, de Rózsafi ezen örültsége annak köszönhető, hogy Zsen teljesen félrenevelte a szerencsétlen gyermeket!

E vélemény azonban hamarosan megváltozott.

Hogy a Szürkék véleménye megváltozott, az egy manónak volt köszönhető. A manót úgy hívták, hogy Stostí. Anyja egy prostituált volt, akit megfertőztek a manók a negatív Y vírussal, annak nem is ugyanazzal a változatával, ami Zerti létrehozását is eredményezte, hanem egy jobbikkal. Emiatt Stostí szaglása csaknem olyan éles lett, mint Szosziváé, tehát még manóbb manó lett belőle, mint amilyen Zerti volt. És amikor a tutuk elkezdtek ezeket az értelmes manókat összegyűjteni az űrváros építésére, akkor Stostí is felismerték, és alkalmazták. Ennek a leány nagyon örvendett, egészen addig, míg néhány igazi, ősi manó „ki nem szimatolta” őt, és nem szóltak neki, hogy mi a helyzet, hogy tehát ő Stostí alapvetően nem ember! Elmondták neki, hogy miként születhetett, hogy mi az a negatív Y vírus, és még sok minden mást is elmondtak neki. És hívták, hogy költözzön Lutikba, mert az az ország már a manóké.

És bizony az történt, hogy Stostí ebben az ügyben nem a manók pártját fogta! Ez nem is olyan hihetetlen, mint gondolnánk: ha Ark, Gáji és Slioma ember létére lényegében a manók oldalára álltaknak tekinthetők, akkor bizony olyasmi is lehetséges, hogy egy manó álljon az emberek oldalára! Ennek bizonyára az is okozója lehetett, hogy bár Stostí anyja egy prostituált volt, de ő maga korántsem a gyönyörszakmában tevékenykedett. Kiváló eszének hála, egyetemmet végzett, és bölcsészdoktorként tanított maga is egy főiskolán, míg a tutuk nem szóltak neki, hogy ugyan próbálkozzék meg az űrváros építésével, mert kiváló esze van hozzá! S mert Stostí rendelkezett komputertechnikusi végzettséggel is, aminek ott hasznát vehette, ráállt... Tehát mondható, hogy neki emberi életében is „jól ment”. Egyáltalán nem utálta az embereket.

Most azonban feltámadt benne a bölcsészdoktori gondolkodás. Van-e joga ehhez a manóknak?! – tette fel a kérdést.

És úgy válaszolta meg, hogy *nincs!*

Mindazonáltal néhány napig nem tett semmit. Egészen addig nem, míg el nem terjedt az emberek közt az a pletyka, hogy a vírust a buzulmánok terjesztik. S már azt fontolgatták a kormányok, hogy szétlövik a buzulmánok úrállomását atomrakétákkal. S ez végre cselekvésre készítette Stostit. Egyetlen nappal azután, hogy a Rózsafi végre életcélt talált magának, Stosti elhívta magához a leghíresebb riportereket, és elmondott nekik mindent. Mindent, amit csak megtudott a manóktól arról, hogy kik azok a manók, mik azok a manók, milyenek a manók, mi a célja a manóknak... és szavait alátámasztotta azzal, hogy azt mondta, csak tessék, vegyenek nyugodtan vért tőle, megvizsgálhatják, ebből láthatják, hogy igazat beszél!

És így a világ mindent megtudott a manókról. Sokkalta többet ráadásul, mint amennyit a tutuk vagy akár Szosziva tudott róluk eddig. Stosti interjúja után például a leghíresebb napilap a következő cikket közölte:

Milyen egy manó?

Értelmes lény. A manóknál alapvetően különbözik egymástól a férfi és a nő: Náluk ugyanis nincs külön X és Y kromoszóma által meghatározott nemi különbözőség, hanem „mindössze” abban tér el egymástól a férfi és a nő genetikai struktúrája, hogy a nő diploid, tehát dupla kromoszómakészlettel rendelkezik, a férfi viszont haploid, tehát mindössze egyszeres kromoszómakészlettel rendelkezik, hasonlóan az emberi spermiumokhoz illetve petesejtekhez.

A manó nők megtermékenyítés nélkül, szűznemzéssel is képesek utódokat nemzeni (hasonlóan a méhekhez), amik ilyenkor általában férfiak. Megtermékenyítés esetén női utódokat szülnék. Viszont nem képesek megőrizni éveket a spermiumot, mint a méhkirálynők.

A genetikai rokonsági fokok számítása ezért más, mint az emberek esetében. Egy fiú az anyjától kapja génjei 100%-át, tehát anyját teljes mértékben annyira értékeli, mint önmagát (életét is adja érte), a rokonsági fok tehát az ő részéről 1. Ellenben mert a fiú az anya génjeinek csak 50%-ával rendelkezik, ezért az anya szempontjából a rokonsági fok a fiú felé csak 0.5.

Két fiútestvér esetén annak valószínűsége, hogy egy adott gén mindkettőben megvan, 50%, tehát köztük a rokonsági fok 0.5. Egy anya és leánya között is 0.5 a rokonsági fok, hasonlóan a lány és az anyja között is. (A leány ugyanis génjeinek felét kapja anyjától, felét apjától). Fiú és nővér között a rokonsági fok szintén 0.5, (mert 50% az esély rá, hogy a fiúban levő gén megvan a nővérben is), ellenben nővér és fiú között már csak 0.25, mert egy adott gént a nővér vagy anyjától vagy apjától kapott, de ha anyjától, akkor is az vagy benne van az illető fiúban, vagy nem.

Két nővér közt a rokonsági fok, ha azonosak az apák, 0.75, ha különbözőek az apák, akkor ellenben 0.25. (Amiatt, hogy a manó-férfiak minden spermiuma pontosan egyforma, nem úgy, mint az emberférfiaké).

Apa és fiú között a rokonsági fok 0. Apa és leánya között 1 (hiszen a leány az apa minden génjével rendelkezik), leány és apa között ellenben csak 0.5 (mert a lány a génjeinek csak felét kapja az apától).

A fentiek miatt a manóknál a társadalom nagyon másképp alakult ki, mint az emberek esetében, sok szempontból az államalkotó rovarokéra emlékeztet. A tipikus manócsalád 1 anyából áll és rengeteg fiúból, s van esetleg egy-két, nagyon kevés leány. A „fiúk” tulajdonképpen felnőtt férfiak többségükben.

A manóanya egyáltalán semmi munkát nem szokott végezni, ellenben állandóan szül. Többnyire fiúkat szül. Ezenfelül irányítja a közösséget, de ez inkább csak elméleti irányítás, mert a gyakorlati munkákat, s a döntéseket is, jobbra a legidősebb férfinak hozzák meg, természetesen az anya engedélyével.

A közösségen belül minden férfi az anya vér szerinti utóda, így vele nem is párzanak, holott tökéletesen termékenyek. Mindazonáltal egy manót a párzás tulajdonképpen egyáltalán nem szokott érdekelni. Nemi vágyuk voltaképpen abszolút nincs is, bár amikor csak akarják, képesek az erekcióra és a párzásra, mintegy tudatos döntés eredményeképpen. A manó-férfik emiatt nem is törekednek saját család alapítására, életcéljuk az, hogy anyjukat minél tökéletesebben kiszolgálják, mert anyjuk oly sok testvért szül, hogy nekik génjeik elterjesztése érdekében inkább megéri ebben támogatni anyjukat, mint arra törekedni, hogy feleséget találjanak maguknak (hiszen annak fiú utódaiban úgysem lenne benne egyetlen génjük sem). Néhány manóférfinak jut csak ki az a szerencse, hogy egyáltalán néha-néha pároz hassanak életükben, akkor, amikor egy manó-nő úgy dönt, hogy nőt szeretne szülni. Ekkor értesít egy másik manó-anyát, hogy küldjön neki férfit, az küld is, s akkor azzal párosodik néhányszor, amíg megszüli a kívánt számú leányt. Azután a férfit visszaküldi anyjához. Ez a visszaküldés nem elzavarás, mert a manó-férfi is messze sokkal szívesebben van anyjával, akivel rokon, mint a „feleségével”, így ugyanis anyjára, tehát rokonára dolgozik, és nem egy vadidegenre.

Mindezek miatt a manó-férfiak óriási többsége szex nélkül éli le az életét, ez azonban cseppet sem izgatja őket.

Egy manó-közösségen belül nagy az összetartás, és igen ritkák a veszekedések, főleg nem fordul elő az, hogy egy fiú ellentmondjon az anyának, akiért életét is feláldozná habozás nélkül. Fel sem merül benne, hogy ne áldozza fel az életét alkalomadtán, ilyen szempontból rendkívül fanatikusak! S mert minden érdemi munkát a férfiak végeznak, emiatt a manó-anya sok férfit szül, s úgy alakult, hogy a férfiak átlagmagassága úgy 120 és 130 cm között van, míg a manó-nők jóval nagyobbak, akár 180 cm-esek is. Ritkán ennél is magasabbak. A manó-anyának ugyanis jobban megéri kisebb férfiakat szülni, s a közösségnek is megéri, hogy kisebbek legyenek a férfiak, mert ha nagy erőt igénylő munkáról van szó, az összetartó közösségben nem gond, hogy a munka elvégzésére összejöjjen több férfi is, ellenben így hatékonyabbak azokban a munkákban, amikhez nem kell nagy erő, s ezek vannak többségben. Ráadásul így egy férfi halálával nem éri olyan nagy kár a közösséget.

Ha egy manó-nő régóta nem szült valamiért, akkor hajlamos az átlagos manócscecsemőnél némileg nagyobb gyermeket szülni, s e gyermek nagyobbra is nő, mint a szokásos manók, amennyiben fiúgyermek. Lehet akár 160 cm-es is felnőtt korában!

Mindazonáltal, mert a manó-anyákat szinte nem is lehet látni (védik őt a manó-férfiak, mint természetkirálynőt a dolgozók), csupán a manó-férfiakat, ezért elterjedt az emberek között, hogy a manók mind férfiak, és kis termetűek.

Meg kell azonban mondani, hogy a manó-férfiak a méretükhöz képest meglepően erősek és kitartók! Ebben semmi varázslat sincs, egyszerűen izmosak és kész. Egy 120 cm-es manó-férfi többnyire képes elvinni ugyanakkora súlyt a hátán, mint egy 170 cm-es felnőtt ember-férfi, ugyanakkora távra, feltéve, hogy közönséges emberről van szó, aki nem izmosította magát kifejezetten az erőnléte fokozása kedvéért, rengeteget sportolva. Egy meztelen manó-férfit tehát izmosnak, kisportoltnak találunk. Ezért azonban nemigen kell sporttal izzasztaniuk magukat, születésüktől hajlamosak a nagy, de harmonikus izomzatra.

Amikor egy manó-lány eléri a felnőtt kort, ami nagyjából húsz év, jó darabig még anyja mellett él, míg legalább a hatvanéves kort eléri, s ezalatt minden évben szül legalább egy fiút, akik mind pontosan számon tartják, hogy nekik ki az anyjuk, s csak ezután költözik el a leány az anyjától, a fiaival együtt, ekkorra van neki tehát legkevesebb húsz olyan fia, akik legalább húsz évesek már, s akik dolgoznak rá. De az sem ritka, hogy a leány száz éves koráig az anyjával marad. Ez nem csoda, mert a manók rendkívül hosszú életűek, főleg a nők, életkoruk ezer években mérhető, legkevesebb húszezer év, legalábbis a nőké. E borzasztó hosszú életkor miatt elterjedt az emberek közt, hogy a manók varázslók lennének.

Ennek ellenére lassan szaporodnak, mert igaz, hogy manó-férfiből nagyon sok születik, de nőből már jóval kevesebb, épp amiatt, mert egy nőhöz nagyon sok férfi kell, hogy eltartsák. A férfiak nem is annyira hosszú életűek, mint a nők, bár ők is sokszorta tovább élnek, mint az emberek, hacsak meg nem halnak valami balesetben vagy háborúban. Háborúzni azonban nem szoktak a manók egymás közt. Egy férfi várható életkora a manóknál nagyjából ezer-ezerkét-száz esztendő.

Ha valamiért meghal az anya, akkor mindig a legidősebb leánya lép a helyébe azonnal. Akkor is, ha még nem felnőtt, tehát nem ivarérett. Majd kívárlják, míg felnőtt! Ha véletlenül nincs a meghalt anyának egyetlen leánya sem, bár ez ritkaság, akkor a manó-férfiak vagy elmennek a legközelebbi nőrokonukhoz, hogy azt szolgálják, vagy attól kérnek „pótanyát” maguknak.

Ha egy manó-férfi hal meg, annak semmi különösebb jelentősége nem szokott lenni. Általában nem is nagyon törődnek vele, sajnálják ugyan, de a nagy gyász nem szokásuk. Egy tipikus manó-családban ugyanis, ahol már középkorúnak mondható az anya, ritkán él kevesebb férfi, mint ezer fő!

A manók több ok miatt is hajlamosak a rejtőzködésre. Részint mert egy manó-férfi el sem tud képzelni nagyobb tragédiát, mint ha meghal az anyja, ennél azt sem tekinti nagyobb bajnak, ha ő maga hal meg, s emiatt nagyon védik és bújtatják az anyjukat. Másrészt ők sokkal kisebbek, mint az emberek, s így veszélyesnek tartják az emberek közé menni. Az emberek gyakran valóban ellenségesek velük szemben, irtották őket, s a manók lassan szaporodnak, így szívesen húzódtak megközelíthetetlen helyekre, járhatatlan szurdokokba, szakadékok mélyére, barlangokba, így el is terjedt az emberek között, hogy a manók föld alatt élnek, holott nem is mindig éltek ott. A manók harciasságáról szóló hírek részben igazak, mert ha lakhelyük közelében emberek mászkálnak, azokat gyakran megölik, akár figyelmeztetés nélkül, váratlanul is, mert féltik anyjukat, akit fanatikus vadsággal védenek. S mert elővigyázatosak, nagy hangsúlyt helyeztek a fegyvergyártásra is, így elterjedt az emberek között, hogy a manók kiváló kovácsok.

Az igaz, hogy a manók között a férfiak általában szakállasok, de a szakáll csak az idősebb férfiakon szokott kiserkenni, akik már legalább kétszáz évesek, attól kezdve viszont fokozatosan nő, nagyjából egy centit tíz évente. Így mire egy manó meghal, lehet akár egy méteres is a szakáll, majdnem földig érő! Ezt a manók nem szokták levágni, büszkéek ugyanis az életkorukra, hogy mennyi sok idő óta szolgálják a közösséget. Bajuszuk ellenben nem szokott lenni. Néha azért akad bajszos manó, de csak ritka kivételésként.

A manók arca nem torz, méretüktől eltekintve tulajdonképpen teljesen emberi kinézetűek, a manó-nők pedig méretben is megfelelnek az emberi normáknak, sőt, sok ember-nőnél nagyobbak is lehetnek akár húsz centivel is, és szépségük is minden kivetnivaló fölött áll, annyira, hogy általában illik rájuk az a kifejezés is, hogy „veszettül csinosak”. Ez még az akár húszezer éves, rengetegszer szült nőkre is igaz, cseppet sem formátlanodik el a testük. Csak éppen aligha találkozhat velük egy ember!

A manók ritkán betegszenek meg, s ha mégis, többnyire hamar meggyógyulnak, és kiválóan ismerik a különböző gyógynövényeket, s azokból kiváló orvosságokat készítenek. A manónőknek meg végképp „vasból van a szervezetük”, ami kell is, mert amilyen ritka a manó-nő, ha betegesek volnának, rég kipusztult volna a manó-faj! Ha mégis valami gyógyíthatatlan baj ér egy manó-férfit, akkor az el szokott vándorolni messze a közösségtől, hogy egyedül haljon meg, és ne ragassza át a járványt a társaira.

A manók foga ugyanolyan, mint az embereké, eltekintve attól, hogy minden nagyjából tizedik évben megújul a fogazatuk, nem csak egyszer, mint az embereknek. Emiatt bár az ő foguk is szuvasodhat, de ritka a foghíjas manó, mert ha ki is esik a foguk (vagy kihúzzák), hamarosan nő a helyére egy újabb.

Manó és ember nászából kizárólag ember születhet, mégpedig manó-férfi és ember-nő gyermeke csak emberlány lehet, manó-lány és ember-férfi egyesüléséből pedig születhet lány is és fiú is, de mindegyik ember lesz, bár a fiú többnyire alacsony termetű.

A manó-nő tud szűznemzéssel leányt is szülni. Az ilyen nő szintén diploid, s emiatt tartalmazza az anya összes génjét. Ez épp olyan, mintha valaki megszülné saját egypetéjű iker-testvérét. Az ilyen utód természetesen mindenben épp olyan, mint anyja, pontosabban, mint anyja fiatal korában. Az ilyen utódot nem is nevezik leánynak a manók, mert bár leány, de fontosnak tartják megkülönböztetni a „normális”, ivaros úton létrejött leányoktól. Úgy nevezik tehát az ilyen lányokat, hogy „luli”. Bármilyen genetikai rokonsági fok a luli és más rokon között épp olyan fokú, mint a rokon és a luli anyja között. Vagyis egy fiú és a luli közt ugyanúgy 1 a rokonsági fok, mint a fiú és az anyja között. Emiatt a luli másként „alapít családot”, mint ivaros úton létrejött leánytestvérei. Rögvest elköltözik anyjától, amint képes szülni, ez azt jelenti, hogy ritka, hogy húsz éves koránál tovább maradjon anyja mellett, de gyakorta már tizenöt évesen is elköltözik onnan. Minthogy ekkor még egyetlen fiút sem szült, aki ellátná, vagy ha szült is, de legfeljebb kettőt-hármat, s az nem elég, s azok is fiatalok, emiatt az szokott történni, hogy a luli távozásakor vele tart az anyja fiainak fele is, akik számára ő egyenértékű egy anyával! Ha netán egyszerre több luli is él a családban, akkor persze nem a férfiak fele, hanem csak arányos része tart az épp elköltöző lulival.

Ez tehát a manók szaporodásának leggyorsabb módja, hiszen rögvest két teljes manócsalád alakul, mintegy a közösség kettéosztódásával, de csak különösen kedvező körülmények közt merik vállalni a manók, mert az eredeti közösség felére gyengülésével jár. Gondoljunk csak bele: ha van egy manócsaládban ezer fiú, akkor a luli távozása után már csak ötszáz fiú marad ott, s mert a manóanya is csak nagyjából évente szül egy fiút, emiatt csak ötszáz év múlva lesz az a manócsalád újra ugyanolyan népes, mint volt korábban! Mindazonáltal érthető okokból a manó-anya lényegesen jobban szereti a lulit, mint akár fiait, akár lányait, s a fiúk is ugyanúgy szeretik a lulit, mint anyjukat. A fiúknak még az is érdekük, hogy az anya inkább lulit szüljön, mint fiút, mert fiútestvérükkel csak 0.5 a rokonsági fok, a lulival ellenben 1. A teljes manócsaládban tehát tökéletes az egyetértés abban, hogy ha csak lehet, az anya lulit szüljön! De ez csak ritkán lehetséges, mert egy lulihoz sok-sok fiúnak kell távoznia.

Természetesen egy manó-anya a párosodáshoz soha nem kér férfit egyik lulijától sem, mert az épp olyan volna, mint saját fiaival párosodni. Ezért a manó-nők sok-sok nemzedékre visszamenően részletesen számon tartják a saját családfájukat, nagyobb gondot fordítva erre, mint a legkonzervatívabb nemesek az emberi társadalomban, és különben is nagyon aggályoskodóan, sokáig töprengenek rajta, hogy amennyiben párosodni akarnak, akkor melyik másik manó-nőtől kérjenek ehhez férfit, kinek az utódai a legalkalmasabbak a számukra.

A manó-nőknek nincs szűzhártyájuk. Havi vérzésük sem.

Bár a manók nem varázslók, de bizonyos mértékig érthető, hogy az emberek közt elterjedt ez a hit, s nemcsak a hosszú életük következményeképp. Mert bár a manó-férfik nem rendelkeznek semmi különleges, emberfeletti képességgel, talán bátorságukat leszámítva, a manó-nőkkel más a helyzet. Mágikus képességük ugyan csepp sincs, de meg kell jegyezni, hogy a manó-nők nem véletlenül nagyobbak, mint a manó-férfiak, sőt mint sok ember is! Fejük is kissé nagyobb, nem formátlanul, alig észrevehetően, mindenesetre annyira, hogy agyuk térfogata felnőtt korukra sosem kevesebb, mint 1550 cm^3 , de nem ritkán 1700 cm^3 is megvan. Ez aztán azt jelenti, hogy jócskán okosabbak is, mint egy átlagos ember! Például, ha akarják, pusztán ránézésre, első pillantásra képesek megjegyezni egy könyvoldal minden betűjét, sőt, ebből egymás után akár tucatnyit is. Hosszú beszédek is megjegyeznek első hallásra, vagy akár komoly zeneműveket, s annak bármely szolamát később visszafütyülik. Testük minden izma fölött tudatos kontrollt gyakorolnak, akár bélműködésüket is visszafordíthatják, természetesen a számukra, hogy akkor alszanak el és ébrednek, amikor akarnak, nagyon pontosan érzékelik az idő múlását, annyira, hogy óra sem kell nekik. Hipnotizálni őket gyakorlatilag lehetetlen, ennek igen ellenállóak. Látásuk nem érzékenyebb, mint az embereké, a hallásuk sem, bár jó fülűnek mondhatóak, igazán muzikálisaknak, akik érzékenyek a beszéd finom hangsúlyaira legalább annyira, mint az emberi zenészek. A fülüket be tudják csukni a bántó zajok elől. A szaglásuk ellenben jobb, mint az embereké, de nem jobb, mint a kutyáké. Mindazonáltal hamar megérik a beszélgetőtársan a félelmet, de még a hazugságot is, sőt, ha egy üres szobába belépnek, ahol nemrég voltak emberek, akkor meg tudják mondani a szag alapján, hogy ott jókedvűek voltak-e az emberek, vagy veszekedtek. A manók különben meg tudják különböztetni egymástól pusztán szag alapján az embert és a manót, erre a manó-férfik is képesek. Ennek az az oka, hogy egy tipikus manócsalád szaga jellegzetesen eltér a többi manócsalád szagától is, tehát rögvést tudhatják, hogy ki tartozik velük egy családba (egy anyához), és ki nem. Természetesen a luli szaga épp olyan, mint az anyjáé, mindazonáltal a különköltözés után már egy éven belül megváltozik. Ezt úgy érik el, hogy minden manócsaládnak vannak kedvenc virágai, és ezekkel díszítik a manó-anya lakhelyét. Ezen virág illatához pedig automatikusan igyekszik hasonlítani a manó-nő illata. Természetesen nem lesz tökéletesen olyan, vegyvizsgálattal ki lehet mutatni a manó-nő illata és a virágillat közötti nagyon is alapvető különbséget, sőt e különbséget a manók is érzik. Mindazonáltal az illat azért mégis hasonló lesz ehhez. S a luli az elköltözésekor más virágokat választ jelképekül, általában ezek szirmaival van beszórva az ágya is, s így hamarosan megváltozik az illata. A manó-férfik pedig szintén automatikusan, mondhatni ösztönösen alkalmazkodnak anyjuk illatához, tehát az ő illatuk is megváltozik.

Természetesen az emberek semennyire sem képesek megállapítani nemhogy a manócsaládok különbségeit illat alapján, de még az embert sem tudják megkülönböztetni a manóktól az orrukkal.

Amennyiben egy manó-anya meghal, és van valahol felnőtt, élő lulija, akkor az elárvult férfiak ahhoz költöznek, és nem ivaros úton létrejött lánytestvérükhöz, hacsak nincs a saját „fészkükben” élő, kis luli, mert ez esetben megvárják annak felnövekedését.

Ami a manók névadási szokásait illeti: a manó-anya neve egészen egyszerűen azonos annak a virágnak a nevével, amit jelképekül választ, s aminek az illatát „utánozza”. Az esetben két- vagy többelmeű tehát a neve csak, ha maga ez a növény is többelmeű névvel rendelkezik. Különben néha előfordulhat olyan is, hogy nem virágos növényt választ jelképekül, létezett például Zsurló nevű is. A manók számára ugyanis elsősorban a növény illata a fontos, nem a virága, bár előnyben részesítik a virágos növényeket. És meg kell jegyezni, hogy érzik olyan növények illatait is, amiket az emberek illattalan növényeknek tartanak.

A manó-anya lányai nem is kapnak nevet, amíg el nem költöznek, és nem lesz jelképnövényük, addig csak számokkal jelzik őket, hogy például Első lány, Második lány, a szám azt jelzi, a manó-anya hányadik szülötte az élete folyamán, s emiatt egy idős manó-nőnek lehet, hogy épp csak egyetlen leánya él otthon, csak az van már vele, de azt mégis hívhatják akár Hatezerötsházaharmadik lánynak is. Kivételek itt is a lulik: őket minthogy az anyával egyenértékűek, elköltözésig ugyanúgy hívják, mint az anyjukat, csak hozzáteszik, hogy *luli*. Tehát például *Bazsarózsa luli*, *Tulipán luli*, stb. Amennyiben több luli is él egy anyával egyszerre, akkor őket is számozzák, például Második Tulipán luli, de ez nemigen szokott előfordulni, ritka, mint a fehér holló, hogy egyszerre több luli legyen egy anyánál, épp emiatt a manók a nagy ritkaságra nem is azt szokták mondani, hogy „ritka, mint a fehér holló”, hanem azt, hogy „ritka, mint egy tucat luli egy rakáson”.

Egy-egy manócsaládot, tehát az anyát, fiait, lányait, lulikat együtt a manók is családnak neveznek, s e család neve – mi más is lehetne – az anya virág (vagy növény) neve. Tehát például *Bazsarózsa család*, *Strelícia család*, stb. A fiúgyerekeket az anya nevezi el, de nagyon ritka, hogy ez rögvest születésük után megtörténjék. Általában várnak a névadással addig, míg észre nem vesznek rajta valami említésre érdemes tulajdonságot, s arról nevezik el, például Vasgyúró (ha nagyon erős), Villám (ha nagyon gyors), de nevezhetik akár azon munka alapján is, amit nagy kedvvel végez, vagy amire be van osztva (e kettő többnyire ugyanazt jelenti, mert óvakodnak nemszeretem munkakörbe tenni valakit, annak ugyanis szerintük sosem lesz jó vége), tehát hívhatják a manó-férfit úgy, hogy Kukta, Vízhordó, vagy a modern korban például „Kipikopi”-nak vagy „Bitagyú”-nak, ha sokat számítógépezik. Nevezhetik a foglalkozása szerszámáról is, például „Seprű”, „Fazék”, „Lánc talpas”. Vagy valamely testi tulajdonságáról: „Nagyfej”, „Hosszúláb”. Néha szép, költői neve is lehet egyik-másikuknak, például Betonököl, ha nagyot tud ütni, Satumarok, ha erős a szorítása, vagy más hasonló. Arra vigyáznak, hogy két azonos nevű ne legyen egy családon belül, s így ne kelljen számozni magukat. A számozás a fiúk esetében ugyanis azoknak van fenntartva, akik még nem kaptak igazi nevet, ezeket hívják úgy, hogy „Első fiú”, „Hétezerkettedik fiú”, stb. Egy manóanya nem ad ki soha még egyszer az élete során egy egyszer már használt számot, se fiúnak, se lánynak, hiába halt meg a viselője, de az „igazi” neveket az illető halála után néha felhasználják újra, lehet tehát egy manóanya élete során több fia is mondjuk „Tudor”. A Hófehérke mesében a törpék neve tehát hűen tükrözi a manóknál dívó, fiúkra vonatkozó névadási szokásokat. Mind a hét törpe neve lehetne használatban levő manónév. Bár az ritka, hogy Hapci lenne egy manófiú, mert a manók nem igazán betegesek.

Természetesen két különböző manócsalád mindegyikében lehet egy-egy Tudor, Kuka vagy Vidor, s ha fontos, hogy kihangsúlyozzák, hogy melyikről beszélnek, akkor eléjük rakják a családnevet, például Viola Tudor, Kököröcsin Kuka vagy Bazsarózsa Vidor lesz a nevük.

Az emberi társadalomban titokban forgolódva természetesen emberi neveket használnak ők is, de azt nem tartják az „igazi” nevüknek, még akkor sem, ha személyi igazolványba van beírva.

A manó-nők minden különösebb erőfeszítés nélkül képesek észben tartani rengeteg gyermekük nevét, arcformáját, sosem tévesztik össze őket, tehát igen fejlett a kétdimenziós alakfelismerő képességük, s a névmemóriájuk, ez pedig kihatással van sok más észbeli képességeikre is, tehát ez is elősegíti, hogy olyan okosak. Különbözik a manófiúk is okosak, de messze nem annyira, mint egy manónő. Az emberi skálán mérve egy átlagos manónő IQ-ja 350 körül lenne, némely zseniálisabb manónő elérheti akár a 400-as szintet is. A manó-férfiak átlaga csak úgy 120 körül járhat, bár zseniálisabb egyedeik elérik akár a 180-at is.

S ezzel még nem ért véget az igazán hosszú cikk, mert a cikkíró közölte, hogy ez nem valami fantáziajátékhoz tartozó kitalálás, mert a manók valóságosan léteznek, és igenis nem a buzulmánok fertőzik a világot, hanem a manók! A manók legendája szerint ugyanis ők, a manók a Zója őshonos lakói, e bolygó legősibb Értelmesei. Csak aztán még az ősidőkben érkeztek hozzájuk más értelmes lények is: ezeket nevezik úgy, hogy tündérek. A tündérek külsőre épp olyanok voltak, mint manapság az emberek, emberi nagyságúak voltak a női- és férfítündérek egyaránt. Csak éppen nagyon szépek. És repülni is tudtak, de ehhez nem kellett nekik szárny, nem is volt szárnyuk. És e szép tündérek könnyen adakoztak a kegyeikből a manóférfiaknak, sőt sok manónőnek is megtetszett egyik-másik tündérférfi, és párosodtak. Ám ezt jobb lett volna nem megtenni, mert bár a manók is és a tündérek is egyaránt a legszélsőségesebben békeszeretőek voltak, sőt a tündérek még a manóknál is békésebbek, például sosem ettek húst, nem úgy, mint a manók, de e nászból *emberek* születtek, s tudjuk, hogy az emberek milyenek, ami a békeszeretést illeti...

A manó szót azonban nem az emberek találták ki. A manók magukat is így nevezték már kezdetektől fogva, e szót a manók nyelvéből vették át az emberek, csakúgy különben azt is, hogy *törpe*, e szó manóul azt jelenti: *picike*.

Az emberek megszületése annak volt köszönhető, hogy a manók és tündérek kromoszómastruktúrája jelentős hosszúságú szakaszokon csaknem azonos volt. De nem *teljesen* azonos... és amikor az utódnemzedék létrejött, akkor az történt, hogy az egyik manókromoszóma helyére bekerült a tündérek egyik kromoszómája, azaz inkább annak egy kicsiny töredékdarabja, ez lett aztán az a bizonyos Y kromoszóma, ami oly sok gondot okozott a mai emberiségben. De több más kisebb génsérülés is bekövetkezett, aminek hátrányait máig nyögi az emberiség: például a fogak szuvasodása, a C-vitamin előállításának képtelensége és más hasonló. Ark tehát jól látta, hogy az ősidőkben az emberiségnél genetikai katasztrófa történt! De más is történt: tudja meg ugyanis az emberiség, hogy a majmok ténylegesen rokonaink, igazság szerint emberek, csak ők még rosszabbul jártak, hozzájuk két másik kromoszóma is beépült a tündérekből, így lett 46 helyett 48 kromoszómájuk. És itt már annyira ellentmondóak a testfelépítést illetően a manó- és tündérgének utasításai, hogy a majmok jártak a legrosszabbul, legalábbis ami az észbeli fejlettséget illeti.

Mindazonáltal a majmokkal nem sok bajuk volt sem a manóknak, sem a tündéreknek, hanem az emberekkel annál több – az emberek ugyanis egészen egyszerűen válogatás nélkül kiirtottak mindent manót és tündért, akikkel csak találkoztak! A tündéreket teljesen ki is irtották, mert azok annyira békeszeretőek voltak, hogy nem voltak hajlandóak védekezni, illetve a tündérek egy kicsiny részének sikerült elmenekülnie valahová a világűr mélységeibe. A manóknak annyiból volt rosszabb a helyzetük, hogy nem repülhettek el, ellenben jobb volt annyiból a helyzetük, hogy őbeljük több önvédelmi reflex szorult, mint a tündérekbe, és igenis védekeztek, de mire rájöttek, hogy most muszáj lesz nekik rossznak lenni és gyilkolni az önvédelem érdekében, addigra már túlnyomó többségüket felkoncolták az emberek.

S most mégsem irtják ki az emberiséget, holott megtehették, de inkább meg akarják változtatni őket, már persze azokat, akik nem repülnek el. Mert az ellen sincs kifogásuk, ha elrepülnek az emberek! Zója a manóké, e bolygót követelik vissza maguknak, de semmi bajuk azzal, ha más bolygókat találnak maguknak az emberek. Ehhez több millió embert már hozzá is segítettek. Gondoljanak csak Lutik egykori lakóira!

Végezetül a cikk leírta, hogy mindezt Stostítól tudja a cikkíró, aki igazi manó, leírta a cikk, hogy Stostí miként született, s hogy az orvosi leletek alátámasztják Stostí minden szavát. És Stostí főleg amiatt szánta rá magát a manók elárulására, hogy megmentse az ártatlan buzulmá-

nokat, akik több százezren szoronganak rémülten odafent az űrvárosban, mert nem akarja, hogy atomrakétákkal megöljék ezeket, akik semmiről sem tehetnek, akik nem terjesztik az antiipszilon-vírust. (Ugyanis a cikkíró is ezt a nevet találta ki a manók vírusának). Stostí annyira rendes manó-mivolta ellenére is, hogy nem akarja a lelkiismeretét több százezer ártatlan ember halálával terhelni!

Vagyis a cikk egyértelműen igazolta, hogy amikor Xipóze javasolta, hogy legyen Szosziva népének manó a neve, akkor jól választottak nevet, mert a manók is manónak hívták magukat már ősidőktől fogva.

A cikk alig jelent meg, máris óriási lett a botrány. Az egész nagyon hihetetlenül hangzott, de a kormányok mégis hittek neki, mert korábban Ark is kifejtette a maga véleményét az Y kromoszómáról, amit e cikk alátámasztani látszott, az is tagadhatatlan, hogy a nők termékenysége vészesen hanyatlik...

Rögvest kiszállt a titkosszolgálat Stostí lakására, s elvitték a nőt „egy kis vizsgálatra”, ahogy ők nevezték a dolgot. És Stostí soha többé senki nem látta, se ember, se manó, ha kérdeztek a sorsáról, csak annyit mondtak, hogy államtitok. Annyit azért elárultak, hogy a vizsgálatok szerint manók valóban léteznek, mert Stostí is manó. Ezt különben már két nappal később megállapították és közzétették a leányról.

Márpedig abban a pillanatban, hogy kiderült: manók márpedig vannak, abban a pillanatban kitört egy olyan dühöngés az emberek körében, amihez hasonlót a boszorkányüldözések kora óta senki nem látott! Valóban úgy történt, ahogyan azt Krau úr és Slioma is megjósolta, s pánikszerű gyorsasággal minden alacsony termetű embert kiirtottak, legalábbis a nagyvárosokban. És fellöttek atomrakétákat, hogy elpusztítsák az emberi törpék által épített űrvárost is, de azok megneszelték a dolgot és időben ugrottak, eltűntek a hipertér feneketlen mélységében valamerre. Sajnos azonban az ellenük indított több tucat atomrakéta célkereső elektronikája nem tudta, hogy mi a teendője arra az esetre, ha az orra előtt csak úgy eltűnik a cél, nem volt beprogramozva hipertéri nyomkövetésre, tehát azt hitte, a cél még a közelben van, csak kitért előle! Elkezdtek tehát a rakéták keresni a céltárgyat, s bár azt nem találták meg, de egy nagyon hasonló másik űrvárost a közelben igen, és afelé tartottak. Ez pedig az egyik ország űrvárosa volt, még csak félig készen, de máris sok millió szorgalmasan dolgozó lakóval a fedélzetén, s ezt találták telibe a rakéták. Meg is semmisítették azt.

Erre az az ország megharagudott, és rakétákat lőtt ki ezekre az országokra...

Sokáig lödözték egymást. A végeredmény sok-sok millió halott lett, radioaktivásban égő földek, elpusztult városok.

Néhány kormány azt is megtette, hogy Lutikra lőtt ki atomrakétákat, hiszen az már az emberiség ellenségeinek, a manóknak a birtokában van! De váratlanul kiderült, hogy a manóknak igen komoly rakétaelhárító rendszere van, s egyetlen kivétellel minden ellenük küldött rakétát megsemmisítettek. Az az egy, ami becsapódott elpusztította ugyan Lutik régi fővárosát, de a manók azt üzenték rádión a világnak, hogy ezért nem volt nagy kár, úgysem tetszett nekik, s különben sem élt ott egyetlen manó sem. De hogy többé ilyesmit ne merjenek tenni velük az emberek, megsemmisítik annak az országnak a fővárosát, ahonnan ezt a rakétát kilőtték!

És az meg is semmisült. Méghozzá úgy, hogy nem is Lutikból, de a megcélzott országból az egyik katonai támaszpontból felszállt egy atomrakéta, és telibe találta a saját fővárosát!

S a manók azt üzenték, hogy ez úgy történhetett, hogy annak a támaszpontnak a parancsnoka maga is manó volt. A parancsnok különben a rakéta kilövése után autóba szállt és eltűnt, mielőtt lelepleződött volna. Soha nem találták meg, biztos sikerült Lutikba szöknie.

A világon eluralkodott a pánik. Egyetlen hét sem telt még el a leleplező újságikk megjelenésétől számítva, de a kormányok lázasan igyekeztek szűrővizsgálatot kidolgozni, hogy országuk minden lakosát leteszteljék, manó-e vagy sem! És mindenütt szigorú törvényeket hoztak, hogy aki manó, azt egyszerűen ki kell végezni, mert az potenciális hazaáruló!

Ez azonban cseppet sem nyugtatta meg a lakosokat! Legalábbis a nőket! Mert még az is, aki netán gyűlölte a manókat, az is szorongva gondolt rá, mi lesz, ha róla is kiderül netán, hogy manó?! Azoknál a nőknél, akik nem voltak idősebbek, mint harminc esztendő, ez nagyon is reális veszély volt! De aki ennél idősebb volt, még az is félhetett, mert akármikor megfertőződhet a negatív Y vírussal, s ezután már soha többé nem lehet gyermeke, hacsak nem manó!

Az egésznek csak annyi lett a haszna, hogy a buzulmánok kiirtásáról többé nem esett szó, bár némelyek szerint ez nem is volt igazán haszon, sőt ellenkezőleg...

Mindezek mellett az is nagy botrányt kavart, hogy az egyik leghíresebb világpolitikus épp a buzulmánok pártját fogta, amennyiben kijelentette, hogy igenis nem kell félnie az emberiségnek, mert hát ha építenének sok apaméhet, akkor a férfiak tovább szaporodhatnak, s az igaz, hogy ez a nők kipusztulásával járna, de ez a kisebbik baj, ahhoz képest, ami a manók részéről fenyegeti őket, mert így legalább megmaradnának embereknek!

Egy másik ország elnöke elrendelte, hogy támadják meg Lutikot baktériumfegyverekkel. A manók, amikor ez kiderült, visszaüzentek, hogy gondolják meg ezt az emberek, mert nekik lesz nagyon rossz!

Az emberek nem hallgattak a manókra. Több száz rakétát lőttek ki Lutikra, tele pestissel, fekete himlővel, vérhassal, tifusszal, leprával, lépfenével és kolerával. És mindenki meglepetésére a manók egyáltalán nem védekeztek ez ellen! Hagyták, hogy a rakéták telibe találják az országukat. Rombolást e rakéták nem sokat végeztek, mert nem robbantak, csak szétszórták a betegségterjesztő mikrobákat.

A következményt előre látták a tutuk. A manóknak kutya bajuk sem esett, ellenben Lutik felől a szél órák alatt mindenfelé elhordta a járványt a világ sok-sok részére, a Lutik környéki országokba mindenképpen! Pokoli járványsorozat tört ki, aminek megint sok millió ember esett áldozatául.

A tutuknak ebből nem lett bajuk, mert a Lutik környéki országokban működő iskoláikat a támadás első hírére kiürítették, mindenki beköltözött az úrvárosukba, a tutuk ugyanis előre tudták, hogy ez lesz, mert ismerték már Szosziva bámulatos képességét a fertőzések leküzdésére, sőt, „el-se-kapására”. Hiszen Szosziva szinte olyan, hogy lehetne akár tömény pizkok-injekciókat adni a vérébe, s akkor sem betegedne meg! Bámulatos a szervezete!

Hanem mégis lett baja a tutuknak, mert egy élelmes riporternek feltűnt, hogy érdekes módon épp ekkor néptelenedtek el errefelé a tutu iskolák, épp a járvány kitörése előtt! S e riporter valahonnét megtudta, hogy Szosziva már kilenc gyermeket szült házasságon kívül. Holott Szosziva a tutu iskolában él, és ott nem jellemző a diákok anyává válása... pedig van ott egy Zerti nevű nő is, annak is sok gyermeke van...

Nosza, rögvest cikket írt róla, hogy a tutuk a manók titkos támogatói, hogy Szosziva is és Zerti is manó...

S több sem kellett erre a Szürkéknek! Rögvest eszébe jutott mindenkinek, hogy a Rózsafi mit mondott! A Rózsafi *megmondta*, hogy nem a buzulmánok csinálják a vírust! Megmondta előre! Azt is megmondta, hogy a tutuk a Sátán ügynökei! A Rózsafi név szerint említette Szoszivát is! Ó igen, a Rózsafi valóban igazi szent, nem is vitás! Félreismerték őt! Nem örült ám, nem az, csöppet sem, hanem igazi szent, akinek az Úr küld sugallatokat!

Rögvest megnőtt a Rózsafi megbecsültsége. Zsené is, hiszen ő készítette a Szürkék számára Rózsafit, de leginkább mégis Rózsafi megbecsültsége növekedett meg. De annyira ám, hogy már senki nem is hallgatott Zsenre, eloldozták az ágyhoz kötözött Rózsafit, aki bizony állandóan oda volt szíjazva az elmúlt napokban, s nem győztek bocsánatot kérni tőle. Mindenki tőle várta az utasításokat.

Meg is kapták.

— Eredjete és öljetek meg minden tutut! – parancsolta Rózsafi.

Ő maga nem tartott velük, mert lába közének óriási sebe még nem gyógyult be, s emiatt majdnem járásképtelen volt még.

A tutuk az egészet onnan vették észre, hogy kameráik szerint óriási tömeg gyülekezett össze a szigettel szomszédos egyik partszakaszon, ordító, kiabáló tömeg, s hamarosan lövések is dördültek: különböző kézfegyverekből lötték a szigetet a túlpartról.

Ez még nemigen okozott kárt a tutuknak, ellenben világosan jelezte, hogy azok odakint nemigen viseltetnek irántuk barátságos szándékkal! Mellesleg azt is ki lehetett találni, hogy kik ezek, mert ha nem is mind, de nagyon sokan a Szürkék egyenruhájában voltak.

A tömeg különben nem sokáig maradt meg a kiabálás és puskadurroztatás mellett. Hamarosan csónakokba szálltak, elkötöttek néhány kompot is, a tulajdonos részvénytársaság alkalmazottai hiába tiltakoztak, a Szürkék egyszerűen vízbe dobták őket. És átmentek a tutu szigethez.

A tutuk természetesen időben észbekaptak. Azzal kezdték, hogy amikor még a túlsó parton volt a tömeg, értesítették a rendőrséget telefonon, hogy lövöldöznek rájuk. De pechjükre a telefont felvevő rendőr azt mondta, hogy semmit nem tehet, mert nagyon sokan vannak a támadóik, ráadásul nem is egy rendőre is átállt a Szürkékhez, emiatt értesítette a hadsereget, akik már küldtek erre több katonaosztagot, egy órán belül megérkeznek!

De a tutuknak nem volt egy órájuk, mert ekkor már javában a sziget felé tartottak a Szürkék. Mit volt mit tenni, Dermon átállította a számítógépét védelmi programra, s indította az „Elsőfokú készenlét” menüpontot. Ez jelentette a leggyengébb fokozatot.

Erre – épp a csónakokból kiszállni akarók orra előtt – hirtelen mozogni kezdett a homok, és a földből hatalmas vaskerítések nőttek ki. Mindegyiken a tábla: „Vigyázat, nagyfeszültség!”

A Szürkék dühükben ordítottak. Az egyik nagy bátran megragadta mégis a kerítést, de abban a pillanatban holtan rogyott össze, a keze csuklóig feketére égett. A levegőt sült hús szaga töltötte be.

Ez kissé lelohasztotta a támadók harci kedvét, de nem nagyon! Kiderült, hogy van ám komoly fegyvere is a Szürkéknek: az egyik vallási fanatikus vigyorogva intett a többieknek, hogy ne aggódjanak, majd ő elintézi a kerítést! Azzal máris felemelt egy nehéz szerkezetet, amiben vállról indítható légelhárító rakéta volt. Ezt szokásosan harci repülőgépek és helikopterek ellen szokták bevetni. Most azonban csak megcélózta vele a kerítést, és lőtt.

A kerítés máris volt-nincs, mehettek tovább a Szürkék!

Igen ám, de most következett az élősövény, s hamarosan egy újabb dühös ordítás: amögött egy újabb elektromos kerítés! Hívták megint a rakétás társukat.

Mindezt Dermon is látta, mert közvetítette neki nem is egy rejtett kamera, amiket elrejtettek a parton, illetve a vízen úszó bóják tetejére. S most nagyot sóhajtott:

— Nincs más választásom! Undorító, de nem tehetek mást! – azzal rákattintott a „Másodfokú készültség” menüpontra. Erre kinyílt egy almenü, amiből Dermon kiválasztotta a megfelelő menüpontot...

S a következő pillanatban a sziget talaja a partraszállás közelében, sőt arrafelé még a vízzel borított keskeny sáv is mintha megelevenedett volna: a magasba szállt. Felrobbantak az oda telepített távirányítású aknák, és miszlikbe szakították az összes Szürkét. Egyedül azok menekültek meg, akik még nem jutottak át az innenső partra. Ezek most üvöltöttek teli torokból rémületükben és elkeseredettségükben. Leginkább azonban csalódottságukban.

Nem adták fel! Sejtették, hogy több akna nem lehet arrafele! Most ezek is partraszálltak, megrohamozták az elektromos kerítést...

Néhányuk rögvest szörnyet halt. De kiderült, hogy van még azért ezeknek is mindenféle fegyverük, nekiálltak például kézigránátokat dobálni a kerítésre, hogy ezekkel tegyék tönkre! Ez persze jóval lassabb munka, mint vállról indítható rakétával elbánni vele, de idővel okvetlenül sikerül...

Ha a tutuk hagyják. Dermon azonban el volt szánva rá, hogy nem hagyja. Kiválasztott egy menüpontot, mire kinyílt az egyik tutu piramis, kirepült belőle egy aprócska, talán négy méteres repülőgép, kamerájával pontosan követhette Dermon, hogy hol jár a repülőgép. Most ezt a megvadult csöcselék fölé irányította, azzal egy gombnyomásra annak kinyílt egy tartálya, és abból gázfelhő kezdett el ömleni a betolakodókra.

Ideggáz. A parton őrzőgő, cselekvési lázban szenvedő fanatikus örültek néhány másodperc alatt rendkívül mozdulatlan és nyugodt hullákká változtak.

A legtávolabb levők, akik még mindig nem értek át erre a partra, ezt látva ismét ordibáltak. Erre Dermon feléjük irányította a repülőt, bár ez csak blöff volt, mert annak már kiüresedett a tartálya. De ezt nem tudták a támadók, és rémülten menekülni kezdtek. Erre Dermon visszavezette a repülőgépet.

A támadás tehát véget ért, de Dermon sejtette, sőt Slioma is ezt mondta neki, hogy ez csak az első erőpróba volt, s hamarosan még sokkal nagyobb tömeg támadja majd meg őket, s lényegesen jobb fegyverekkel!

— A Szürkéknek sok pénzük van. Biztos, hogy akad nekik is számos komoly fegyverük, vagy ha még nincs is, hamarosan vesznek! Órákon belül meggyűlik újra velük a bajtok! – jósolta Slioma.

Most azonban Slioma mégis tévedett. Az „órákon belül” ugyan igaz volt, de nem a Szürkékkel gyűlt meg a bajuk, hanem érdekes módon azokkal a katonákkal, akik a tutuk védelmére, tehát a Szürkék ellen érkeztek a szigethez!

Ezeknek a parancsnoka ugyanis nem elsősorban aziránt érdeklődött, hogy mi a fenét akartak ott a Szürkék, hanem az izgatta a legjobban, hogy miként is védték meg magukat a tutuk, ki adott nekik engedélyt elektromos kerítések felállítására, sőt taposóaknák és ideggáz bevetésére!

— Ez egészen határozottan kimeríti a tiltott fegyverviselés büntettét – mondta Dermonnak –, emiatt elrendelem mindenki letartóztatását, aki a szigeten tartózkodik, s majd a rendőrség kivizsgálja az ügyet, hogy ki ártatlan, s ki bűnös, s mennyire bűnös! – azzal előszedett egy bilincset a zsebéből, s így szólt Dermonhoz:

— Adja a kezét és kövessen!

Mindez a tutu iskola épülete előtt a parkban játszódtott le, mert Dermon nem engedte be a katonatisztet az abszolút steril iskolába, hogy összekoszolja. Ő jött ki inkább, de nem egyedül, hanem követte őt Slioma is és néhány másik tutu. A katonatiszt azonban egyedül volt, a közkatonák egyelőre részben a parton voltak még, a szigettel szemben, mások azonban a sziget partjainál, és igyekeztek összeszedni a húspéppé vált Szürkék maradványait.

— Izé... ez komoly?! Még engem akarsz letartóztatni, amikor engem támadtak meg?! – hebegte Dermon.

— A mindenségít, akár tutu maga akár nem, nem tűröm el a tegezést! Itt akárhogy nézem is, de tömeggyilkosság történt, és még a jogos önvédelemre sem lehet hivatkozni, mert már látom, hogy jó előre felkészültek itt a tutu uraságok a tömegvérengzésre! Az egész nagyon gyanús, olyannyira, hogy, ami engem illet, hajlamos vagyok hitelt adni a szóbeszédnek, hogy a tutuk a manók szövetségesei titokban! Bár már nem is annyira titokban! De ezt persze nem én döntöm majd el, tehát add a praclidat, pajtás – tért át maga is tegezésre – és ne nehezítsük meg egymás dolgát! – azzal hirtelen elkapta Dermont, megpenderítette, és megbilincselte az igazgató kezét a háta mögött.

— Slioma! – kiáltotta Dermon kétségbeesetten.

Erre Slioma angyalí nyugalommal az arcán előhúzott a ruhája alól egy... hát, nem is volt az pisztoly, inkább valami olyan hipermodern halálosztó szerkentyű, amit a fantasztikus filmekben lehet látni, sok csővel, távcsővel is, miniatűr rakétákkal... megnyomott ezen egy gombot, mire a szerkentyűből vakító villám csapott ki, és a katonatiszt szétégett mellkassal zuhant le a földre.

— Így ni! – mondta Slioma elégedetten, azzal elvette a hullától a kulcsot, és kiszabadította az igazgatót. Az fintorogva dörzsölgette a csuklóját.

— Majdnem eltörte a kezemet ez az állat... de Slioma, elég lett volna leütnöd!

— A gyors módszerek híve vagyok.

— Gyorsan is fejbe lehet csapni!

— A határozott módszerek híve vagyok.

— Az is elég határozott, ha fejbe csapod!

— A végleges módszerek híve vagyok.

— Látom már, hogy nagyon helyesen döntöttem, amikor nem engedtem, hogy te vezesd a Szürkék elleni védekezést, mert te rögvest a legutolsó harckészültségi fokba kapcsolad volna a számítógépet!

— Persze, még szép! Azonnal a Végítélet-üzemmódot, az való a nyavalyásoknak!

— Slioma, te ugyanolyan örült vagy, mint a Szürkék!

— Nem. Sokkal örültebb! Viszont legalább a jó oldalon állok! Különben is, mit véded ezeket?! Nem mindegy lett volna, hogy akkor kapsz Végítélet-üzemmódra, vagy néhány óra múlva?! Mert most már úgyis mindegy, hogy kinyírtuk a katonatisztet!

— Te nyírtad ki. Épp most magyarázom, hogy elég lett volna leütni!

— Azt hiszed, ha fogságba vetjük, jobb lenne?! Hidd el nekem Dermon, olyan mindegy! Különbösen sem érdemelt mást, mert a te szentséges szupersteril kezedet tapogatta az ocsmány barbár mancsával, és össze-vissza fertőzte a bőrödet!

— Ez igaz. Tudom, hogy gúnyból mondtad, Slioma, de akkor is igaz! – válaszolta Dermon, azzal visszasietett a vezérlőtermébe, de előbb valóban fertőtlenítette a kezét, sőt, biztonság okáért az arcát is, hátha érte azt a katona lehelete. S ezután harmadik készültségi fokra kapcsolta a számítógépet, ami azt jelentette, hogy felemelkedett egy újabb sor elektromos kerítés az eddigieken belül, rajtuk a táblával:

25 ezer Volt! Megközelítése 5 méteren belül életveszélyes!

De ez még nem volt minden, mert most kinyílt több más tutu „művészeti csoda”, s néhány szökőkút is, legalábbis azok, amelyek a sziget partvonalához közel estek, és kiderült, hogy mindegyikből valóságos géppuskaerdő mered a part felé, sőt, néhány rendkívül barátságtalan rakéta hegyes orra is. Ezeket némely perverz tutu fiatalok úgy festették be, hogy orruk vicsorgó tigris- vagy krokodilpofát ábrázoljon.

S most a szigetre telepített hangszórók Dermonnak ezt az üzenetét sugározták:

— Felkérem a szigeten tartózkodó megszálló csapatokat, hogy hagyják el a tutuk felségterületét!

— Micsoda?! – szaladt a magasba a katonák szemöldöke. — Hát a tutuk talán bizony ki akarnak szakadni az országból?!

Többen is odatelefonáltak Dermonnak, hogy mit jelentsen ez az egész, s különben is, mi van a parancsnokukkal?! Dermon közölte velük, hogy a parancsnok sajnos meghalt, mert le akarta tartóztatni őt, s e nézeteltérés közben életét vesztette.

— Ezt nem kellett volna bevallani! – szívtá a fogát Slioma.

— Slioma, te sokféle módszer híve vagy – mi tutuk pedig az igazmondás hívei vagyunk!

— Én is, de csak akkor, ha nem kerül ellentétbe azzal, aminek a leginkább vagyok a híve!

— Az mi?

— Leginkább az életbenmaradásnak vagyok a híve!

A katonák mindenesetre úgy ítélték meg, hogy túlerővel kerültek szembe, s ezért távoztak; Dermon igazgató pedig műholdkapcsolatot kezdeményezett, és hívta az úrvárosukat. Ott tartózkodott Krau úr, aki már évek óta szinte el sem hagyta azt, amint egyetlen helyisége lakható volt, odaköltözött, s irányította az építést. Mostanára az úrváros olyan állapotban volt már, hogy bízvást szuperkésznek tekintette volna bármely másik úrvárost építő társaság; a tutuk azonban úgy vélték, hogy készültségi állapota mindössze olyan 80% lehet! Repülni már tudna, de hát milyen barbár nyomor az, ha még csak a szobák felének van készen a számítógépes összeköttetése az úrváros központi komputerével, vagy amikor még nincs készen mindegyik lakosztálynak a fürdőszobája, illetve önálló fertőtlenítője! Továbbá még nincsen minden állat- és növényfajból génminta begyűjtve a biomassa-tárolóba, ahol ezeket fagyasztva tárolták a tutuk; e helyiséget különben csak úgy nevezték maguk közt, hogy „szuperfridzsider”. De javában épült egy több kilométeres nagy park is az egyik szinten, e szint csaknem teljes egészében a természetnek lett fenntartva, a tutuk felszállítottak ide évszázados fákat is, gyökerestül, gigászi földlabdával, nagy területeket füvesítettek, legelésztek itt zebrák, őzek, repkedtek a madarak, ciripeltek a tücskök... hiszen lehet, hogy valami perverzebb tutu

nemcsak számítógépen át akarja nézegetni a természetet, hanem önmaga is ki akar menni oda...

Tutuéknál ez volt a park. Harminc kilométer sugarú kör. Egy egész emelet. Pontosabban nem egy emelet, hanem mindjárt hat, ugyanis mindegyiken más és más éghajlati övezet élővilágát őrizték meg: trópusit, szubtrópusit, mérsékeltet, sarkvidékit, stb. A szúnyogokat persze nem telepítették be ide. És e park még nem volt készen, még nem minden lepkefajból sikerült például kellő számú egyedet összegyűjteni és betelepíteni! Sőt, eperfából sem szállították még fel a tervezett kétszáz darabot, még csak a hetvenötödiknél tartanak, hogy is lenne hát még készen az űrváros?!

Most azonban más volt a gond. Dermon azért hívta Krau urat, hogy azonnal küldjenek le értük egy űrkompot! Ugyanis életveszélyben vannak, leghelyesebb, ha azonnal evakuálják az összes tutut, aki még idelent van, és felmennek az űrvárosba, aztán majd meglátják, hogy ugorjanak-e máris, vagy még várjanak valamire!

Krau közölte, hogy azonnal indítja az űrkompot Dermonéért. Az volt csak a baj, hogy az nem mehet a felszínre hipermeghajtással, csakis kémiai erőt használva! És az űrváros Zója másik oldalán volt épp! Tehát amíg a komp odaér, az legkevesebb 36 óra!

Addig tehát ki kell tartaniuk.

Slioma nagyon bizakodott, hogy sikerül kitartaniuk.

— Természetesen eltiporhatnak minket – mondogatta – de az csak akkor történhet meg, ha az ország teljes haderejét mozgósítják ellenünk, és úgy is iszonyúak lesznek a veszteségeik! Különb is, egy nagyváros kellős közepén vagyunk, csak nem dobnak le ránk atombombát!

Pedig úgy tűnt, akár még ez a veszély is fenyegetheti őket. Annyira féltek ugyanis a manóktól a politikusok, hogy néhány órával később elrendelték a városban a kiürítési riadót! A rádió bemondta, hogy bebizonyosodott, miszerint a tutuk szövetkeztek a manókkal, s ezért az ország ellenségeinek tekintendők!

Az emberek menekültek a városból, a hadsereg mind nagyobb erőket vont össze a sziget környékén, sőt, néhány sebtében felállított rakétaállás tüzet is nyitott ellenük, de e rakétákat a negyedik készültségi fokra állított számítógép elektronikája ellenrakétákkal levadászta. Dermon precízen becélolta e rakétaállásokat is, és kilőtte őket.

E negyedik fokozat volt majdnem a legmagasabb készültségi fok. Már csak a Végítélet-üzemmód volt hátra.

— Csak azt tudnám, eléggé meg tudjuk-e tisztítani a terepet az űrsikló leszállásához a döntő pillanatokban! – töprengett Dermon. — Mert ha itt minden tele lesz ellenséges harcálláspontokkal, akkor Krauék nem szállhatnak le, mert rögvést miszlikbe lövik őket!

— Ezt majd én megoldom. Majd én biztosítom nektek az utat! – nyugtatta meg őket Szosziva.

— Te?! Hogyan?!

— Úgy, hogy nem megyek veletek. Nekem nem köztetek, tutuk közt van a helyem, hanem a manók között! És gondolom ti sem akarjátok, hogy manók menjenek közétek. Akkor megint együtt lenne a manó-faj és emberfaj, és lehet, hogy újra kezdődne pár ezer év múlva az ellenségeskedés. Én megyek Lutikba, mert ott élnek a manók... illetve maradok Zóján, mert úgy látom, idővel már biztos, hogy mi manók vesszük át idelent a hatalmat! Barátotok vagyok és sok sikert kívánok nektek tutuknak, de jobb az, ha külön bolygón lakva leszünk barátok! Egy

házasságon belül is jól megférhet egy férj az anyósával, ha külön házban laknak, de ha együvé költöznek, akkor annak nem szokott jó vége lenni!

— Aha... végül is lehet, hogy igazad van! És mi a terved a szabad út biztosítására? És te hogyan fogsz elmenekülni?

— Mindjárt megtudod! Kapcsold csak be a tutu rádiót! Élő közvetítést szeretnék adni mindenkinek, aki hallja!

Dermon adásra kapcsolt, s meg sem kérdezte mit akar mondani Szosziva, mert úgyis mindegy volt már. Szosziva pedig így szólt a mikrofonba:

— Minden manónak, aki hallja! A nevem Szosziva, és manó vagyok. Itt élek a tutuk közt az iskolaszigeten. Az emberek tutuk elleni támadása az én életemet is fenyegeti. Nem igaz, hogy a tutuk a manók szövetségesei lennének, de annyi igaz, hogy nem is ellenségei a manóknak. A tutuk semmi más nem szeretnének, mint hogy békén hagyják őket emberek is és manók is, és békésen elrepülhessenek előbb az ürvárosukba, azután az ürvárosukkal. Én azonban el akarok költözni innen Lutikba a népemhez. Akkor sem maradnék már a tutukkal sokáig, ha nem lenne ez az ellenségeskedés. A tutuk nagyon rendesek voltak velem, ezért felszólítok minden igaz manót, hogy a tutukat ne csak ne tekintse ellenségnek, de igyekezzenek őket segíteni, hogy békében elköltözhessenek. Mindenekelőtt segítsék a hamarosan leszálló úrsiklót abban, hogy leszállását ne akadályozzák tűzéri fegyverek! Én azonban kérem a világ manóinak segítségét ahhoz, hogy elrepülhessek innen! Ebben különösképp számítok a családom tagjaira. Biztos vagyok benne, kell hogy éljenek még olyanok, akik a rokonaim. Én olyan manólány vagyok, aki a Kaspeg városnál történt vasúti szerencsétlenségnél életben maradt, holott elpusztult minden kísérőm. Illatom a bazsarózsaé. És valóban manó vagyok, mert bár nem öleltem még férfit, de szültem már eddig hét fiút, és két kislányt! Ha valóban maradt élő rokonom, az most jelentkezze és segítsen!

S íme, amikor két perc múlva meg akarta e közleményt ismételni Szosziva, megszólalt a rádió. Kiderült, hogy Lutik jelentkezik, a világ másik feléről, műholdas adáson keresztül, s aki beszél, nem más, mint maga Fa Apó!

És a tutuk közt szinte mindenki – ahogy mondani szokás – szinte hanyatt esett döbbenetében, mert a rádióból ez a kiáltás harsant fel:

— Bazsarózsa mama, ó de jó, hogy élsz! – s ezután sokáig csak örömteli, csukladozó zokogást lehetett hallani.

Aztán később kiderült minden. Kiderült például, hogy miért nevezi a Szoszivánál jóval idősebb Fa Apó mamájának Szoszivát!

Fa Apó egy manóférfihez képest aránylag nem is volt idős, mindössze 671 esztendő. Tehát úgy nagyjából középkorú – manófogalmak szerint. De mégis a legkomolyabban állította, hogy Szosziva nem más, mint az ő édesanyja! Szosziva ugyanis nem közönséges manólány volt, hanem *luli*! És Szosziva édesanyja, aki tehát az ő egyetlen szülője, természetesen jóval idősebb volt Fa Apónál, bizony már elmúlt tizenhétezer esztendő is, amikor abban az átkozott, véletlen katasztrófában életét vesztette!

Minthogy akkor minden vele ment férfimanó is meghalt, azt hitték, meghalt Szosziva is, azaz, mert ők nem Szoszivának hívták, azt hitték, meghalt *Bazsarózsa luli* is. Ez óriási csapás volt a Bazsarózsa család manóinak, mert hisz egy manóférfi el sem tud képzelni nagyobb iszonyúságot annál, mint ha életét veszti az anyja! És most kiderült, hogy mégis van ennél nagyobb katasztrófa: az ugyanis, ha nemcsak anyja hal meg, de ugyanakkor a luli is!

Nem tehettek mást, elmentek a Strelícia családhoz, aki még a legközelebbi rokonuk volt, mert a két család vérvonala alig nyolcvanhatezer esztendővel ezelőtt ágazott szét, ami a manóknál cseppet sem számított soknak, mert alig négy „ember”öltő náluk, legalábbis a manónők élethosszában számítva. És a manók legkevesebb negyven-ötven generációra visszamenőleg szokták számon tartani a családfájukat. Elmentek oda, hogy Strelícia¹¹ mamát szolgálják. Megjegyzendő, hogy a streliciának (a virágnak) az emberek szerint nincs szaga, de a manók nagyon is érzik azt... És nagyon szomorúak voltak, mert hiába hogy Strelícia mamát szolgálják, de hát az mégsem ugyanaz ám egy manóférfinak, mint ha igazi anyját szolgálja! És emiatt máig eléggé szomorúak voltak! Ami különben nemcsak rájuk igaz, de a világ összes manóira is! Tudják meg ugyanis a tutuk és Szosziva is, hogy a világon nem él több manócsalád, mint 477, nem számítva természetesen az utóbbi években a negatív Y vírus által született újdonsült manókat. E 477 ősi manócsalád természetesen ugyanennyi manóanyát jelent, nagyjából négyszer ennyi még nem felnőtt manólányt és lulit, valamint körülbelül félmillió manóférfit. És e 477 ősi manócsalád között van néhány, akik különösképpen nagy tiszteletnek örvendenek! Ennek oka lehet például az, hogy nagyszerűen helytálltak a manók védelmében az ősi vérengzések során, vagy más ok is lehet ez, például épp a Bazsarózsa család jelenleg a legisleghíresebb, azaz az volt, amíg Bazsarózsa mama meg nem halt a vonaton, mert bár nem is oly rég még egyáltalán nem volt a Bazsarózsa család hírneves, de aztán, mint egy üstökös, a hírnév legelejére tört, mert Bazsarózsa mama találta ki a negatív Y vírus legelső változatát, s így megmutatta az utat a manóknak, hogy miként lehet leküzdeni e rusnya fertőzést, és miként szerezhetik vissza őshazájukat, Zóját, anélkül ráadásul, hogy nagy vérengzést kéne az emberek közt végrehajtaniuk! Aztán persze Bazsarózsa mama halála után más okos manók fejlesztették tovább e vírust, de az ötlet és az első változat, ami tulajdonképpen majdnem tökéletes is volt, akkor is Bazsarózsa mama érdeme! S amikor Bazsarózsa mama emiatt híres lett a manók közt, akkor erre jogosan lettek büszkéek a fiai is, mert nemcsak az igaz, hogy egy manóférfi teljesen alárendeli akaratát az anyjének, de az is igaz, hogy ugyanakkor anyja sikereivel is büszkélkedik, természetesen nem családon belül, de más manók férfijai előtt nagyon is, mert úgy tekinti, hogy azokat bizonyos értelemben ő maga érte el, hiszen ő is azon tettekért dolgozott! Ő és az anyja egyek! Tehát így a Bazsarózsa fiúk is úgy érezték, hogy híresek lettek, de hát most, hogy Strelícia mamát szolgálják, ezt nem érezték. Pontosabban: régi dicsőségük nem lett a múlté, de mert nincs már anyjuk, tudják, hogy nincs, aki újabb nagyszerű tettet hajthatna végre családjukban! Úgy érezték magukat eddig, mint egy végzetes balesetet szenvedett sportoló, mint például egy futóbajnok, aki korábban káprázatos győzelmeket aratott, de amputálni kellett az egyik lábát, s így már soha többé nem futhat, s nem nyerhet bajnokságokat! Strelícia mama is nagyon kedves, de hát az az igazi, ha egy manófiú a saját anyját szolgálhatja! És Fa Apó szerint Szosziva, az tökugyanaz, mintha a meghalt Bazsarózsa mama kelt volna ismét életre, mert hiszen nem lehet más, mert *luli*! Genetikailag éppen pontosan ugyanaz! Az, hogy nem emlékszik Szosziva az édesanyja tetteire, nem számít, ez nem jelenti azt, hogy Szosziva ne lenne ugyanaz, mint Fa Apó anyja, ez csak olyasmi a manóknál, mint amikor egy ember-nő valami miatt elveszíti az emlékezetét – ettől az emberek még ugyanannak a nőnek tartják. Emiatt a manók is jogosnak érzik, hogy bármely lulit az anyával teljesen egyenértékűnek tekintsenek ilyen esetben, még nem is csak efféle katasztrófák után, amikor az anya helyébe kell lépjen a luli, hanem „békeidőben” is, legalábbis mindaddig, amíg a luli el nem költözik és más illatot nem választ! És lám csak, azóta Szosziva már két újabb luliról is gondoskodott! Milyen nagyszerű is ez! Azt hitték, hogy

¹¹ Más néven papagájvirág. Latin neve *Strelitzia reginae*.

nincs tovább, kipusztult a Bazsarózsa család, és íme, most kiderült, hogy él a luli! Van újra Bazsarózsa mama!

A beszélgetésbe villámgyorsan bekapcsolódtak azonnal a többi manók is, leginkább manónők, és olyan ujjongás támadt az éterben, mint még soha talán, mert hát a legtiszteltebb manócsaládnak újra van nőtagja, van anyja!

Szosziva pillanatokon belül azt vette észre, hogy mindenki őt tartja egész Zója összes manói legfőbb vezetőjének!

— Jó, akkor mentsetek meg engem és tutu barátaimat! – parancsolta.

— Csak mondd meg mama, hogy mit csináljak, és *máris* megteszem! Ha parancsolod, azonnal repülök is hozzád! Ó, bárcsak megpusztilhatnának! – bájolgott az éterbe Fa Apó.

Szosziva meg kellett állapítsa, némileg elkeseredetten is, hogy azért a manófiúk engedelmeségének is vannak árnyoldalai. Amint kiderül, hogy van valahol egy manónő, legalábbis, ha az az anyjuk, azonnal attól várnak minden fontos döntést, és bámulatosan gyorsan leszoknak a gondolkodásról!

— Hívd a Miniszterelnöki Hivatal! – parancsolta Dermonnak. És Dermon, mintha csak manó lenne maga is, engedelmeskedett.

— Maradjatok vonalban! – parancsolta Fa Apónak Szosziva, s ezután így szólt a telefonba:

— Halló, Elnök Úr!

— Itt vagyok. Mit akar? – kérdezte az elnök. Akit e beszélgetés előtt biztos tájékoztatott valaki a helyzetről, azért is tarthatott percekig a kapcsolat.

— Tudja, hogy mit akarok. Szabad elvonulást magamnak és a tutuknak – válaszolta Szosziva.

— Viccel?! Épp magának, amikor most tudtam meg, hogy maga tervezte a vírust?!

— Csak bizonyos értelemben én.

— No persze, tudom ezt is, tulajdonképpen nem maga, hanem az anyja, de a manók szerint maga egyenértékű övele, ha tehát elfogadja ezt a megtiszteltetést, akkor fogadja el a büntetést és felelősséget is, még akkor is, ha emberi fogalmak szerint maga csak egy klón! Ne is álmodozzon szabad elvonulásról! Kerül, amibe kerül, például statuálunk magával és a tutukkal!

— Figyelmeztetem elnök úr, hogy a szigetünk igen jól felfegyverezett! Tehát ez nagyon sokba kerülhet!

— Gondolom, atomrakétáik nincsenek! És hiába is mondja, hogy vannak, mert úgysem hiszem el, hogy volnának!

— Pedig egy nukleáris töltettel igenis rendelkezünk, de nem is ez az érdekes, hanem hallhatta, hogy én vagyok az összes manók elnökének tekinthető, úgy néz ki! S felhívom a figyelmét rá, hogy e beszélgetésünket hallgatja Lutik elnöke is, aki az én fiam! S most ezennel felszólítom rá, hogy az összes rendelkezésre álló rakétájukat, akár atom-, akár vegyi vagy biológiai fegyvereket hordozzanak is, de rögvést irányítsák be magára! Gondolom, nekik már nem csak egy darab efféle rakétájuk van!

— Naná, hogy nem! – szólt bele a beszélgetésbe hirtelen Fa Apó. — Van jó pár interkontinentális rakétánk, ezeket már azelőtt átprogramoztattam az új célpontra, hogy parancsba adtak volna ezt, mama, mert ennyi eszem nekem is van! Továbbá közölhetem az elnökkel, hogy négy atom-tengeralattjárónk épp arrafelé bókászik a partok közelében, víz alól indítható taktikai atomfegyverekkel felszerelve, ezek eléggé egyszerű rakéták, egy-egy robbanófejjel; de

két másik tengeralattjárónk is van, még nem a közelben, de máris arrafelé tartanak, ezeknek több-robbanófejes rakétaik vannak, hidrogénbombákkal megrakodva! És még mindig nem mondtam el mindent, mert több manó szerte az országban egyedül csak arra vár, hogy kapjon tőlem egy parancsot, és ekkor eltörik a kezük ügyében levő üvegcséket, s ezekből kiszabadulnak mindenféle kellemetlen mikrobák! Nekünk manóknak kutya bajunk sem lesz, de az emberek nem hiszem, hogy túlélnék azt! És biztosra veheted elnökkém, ha bántod a mamát, meg is kapják a parancsot! Ha bántod a mamát, ha addig élek is, de kicsinállak! Nincs olyan isten, hogy meg ne tegyem! Nem is bírnék utána tükörbe nézni, ha meg nem tenném!

— Ezt nem hiszem. Ha volna vírusotok, ami csak emberek ellen alkalmas, már rég bevetették volna!

— Meg is tettem volna, de ez később lett kész, mint az átalakító vírus, és akkor azt mondta Bazsarózsa mama, nem Szosziva hanem még az előző Bazsarózsa mama, hogy ne bántsuk az embereket, ha nem muszáj! És sajnos az a helyzet, hogy ez a vírus nemcsak a közönséges embereket ölné meg, de azokat is, akik már elkapták a negatív Y vírust, holott e nők sok manót szülhetnének nekünk, s így előbb népesíthetnénk be Zóját újra! Sőt, tényleg csak az igazi manók maradnának életben, de meghalnának azok a majdnem-manók is, akik olyan anyától születtek, akik e vírus korábbi változataival fertőződtek! De azok nem tartoznak úgysem a 477 ősi manócsaládba, tehát, ha bántod a mamát, igenis megölöm az összes embert!

— Tehát Zerti is meghalna! – gondolta Szosziva. S így szólt:

— Remélem, az elnök úr ért a szóból, és nem akar egy világpusztulást!

— De igenis vállalom ennek kockázatát, mert nekünk embereknek úgyis mindegy, ha el akartok üldözni minket a bolygóról!

— Nem jobb talán élni és elrepülni, mint maradni, de meghalni?

— Nem! Ez a szülőföldünk, itt élünk-halunk kell! Én sosem akartam elrepülni innen! Csak a feltétel nélküli megadás segít rajtad, Szosziva! Már be vagytok célozva a mi atomrakétaink által is, tudd meg! Órákon belül megindítom ellenetek a teljes hadsereget, ha addig meg nem adod magadat, s ha nem sikerülne a támadás, megy a fejetekre az atom! Gondold meg, Szosziva, mert ez az utolsó szavam! – azzal az elnök megszakította a vonalat.

Szosziva pár pillanatig eltűnődött, majd így szólt:

— Nem vagyok elektronikus zseni. De te Dermon és te Fa Apó, intézzétek el, hogy lehetőleg minden rádió- és tévéadó mindenütt a világon megszakítsa a műsorát, és csak azt sugározza, amit én mondok most! Minden frekvencián ez menjen!

— Boldogan, mama, de kérlek, ha lehet, ne azt mondd nekem, hogy Fa Apó! Ez túlságosan... olyan izé... rideg... hivatalos! Szólíts úgy, hogy *babuci*! A baleset előtt mindig ezt szoktad! Ez sokkal meghittebb! Úgy szeretném!

— Jól van! Akkor szólj, ha kész leszel mindennel *babuci*, és vedd is fel magnóra, és sugározzátok le újra meg újra!

És Szosziva a következő beszédet mondta:

— Én, Szosziva üzenek nektek, világ polgárai, akit a manók Bazsarózsa néven ismernek! Én az a személy vagyok, akit nyugodtan tekinthettek a manók királynőjének! És én vagyok az a személy is, aki nagy hatalmát már bebizonyította elöttetek azzal, hogy rátok szabadította a vírust, melynek elkapása után ti embernők már csak manókat szülhettek!

Én, Bazsarózsa királynő, a következőt mondom nektek: *ez a bolygó a manóké!* Az emberek rengeteg sok szerettünket megölték korábban, ezért nem bízunk bennük. Belátjuk, hogy a mostani embernemzedék nem felelős az őseik bűnéért, ezért nem akarjuk mindenáron megölni őket, tehát benneteket, embereket. De nem bízunk bennetek, tehát választanotok kell. Mindössze három lehetőségetek van: elköltöztök és éltek tovább emberként, vagy maradtok itt a Zóján, de ez a lehetőség csak a nők számára adatik meg, és ez esetben vállalniuk kell, hogy beoltjuk őket a gyógyító vírussal, s ezután manókat szülnek nekünk, – vagy pedig harcoltok, de ez esetben meghaltok!

Mi manók, ha békén hagytok bennünket és nem lesztek ellenségesek velünk az átmeneti idő alatt, ekkor minden segítséget megadunk nektek, hogy mentől hamarabb mentől több úrvárosot legyen készen, amivel elmehettek Zójáról. Hogy nem hazudunk s e jószándék megvan bennünk, ezt bebizonyítottuk azzal, hogy már eddig is sok szép úrvárost építettünk nektek. Ha azonban harcoltok velünk, akkor mi is harcolni fogunk, és végső esetben van rá módszerünk, hogy a manókon kívül mindenki mást megöljünk egy bizonyos vírussal!

Oktalan derűlátás lenne azt hinnetek, hogy hazudunk. Hogy a víruskészítésben gyakorlottak vagyunk, azt bebizonyítottuk már épp a negatív Y vírus elkészítésével! Ne higgyétek hát, hogy nem tudunk halálos, csak az emberre ható vírust is elkészíteni! Tudunk, sőt már meg is csináltuk! Be is vetjük, ha ránk kényszerítitek azt! De szeretném ezt elkerülni.

Jelenleg én, Bazsarózsa királynő, csapdában vagyok. Itt vagyok a tutu iskolaszigeten, és ezen ország elnöke megalomániás őrültségében körbezárta a szigetet katonákkal, és azzal fenyegetőzik, hogy ha nem adom meg magamat, a fejemre zúdítja akár az atombombákat is! Ezenel közlöm, hogy szó sem lehet a megadásomról, a végsőkéig harcolni fogok, ám ne higgyétek azt, hogy legyőzhettek! Megölhettek, de ez az egész emberiség halálát is jelenti, mert ez esetben Fa Apó, az én fiam, az én drága *babucim* rátok szabadítja a halálos vírust! Tehát nem is annyira engem ölhettek meg, mint inkább önmagatokat!

Továbbá: eddigi beszédemből is kiderülhet, de kihangsúlyozom, hogy ez azt jelenti, hogy aki békésen jelentkezik Lutikban vagy másutt, ahol manóuralom van, hogy ő ember ugyan, de nő és fertőzött a mi gyógyvírusunk által, és nem akar elrepülni, de aláveti magát a mi törvényünknek, az befogadásra lel! Élete végéig más dolga sem lesz, csak hogy évente szüljön egy gyermeket, amíg bírja, természetesen manót, s ezért cserébe minden munka alól mentesedni fog, de kap egy szép lakást és teljes ellátást! A lakás akár egy tengerparti villa is lehet, választhatja bármelyiket, mert lesz épp elég elhagyatott szép ház az emberek távozása után! Megteheti ezt az a nő is, aki még nem tudja, hogy fertőzött-e, vagy biztosan tudja, hogy még nem fertőzött, de vállalja, hogy beoltsuk, és ezután manót szüljön!

Figyelmeztetek továbbá minden nőt, hogy nincsenek biztonságban! Tegyük fel, felszálltok valamelyik úrvárosba. Nem lehettek biztosak benne, meg vagytok-e fertőzve már, s ha kiderül, hogy igen, akkor lehet, hogy az ostoba emberek megölnék benneteket! Hát még akkor mi történhet, ha valami vizsgálaton kiderül, hogy manók vagytok, csak még nem tudtok erről! Akkor egészen biztosan kinéz nektek a halál!

Tehát ne legyetek manóellenesek. Fegyverezzétek le a kormányokat, a katonákat, álljatok át a mi oldalunkra, még akkor is, ha nem akartok manók lenni! Mert ha sikerül békességet teremteni Zóján, akkor mi manók megígérjük, hogy amelyikőtök nem akar velünk élni, hanem ember akar maradni, az elmehet, építünk nekik úrvárost, abba beszállhattok, s jó utat kívánunk nektek! Senkit nem kényszerítünk rá manószülésre, ha nem akarja, s ha békességben megegyezik velünk!

Most legfontosabb feladatotok, hogy engem és tutu barátaimat megmentsetek! Mert ha ez nem történik meg, akkor nektek és mindenkinek régen rossz, nem marad élő ember a bolygón! Különösen felszólítom erre azokat a katonanőket, akik az iskolaszigetet blokád alá vont katonák között vannak! Saját érdeketekben és az emberiség érdekében tagadjátok meg az elnök parancsát, és biztosítsátok, hogy elmehecssünk innen!

Ennyi volt Szosziva beszéde a világ embereihez. S alig ért véget, máris szinte égtek a telefonvonalak, mert szinte minden ország kormánya telefonált az elnöknek, hogy az isten szerelmére, ne legyen örült, ne ölessen meg minden embert, csak amiatt, mert Szoszivát el akarja pusztítani!

De még ez sem volt minden, mert a szomszédos országok közül nem is egy megindította a hadseregét, azért, hogy megmentse Szoszivát, a „manókirálynőt”! Főleg azért természetesen, hogy ne robbantson ki világméretű járványt, habár bizonyára meghúzódott az a sanda szándék is a háttérben, hogy amelyik ország megmenti Szoszivát, az talán elérhet nála bizonyos kedvezményeket! Csak hát sajnos ez nem is volt olyan egyszerű ügy, mert ezek messze voltak, a körülzáró hadsereg ellenben igencsak közel! Mindazonáltal voltak harci egységek, amik igen hamar elérkezhettek hozzá: néhány szuperszonikus vadászgép. Ezek olyan gyorsan repülhettek, hogy a kisebb országok felett teljes sebességgel meg sem fordulhattak az országhatáron belül. Szosziva beszédének elhangzása után harminc perc sem telt el, s máris elindult a szomszédból egy osztag ilyen repülőgép, elhúzott az iskolasziget fölött, és közben lőtte a körülzáró csapatokat, nagy pusztítást hajtva végre közöttük. Sajnos azonban e repülőgépeket nem kifejezetten földi célpontok elleni harcra tervezték. Ám a szomszédos ország elnöke rádión közölte Szoszivával, hogy az isten szerelmére, tartsa féken a fiacskáit, nehogy elszabadítsák a járványt, ő felszabadítja Szoszivát és a tutukat, s máris útnak indította országa összes nehézbombázóját! Negyvenkét óriási D-3 típusú bombázó repül arra, vadászgépek védelmében, s ha ezek odaérnek, iszonyúan tönkrebombáznak mindenkit, aki Szoszivát fenyegeti!

— Csak nehogy tévedésből minket találjanak telibe! – mondta Szosziva.

— Kizárt, lézeres célzóberendezéseik vannak! Csak egy kis idő, amíg odaérnek, mert ezek sokkal lassabbak, mint a vadászgépek! Tudod manókirálynő, ezek olyan lomha légi mamutok! – bájolgott idegesen a segítő ország elnöke a telefonba.

Aztán a dolog sokkal lassabbnak bizonyult, mert ezt természetesen agresszióknak tekintették Szosziva országában, a bombázók ellen felszállt a teljes légvédelem, kitört a nagy légicsata, mindez hátráltatta a segítség megérkezését. Időközben más országok is bekapcsolódtak a háborúba, de nem mind Szosziva oldalán, mert akadt, amelyik annyira manóellenes volt, hogy inkább Szosziva támadóinak küldött segítséget. „Babuci” ellenben azt üzenté anyucikájának, hogy Bazsarózsa mama legyen nyugodt, mert a manóknak is vannak harci repülőik, nem is akármilyenek, részben maguk csinálták őket nagy titokban, részben pedig onnan, hogy épp az imént némi véráldozat árán elfoglalták a világ egyik legnagyobb repülőgép-anyahajóját, erről az összes minden felszállt, ami csak található rajta, tehát D-3-as bombázók, Fergeteg és Vihar típusú vadászgépek, harci helikopterek, a legújabb fejlesztésű, tulajdonképpen kísérleti stádiumban levő fordított deltaszárnyú „Alattom” nevű, a radarok számára láthatatlan helyből felszálló repülőgépek (épp azért lett „Alattom” a nevük, mert a radaroknak láthatatlanok, tehát alattomosak), elindították az összes pilóta nélküli robotrepülőgépet is, ezek némelyike kifejezetten az elnöki rezidenciára lett beprogramozva, mások csak úgy az iskolasziget környékére, továbbá már felszállt több interkontinentális rakétájuk, egyelőre még nem nukleáris töltettel, csak hagyományos robbanóanyaggal, mert ezeket is a sziget környékére célozták be, hogy a mamát segítsék vele. Addig nem vetnek be atomtöltetet, amíg Bazsarózsa mama meg

nem hal, mert nem akarják anyucit veszélyeztetni. A Szoszivát segítő országok közben megindították a tankhadosztályaikat, de ezek a határnál elkeseredett ellenállásba ütköztek...

Minden adott volt tehát egy nagy világháborúhoz. Sőt, ez már tulajdonképpen az is volt!

— Hány manó halt meg a hajó elfoglalásakor? – kérdezte Szosziva „babucit”.

— Egy sem, mama!

— De hát véráldozatról beszéltél!

— Ja, no igen, de hát azok nem manónők voltak, csak mi, manófiúk! Az nem számít! Nyugodj meg, anyuci drága, a manónők mind egy szálig a legteljesebb biztonságban vannak, óriási mély föld alatti bunkerekben, a legsilányabb is legkevesebb hatszáz méter mély! Abszolúte semmi bajuk nem lehet, még akkor sem, ha a fejük felett robban fel egy hidrogénbomba!

— Én a fiúkat is sajnálom! Hányan voltak?

— Nyolcszázan. De csak negyvenhárman haltak meg, s van még néhány sebesült. De mind önként vállalkozott az akcióra, és végtelenül boldogok voltak, hogy szolgálhatnak téged! Én is olyan szívesen adtam volna az életemet érted, de itt kell lennem, hogy összefogjam az akciót! Nem akad a fiaid közt, aki ne lenne boldog, ha meghalhat érted, de szerintem ez most más manókra is igaz, akik nem a te fiaid, mert most mindenki az összes manók anyjának tekint téged, aki felszabadít minket!

— A mindenségit, micsoda fanatikus banda! Ez aztán az engedelmes hadsereg! – ámult Dermon.

— Igen, engedelmesek. De én nem akarom, hogy a halálba menjenek.

— Csodálnám, ha nem győznének, főleg hogy sok más ország is téged támogat!

— Meglehet. De sokan elhullanának. Idefigyelj Dermon, ti tutuk nagy komputerzsenik vagytok! Lehet kapcsolatot létesíteni az űrkomppal úgy, hogy azt senki le ne hallgassa?

— Hogyne, micsoda kérdés, ez csak természetes!

— Akkor pedig van egy tervem. De szükségem van hozzá olyanokra, akik maguk is hajlandók a manókhoz hasonlóan életüket kockáztatni érted... sőt, a majdnem biztos halálba rohanni. De ez nemcsak értem történne, hanem mindenki másért is, aki itt van, tehát a tutukért is! És az űrkomp legénységéért is! És ez még mindig kisebb áldozat lenne, mint amire most készülnek a fiacskáim odakint.

— Ez nagyon jól hangzik – mondta Dermon –, én már rögvest látatlanban is pártolom a tervedet, akármilyen is az! Mert ha elfognak bennünket, az rossz, de ha csak téged, az is rossz, mert a vírus miatt meghalunk! És én elhiszem, hogy van ilyen vírus, mert Ark már évekkkel ezelőtt azt mondta, hogy pusztító vírust könnyebb kiagyalni!

— Épp erről van szó! Ha még csak az emberek halálán múlna, talán nem is kockáztatnám senki manó vagy tutu életét, de ott az a teméntelen sok „első- és másodikgenerációs” manónő is, akik szintúgy meghalnának, tehát a Zerti-félék, és ezt nem akarom!

— Ne gyözködj engem Szosziva, mert felesleges, mondd inkább gyorsan a tervedet, mert úgy látom, hogy odakint a hadsereg nagyon készülődik a támadáshoz! És nem bízatsz a lázadásukban, mert nem is igen vannak a soraik közt nők, s akik vannak, azok sem láznak!

— Igen, mert a hadseregben nyilván volt már szűrővizsgálat, és eltávolították a fertőzötteket meg a manókat! Tehát a tervem a következő: fel kell hívni nyílt vonalon Kraut, és azt mon-

dani neki, hogy ne ide szálljon le az űrkomppal, nem akarjuk kockáztatni a lelövését, hanem felszállunk mi Slioma helikopterével, és elrepülünk egy másik helyre, s ott átszállunk az űrkompba! A megadott hely legyen jó távol innen, de valami hihető területet szemeljetek ki, ahol az űrkomp valóban képes leszállni. Ám ez csak álca lesz, mert a titkos, lehallgathatatlan vonalon, kódolva azt üzend Kraunak, hogy ez csak csel, és továbbra is ide repüljön értünk, az iskolaszigetre! Érted?!

— Értem hát, nem tizenhármas az IQ-m! Csakhogy így valóban lelövik Kraut!

— Nem. Így ugyanis a nyílt adást hallja az ellenség, és várják majd, hogy elrepüljünk a helikopterrel! És valóban el is fogunk repülni, nem sokkal azelőtt, hogy Krau megérkezne. Pontosabban, elrepül vele valaki, aki az életét áldozza értünk! A helikopterbe be kell pakolni egy számítógépet, amire felveszek egy hosszas beszédet, amit látszatra Krauhoz címzek, meg egy másikat, amit az ellenségnek, hogy ne merjenek követni és támadni, mert akkor a világnak vége, ezt repülés közben sugározni kell rádión. Így azt hiszik majd, hogy a helikopteren vagyok. Gondolom minden repülőszerkentyűvel azonnal annak nyomába erednek, amijük csak van, itt tehát semmi nem marad. Persze, amikor látják, hogy mégis erre tart az űrkomp, akkor visszafordulhatnak, de először is nem biztos, hogy észbekapnak, másodszor, lehet, hogy elkapja őket a vadászszenvédély és mégis a helikoptert támadják továbbra is, főleg mert az biztosabb zsákmánynak tűnik, aztán azt is hihetik, hogy Krau az űrkomppal csak a tutukat akarja kimenteni, de én valóban a helikopteren vagyok, aztán meg, mielőtt Krau leszállna, azelőtt pár perccel rájuk szabadítjuk a végítélet-üzemmódot! Az nagyon tönkreteszi majd a tüzelőkapacitásukat! S mindennek a tetejébe: még az sem biztos, hogy észreveszik, hogy merre tart majd Krau! – azzal Szosziva ismét babucit hívta:

— Drága fiacskám, megkérlek, hogy a hős manópilóták ne repüljenek ide a sziget környékére!

— De mama, hiszen meg kell menteni téged!

— Természetesen, ez nem is vitás! De ne feledd, hogy akad az embereknek is néhány országa, ami erre tart a fegyvereseivel, s elképzelhető, hogy vagy ti manók lőnétek le azok gépeit, mert ellenségnek hiszitek őket, vagy azok lőnének benneteket, mert nem tudják, hogy egy oldalon harcoltok velük! Ennek semmi értelme nem volna. Hanem a közvetlen csatánál sokkal nagyobb hasznomra is lehettek! Új célpontokat adok nektek! Vegyétek célba az összes radarállomást, ami csak akad a velem ellenséges országokban, és mindet mielőbb pusztítsátok el! Tudjátok, arról van szó, hogy nem akarom, hogy megtudják, a tutuk űrkompja merrefelé száll le értünk!

— Hát nem az iskolaszigethez megy?!

— Nem. Kódolt adást küldünk neki, új célponttal. Itt nagyon veszélyes lenne leszállnia, s ha vállalja is a veszélyt, én is veszélyeztetve lennék, amikor felszáll velem! Majd Slioma helikopterével elrepülünk innen.

— Féltetek anyuci, az nagyon veszélyes lesz!

— Az, de úgy ítélem meg, hogy így mégis kisebb a veszély, ami leselkedik rám!

— Ahogy akarod, anyuci drága, te látod jól, hogy milyen ott a helyzet!

— Épp erről van szó, tehát gyerünk, s mindent, ami van, zúdítsatok főleg a radarállomásaikra!

— Néhány ilyen nagyon távol van tőlünk anyuci, nem tudjuk elpusztítani kellően hamar!

— Repülőkkel lehet, hogy nem, de ha nincs más mód, ha elég távol vannak ahhoz, hogy nekem ne ártsanak, akkor megengedem, hogy használjatok rakétákat, kisebb nukleáris tölteteket ellenük!

— Boldogan anyuci, a fiúknak úgyis viszket már a kezük, hogy rájuk küldjék a nagy bummot! – ujjongott „babuci”, mintha csak egy játszadozó kisfiú lenne.

— Aha – szólt most Dermon a mikrofon kikapcsolása után –, tehát mégsem kell a nyílt vonalon közölni Krauval az ál-leszállóhelyet?!

— Nem. Továbbfejlesztettem az ötletemet. Gyanús lehetett volna az ellenségnek, hogy ilyen titkot csak úgy kiadunk nekik. De e beszélgetést ők is hallották, s ez teljesen hihető lesz! És mégsem csak csel a radarok kiiktatása, mert épp a leszállóhely titokban tartása miatt ez valóban fontos nekünk – még ha e leszállóhely nem is egy új, hanem a régi, ez, az iskolasziget! Akkor most értesítsd Kraut, hogy ez a duma csak csel volt, s a cél továbbra is az iskolasziget!

Dermon megtette, majd megkérdezte:

— Akkor tehát ki lesz az a hős, aki feláldozza magát?

— Tudtam, hogy mindig rám marad a piszkos munka! – sóhajtotta e kérdést hallva Slioma.

— Nem mondtam, hogy okvetlenül neked kell a pilótának lenni! – válaszolta erre Szosziva.

— Ugyan már, „Bazsarózsa mama”, hát ki más lehetne az?!

— A tutuk közül valamelyik például, azok is tudnak helikoptert vezetni, s állítólag nagy közöttük az összetartás!

— Persze ám, de sosem repültek hadiállapotok közepette! Én meg aznap is, amikor idekerültem...

— Nem akarok lebeszélni hősiességedről, de már régóta sejtem, hogy az csak egy megrendezett színjáték volt! – vágott közbe Szosziva.

— Nem is tagadom, de ugye milyen ügyesen eljátszottam azt?! Senki tutu nem lett volna képes erre, ezek csak úrvezetők, békeidőben repdesnek! Különben is, a helikopterem harci gép, nagyon más az irányítórendszere, mint a civil helikoptereké! S még ha el is vezeti azt egy tutu, nem tudna harcolni vele, ami pedig szükséges lehet! Másodpercek alatt levadásznák, ha egy tutu repülne vele, s az nektek sem lenne jó, mert az a jó, ha minél messzebb elcsalogatja a repülőiket! Ezen ne is vitatkozzunk!

— Nagyon hálás vagyok, amiért feláldozod magadat! – ölelte át őt Szosziva.

— Ilyen hülyeséget ne mondj nekem, te manókirálynő! Még csak az kéne, hogy feláldozzam magamat! Ha ilyen gondolattal vágok neki az útnak, biztos is, hogy miszlikbe lőnek! Én azért megyek épp magam, mert meggyőződésemm, hogy egyedül én maradhatok életben! És a háládat rögvest ki is nyilváníthatod nekem!

— Mivel?

— Tudd meg, hogy nem akarok elrepülni a tutukkal! Itt akarok maradni Zóján! Abba beleegyezem, hogy megfertőzzetek a legszuperebb antiipszilon-vírussal, hogy ha szülök, manót szüljek, – csak hogy nem óhajtok egyelőre szülni! Lehet, hogy sohasem is fogok szülni! Elvárom viszont, hogy az összes manók ellássonak minden jóval, ingyen, tehát munka nélkül, bejár hassam az egész bolygót, ott lakjak, ahol akarok, naponta más helyen is, ha épp ehhez van kedvem... érted?!

— Boldogan engedélyezem ezt neked Slioma, de hát csodálkozom rajtad! Egy olyan izgága, mozgékony nő, mint te, hogyhogy nem vágyik a világűrt látni?!

— Hogy a fenébe ne vágynék rá! Mielőtt a tutuk elrepülnek, fel is akarok repülni oda, hogy körülnézzek az űrvárosban, sőt még űrsétát is fogok tenni! Dermon nem is tiltakozhat, mert nemcsak téged, de az ő patyolattiszta bőrét is meg fogom menteni!

Hanem hogy elrepüljek velük?! Ugyan már! Egyrészt nem hiszem, hogy teljesen biztonságos lenne egy ilyen űrváros. Amíg nem térugrik, addig talán igen, de szilárd meggyőződése, hogy az ugrások még nem lehetnek biztonságosak, mert a hipertértechnika még nagyon friss valami, és egy rakás mindent nem tudnak a tutuk sem róla. De ennél is nagyobb baj, hogy a tutuk túl unalmas népség nekem! Kedvelem őket a magam módján, de hogy egy életre besavanyítsam magamat az odaköltözéssel?! Azt már nem! Ezeket az éveket is csak azért bírtam ki itt a szigeten, mert veled voltam Szosziva, és nagyon érdekelt, hogy mi izgalmas dolog fog kisülni ebből, hogy manók, vírus, meg minden!

— Elrepülhetsz más űrvárossal is.

— Ugyan kivel?! A buzulmánokkal talán, nő létemre?!

— Azokkal biztos nem, de számos normálisabb társaság is akad!

— Szosziva, én lehet, hogy örült vagyok a fegyverbuziságom miatt, de az tett ilyen örültté, hogy ismerem a világot, s nem bízom benne! Megjósolom neked, mi lesz a sorsa szinte mindegyik űrvárosnak!

Először is, sok űrváros az első ugrás után darabokra szakadva lép majd ki a hipertérből, mert rosszul építik meg őket. Nem a tervrajzok miatt, amik a tutu tervek másolatai, hanem mert rosszul, hanyagul építik meg őket, például amiatt, hogy előbb legyen készen, vagy mert a kivitelezők csalnak, lopják az anyagot a nagyobb haszon érdekében, vagy csak nem elég gondosak... Még azok járnak a legjobban, akik a manók építette űrvárosokba költöznek. Én azt hiszem, ti manók elég becsületesek vagytok hozzá, hogy ne építsétek szándékosan selejtesre az űrvárost! Aztán, ha nem is szakad szét az űrváros, de biztos évekig bolyong majd az űrben, mire kicsit is lakható bolygóra lel. Mert az lehet, hogy a tutuknak igazuk van, és a világmindenség tele van lakható bolygókkal, de ha milliárdnyi akad is belőlük, biztos, hogy nincs mindegyik a közelünkben! Sőt, a csillagok többsége a tutuk szerint is kettőscsillag, s azok körül szerintük nemigen alakulhat ki az emberek számára alkalmas életövezet, tehát lakható bolygó. És a magányos csillagok legtöbbször is vagy túl kicsi, vagy túl nagy.

Tehát, sokáig kell repkednie az űrvárosoknak lakható bolygóra lelendő, mert nem tudják, hogy merre menjenek rögvést. Ez évekbe telhet. Azalatt odabent mindenki unatkozni fog. És még az is lehet, hogy egy-egy ugrás között is évek telnek majd el, miközben az űrváros tétlenül lebeg az űrben, mert az okos politikusok nem bírnak majd megegyezni abban, hogy merre menjenek épp! Biztos felállítanak majd valami „bizottságot”, „szakértői csoportot” a kérdés tanulmányozására, miniszteri biztost neveznek majd ki, tehát folyik hosszú időn át az értelmetlen szócséplés... s ebből én nem kérek!

A hosszú idő alatt kiderülnek majd a most még nem annyira szembeötlő hiányosságok az űrváros felépítésében. Hogy például elegendő-e az ivóvíz, az élelem, a hely a népszaporulatnak, stb.... Aztán amikor mégis találnak lakható bolygót, felmerül majd a vita, hogy menjenek-e tovább egy kedvezőbbet keresni, vagy maradjanak ott, és azt tegyék lakhatóvá... Ha úgy döntenek, hogy maradnak, kezdődik az unalmas munkanapok végeláthatatlan sorozata... Arról is szólnom kell, ha kiderül, hogy azon a bolygón már van egy másik űrváros, ami előbb ért oda, akkor kitörhet, sőt ki is tör majd a harc közöttük, hogy melyiküké lesz a bolygó, mert

a később érkező úrváros nem akar majd tovább menni, hogy újabb évekre az úrben bolyongjon, lehet, hogy nem is teheti ezt meg, mert már nincs elég készlete, vagy hogy úgy mondjam nyikorognak az illesztékei, rendetlenkedik a motorja... Főleg, ha valami olyan úrváros érkezett előttük a bolygóra, amiben olyan nép él, amelyekkel itt Zóján is ellenséges volt a viszonya, na, akkor aztán holtbiztos, hogy kitör a háború... a túlélők visszazuhannak a barbárságba... Ami különben akkor is megtörténhet, ha egyedül vannak a bolygón, mert rengeteg lesz a munka, és senki nem végzi majd el azt szívesen, amiatt sem, mert az úrben utazva lényegében majdnem minden automatikusan működött, tehát hozzászoknak a semmittevéshez, s most dolgozni kéne... mindenki a másiktól várja majd el a munkát, kitör majd a harc, hogy ki legyen a munkás, és ki az elnyomó... ez a harc könnyen a civilizáció pusztulásával járhat... de már az úrben utazva is a nagy semmittevés sok szabadidejét egyesek megpróbálhatják arra felhasználni, hogy zsarnokoskodjanak a többiek felett, megszerezve az úrváros irányítását, a felügyeletet fölötte... kis pártok, klikkek, csoportok alakulnak majd ki, megjósolom, lesznek majd olyan úrvárosok, ahol a harcok során mindenki meghal, s kísértetvárosként bolyong majd az úrben... S én ebből sem kérek! A legtöbb esélyt az életben maradásra még a Szürkéknek jósolok, mert azok már most jól hozzá vannak szokva a katonai fegyelemhez! Nem kérek én ebből, Szosziva, ha mennék valakikkel, biztos, hogy a tutukkal mennék, de inkább velük sem! Inkább maradok itt a manókkal, díszpolgárnak, tiszteletbeli manónak!

— Köszönöm neked, Slioma! – ölelte át őt Szosziva, és meg is puszilta.

— Van azonban egy probléma! – húzta ki magát keményen Slioma. — Mert én elvezetem a helikoptert, kezelem a fegyverrendszereket is, de emellett nem lesz már lehetőségem a számítógépet is kezelgetni, ami téged utánoz! Tulajdonképpen nem is értenék a kezeléséhez, de ha mutattok is valamit, hogy csak ezt vagy azt a gombot kell lenyomni rajta, én akkor sem vállalom, mert egy nagyon éles harci esemény legközepebben leszek, s a figyelmem pillanatnyi elterelődése is a halálomat okozhatja, sőt, ha gyorsan lelőnek, akkor a te haláloedat is, Szosziva! Kell tehát mellém még valaki, akinek a dolga ez lesz: a számítógép kezelése! Más dolgot nem kell végeznie, minden többit rám bízhat, de ezt kellő hatékonysággal el kell lássa!

A tutuk összenéztek. Nemigen akaródzott egyiküknek sem feláldoznia magát. Szosziva legalábbis nem látta az arcukon a nagy lelkesedés jeleit. Sőt, úgy vélte, nemhogy a nagy, de a kis lelkesedés jeleit sem fedezheti fel az ábrázatukon!

S erre megszólalt Pötyögi:

— Majd én megyek Sliomával! Úgyis én értek a legjobban a számítógépekhez, és az én anyukámat mentem meg ezzel a tettel! Ha túlélem, életem végéig büszke lehetek rá, amit tettem, de ha meghalok, az sem számít, azaz, annyiból nagyon is számít, hogy ha Bazsarózsa mama megmenekül, halálom után is mindörökre híres leszek!

— Mit beszélsz, inkább megyek én, én is nagyon jól értek a számítógépekhez! – mondta Tudor.

— Nem kell ehhez olyan nagyon érteni, csak néha leadni ezt vagy azt a beszédet, tehát akár én is mehetek! – szólalt meg egy harmadik manócsemete. S nemsokára a többi is bekapcsolódott a vitába, még a legkisebb, négyéves manófiúcska is azt mondta, hogy ő is meg tudja tenni, amit kell, csak mondják meg, hogy hány percenként melyik gombot kell lenyomni, megteszi ő azt!

S pillanatok alatt kiderült, hogy igenis tudnak ám a manók is veszekedni egymással, legalábbis, ha azon vitáznak, melyikük adja életét a mamáért! Lehet, hogy egy kiló cukorkán vagy csokoládén nem vesznek össze, hanem békésen megosztóznak, szerető testvériségben, de az életmentés, a hősi halál, az már más! Másodperceken belül kiderült, hogy ha Szosziva

nem csinál rendet közöttük, akkor hamarosan a földön gurulnak majd a fiacskái, egymás haját tépve és kiverve a fogaikat, csupán mert annyira szeretik Bazsarózsa mamát!

— Pötyögi szólt először, s valóban ő ért a legjobban a számítógépekhez, tehát ő fog menni! – szólt határozottan Szosziva, de nehéz szívvel, és amikor átölelte a kisfiút, bizony eleredtek a könnyei!

— De miért sírsz anyuci, én olyan boldog vagyok, hogy végre tehetek valamit érted! – kiáltotta Pötyögi, azzal máris előhúzta legföltettebb kincsét, a hordozható számítógépet (eredeti tutu gyártmány, mert megfenyegette még korábban Dermont, hogy tönkreteszi egy vírussal az egész tutu hálózatot, ha nem kapja meg a legmodernebb tutu számítógépet), és most Pötyögi a számítógépet kivitte Slioma helikopterébe, szilárdan rögzítette az egyik hátsó ülésre, kihúzta hozzá a helikopter mikrofonját, és szólt, hogy máris mondhatja Bazsarózsa mama az álbeszédeit, egyelőre még csak a számítógép memóriaegységeinek, aztán szóljon neki, hogy szerinte milyen sorrendben kell leadni azokat.

A többi manófiú vita nélkül tudomásul vette anyjuk döntését, bár kissé csalódottak voltak. A tutuk ellenben roppantul elégedettek, hogy így megoldódik az ügy! Mégiscsak sokkal kellemebb, ha egy manófiú adja az életét, és nem egy tutu!

Önmaguk előtt sem titkolták, hogy a tutuk nem kifejezetten a bátorság mintaképei. Véleményük szerint azonban ebben semmi elítélnivaló nincs, mert a bátorság olyan érzelem, ami a bunkók tulajdonsága. Emiatt tehát a manók is bunkók, a manófiúk mindenképpen. De hát végül is ez talán nem is baj, kellenek bunkók is a világba, különben senki nem tisztelné az okosokat!

Időközben már majdnem megindult ellenük egy csomó kételtű jármű, hogy csapatokat szállítson a szigetre, amikor megjelent a szomszédos országok néhány harci helikoptere, és nagy csata kezdődött odakint. Egy-két célt tévesztett bomba sajnos a szigetre is hullott, de egyelőre még nem a fejükre. Mindenesetre a sziget megszállása pillanatnyilag abbamaradt, mert az ellenség mással lett elfoglalva. Dermon műszerei azt mutatták, hogy a manók szorgalmasan dolgoznak, mert egyre kevesebb a működő radarállomás a közelben!

Más tutuk a különböző tévéállomásokat figyelték, a híradókat. Főleg a világ leghíresebb híradóját, a CCD-t.

— Hírügynökségi jelentéseink szerint – mondta a bemondónő – nagy csata dül a tutu sziget közelében. A katonák harci kedve töretlen, mindenáron el akarják fogni a manókirálynőt. Elnökünk parancsba adta, hogy Szoszivát okvetlenül élve kell elfogni, mert ez esetben túszként felhasználható a manókkal való tárgyalások során! A manókirálynő biztatása ellenére hadseregünk női katonái nem lázadoznak. A szigetet körülzáró katonák parancsnoka, arra a kérdésre, hogy nem aggódik-e, miszerint a harci cselekmények az egész emberiség létét veszélyeztetik, azt válaszolta, hogy papoknak és katonáknak nem a politika a dolga!

Most váltott a kép, és égő belvárosi utcákat mutatott. Mindenütt halottak heverték. A távolban verekedés látszott, könnygáz felhője is terjengett. Rohamsisakos rendőrök igyekeztek Szürke egyenruhásokat feltartóztatni. Felborult és kiégett autóroncok heverték mindenfelé, a kirakatok betörve. A kép billegett, biztos kézi kamerával lett felvéve.

— Nézőink helyszíni közvetítést láthatnak a fővárosból. Alig egy órával a manókirálynő beszéde után utcára vonult a Női Egyenlőség Akciócsoport, és követelték, hogy az elnök szüntesse be a tutuk és a manókirálynő támadását, az egész emberiség érdekében. Bár a tüntetés békésnek indult, a rohamrendőrség, állítólag felsőbb parancsra, igyekezett azt szétoszlatni,

előbb vízagyúkkal, később könnygázzal, mert állítólag nem kértek a tüntetésre előzetesen engedélyt. A tüntetés szervezői el is ismerték, hogy nincs engedélyük, de azt mondták, erre nincs idő a jelen állapotok közepette, amikor órákon múlik az emberiség sorsa! A tüntetők, akik között különben nemcsak nők voltak, hanem szép számban férfiak is, összecsaptak a rendőrökkel, s a zavargás mind kiterjedtebb mértéket öltött. Ebbe aztán bekapcsolódtak a Szürkék is, mert a Szürkék is az utcára vonultak tüntetni, állítólag új vezetőjük, az Ark által létrehozott YY kromoszómastruktúrájú Rózsafi parancsára. A Rózsafit igazi szentként tisztelik, mert állítólag előre megmondta, hogy Szosziva a Sátán, s most, hogy kiderült, hogy Szosziva a manókirálynő, s genetikailag azonos azzal a manóval, aki a negatív Y vírust készítette, ezek után valóban a Sántát látják Szoszivában a Szürkék! Azt követelték, hogy haladéktalanul dobjanak atombombát Szoszivára, mert a Sántának pusztulnia kell, és Isten úgysem engedi, hogy a manók győzzenek és kipusztítsák az emberiséget, de még ha így is lesz, az sem számít, mert a túlvilági üdvösség minden ember számára biztosított! Jelszavuk: jobb emberként meghalni, mint manóként élni!

Egyes meg nem erősített hírforrások szerint azonban a Szürkék egy része Zsen vezetésével felrepült a Szürkék úrvárosába, hogy ott várják meg az események végét. A Rózsafi és hívei...

Most azonban elhallgatott a riporternő, váltott a kép, újra a stúdiót lehetett látni. S ott a riporternő egy papírt nézegetve így szólt:

— Elnézést kedves nézőink, azonnal kapcsoljuk újra a fővárost, de gyorsan peregnek az események! Épp most érkezett a legfrissebb hír: Fa Apó, akit a manókirálynő csak babucinak nevez, üzenetet küldött a Szürkék úrvárosába, hogy ne higgyék, hogy elrepülhetnek békességben, ha Szosziva meghal! Tekintve ugyanis, hogy a Szürkék is Szosziva megölése mellett agítálnak, emiatt bűnösnek tekintik őket minden következményben. Tudják, hogy a Szürke úrváros még nem alkalmas térugrásra, és Szosziva esetleges halála után azonnal igyekeznek megsemmisíteni azt, de az sem segítene a Szürkéken, ha azonnal ugranának, mert több manó is érkezett a Szürke úrállomáshoz egy úrsiklóval, és távirányítós atomtölteteket helyezett el annak külső falára, különösen a központi atomerőmű közelébe! Ezeket azonnal felrobbantják, ha erre parancsot kapnak Szoszivától vagy „babucitól”. De akkor is felrobbantják önmagukkal együtt, ha nem kapnak rá parancsot, amennyiben a Szürke úrállomás belsejéből támadás érne őket! A Szürkék jelenleg az úrállomás belsejében reszketnek, illetve némelyek megpróbálták az ürkomppal visszatérni Zója felszínére, de az ürkompa kevesen férnek be, és verekedés tört ki, hogy kik hagyassák el a csapdává vált úrvárost! Eközben több haláleset is történt. Meg nem erősített híresztelések szerint maga Zsen is az áldozatok között van. Állítólag halála előtt rádióközleményt akart kiadni arról, hogy semmi köze a Rózsafi örültségeihez, s elhatárolja magát a manók elleni uszítástól, de ezt már nem adhatta le, mert ebben megakadályozta a halála.

A bemondónő most rámeredt az előtte levő monitorra, és így szólt:

— Még egy friss hír, kedves nézők! Úgy néz ki, már biztos Zsen halála! Utóda egy bizonyos Amicsjú nevű férfi, aki a saját nevében adott ki ugyanolyan tartalmú közleményt, amit az előbb mondtam. Azt mondta, neki semmi baja a manókkal, és a Rózsafi az emberiség ellensége! Felszólítja a Zóján maradt Szürkéket, hogy öljék meg a Rózsafit, és szabadítsák ki a manókirálynőt!

Megint visszaváltott a kép a főváros romjaira. Az ottani riporternő így szólt:

— Jelenleg nagy csata dúl a Szürkék között is, tisztelt nézőink! Pillanatokkal ezelőtt történt, hogy a Szürkék megkapták a híret Zsen halálának, és hogy egy Amicsjú nevű férfi lett az utóda. Megrökönyödéssel vették tudomásul, hogy Amicsjú mire biztatja őket. Néhány Szürke

akadt ugyan, aki igyekezett érvényt szerezni új főnöke parancsának, de ezeket a többiek, akik Rózsafit szentnek tartják, azonnal felkoncolták, és kijelentették, hogy Amicsjú a Sátán ügynöke. Soraikat rendezve énekszóval igyekeztek inkább a tutu sziget felé, hogy támogassák az ottani katonákat, ám ekkor több nőmozgalom aktivistái egyesült erővel rájuk támadtak, e nőmozgalmisokat különben sok férfi is támogatta. Elkeseredett harc bontakozott ki, s a rendőrség volt e harcban a harmadik fél, de épp a rendőrök bizonyultak a leggyöngébbeknek. Eleinte mindkét harcoló fél őket ütötte leginkább, bár független megfigyelők szerint a rendőrök idővel áttáltak részben a Szürkék, részben a Szürkék ellenségeinek az oldalára, tehát most már a rendőrök egymást is ölik! A belügyminiszter kérte a hadsereg közbeavatkozását, de a hadsereg nem ér rá, mert el van foglalva részben a külföldi támadókkal, részben a tutu iskolasziget meghódításával, ami váratlanul nehéz falatnak bizonyult!

Ismét a stúdió jelent meg.

— Tisztelt nézőink, megint hatalomváltás történt a Szürke úrvárosban! Amicsjút megölték, és egy Rubama nevű nő vette át a hatalmat, aki nő léte mésszemenően híve a Szürke tanoknak, s kijelentette, hogy a Rózsafi igazi szent, és halál a manókra és a tutukra! Megparancsolta, hogy azonnal vonuljanak ki az úrváros felszínére, és öljék meg az ottani manókat, ám e parancsát a többiek nem teljesítették, félve a bombák felrobbantásától!

Ismét a fővárost láthatták a nézők.

— Itt is gyorsan peregnek az események! – hallatszott a riporternőtől. — A Szürkék és manópártiak csatájába beavatkozott néhány kéksapkás kommandós, akik bár többnyire férfiak voltak, de azt mondják, nem hagyják, hogy a politikusok örültsége elpusztítsa a világot! Ezenkívül a lakosság óriási többsége is a Szürkék ellen lépett hadba, főként nem is annyira, mintha szeretnék a manókat, de amiatt, mert néhány Szürke nem tudni honnan, de nehézfegyvereket is szerzett, ágyúkat és harcokcsikat, s ezekkel kezdett lőni, s a polgárok sérelmezték az otthonaik lerombolását és hogy ártatlan áldozataik is vannak. A harcok érdekessége és pikantériája, hogy gyakorlatilag minden prostituált is a Szürkék ellen lépett fel, mert „babuci” több rádióközleményben tudatta velük, hogy rajtuk, örömlányokon próbálták ki a vírust leginkább, tehát alig lehet olyan prostituált, aki nem fertőzött a negatív Y vírussal, vagyis nekik nemigen van más lehetőségük, mint hogy Zóján maradjanak a manókkal, nemcsak mert csupán manóférfitől lehet már gyerekük, de amiatt is, mert őket nem nagyon látnák szívesen az emberek az úrvárosokban, sőt talán halál is lenne a sorsuk, ha kiderül az állapotuk. Ezenfelül némelyikük talán máris várandós egy-egy manóval! A kurvák követelik a kormánytól, hogy kössön békét a manókirálynővel, és engedjék őket, tehát a kurvákat, békésen elköltözni Lutikba a manókhoz!

A nagy túlerő úgy néz ki legyőzi a Szürkéket. Annyi bizonyos, hogy elfogták a Rózsafit, egyelőre nem tudni, hogy mi történt vele... De igen! Intenek, hogy menjek velük a kamerával... igen! Hát ez lett vele! – és a tévében azt láthatták, hogy a riporternő befordul egy mellékutcába, és ott egy sebtiben felállított akasztófán himbálódzik a felakasztott Rózsafi. Teste pucér, és teli vérfoltokkal, ütlegek nyomával.

— Ez lett tehát a Rózsafi sorsa! Ahogy látható is a távolból, a maradék Szürkék menekülnek... Hirtelen csörrenés hallatszott, s a kép elsötétült. De a riporternő hangját még hallhatták.

— Lőnek rám, de csak a kamerát találták el, nemsokára átváltok a tartalékra, addig a stúdióé a szó...

— Jó is lesz, ha átveszem a szót – jelent meg a stúdióbeli bemondónő –, mert a hírek szerint a Szürke úrvárosban megint hatalomváltás történt! Némelyeknek ott nem tetszett, hogy egy szegintünk alsóbbrendű lény, egy nő legyen a legfőbb vallási vezető, elfogták Rubamát, megvizs-

gálták, és kiderítették róla, hogy titkos manó! Ez nem biztos, hogy igaz, de ezt mondják. Rubamát megölték, a Szürkék vezetője jelenleg egy Harréj nevű férfi, aki kijelentette, hogy Zsen igazi szent, de a Rózsafi is igazi szent volt, annyira, hogy többé nem is nevezik magukat Szürkének, hanem úgy, hogy a „Szüzapa Gyermekei”, a Szüzapa néven Zsent értve. Mindazonáltal nem kívánnak hadakozni a manókkal, e névváltozással is jelzik, hogy elhatárolódnak a Szürkék korábbi ellenséges cselekedeteitől, mert a manók nem a Sátán eszközei, hanem Isten akaratát teljesítik, amikor az emberiséget rákényszerítik az anyabolygó elhagyására. A manók ugyan valóban a Sátán gyermekei, ahogy a Rózsafi állította, de nem kell megölni őket, mert az Úr a maga végtelen bölcsességében még a Sátán gyermekeit is a saját céljai szolgálatába állítja! Isten azt akarja, hogy ők, az egykori Szürkék, most már a Szüzapa gyermekei, szétrepüljenek a Világmindenségbe, sok-sok bolygót benépesítsenek, s ezeken megvalósítsák a maguk tökéletes társadalmát, Isten országát! Tehát kéri a világon élő valamennyi Szürkét, hogy jöjjenek fel az űrvárosba, hagyják abba a manókirálynő támadását s az erre való buzdítást, foglalkozzanak az űrváros mielőbbi befejezésével, hogy gyorsan elrepülhessenek. Egyben kéri a manókat, hogy vigyék el a fejük fölül az atombombákat!

Alig fejezte be e hír felolvasását a bemondónő, jött egy újabb hír.

— Babuci azt üzenté, hogy örül, amiért az a bolond Rózsafi meghalt, örül, amiért a Szürkék némileg józanabbak, de van olyan is a világon, hogy bosszú, tehát a bombákat nem viszi el, amíg Bazsarózsa mama biztonságban nem lesz! Azután azonban hajlandó elvinni a bombákat. Addig viszont nem!

Nem mindenki nézte a híradó gyorsan változó eseményeit. Dermon és Slioma, Pötyögivel együtt nagy munkában volt. S most így szóltak Szoszivához:

— Az egyik tutu helikoptert átállítottuk távvezérlésre! Az a tervünk, hogy amikor már közel Pötyögi és Slioma indulásának ideje, előbb e távvezérelt helikoptert indítjuk el, hogy erről higgyék azt, hogy Sliomáé! Erre nyilván egy csomó repülőgépük rástartol, hogy lelőjék, és biztos le is lövik, de e repülőgépek közül sokat bemérünk mi innen a szigetről és levadászunk, s így, amikor Slioma útnak indul, kevesebb ellensége lesz!

— Nagyon jó ötlet! Csináljátok! – hagyta jóvá a tervet Szosziva. De fél szemmel eközben is a számítógépet nézte, hogy mit ír ki a radarállomásokról. A hírek kedvezőek voltak: már mindegyik elnémult, ami veszélyt jelenthetett volna az űrkompra, kettő kivételével. Ám most a számítógép hirtelen azt írta ki, hogy az egyik e kettőből is elnémult, s abból az irányból jelentős radioaktív sugárzás érkezett.

Pillanatokkal később a híradóban is hallhatták, miszerint a hadsereg illetékesei is elismerték, hogy a manók atomfegyvert vetettek be az LK-08 jelzésű radarállomás ellen, ami megsemmisült. Valamivel később ugyanezt beismerhették a megmaradt utolsó radarállomásról is, bár annyiból volt ez másabb, hogy ezt nem kellett atomfegyverrel elpusztítani, mert megtette nekik a szomszédos ország egyik bombázója ezt a szívességet. Ám eddigre munkába állt egy mobil radarállomás is, ami vasúti síneken közlekedett, s így nehezebb volt elpusztítani, távolból éppenséggel lehetetlen, de ez sem sokáig élt, mert amikor az egyik vadászpilóta, amit manó vezetett, nem tudta azt elpusztítani annak ellenére sem, hogy már az összes lőszerkészletét felhasználta, akkor egészen egyszerűen belerepült a radarvonat kellős közepébe öngyilkos pilótaként. Meg is semmisült!

A radarvonat. Mert a manók sem hülyék, és nagyon gyorsak a reflexeik. Az utolsó két másodpercben, amikor már az isten sem akadályozhatta volna meg, hogy a repülőgép becsapódjék a radarvonatba, a manófiú katapultált. Igaz, a katapult használati utasításában az állt, hogy csak

akkor menti meg a pilóta életét, ha legalább kétszáz méterrel a felszín fölött helyezik üzembe, s a manó aztán biztos, hogy nem volt ekkor a gépével kétszáz méter magasan, még húsz méternyire sem! Az történt tehát, hogy a katapult kirobbantotta őt a pilótaüléssel együtt a levegőbe, jó magasra, a repülőgép becsapódott a radarvonatba, minden lángolt, odafent a magasból zuhanni kezdett a manófiú ülésestől, s az ejtőernyő csak akkor nyílt ki, amikor már alig harminc méterre volt a talajtól. Ekkor természetesen nem volt képes kellően lefékezni a zuhanás lendületét a maradék rövid idő alatt míg talajt ért, emiatt a manópilóta jókora sebességgel vágódott a talajnak. És bizony súlyos zúzódásokat szenvedett, eltört mindkét lába, enyhe agyrázkódása lett, keresztcsonti sérülést is szenvedett, mindazonáltal elvonszolta magát egy közeli bokorba, s ott várakozott, hogy megtalálják-e vagy nem. Úgy gondolta, ha rátalálnak, majd megállítja a szívét, de hátha lesz nagy szerencse!

És valóban lett nagy szerencse, mert megtalálták ugyan, de egy fiatal nő találta meg, aki már régóta sejtette magáról, hogy esetleg manó lehet, mert anyja prostituált volt, és nem is szült több gyermeket csak őt, és be is vallotta neki, hogy a születése előtt volt több alkalommal is törpével. Ez találta meg tehát a manópilótát, és sokáig bújtatta odahaza, mindaddig míg az események nem rendeződtek. És valóban manó volt, ezt a pilóta már a nő illatán is érezte. Később, a hős pilóta felgyógyulása után aztán még gyermeke is született a nőnek a pilótától. Így némult el tehát az utolsó radarállomás.

* * *

Eltelt néhány óra. Időközben többször is megpróbáltak a szigeten partraszállni a támadók, de ezt hol a tutu védelmi rendszer hiúsította meg, például az aknazárral vagy rakétákkal, hol a Szoszivát támogató idegen országok időben érkezett csapatai. Mindenki izgatottan követte a harci eseményeket, egyedül Slioma nem. A nő nagy nyugodtan lefeküdt aludni. Azt mondta, kipihenten akar majd nekivágni a cseppet sem biztonságos elrepülésnek!

Valóban, alig fél órával azelőtt ébredt, hogy esedékessé vált hőstette végrehajtása! Akkor aztán úgy ítélte meg, hogy nem elég még e mostani ébrenléte sem, és szólt Dermonnak, hogy hozzon neki egy marék koffeintablettát.

— Árt a szívnek! – közölte vele azonnal Dermon.

— De mennyivel jobban árt egy belém csapódó rakéta! – vágott vissza Slioma. — Na, ne vitatkozz, hozd már!

Dermon hozta is. A kis gyógyszeres dobozra az volt írva, hogy nem javasolják az alkalman-kénti két tablettánál több bevezését, és naponta ezt is legfeljebb kétszer.

Slioma nagy nyugalommal beöntött a tenyerébe vagy nyolc tablettát, s csak úgy víz nélkül gyorsan lenyelte egyszerre az egészet. S a többi a dobozzal zsebre vágta, mert, mint mondta, hátha szüksége lesz még rá. Dermon elszörnyedve nézte.

— Dobolni fog a szíved, kiveri a homlokodat az izzadság, zúgni fog a fejed...

— De csak órák múlva. És szuper jó érzés lesz, mert a fejjúgás azt jelzi majd, hogy van fejem, ami zúghat! Tehát elég legyen ebből! Közel már az úrkomp, tehát indítsd Dermon a csalihelikoptert, én meg máris beszálok a magam helikopterébe! Gyere Pötyögi!

Dermon indította a csalit, s íme, kiderült, hogy már jó ideje a menekülésükre várhattak a támadók! Alig emelkedett a magasba a helikopter, azonnal ösztüzet zúdítottak rá, és rögvést megtámadták vagy harmincan is a legmodernebb harci helikopterek közül! S a Dermon által lehallgatott katonai frekvencián jelezték, hogy felszállt négy elfogó vadászgép is a legköze-

lebbi támaszpontról, pillanatokon belül ott lesznek, ha esetleg a helikopterek nem bírnának a menekülőkkel!

Dermon nem késlekedett. Rögvest kilőtt szinte mindent amiye csak volt, a támadó helikopterekre s az ellenséges légvédelmi ütegekre. Minél többet pusztít el ezekből, annál könnyebb dolga lesz Sliomának!

És valóban, az iskolasziget Slioma által tervezett védelmi rendszere kiválóan működött! Kivétel nélkül minden helikoptert megsemmisítettek a rakétaik, sőt még azokat a tüzérségi állásokat is, ahonnan lőttek a csalihelikopterre. Mindazonáltal a csali így is megsemmisült, mert több katona is indított ellene vállról kilőhető rakétákat, s ezek egyike eltalálta azt. Bár lényegében feleslegesen, mert közvetlenül ezelőtt súlyos találatot kapott a csalihelikopter az egyik ellenséges helikopter fedélzeti gépfegyverétől is.

— Na most! – szólalt meg most Slioma, azzal beindította a saját helikopterét. És felszálltak, de egyáltalán nem magasra, a fákat és a sziget épületeit kerülgették, egészen addig, míg a folyópartra nem értek... s ezután Slioma lenyomott gyors egymásutánban két kapcsolót. Az egyik a „Turbó” nevet viselte, a másik az „Ideggáz” feliratot. És a helikopter váratlanul kibukkant az ellenséges sereg orra előtt a sziget fái közül, holott azok már épp gratuláltak egymásnak, hogy az megsemmisült; kibukkant, és abba az irányba menekült, amerre soha nem gondolták volna: feljűk!

Még hozzá valami őrült gyors tempóban, úgy száguldva, hogy azt valóban csak egy totál őrült valaki engedhette meg magának ilyen alacsony magasságban! Slioma lényegében alig húsz-harminc méter magasan repűlt, támadómagasságban, mintha egymaga meg akarná támadni az ellenséget! Elzűgott a fejűk felett, néhány nagyobb épűletet alig centikre kerülve ki, és közben finom párafelhű szítált a helikopter aljából. Az ideggáz. És másodpercekkel azután, hogy elrepűlt fölűttűk, az ellenség jű egyharmada görcsűkben fetrengett odalent.

Nem mehettek utána, mert ami harci helikopterűk volt, azt az előbb mind bevetették a csalihelikopter ellen! És átkozódűtak, csalódottságűkban ordibáltűk, és nem is kétlettűk, hogy ebben a másodűk helikopterben van a manókirálűnű, mert ugyan mi másért is csaptűk volna be őket az első helikopterrel, ha nem azért, hogy ezzel elmenekűlhessen?!

S pillanatok műlva fogűk is egy rádióadást belűle, Pűtyűgi jóvűltábűl, amiben Szosziva azt űzente „babucinak”, hogy egyelőre jól van, ne higgyen azoknak, akik a haláláról tudósítanak!

Minden katonatisűt a haját tűpte, de az elnűk is. Csak az vigasztalta őket, hogy másodpercek műlva itt voltak a vadászgűpek, amik ugyan az első helikopter miatt szállűtak fel, de most ezt is szűvesen levadásztűk volna. Csakhogy Slioma is tudűta, hogy ezekkel meggyűlik majd a baja, és nem volt olyan bolond, hogy nyűlt terepre menjen ki a helikopterrel! Ő maga mondűta műg a szigeten Dermonnak és Szoszivának, hogy leginkább a vállról indűtható rakétáktűl fél, mert azokból sok is jűhet egyszerre, és kiszáműthatatlan, hogy merrűl indűtűjűk azokat, azután jűnnek nála az ellensűges helikopterek, mert azok képessűgei az ővűvel nagyjából egyenlűk, s legkevűsbű éppen a vadászgűpektűl fél. Azok ugyan jűval gyorsabbak, mint az ő helikoptere, de ez az egyetlen elűnyűk, ellenben szűmos hátránűnyal „dicsekedűhetnek”, például nem lebegűhetnek egyhelyben, és nem is olyan fordulűkonyak!

— De Slioma, miűrt elűny az, ha tudsz lebegni, hiszen amint lebegni kezűdesz, rűgvest eltalálűnak! – ámulűt Dermon.

— Ezt nem magyarázhatom meg neűk, mert ezt látűni kűne, de higgy inkább nekem, mert ez olyan katonai dolog, ha azonban nem hiszel, akkor csak azt mondhatom, hogy gyere velem, s majd meglátod! – invitálűta barátsűgosan a fűtűtűt Slioma.

— Tudod mit, inkább maradok itt és hiszek neked! – mondta gyorsan Dermon.

Azt Slioma tudta, hogy úgy kell elbújni, hogy senki meg ne találja, amíg el nem repül Lutikba a manókhoz. De azt is tudta, hogy amint kirepül a városból, megtalálják őt odafent a vadászrepülők. És azt is tudta, hogy a városban sem bujkálhat, mert okvetlenül észreveszik a lakosok, jelentik a hatóságoknak, hogy hol van, sőt, idővel a vadászgépek is észreveszik fentről. Különben is: ha itt marad, akkor nem halad Lutik felé!

Egyetlen megoldás van csak: le kell győznie az ellene küldött vadászgépeket!

Ehhez képest kissé furcsa volt, amit tett, miután kikerült az ellenséges gyalogság tűzfegyvereinek köréből, s néhány háztömb választotta el tőlük, tehát nem láthatták: beállt két óriási toronyház közé, s megállt lebegve az utca fölött! Szinte tehát csapdába csalta saját magát!

Pötyögi nem szólt bele a dologba. Tudta, hogy még kisfiú, és egyébként is hajlamos volt úgy gondolkodni, hogy Slioma ugyan nem manó, de akkor is nő, tehát biztos igaza van! Inkább leadta Szosziva második közleményét, melyben arra kérte az őt támogató országokat, hogy tisztítsák meg a légtérrel a város fölött minden repülőgéptől, de helikopterekre ne lőjenek, mert ő is helikopterben utazik!

Mire ezzel végzett Pötyögi, épp felbukkantak a vadászrepülők. És nem is voltak kevesen, hanem nyolcan, úgy látszik időközben páran csatlakoztak hozzájuk! Nem tudták még, hogy merre van Slioma, nagy magasságban a város fölött húztak el. Nem észlelhatték Sliomát előbb, mint ahogy felülről megpillantják, mert gépeik radarát leárnyékolták a nagy épületek. Igaz, ezek pilótái sem voltak hülyék, s alig haladtak el Slioma feje felett, máris észlelték az odalent pihengelő helikoptert, de nem tudtak azonnal csatát kezdeményezni, mert igaz, hogy jóval gyorsabbak a vadászgépek, mint egy helikopter, de a nagy sebességnek is megvan a maga átká: nagyon nehéz lefékezni és fordulni, ha mégis muszáj!

Természetesen mégis lefékeztek magukat, hogy visszaforduljanak, s megtámadják ezt a bolond helikoptert amelyik öngyilkos módon ott vár rájuk, csak hogy félreismerték Sliomát! Mert Slioma lehet, hogy bolond volt, de semmiképp sem rendelkezett öngyilkos hajlamokkal! Amelyik pillanatban a vadászgépek elhúztak a feje fölött, máris kilőtt rájuk négyet is a célkövető elektronikával felszerelt rakétaiból!

— Darabja hatmillió unit, az eddig összesen huszonnégymillió... – morogta közben a leány.
— Kibaszottul drága móka a háború! Még szerencse, hogy a manóknál nem kell majd pénzzel foglalkoznom...

A pilóták azzal voltak elfoglalva, hogy fékezzenek és kanyarodjanak, s rendkívül megdöbbenetek, amikor azt látták, hogy igencsak kár a fékezésért, mert sebesen suhan feléjük az önvezérelt, kibernetikus halál! S hiába igyekeztek elkanyarodni, mert ezek a rakéták is kanyarodtak! Erre a pilóták rákapcsoltak mégis, de hiába, nem tudtak időben felgyorsulni újra! Egy rakéta jóval nagyobb gyorsulásra képes ugyanis, mint egy akár mégoly tökéletes vadászgép is!

Az egyik vadászgép kilötte az összes hátsó rakétáját, s ezek egyike valóban telibe találta Sliomáét, de amíg a pilóta erre figyelt, nem vette észre, hogy előtte egy toronyház teteje, a bal szárnyával nekiment az abból kiálló műholdvevő antennának, ettől a gép megbillent, s nekicsapódott a következő toronyháznak. A környéket füstfelleg töltötte be. A második vadászgépet egyszerűen utolérte kanyarodás közben Slioma rakétája, és darabokra robbantotta. A harmadik vadászgép kétségbeesett emelkedésbe kezdett, és meg is menekült, mert az őt üldöző rakéta, amikor keresni kezdte a célt, a közelebb levő másik vadászgépet találta meg, amit a negyedik rakéta is üldözött, most tehát mind a két rakéta azt az egyet üldözte. A pilóta

megtévesztő célokat lőtt ki a háta mögé, ezek egyikének neki is ment az egyik rakéta, de a másik eltalálta a gépet, s annak már vége is volt.

Eközben azonban a másik négy repülőgép megfordult, és Sliomára támadt. Hamarosan csatlakozott hozzá a nagy magasságba emelkedett ötödik is. Slioma eddig nem lőtte ki még a másik négy nyomkövető rakétáját, épp azért, mert tartott tőle, hogy ha sokat indít el egyszerre, akkor azok netán közös célpontot fognak be maguknak. Most azonban nem kockáztatott tovább, s útnak indította ezeket is, sőt, tüzelni kezdett a fedélzeti gépfegyverből is.

Az volt csak a baj, hogy reá is lőttek! De most meglátszott Slioma bölcsessége, amiért nem a talajszinthez közel várakozott. Mert egyszerűen zuhanni kezdett lefelé, s a lövések elzúgtak a feje fölött, még a rakéták is. Utóbbiak le is romboltak egy nagy áruházat valahol távolabb, ahol az út elkanyarodott.

A vadászgépek bajban voltak, mert ha gyorsan repülnek, elzúgnak Slioma feje felett, és megint sok időbe telik míg megfordulnak. Különböző életbiztosítás egy város fölött repkedni, mert ha nagyon magasan repülnek, nem sokat tehetnek a helikopterrel, ha azonban alacsonyan, akkor beleütközhetnek valamely nagyobb épületbe! Ellenben, ha lassan repülnek, akkor könnyű célpontjaik a nyomkövető rakétáknak!

Amik már jöttek is ellenük!

Mindazonáltal ilyenjeik nekik is vannak! Gyorsan végezni akartak Sliomával, kilőttek rá egy csomót. Slioma radarképernyője megelevenedett, egy egész csomó minden jelent meg rajta, Slioma nem ért rá megszámolni, hogy hány a célpont, de a repülőgépeket nem számolva is lehetett legkevesebb tíz! És sok ideje nem volt töprengeni, hogy mit tegyen, mert a repülőgépek közel voltak, amikor kilőtték a rakétákat rá, s a rakéták gyorsan jönnek, tehát hamar itt lesznek...

Valójában a másodperc töredékén múlt mind. Slioma emelkedésbe kapcsol, a rakéták alig egy vagy két méterre elkerülték, némelyik csak centikkel a hasa alatt húzott el...

Természetesen észlelte a rakéták számítógépagya, hogy nem találták el a célt, s megfordultak volna...

De erre nem maradt idejük. Mert amikor Slioma emelkedésbe kapcsol, nem volt öt méterre sem a talajtól. S a rakéták még sokkal gyorsabbak, mint a vadászgép. Mire észlelték, hogy fordulni kéne, hogy kövessék a helikoptert, addigra már be is csapódtak a talajba, s odalent minden tüztengerré vált. Igazság szerint a sok rakéta olyan erővel robbant, hogy a robbanás keltette légörvény még Slioma helikopterét is megdobta, Slioma alig bírta ura maradni a gépnek, és semmit nem is látott a füstfellegből. Kénytelen volt még magasabbra emelkedni.

Mikor végre kikeveredett a füstrengetegből, s egyben a rommá vált utcából, már csak két vadászrepülőgépet pillantott meg a radaron, illetve az ablakon át is, mert már olyan közel voltak. A másik hárommal úgy látszik elbántak Slioma rakétái.

Több azonban nem volt ezekből az ügyes, gyilkos jószágokból. De kár pedig!

S a vadászgépek lőttek is rá! Lőttek, s hamarosan jelzett is a helikopter vezérlőpultja, hogy eltalálták az egyik üzemanyagtartályt, szökik a kerozin! A motort is érthette valami találat, mert hörögni kezdett, pillanatokra kihagyott, s ez most nem színjáték volt, mint amikor a tutukhoz érkezett, hanem a valóság!

Slioma vadul zuhanni kezdett a föld felé, majd hirtelen felemelkedett, amennyire tudott, és igyekezett az egyik vadászgép hasa alatt megmaradni. Ez normális esetben teljesen lehetetlen, hiszen az jóval gyorsabb nála, de most a város fölött nemigen használhatta ki a repülőgép a

sebességelőnyét! Amíg azonban Slioma ott van a közelében, addig a másik vadászgép nem tüzelhet rá, mert hátha a harcostársát találja el Slioma helyett!

Slioma azonban heves ösztüzet zúdított arra, főleg a tatrakétákkal. Igazán nem takarékoskodott a tüzerővel. S meg is lett ennek az eredménye: némi idő múlva az ellenséges gép párafelhővé változott.

Eddigre azonban az a gép, ami alá bebújt, váratlan manővert kezdeményezett: hirtelen lefelé ereszkedett! Az volt a terve, hogy Slioma helikopterének légcsavarjai beleütközzenek a törzsébe, eltörjenek, és Slioma lezuhanjon. Slioma azonban időben kibillent alóla, elkerülte néhány centire, s e manőver majdnem a pilóta halálát okozta, mert alig bírta visszanyerni az uralmát a gép fölött, majdnem beleütközött a házak tetejébe. Ám mégis megmaradt a levegőben, sőt meg is fordult, megfordulhatott, mert a sebessége már erősen lecsökkent...

Ám ekkor azt vette észre, hogy Slioma helikopterének hátulján kinyílik egy kis ajtó, s abból temérdek mindenféle színes valami szóródik ki! Apró papírfecnikre hasonlítottak ezek leginkább, egy másodpercig ezek felhőjében repült...

Mire azonban átért ezeken, kiderült, hogy ezek az átkozott papírfecnik ragadósak! Mindegyik, ami rátalált a repülőgépre, rá is tapadt azon nyomban! A pilótafülke ablaka is tele lett ilyesmivel, alig maradt itt-ott egy kis, talán ujjnyi rés, amin kikukucsálhatott, hogy lásson valamit!

Ilyen körülmények között örülhetett, ha egyáltalán levegőben tud maradni úgy, hogy nem ütközik neki valaminek, nem is tehetett mást, mint hogy lemond a harcról, és nagy magasságba emelkedik, ahol nem kell házakat kerülgetnie! Minden vágya csak az volt, hogy rádió-navigációval visszatérhessen a támaszpontjára, és ott valahogy leszállhasson, esze ágában sem volt már harcolni, hogy nem is láthatja sem az ellenséget sem a jó anyaföldet! De Slioma kegyetlen volt, és célba vette a magatehetetlen vadászgépet...

S annak is vége lett.

Épp időben különben, mert Slioma helikoptere a kapott találatok miatt igazán az utolsókat rúgta! A motor úgy hörgött, mint egy elvágott torkú ember, bűdös fekete füstfellegeket eregetett, és még amikor működött, akkor is úgy rángatott, hogy majd' kirázta a belüket!

— Nem maradhatunk a magasban, le kell szállnunk! – mondta Slioma.

— De azt igyekezzünk a katonáktól távol! – kiáltotta Pötyögi, azzal készenlétbe helyezte a számítógépet, hogy leadhassa azon az utolsó tervezett adást.

Ahhoz képest, hogy nem akart a magasban maradni, Slioma igazán furcsa dolgot cselekedett: igyekezett a motor utolsó erejét felhasználva minél magasabbra szállni, negyvenöt fokos szögben emelkedve! Természetesen abba az irányba, ami távolodott az iskolaszigettől. És jó messzire eljutottak, messze maguk mögött hagyták a várost, mire a motor úgy döntött, hogy ennyi elég és neki örökre vége: leállt.

Ekkor jó hatszáz méter magasban voltak. De ez nem törte le Slioma kedvét: vígan füttyörészett, és ahelyett, hogy átadta volna magát a hamarosan bekövetkező hősi halál kétségbeesésének vagy épp büszkeségének, ehelyett üresjáratba állította a motort. Ennek következtében a rotor-szárnyak tovább peregtek, mert forgatta őket a zuhanás során közöttük felfelé áramló levegő. Ha pedig forgatta, akkor e forgás emelte is a helikoptert! Vagyis: egyszerre zuhantak és emelkedtek, s e két mozgás különbsége azt jelentette, hogy közeledtek ugyan a talajhoz, mondhatni zuhantak, de egyáltalán nem olyan sebesen, mint ahogyan azt az ember hinné egy működés-képtelen helikoptertől!

Slioma pedig felállt a pilótaülésből.

— Sajnálak, kedveském! Jó volt veled együtt! – simogatta meg a műszerpultot, azzal belebújt egy ejtőernyő mellényébe, egy másikat pedig odalökött Pötyöginek:

— Bújj bele öcskös!

Pötyögi engedelmeskedett, de így szólt:

— Én úgy tudom Slioma néni, hogy egy helikopterből, ha zuhan, nem lehet ejtőernyővel kiugrani, sem sehogy, mert az embert miszlikbe szabdalják a szárnyak!

— Ebben igazad van, de azok a szárnyak nem lesznek sokáig útban!

— Aha!

Slioma azonban várt még egy darabig az ugrással. Ugyanis a helikopterlapátok működése miatt nem függőlegesen zuhantak, hanem szinte vízszintesen, egészen enyhe szögben, tehát minél tovább vár, annál távolabb kerülnek az ellenségtől! Akármennyig természetesen nem várhat az ugrással, mert a földhöz túl közel nem nyílik ki az ejtőernyő...

Végül, amikor megfelelőnek ítélte a pillanatot, szólt Pötyöginek:

— Add le az utolsó üzenetet!

Pötyögi engedelmeskedett. Ebben Szosziva azt üzenté mindenkinek, hogy épségben földet ért, bár a helikoptere tönkrement. Amint ezzel megvoltak, Pötyögi kirántotta a szíjak szorításából féltett számítógépét, bedugta a teste és az ejtőernyőmellény közé, Slioma pedig megrántott egy kart a helikopteren. A következő pillanatban robbanás hallatszott, a helikopter lapátjai szerteszét szálltak, immár senkit nem veszélyeztethettek a kiugrás során, Slioma kinyitotta a helikopter ajtaját, és így szólt:

— Ugrás, Pötyögi!

Pötyögi ugrott, Slioma is ugrott, azonnal kinyitották az ejtőernyőt is, és békésen ereszkedtek a föld felé, bár kissé gyorsan, mert egyáltalán nem voltak valami nagy magasságban már. A helikopter végzete azonban hamar beteljesedett, a földnek csapódott és felrobbant. Slioma sajnálkozva nézte hű társát, s bár nem volt érzelmes nő, de még egy könnycseppet is ejtett érte.

Most már mindenesetre csak önmagában bízhatott, és abban a fegyverarzenálban, amit magára kötözött. Magára és Pötyögire. Mert a manófiú sem csak a számítógépét vitte magával, hanem lógott a derekán négy kézigránát, egy könnyű, lefűrészelt csövű géppisztoly és egy revolver is, tartalék tárral.

Szerencsésen földet értek, bár Pötyögi megrándította a bal bokáját, sziszegett és sántikált emiatt, és nem is mehetett túl gyorsan. De azért ment, ment...

De nem sokáig. Mert hirtelen hangot hallottak az egyik bokor mögül:

— Hé, ti manók vagytok, ugye?!

Slioma gyorsan arrafelé fordult, kezében a géppisztollyal, de nem eresztett meg rögvést egy sorozatot, mert úgy vélte, ha ellenség volna az illető, nem megszólította volna, hanem rögvést belélő.

A kérdést egy kis ember intézte hozzá. Egy nő. És tényleg kicsi volt, nem nagyobb, mint 120 centiméter. Egy törpe. És nem azért törpe méretű, mert gyermek lett volna, arcán ugyanis látszott, hogy felnőtt nő, már legalább húsz éves, de talán harminc is.

— Te nem vagy manó! – állapította meg azonnal Pötyögi, beleszimatolva a levegőbe.

— Én nem, de ti igen! És menekültök, mert hallgatom a rádiót! – mutatott a zsebrádiójára, ami a karján himbálódzott egy szíjon. — Te vagy a manókirálynő?! – kérdezte Sliomát.

— Nem nyilatkozom! – válaszolta Slioma diplomatikusan. Nem volt ugyanis biztos benne, mi az előnyösebb: ha annak vallja magát, vagy ha nem.

— Mindegy, akkor is manók vagytok, és tudjátok ugye, hogy percekben belül mindenki errefelé igyekszik majd, hogy megtalálja titeket! És hiába van fegyvered, sokan lesznek! De én elrejtethlek benneteket, ha megegyezünk!

— Mire gondolsz?

— Én nem vagyok manó, jól mondta a fiad – mutatott Pötyögi felé –, de törpe vagyok, kicsi, látod, és soha senki nem szeretett! Én is el szerettem volna menni az úrvárossal, amit a törpék építettek, a Törpék Magaskultúrája csoport, de nem vittek magukkal, pedig már a szobám is megvolt odafent, mert megvizsgálták mindenkit, hogy manó-e, és bár én nem voltam manó, de már fertőzött voltam azzal a fura vírussal! Itt maradtam! Nem engedtek be az úrvárosba! És én nagyon félek, hogy mi lesz itt, ha nem a manók győznek, mert akkor engem biztos, hogy megölnék majd, én tehát a manók közé akarok menni, azt akarom tehát, hogy vigyetek magatokkal, de nemcsak ezt követelem a segítségért, de azt is, hogy egy manóférfi felesége lehessen, ő megfelelne, nem bánom, hogy fiatal – mutatott Pötyögi felé – és csináljon nekem sok gyermeket! Remélem a manólányok, akiket szülsz, nagyon fognak engem szeretni, de szeressen ő is! – és ismét Pötyögire mutatott.

— Boldogan, ha Bazsarózsa mama megengedi! – válaszolta erre Pötyögi. — Mert én csak örülök majd, ha lesz sok szép manókislányom... még ha kicsi is lesz a magasságuk...

— Anyád nem fog tiltakozni! És nem is biztos, hogy kicsi lesz a lányok magassága... – nyugtatta meg őt Slioma, azzal így szólt:

— Vezess minket! És mondd te törpelány, hogy hívnak?

— Gloina a nevem.

Slioma nem nagyon aggódott, hogy csapdába csalná őket Gloina. Nagyon is hihetően hangzott, hogy kis mérete miatt a manókkal tartana. Gloina pedig elvezette őket a házához, ami egy régimódi építésű vályogház volt, nagy búbos kemencével. A kemencébe mutatott.

— Bújjatok bele!

— De hát itt meglátnak!

— Itt igen, de másszatok csak fel a kéményen!

Slioma felnézett, s azt látta, hogy a kéményben több helyütt kapaszkodóvasak vannak.

— Ezeket azért építtettem bele, hogy fel tudjak menni itt, ha szükséges, kipucolni a kéményt, vagy a tetőre, megszerelni az antennát vagy lekaparni onnan a havat! Tudjátok – magyarázta Gloina – lehet, hogy a kis méretem miatt, de tériszonyom van! És nem merek létrára mászni, egyszerűen nem merek! Talán mert kiskoromban leestem róla, és eltörtem a lábamat! De itt a kéményben mászva nem olyan rossz érzés, mert nem nyílt térséget látok magam körül mászás közben, hanem a zárt csövet! Másszatok csak bele, üljetek le egy-egy létrafokra, és itt nem hinném, hogy bárki keresne benneteket!

És Slioma meg Pötyögi így cselekedett. Kényelmetlen volt ez, de mégis ott maradtak órák hosszat, míg Gloina azt a hírt nem hozta nekik, hogy a katonák, akik kiszálltak a helikopter roncsaihoz, elmentek, azt híve, hogy sikerült a két ejtőernyősnek kimenekülni a gyűrűjükből.

Át sem kutatták a környékbeli házakat. Nem hitték, hogy bárki is menedéket adna a manóknak, az emberiség ellenségeinek. Habár lehet, hogy ettől függetlenül átkutatták volna, csak-hogy addigra már kiderült, hogy akik e helikopterben utaztak, azok közt semmiképp sem lehetett ott a manókirálynő!

* * *

Nem sokkal azután ugyanis, hogy Slioma elstartolt a helikopterrel az iskolaszigetről, hogy megvívja magányos légiháborúját, jeleztek a műszerek Dermonnak, hogy közel van már az űrkomp!

Ráállt hát a Végítélet-menüpontra, és aktiválta azt. S erre megtörtént, aminek történnie kellett!

Minden tutu „művészi alkotás” kinyílt, s ezekből magasba szálltak a rakéták és automatikus célkereső elektronikával felszerelt pilóta nélküli repülőgépek. Mindegyik sok-sok tonna robbanóanyagot vitt magával. Ezek felrepültek a magasba, több száz méterre – majd megfordultak, megkeresték a célpontjaikat, s teljes sebességgel ezekre támadtak. Célpontjaik kiválasztásánál az a szempont vezérelte őket, hogy minél több ember legyen azon a ponton, illetve hogy számítógépagyuk felismeri-e valami előre beléptáplált fegyver képét. Például, ha ágyút vagy tankot látott ott, akkor az lett a célpont. Fel voltak készülve vadászgépek és helikopterek észlelésére és megsemmisítésére is, de ilyenek most nem akadtak, mert mind elmentek vagy a csalihelikopter, vagy Slioma után.

Ezzel egy időben a sziget partvonalára telepített tutu ütegállások a központi számítógép által vezérelve maguktól löni kezdték az ellenség túlparti állásait mindennel, ami csak volt a harcállásponton. Nem volt szempont most a takarékoság, mert a Végítélet-üzemmódot épp a végső esetre tartogatták. Mindent tűzfüggöny árasztott el. Számlálatlanul hullott az ellenségre a bomba, a robbanó- és gyújtólövedékek, a mérges gázt szóró aknák, valóban igazi pokollá vált minden az ellenség számára, célpont volt minden, ami csak mozgott, – egyedül csak Krau űrkompja nem, mert annak számítógépe folyamatosan sugározta magából a megfelelő rádiójelet, ami azt jelezte a célkereső elektronikának, hogy nem ellenség, tehát nem célpont.

Le is szállhatott bántatlanul a szigetre, mert mire odaért, nem sok ellenséges katona maradt már életben, s azok is mással voltak elfoglalva! Például a sebesüléseikkel, vagy a még mindig feljűk tartó halálos szerkentyűkkel.

És a tutuk nem haboztak, de Szosziva és Zerti, s a gyermekeik sem. Azonnal beszaladtak az űrkompba. Maga Dermon is csak egyetlen pillanatig késlekedett. Kiválasztotta a főmenüben a következő menüpontot:

„Önmegsemmisítés 1 perc 30 másodperc”

Ez azt jelentette, hogy másfél perc múlva a tutu sziget minden olyan objektuma megsemmisíti magát, amiről a tutuk úgy gondolták, hogy a benne levő tudást nem akarják az ellenségeik kezére juttatni. Ilyen volt maga a központi komputer is, benne például azzal a sok tudással, amit a manókról gyűjtöttek össze a tutuk Szosziva vizsgálgatása során. De ebben volt benne néhány olyan tudományos információ is, ami például azt eredményezte, hogy az ő számítógépeik sokkal jobbak voltak, mint másokéi... természetesen mindezen információ megmaradt a tutuknak, mert odafönt az űrvárosban is szerepelt.

Az űrkomp felszállt, s alig került lőtávolon kívülre, már robbant is minden a szigeten, olyan apró darabokra, hogy semmiképp sem volt már érdemes bárkinek is megszállni a szigetet!

Mindez alig néhány perccel azután történt, hogy Slioma és Pötyögi földet ért az ejtőernyőjével. S amikor az űrkomp végre biztonságos távolságra ért a Zója felszínétől, s közeledett a

tutu űrvároshoz, ekkor Szosziva közölte rádióján az egész világgal, hogy ami eddig történt, az csak csel volt, és ő már idefent van a tutu űrvárosban! És felesleges megtámadni a tutu űrvárost, mert a gondos tutuk jóvoltából annak természetesen olyan védelmi rendszere van, amely képes ellenállni az ilyesminek! Mindazonáltal nem marad itt soká, idővel visszatér majd Zójára, amint kissé is biztonságos lesz odalent a helyzet, azaz, nem is annyira odalent, mert elhiszi, hogy legalábbis Lutikban ő már biztonságban lenne, de amint biztonságosan lehet már oda szállni az űrkomppal, s nem kell attól félnie, hogy az űrkompnak valami örült ország nekiereszt egyszerre ötven rakétát! Amint odalent tehát Fa Apó-babuci megfelelően biztonságosnak ítéli meg a helyzetet az ő visszatérésére, azonnal visszatér a népéhez.

Szosziva e bejelentése lehetett talán a fő oka annak, hogy a katonák lemondtak Slioma és Pötyögi kereséséről. Hiszen nem biztos, hogy megtalálnák őket, azt sem tudják kiket keresnek, de ha meg is találják a szökevényeket, nem biztos, hogy megérik a fáradságot! Hiszen a manókirálynő volt a fő cél!

Babuci csak ámult azon, milyen ravasz módon menekült meg Bazsarózsa mama! Mekkora esze volt, hogy ilyen nagyszerűen becsapta az ellenséget! És rögvest közölte az egész emberiséggel, hogy ők a manók szavatartó emberek, még ha nem is emberek: megmenekült az ő anyucija, s így visszahívja a Szürkék űrvárosától a manókat az atombombákkal együtt! S a legőszintebben kívánja nekik a minél sikeresebb és minél gyorsabb építkezést, mert tűnjenek már el mielőbb a fészkes fenébe!

Emellett bejelentette azt is, hogy ragaszkodik hozzá, hogy minden ország engedélyezze a nőinek, hogy amelyikük akar, az Lutikba költözhessen, akár manó, akár nem manó a nő, utóbbi esetben persze csak akkor jöjjön a nő, ha már vagy fertőzött a gyógyító vírussal, vagy vállalja, hogy megfertőzzék ezzel, mert minden nőt ellenőrizni fognak ezzel kapcsolatban! Amelyik ország erre nem hajlandó, az egyrészt kiteszi magát annak, hogy a manók különböző támadásokat hajtanak végre ellenük, ami lehet nyílt támadás vagy afféle terrorista merénylet a katonai célpontok és az állami vezetők ellen, másrészt az ilyen ország nem kap segítséget a manóktól űrváros építéséhez! S idővel ezek az országok nagyon egyedül maradnak, mert mind több ország és ember költözik el Zójáról, ezeknek a területét a manók belakják, s így mind erősebbek lesznek! Amelyik ország a manók barátságát kívánja, az jobban teszi, ha átengedi a katonai létesítményeit, s általában a teljes hadseregét a manók irányításának, ez esetben ők semmi bántalomtól nem kell tartanak, s nekik épülnek meg legelőször az űrvárosok!

Néhány nap telt csak el, és sok országban engedtek babucinak a kormányok, egyszerűen a saját választói lázongása miatt. Az emberek nagyon megijedtek, hogy mi lesz, ha nem teljesítik Fa Apó követeléseit. Nem akartak úgy járni, mint Szosziva országa az utóbbi napokban! Nem hiányzott nekik, hogy kitörjön a közelükben egy atomháború! Nem minden alap nélkül vélték úgy, hogy az atomhalálnál az is jobb, ha beköltöznek egy űrvárosba!

Na és aztán a kalandkedvelő fiatalok, főleg akik a sci-fit is kedvelték, úgy vélekedtek, hogy nem is lehet olyan rossz a világűrbe költözni, és látni az idegen bolygókat! Pláne, mert hisz maguk a tutuk is így cselekednek, akik pedig nagyon okosak, s ugye bölcs ember követi az okosok példáját! Azok is örvendtek, akiknek eddig nem volt saját házuk. Most majd lesz egy összkomfortos kis lakásuk az egyik űrvárosban!

És hamarosan mind több ország kapitulált a manók előtt, és megindult Lutikba az emberáradat, az újdonsült manókból illetve manót szülni szándékozó nőkből. S egyre több űrváros épült meg, egyre több ember utazott el ezekkel, egyre nőtt tehát a bolygón, Zóján annak a területnek a nagysága, ami már a manók végleges közigazgatása alá került.

Hamar ez lett a sorsa annak az országnak is, amiben Szosziva született és cseperedett fel. Az emberek nem feledték, hogy elnökük majdnem elpusztította ostobasága miatt az emberiséget, és egy népfelkelés elsöpörte az egész kormányzati rendszert. A Szürkéket is. Ezeknek nagy részét legyilkolták, alig tudott a maradék felrepülni az ürbe, és csatlakozni az ott maradt társaikhoz. Amint kissé is használhatóvá tették a hiperhajtóművet, elrepültek valamerre, és senki nem bántódott utánuk. A lakosság többi része pedig – a nők jelentős része – a manókhöz csatlakozott, közöttük volt Slioma és Pötyögi is, eljuthattak így tehát Lutikba. Velük volt a törpe Gloina is. A többiek pedig azt mondták Fa Apónak, hogy mielőbb fejezzék be az ő űrvárosukat, hogy elrepülhessenek!

A manók ezt meg is ígérték nekik. Időközben lefegyverezték Zója összes országát, amely a bolygó egyik oldalára esett, arra az oldalra, ahol Lutik is volt, s így semmi akadály nem volt annak, hogy Bazsarózsa mama visszatérhessen népéhez, szeretett fiacskájához!

Ennek a tutuk is nagyon örvendtek. Úgy vélte ugyanis Dermon, de minden tutuval egyetértésben, hogy ha már elköltöznék Zójáról, akkor felesleges húzni az időt. Jobb lesz nekik, ha mielőbb megteszik ezt, és lakható bolygóra lelnek, ahol megvalósíthatják végre az Ész Társaságát! Már ki is nézték maguknak a Galaxis déli pólusát, a csillagászaik szerint arrafelé ígéretes vidékek lehetnek sok-sok lakható bolygóval!

De hát nem ugorhattak addig, amíg Bazsarózsa mama náluk vendégeskedett! Éppenséggel ugyan megtehették volna, ebben a manók nem gátolhatták volna meg őket, hanem ez esetben megharagudtak volna rájuk a manók, s ezt nem akarták! Nem akarták, mert Dermon azt mondta, e tett nemcsak erkölcsileg volna kifogásolható, de szándékukban áll időnként visszalátogatni a bolygóra, hogy a manóktól beszerezzenek néhány példányban olyan növény- és állatfajokat, amik még nincsenek itt az űrvárosban, ellenben amikkel gazdagítani óhajtják a bolygót, amin végül is megtelepednek majd. Azt mondta, erre a manók bizonyára hajlandóak lesznek, ha nem vesznek most össze velük, s különösen, ha netán adnak is a manónépségnek néhány időközben felfedezett hasznos találmányt! Botorság volna tehát elkapkodni az indulást, és túszként magukkal hurcolni Szoszivát, aminek különben sem volna semmi értelme, semmi haszna!

És Szosziva is azt mondta Dermonnak, hogy ő, mint egész Zója legnagyobb tekintélyű manója, megígéri, hogy amíg csak a tutuk nem tesznek semmi disznóságot a manók ellen, addig a lehető legnagyobb jóindulattal viseltetik a tutuk iránt, nem lesz akadály annak, hogy megkapják a hiányzó élőlények kellő számú példányait a bolygóik barátságossá tételére, és különben is hálás nekik, mert kiskorában Dermonék, s általában a tutuk, barátságosak voltak vele. De azt várják meg, míg visszatérhet Zójára!

S végül elérkezett ez a pillanat is. Szoszivával tartott az összes fia és lánya, Zerti is a maga fiaival, Gáji is, sőt, még két tutu nő is, akik az utolsó pillanatban meggondolták magukat, hogy ők mégis inkább a manókkal tartanak, mert az ész a lényeg, és zseniket szülnek inkább, még ha azok manók lesznek is! Ark azonban maradt, mert ő igazi tutu, azt mondta. Előtte azonban nagyon meleg szeretettel búcsúzott el Zertitől, még meg is puszilta, holott egy tutu nem nagyon szokott nem tutukat csókolgatni!

Eddigre már mindenki tudta Zóján, hogy nemcsak Bazsarózsa mama van odafönt, de Zerti és Gáji is, és így eshetett meg, hogy amikor végre leszálltak Lutikban, nemcsak „babuci” találkozhatott végre személyesen az ő mamájával, de Zertit is nagy meglepetés érte: ő is találkozhatott a maga mamájával! Bizony, Kizi is, amikor megtudta, hogy ő fertőzött, s főleg amikor megtudta, hogy leánya manó, maga is úgy döntött, hogy itt marad Zóján, különben nem is volt más választása, mert nem akadt olyan űrváros, akár ha egy is, amely vállalta volna, hogy elvisz magával fertőzött, tehát emberférfiak számára terméketlen nőket!

Emiatt Slioma, amikor ezt megtudta, azt mondta, hogy az űrvárosokról korábban mondott jóslatát még pontosíthatja is: minthogy most sokkal több lesz az űrvárosokban a férfi, mint a nő, emiatt jó néhányban egymást fogják ölni a férfiak a nők birtoklásáért! Kivéve persze a buzulmánokat, mert oda eleve nem is ment nő, de nem is igénylik a nőket.

Ez azonban nem érdekelte a manókat.

Így aztán Kizi mama is eljött a nagy pillanatra, bár ő nem Bazsarózsát akarta üdvözölni, hanem Zertit. És Zerti nem haragudott anyjára, hanem szeretetteljesen ölelte át, sőt bemutatta neki apa nélküli unokáit is!

Slioma is üdvözölhette őket, mert ott volt Pötyögivel együtt. Pötyögi nagyon híres lett, s eddigre már a bokája is meggyógyult. És nagyon élvezte, hogy nemcsak a világ leghíresebb anyukája az övé, de Gloina már leányt is szül neki hamarosan, mert a törpelány egyre nagyobbodó hassal érkezett Bazsarózsa ünneplésére...

Ott voltak ez alkalommal a világ leghíresebb manócsaládjainak küldöttei is, a Tulipán család, Strelícia, Szegfű, Majoránna, Barackvirág, Lilaakác, Cseresznyevirág, Pitypang, Mályva, Oleander, Fenyő család, s a sok-sok többi is mind! És Szosziva egészen meihatódott e nagy ünnepléstől. És körülvette őt több mint kilencszáz fiú, némelyek elég idősök, több száz évesek is, akiket ugyan nem ő szült személyesen, hanem az ő anyja, de mindegyik úgy tekintette őt, mintha csak megfiatalodott mamájuk volna, és nem nyugodtak addig, míg meg nem pusztíhatták!

Szosziva elsírta magát, mert soha életében ennyire még nem szerették. És boldog volt, mert tudta, hogy ez már így lesz ezentúl, amíg csak él, hosszú-hosszú időn át, majdhogynem egy örökkévalóságig, sok-sok évezreden keresztül!

Hófehérke végre hazaérkezett a maga törpéihez.

És közben sorra indultak nagy útjukra az űrvárosok, s az emberiség kirajzott a világűrbe! Bár nem minden harc és szenvedés nélkül, de az Ember elhagyta végre a bölcsőjét. A manók utódai voltak az emberek, a manókat tehát az Emberiség Anyjának lehet tekinteni, s íme az anya kiparancsolta gyermekeit a családi fészek meghitt biztonságából, ki a rideg, ellenséges külvilágba!

De hát így szokott ez lenni. A rókák, borzok, s más állatok esetében is elkövetkezik az elválás szomorú, s néha erőszakos pillanata. Az utód meg kell, hogy álljon a saját lábán, még ha ez nem tetszik is neki!

Az űrvárosok tehát egyre-másra indultak, és Zója mind üresebb lett. Természetesen évekbe tellett, sőt, csaknem ötven esztendőbe, mire az utolsó ember is elment Zójáról, aki nem vállalta a manó-létet, vagy nem vállalhatta, mert férfi volt, hiszen annyi sok nagy űrvárost megépíteni nem csekélység, még akkor sem, ha az emberek is dolgoznak ezeken, nemcsak a manók. De ez nem zavarta a manókat, mert az ő irdatlan hosszú életükben ez csak egy röpké pillanat volt. S végül így esett, hogy elérkezett az a pillanat is, amikor Zója egéről eltűnt az utolsó űrváros is, és a manók végre megkapták az elnyomás, rejtőzködés és üldözés sok évezrede után azt, amit annyira óhajtottak már: ismét egyedül voltak a saját bolygójukon, mint a Kezdet Kezdetén!

Azt, hogy merre mentek az emberekkel teli űrvárosok, nem tudták. Nem is érdekelte őket.

Pedig az egyik űrváros hosszas vándorlás után egy sárga, G-osztályú Nap harmadik bolygójához érkezett. E bolygó még lakatlan volt, és az ideérkezők úgy nevezték el, hogy *Föld*.

Ez azonban már egy másik történet. Egy olyan történet, amelynek a címe ez:

A kétlyukú férfi

Vége

Elkezdve: 2001.03.22., 07 óra 43 perc

Befejezve: 2001.12.02., 17 óra 54 perc

Tisztelt Olvasó! Ha érdekel téged, mi lett a Szürkék, azaz most már „Szúzapa gyermekeinek” a sorsa, úgy olvasd el azt a regényt, melynek címe:

Szúzapa gyermekei

**A Poliverzum-sorozat eddig elkészült művei
a történetek hozzávetőleges időrendjében**

**A sorozat köteteinek megjelenéséhez szponzorokat, mecénásokat,
támogatókat, kiadót illetve menedzsereket keresek!**

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹²
A tökéletes megoldás	novella
Tenyészemberek	kisregény
Y	regény
Badzsahárata	regény
Nyomorékok	novella
A kétlyukú férfi	kisregény
Az égigérő fa	kisregény
Kajjám, a Tévedés	regény
Sötét igazság	novella
Egykor egy kor...	novella
Kajjám szerelme	regény
Az akasztányok első inváziója	regény
A renegát	kisregény
A Villámok Ura	kisregény
Kajjám	regény
Kajjám és a diadém	kisregény
Kajjám és a Szörnyetegek Ura	regény
Az Elveszett Hercegnő	kisregény
Szitti, a varázs-ló	regény
Cukros bácsi	novella
Kajjám és a jövőmondó	regény
Kajjám és a Rejtett Város	regény
Kajjám kiszabadítása	regény
Kicsikém, a kicsi kém	regény
A papnő leánya	regény
Kajjám fogságban	regény

¹² Terjedelem alatt itt azt értem, a mű regény, kisregény, vagy novella-e. Regénynek csak a 60 ezer szónál hosszabb műveket tartom.

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹²
A Hatalom Könyve	novella
Fekete Gyöngyszem	regény
A törpe boszorkány	regény
A barbár nő	regény
A Nagy Elvándorlás	regény
Kajjám lánya	regény
A hernyó útja	regény
A Nagy Terjeszkedés	regény
A királynő emléke	regény
A testőrlő	kisregény
A fallokraták szigete	regény
A kalózkirálynő	regény
Diadaljelvény	novella
Kajjám fogadása	regény
A Fény Leánya	kisregény
Tigrisnász	regény
Nyau története	regény
Add vissza a halálomat!	regény
Az Úszó Sziget	regény
A szexbomba	kisregény
Kajjám mint nő	regény
Maua	regény
Zardán, a zsarnok	regény
Árulók	novella
A borostyán szelleme	regény
Nyami mami	novella
Kolosszus	regény
A szex-rabszolgák	novella
Kajjám írása	novella
A Kajjám-terv	kisregény
Kajjám könyve	kisregény
Az igazi arany	novella
Aranyatya birodalma	regény
Az Értelem Lovagjai	regény
Lélektani regény	novella

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹²
Az utolsó napok	novella
A szem	kisregény
A szeretetpajzs	novella
Egéristen	novella
Lidércgyermek	regény
A Sors Könyve	novella
Bio	kisregény
A szeméthercegnő	novella
Szűzapa Gyermek	regény
A csizsik bosszúja	kisregény
Barbárok	novella
A hősök visszatérnek	novella
Kajjám unokái	regény
Kajjám kísérlete	novella
A pénz vonzása	regény
Kajjám szelleme	regény
Kajjám, a sztár	regény
A Nagy Elvagyódás	regény
A földrengések szigete	regény
Szellemes ajándék	regény
Kajjám és az istenek	regény
Lélekjelenlét	kisregény
Az örökség	novella
Pénz beszél	regény
Fehérnép	regény
Fff	regény
Agy	regény
Alternatíva	novella
A megfelelő hely	novellasorozat
A menekülő vőlegény	novella
Dagik	kisregény
Őrördögök	kisregény
Rockzene	novella
Matt	novella
Tavas	novella

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹²
A zene hatalma	regény
Specialisták	regény
A Fényhozó	regény
A szivárványtündér	regény
Ofra Haza és Kajjám	regény
A szeretett nő	novella
Az igazi vágy	novella
A ködlakók	regény
A Vas Gyermekei	regény
A Hét Nap Bolygója	regény
A hordozható lyuk	regény
Kajjám és a történelem	novella
A varázshintó	regény

A művek itt közölt, történet szerinti hozzávetőleges időrendje nem okvetlenül azonos a megjelenés sorrendjével!